

DOMNUL MASTERS

TL SWAN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

ROMANCE

LEDA BAZAAR

„Nimeni nu m-a avertizat cât de FIERBINTE este această carte. Afurisit să fii, Julian! Aceasta este povestea de dragoste dintre o dădă-că și șeful ei, și a fost grozav să văd că ambele personaje evoluează. Este vorba despre un bărbat cu sufletul distrus și incapabil să simtă iubirea, transformat într-un tip fermecător și (aproape) lipsit de griji, care își conduce mașina de parcă ar fi furat-o!”

BritReadsBooks

„*Dominul Masters* e magistral! [...] Personaje adorabile și dialoguri spirituale. Scene de sex din belșug și un final fericit, cu mai multe epiloguri care te vor face să spui «DA! DA! DA!». Citește această carte! Nu te va dezamăgi. Lectură plăcută tuturor!”

Jamie's Two Cents

— NU RATĂ: —

DESIGNUL COPERTEI: PLUMS LIMITED

FOTOGRAFIA COPERTEI:
VOLODYMYR TVERDORHIB | DREAMSTIME.COM

—T L SWAN—
DOMNUL
MASTERS

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GARREB

— T L S W A N —

DOMNUL MASTERS

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

Redactare: Alina Băltăc, Liviu Szőke
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

T L SWAN
MR. MASTERS
Text copyright © 2018 by T L Swan

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWAN, T.L.

Domnul Masters/T.L. Swan; trad. din lb. engleză de Maria Adam.
- București: Leda Bazaar, 2023
ISBN 978-606-088-307-4

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

RECUNOȘTINȚĂ

*Calitatea de a fi recunoscător;
abilitatea de a arăta apreciere
pentru ceva și de a întoarce bunătatea cuiva.*

*Aș vrea să dedic această carte alfabetului,
pentru cele 26 de litere
care mi-au schimbat viața.
În aceste 26 de litere m-am regăsit,
iar acum îmi trăiesc visul.
Data viitoare când spunei alfabetul,
amintiți-vă de puterea lui!
Eu fac asta în fiecare zi.*

Prolog

Julian Masters

ALINA MASTERS

1984-2013

Soție și mamă preaiubită.

Ne punem credința în Dumnezeu.

SUFERINȚA. DOAMNA CU COASA DIN VIAȚA NOASTRĂ.

Cea care răpește bucuria, speranța și hotărârea.

Unele zile sunt suportabile. În altele, abia pot să respir și mă sufoc într-o lume de regrete în care rațiunea nu are sens.

Nu știu niciodată când vor veni acele zile; știu doar că atunci când mă trezesc simt o împunsătură în piept și trebuie să fug. Trebuie să fiu oriunde, numai aici nu, descurcându-mă cu viața asta.

Viața mea!

Viața noastră!

De când ai plecat tu.

Sunetul unei mașini de tuns iarba care se aude în depărtare mă readuce în prezent. Mă uit la îngrijitorul din cimitir. Se concentrează în timp ce trece printre pietrele funerare, având grijă să nu le atingă sau să le ciobească. Se înserează, iar ceața se adună, pregătind parcă venirea nopții.

Deseori vin aici să mă gândesc, să încerc și să simt.

Nu pot vorbi cu nimeni. Nu-mi pot exprima adevăratele sentimente.

Vreau să știu de ce.

De ce ne-ai făcut asta?

Strâng din dinți și mă uit lung la mormântul răposatei mele soții.

Am fi putut avea totul împreună, dar nu a fost să fie.

Mă aplec și șterg praful de pe numele ei, aranjând crinii roz pe care tocmai i-am așezat în vază. Ating fața din fotografia mică, ovală. Se uită și ea la mine, lipsită de orice emoție.

Pășind înapoi, îmi vâr mâinile în buzunarele pardeșului negru.

Aș putea să stau toată ziua să mă uit la mormântul ei - uneori asta fac -, dar mă întorc și mă îndrept spre mașină fără să privesc în urmă.

Mașina mea *Porsche*.

Sigur, am bani și doi copii care mă iubesc. Sunt la apogeul profesiei mele, sunt judecător. Am toate instrumentele necesare pentru a fi fericit, doar că nu sunt.

Abia mai supraviețuiesc; mă agăț de un fir.

Afișez o mască în fața lumii.

Dar mor pe dinăuntru.

*

O jumătate de oră mai târziu, ajung la Madison, terapeuta mea.

Mereu plec relaxat de aici.

Nu e nevoie să vorbesc, nici să gândesc, nici să simt, nimic.

Pe pilot automat, trec de uşile de la intrare.

— Bună ziua, domnule Smith!

Hayley, recepţionista, îmi zâmbeşte.

— Camera dumneavoastră este pregătită, domnule!

— Mulţumesc!

Mă încrunt, simţind că am nevoie de ceva mai mult azi. Ceva care să mă relaxeze.

Care să îmi abată gândurile.

— Azi o să mai am nevoie de cineva, Hayley!

— Desigur, domnule! Pe cine aţi prefera?

Încruntat, mă gândesc o clipă să nu greşesc.

— Hm... Hannah.

— Deci, Hannah şi Belinda?

— Da!

— Nicio problemă, domnule! Faceţi-vă comod şi vor veni imediat!

Iau liftul spre apartamentul de lux închiriat. Odată ajuns acolo, îmi torn un pahar de whisky şi arunc o privire pe fereastra fumurie cu vedere spre Londra.

Aud uşa în spatele meu şi mă întorc.

Hannah şi Belinda stau în faţa mea, zâmbind.

Belinda are părul lung şi blond, iar Hannah e brunetă. Nu pot nega că amândouă sunt tinere şi frumoase.

— Bună ziua, domnule Smith! îmi spun la unison.

Iau o gură din pahar și le admir din priviri.

— Unde doriți să stăm, domnule?

Îmi desfac cureaua.

— În genunchi!

Capitolul 1

Brielle

CONTROLUL VAMAL E RIDICOL DE LENT, IAR UN BĂRBAT A fost chemat în biroul din față. Totul arată foarte suspect de unde mă aflu eu, la capătul rândului.

— Ce crezi că a făcut? șoptesc, întinzându-mi gâtul ca să văd ce se întâmplă în față.

— Nu știu, probabil o prostie! răspunde Emerson.

Înaintăm către ghișeu, iar rândul se mișcă ceva mai repede acum.

Tocmai am aterizat la Londra pentru vacanța noastră de un an pe care o petrecem muncind. Eu voi fi bonă pentru copiii unei judecătoare, iar Emerson, cea mai bună prietenă a mea, lucrează pentru un adjudecător de opere de artă. Sunt îngrozită, dar bucuroasă.

— Ce bine era dacă veneam cu o săptămână mai devreme ca să petrecem puțin timp împreună! spune Emerson.

— Da, știu, dar angajatoarea mea avea nevoie de mine să încep săptămâna asta, pentru că pleacă săptămâna viitoare. Trebuie să învăț rutina copiilor.

— Cine își lasă copiii singuri trei zile cu un om necunoscut?

Em se încruntă, dezgustată.

Ridic din umeri.

— Noua mea șefă, din câte se pare.

— Păi, măcar pot să vin și să stau cu tine săptămâna viitoare! E un bonus!

Locuiesc acolo unde lucrez, așadar măcar cazarea este asigurată. Totuși, biata Emerson va locui cu doi străini! E disperată!

— Da, dar te aduc pe furiș! o avertizez. Nu vreau să pară ca și cum petrecem toată noaptea.

Mă uit prin aeroport. E aglomerat, plin de agitație, și deja mă simt cu chef de viață. Eu și Emerson suntem mai mult decât niște tinere călătore.

În vreme ce ea încearcă să-și descopere scopul în viață, eu fug de un trecut distructiv, unul în care eu eram îndrăgostită de un ticălos adulterin.

Eu l-am iubit. Dar el nu m-a iubit pe mine. Cel puțin, nu îndeajuns.

Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi ținut-o în pantaloni, iar eu n-aș fi pe aeroportul Heathrow, simțind că sunt pe punctul de a voma.

Mă uit în jos și îmi netezesc cutele rochiei.

— Mă ia cu mașina. Arăt bine?

Emerson mă privește din cap până-n picioare, zâmbind larg.

— Arăți exact așa cum ar trebui să arate o bonă de 25 de ani din Australia.

Îmi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc aiurea. A fost un răspuns bun.

— Și cum o cheamă pe șefa ta? mă întreabă Em.

Caut telefonul în geantă și derulez e-mailurile până îl găsesc pe cel de la agenția de dădace.

— Doamna Julian Masters.

Emerson dă din cap.

— Și ce e cu ea? Știu că mi-ai spus, dar am uitat.

— E judecătoare la Curtea Supremă, văduvă de cinci ani.

— Ce s-a întâmplat cu soțul ei?

— Nu știu, dar se pare că e destul de bogată.

Ridic din umeri.

— Doi copii cumiți.

— Sună bine!

— Sper să mă placă!

— O să te placă.

Înaintăm la rând.

— Dar sigur ieșim în weekend, nu?

— Da!

Dau aprobator din cap.

— Ce-o să faci până atunci?

Emerson ridică din umeri.

— Mă plimb și eu. Încep de luni să lucrez, iar azi e joi.

Mă privește încrunțată.

— Ești sigură că poți să ieși în weekend?

— Da! mă răstesc exasperată. Ți-am zis de o mie de ori, ieșim sâmbătă seara.

Emerson dă din cap, neliniștită. Cred că s-ar putea să fie mai emoționată decât mine, dar măcar eu mă prefac curajoasă.

— Ai rezolvat cu telefonul? o întreb.

— Nu, nu încă! Măine o să găsesc un magazin ca să te pot suna.

— OK!

Suntem chemate în față și, în sfârșit, după o jumătate de oră, intrăm în zona de sosiri a Aeroportului Internațional Heathrow.

— Vezi numele noastre? imi șoptește Emerson în timp ce privim în jur.

— Nu!

— Fir-ar, nu e nimeni aici să ne ia! Tipic!

Începe să intre în panică.

— Liniștește-te, o să ajungă! murmur eu.

— Ce facem dacă nu vine nimeni?

Ridic din sprâncene și mă gândesc la posibilitatea asta.

— Ei bine, nu știu ce faci tu, dar eu o să-mi pierd mințile.

Emerson se uită peste umărul meu.

— Uite, e numele tău! Poate și-a trimis șoferul.

Mă întorc și văd un bărbat înalt și voinic, cu un costum bleumarin, care ține în mână un carton pe care scrie Brielle Johnston. Mă silesc să zâmbesc și îi fac semn cu mâna, simțind cum îmi crește valul de emoție din stomac.

Se apropie și-mi zâmbește.

— Brielle?

Are o voce gravă și impunătoare.

— Da, eu sunt! îi răspund șoptit.

Bărbatul întinde mâna spre mine.

— Julian Masters.

Poftim?

Fac ochii mari.

Un bărbat?

Ridică din sprâncene.

— Hm, pâi, eu... sunt Brielle, mă bălbâi și îi întind mâna.

Ea e prietena mea, Emerson, care călătorește cu mine.

Bărbatul îmi prinde ușor mâna în timp ce inima mea o ia la goană.

Pe față îi apare o urmă de zâmbet, dar o alungă iute.

— Îmi pare bine de cunoștință!

Se întoarce la Emerson și dă mâna cu ea.

— Încântat!

Casc ochii la Emerson, care se bucură din plin de atenția primită. Rânjește până la urechi.

— Bună!

— Credeam că ești femeie, îngaim.

Se încruntă.

— Din câte știu eu, sunt bărbat.

Mă privește drept în ochi.

De ce-am spus-o cu glas tare? O, Doamne, taci odată!

Ce stânjenitor!

Vreau să plec acasă. A fost o idee proastă.

— Te aștept aici.

Arată cu mâna spre un colț, pe urmă o ia din loc. Ochii mei îngroziți se întorc spre Emerson, iar ea râde, așa că o lovesc cu pumnul în braț.

— Futu-i, e un nenorocit de bărbat! îi șoptesc furioasă.

— Văd și eu! zice Em și zâmbește, cu privirea fixată asupra lui.

— Domnule Masters? strig după el.

Se întoarce.

— Da!

Ne facem mici amândouă sub căutătura lui.

— Noi... noi mergem la toaletă, mă bâlbâi emoționată.

Dând scurt din cap, ne arată cu mâna în dreapta.

Ridicăm ochii și vedem un indicator. O apuc pe Emerson de braț și o trag spre baie.

— Eu nu lucrez pentru moșneagul ăla plicticos! strig când dăm buzna pe ușă.

— O să fie bine! Cum s-a întâmplat chestia asta?

Scot telefonul și mă uit repede la e-mailuri. Știam eu!

— Scria femeie! Știam că scria femeie.

— Nu-i atât de bătrân! strigă ea din cabină. Aș prefera să lucrez pentru un bărbat decât pentru o femeie, sinceră să fiu.

— Știi ceva, Emerson? E o idee oribilă! Cum naiba te-am lăsat să mă convingi?

Em zâmbește când iese din cabină și se spală pe mâini.

— Nu contează! Oricum, abia dacă o să-l vezi, iar în weekenduri nu lucrezi, când e el acasă.

În mod clar, încearcă să mă calmeze.

— Nu te mai ambala așa!

Să nu mă ambalez...

Mi se pare că-mi iese fum pe urechi.

— O să te omor! O să te omor naibii!

Emerson își mușcă buza ca să-și înăbușe zâmbetul.

— Ascultă, stai cu el până îți găsim altceva! Măine rezolv cu telefonul și putem începe să-ți căutăm alt post, mă încurajează ea. Măcar pe tine te-a luat cineva. De mine nu-i pasă nimănui.

Îmi las capul în mâini și încerc să respir mai ușor.

— Ce dezastru, Em! îi șoptesc.

Deodată, mi se adevăresc toate temerile legate de călătorii. Mă simt complet ieșită din zona mea de confort.

— O să fie o săptămână... Cel mult.

Ochii mei speriați îi întâlnesc pe ai ei, și dau din cap.

— OK?

Ea zâmbește și mă strânge în brațe.

— OK!

Mă uit din nou în oglindă, îmi aranjez părul și-mi netezesc rochia. Sunt complet năucită.

Ieșim de la toaletă și ne așezăm lângă domnul Masters. Se apropie de patruzeci de ani, are o ținută impecabilă și e destul de atrăgător. Are părul brunet, cu câteva fire argintii.

— A fost un zbor plăcut? mă întreabă, privindu-mă de sus.

— Da, mulțumesc! mă forțez să răspund.

Ah, ce artificial a sunat!

— Mulțumesc că ai venit să mă iei! adaug sfioasă.

El dă din cap fără să mai adauge ceva.

Emerson zâmbeste cu ochii în podea, încercând să-și înăbușe zâmbetul.

Scorpia asta nu mai poate de bucurie.

— Emerson? strigă o voce bărbătească.

Ne întoarcem toți și vedem un bărbat blond, iar lui Emerson îi pică fața. Ha! Acum e rândul meu să râd.

— Bună, eu sunt Mark!

El o sărută pe obraz și pe urmă se întoarce spre mine.

— Probabil tu ești Brielle?

— Da!

Îi zâmbesc și mă uit la domnul Masters.

— Iar el este...

Mă opresc, pentru că nu știu cum să-l prezint.

— Julian Masters, termină el propoziția în locul meu, adăugând o strângere fermă de mână.

Eu și Emerson zâmbim fals una la alta.

O, Doamne sfinte, ajută-mă!

Emerson se ridică și vorbește cu Mark și domnul Masters, în timp ce eu păstrez tăcerea, stânjenită.

— Mașina e pe aici! spune domnul Masters, făcând un semn spre dreapta.

Dau neliniștită din cap. O, Doamne, nu mă lăsa cu el!
Ce înspăimântător!

— Mă bucur că v-am cunoscut, Emerson și Mark!

Domnul Masters dă mâna cu ei.

— Și noi ne bucurăm! Te rog să ai grijă de prietena mea! șoptește Emerson și îmi aruncă o privire.

Domnul Masters dă din cap, zâmbeste, apoi pornește spre mașină, trăgându-mi bagajul după el.

— Ce tâmpenie! șoptesc în părul ei.

— O să fie bine! Probabil e foarte de treabă!

— Nu arată de treabă.

— Da, sunt de acord! Arată ca un prost, adaugă Mark, urmărindu-l cum dispare în mulțime.

Emerson îi aruncă noului ei prieten o privire urâtă, în timp ce rânjesc. Cred că prietenul ei e mai enervant ca al meu, dar în fine...

— Mark, ai grijă de prietena mea, te rog?

Se bate în piept cu pumnii ca o gorilă.

— O, exact asta am de gând!

Emerson se uită la mine. Clatină ușor din cap, iar eu îmi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc. Tipul ăsta e un tâmpit! Ne uităm amândouă și-l vedem pe domnul Masters privind nerăbdător în urmă.

— Ar fi bine să plec, șoptesc!

— Știi adresa apartamentului meu dacă ai nevoie de mine?

— S-ar putea să apar într-o oră. Spune-le colegilor tăi că vin, în caz că am nevoie de o cheie!

Em râde și flutură din mână, iar eu mă duc la domnul Masters. Mă vede venind și pleacă din nou.

Doamne, nu poate nici măcar să mă aștepte? Ce nepoliticos!

Iese din clădire către zona de parcare pentru VIP-uri. Îl urmez în tăcere.

Orice idee aș fi avut că mă voi împrieteni cu noul meu șef a zburat pe geam. Cred că mă urăște deja.

Stai numai să vezi când o să aflu că am mințit în CV și că habar nu am ce fac! Mă cuprinde spaima numai cât mă gândesc la asta.

Ajungem la un SUV mare și elegant pe care el îl des-
cuiie și îmi pune valiza în portbagaj. Apoi îmi deschide
portiera din spate ca să urc.

— Mulțumesc!

Zâmbesc stânjenită și urc pe banchetă. Vrea să stau în
spate când locul din față e gol.

Ce bărbat ciudat!

Se așază pe scaunul din față și într-un târziu intră în
trafic. Nu pot decât să-mi strâng poșeta în brațe.

Să spun ceva? Să încerc să fac conversație?

Ce să spun?

— Locuiești departe de aici? îl întreb.

— La douăzeci de minute distanță, îmi răspunde pe
un ton tăios.

O... serios? OK, atunci tac. Nu vrea să stea de vorbă.
Timp de zece minute, rămânem tăcuți.

— Poți să conduci mașina asta când ești cu copiii sau
avem un minivan. Cum vrei tu!

— Ah, OK!

Mă opresc o clipă.

— E mașina ta?

— Nu!

Domnul Masters virează pe o stradă și intră pe o alee
cu porți imense de gresie.

— Eu conduc un Porsche, îmi răspunde nonșalant.

— Ah!

Aleea pare că nu se mai termină. Mă uit în jur la tere-
nurile perfect întreținute și la colinele unduioase. Cu fie-
care metru pe care îl facem, simt că inima îmi bate puțin
mai repede.

De parcă nu e suficient de rău că nu sunt bună de bonă...
Nu mă descurc nici cu faptul că e bogat. Nu știu cum să mă

port în compania acestor oameni. Nu știu nici măcar ce furculiță să folosesc la cină. Am dat de naiba aici!

Într-un târziu, apare și casa, iar eu simt că mă fac albă ca varul.

Nu e o casă, nici pe departe! E un conac gri cu alb, cu o atmosferă de castel și șase garaje în stânga.

Domnul Masters oprește pe o alee circulară, parcând sub marchiză.

— Ce casă frumoasă ai! șoptesc.

El încuviințează și rămâne cu ochii la intrare.

— Suntem norocoși!

Coboară din mașină și îmi deschide portiera. Cobor și îmi strâng poșeta cu putere. Ridic ochii spre clădirea luxoasă din fața mea.

Aici sunt extraordinar de mulți bani.

Între timp, șeful meu îmi ia valiza și o pune undeva, în lateralul clădirii.

— Intrarea ta e pe aici! îmi spune.

Îl urmez pe o potecă până ajungem la o ușă pe care o deschide și mă lasă să trec. Văd un hol și un living.

— Bucătăria e pe aici!

Îmi arată bucătăria.

— Și dormitorul tău e în colțul din stânga.

Dau din cap și trec pe lângă el, intrând în apartament.

Domnul Masters rămâne la ușă, dar nu intră.

— Baia e în dreapta, continuă apoi.

De ce nu intră?

— OK, mulțumesc! îi răspund.

— Poți să treci orice alimente dorești pe comanda familiei și...

Se oprește, de parcă își adună gândurile.

— Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog să vorbești cu mine mai întâi!

Mă încrunt.

— Mai întâi?

Ridică din umeri, apoi mă lămurește:

— Nu vreau să aflu pentru prima dată despre o problemă când citesc cererea de demisie.

— Ah!

S-a mai întâmplat chestia asta?

— Bineînțeles! murmur.

— Dacă vrei să vii să-i cunoști pe copiii...

Arată cu mâna spre hol.

— Da, te rog!

O, Doamne, acum e acum! Îl urmez pe un coridor cu pereți de sticlă care dă către casa mare, aflată la vreo patru metri distanță. Între cele două clădiri se află o grădină care creează un atriu. Ridic privirea, uluită. În casa mare este o fereastră imensă prin care se vede în bucătărie. Văd dincolo de ea în zona de living, din coridor, unde o adolescentă și un băiețel se uită la televizor. Mergem până la capătul coridorului de sticlă, unde e o scară cu șase trepte, către casa mare.

Răsuflu adânc și-l urmez pe domnul Masters pe scări.

— Copii, veniți s-o cunoașteți pe noua bonă!

Băiețelul sare în sus și-n jos și aleargă spre mine, vizibil încântat, în timp ce fata ridică privirea și-și dă ochii peste cap. Zâmbesc în sinea mea, amintindu-mi cum e să fi un adolescent tipic.

— Bună, sunt Samuel!

Băiețelul zâmbește și mă prinde de picioare cu brațele. Are părul brunet, poartă ochelari și e al naibii de simpatic.

— Bună, Samuel! îi răspund și îi zâmbesc.

— Ea e Willow! o prezintă el.

Îi zâmbesc adolescentei.

— Bună!

Fata își încrucisează sfidătoare brațele la piept.

— Bună! bombăne un răspuns.

Domnul Masters o privește lung, spunându-i multe dintr-o singură privire.

În cele din urmă, Willow întinde mâna spre mine.

— Eu sunt Willow!

Zâmbesc, uitându-mă la domnul Masters. O poate controla doar uitându-se urât la ea.

Samuel aleargă înapoi în salon, ia ceva în mână și se întoarce imediat.

Văd un bliț.

Clic, clic!

Ce naiba?

Are o cameră mică Polaroid. Se uită cum apare fața mea pe o bucată de hârtie, apoi mă privește iar.

— Ești frumoasă!

Îmi zâmbește.

— O să pun asta pe frigider!

O lipește cu grijă de frigider cu un magnet.

Domnul Masters pare să se fâstâcească, nu știu de ce.

— E ora voastră de culcare, le spune, iar amândoi copiii protestează. Se întoarce spre mine, adăugând: Bucătăria ta e complet aprovizionată, și sunt convins că ești obosită.

Îi zâmbesc fals. Ah, sunt liberă!

— Da, desigur!

Dau să mă duc spre apartamentul meu, dar mă întorc din nou spre el.

— La ce oră încep mâine?

Domnul Masters mă privește în ochi.

— Când îl auzi pe Samuel că se trezește.

— Da, desigur!

Mă uit în ochii lui, așteptând și altceva, dar nu mai e nimic.

— Atunci, noapte bună!

Zâmbesc stânjenită.

— Noapte bună!

— Pa, Brielle!

Samuel îmi zâmbește, iar Willow mă ignoră, întorcându-se cu spatele și urcând scările.

Mă duc în apartament și închid ușa după mine. Pe urmă, mă trântesc pe pat și mă uit în tavan.

Ce-am făcut?

E miezul nopții și mi-e sete, dar am căutat peste tot și nu găsesc niciun pahar. Nu am altă opțiune; trebuie să mă furișez în casa mare să găsesc unul. Port cămașa de noapte albă, de mătase, dar sunt sigură că toți sunt în pat.

Furișându-mă pe coridorul întunecat, văd în casa luminată.

Deodată, îl zăresc pe domnul Masters stând în fotoliu și citind o carte. Are un pahar cu vin roșu în mână. Stau pe întuneric și nu reușesc să-mi iau ochii de la el. Are ceva care mă fascinează, dar nu prea știu ce anume.

Se ridică brusc, așa că mă lipesc de perete.

Oare mă vede aici pe întuneric?

Rahat!

Îl urmăresc cu privirea în timp ce se duce spre bucătărie. Nu poartă decât o pereche de boxeri bleumarin. Părul lui brunet e ciufulit, cu onduleuri largi în vârf. Are pieptul lat, iar corpul lui e...

Inima începe să-mi bată mai repede. Ce fac? N-ar trebui să stau aici pe întuneric, urmărindu-l ca o ciudată, dar nu știu de ce nu-mi pot întoarce privirea.

Stă în dreptul blatului din bucătărie. E cu spatele la mine în timp ce-și toarnă încă un pahar de vin roșu. Îl duce încet la buze, iar ochii mei îi măsoară tot corpul.

Mă lipsesc și mai tare de perete.

Se duce la frigider și ia poza cu mine.

Poftim?

Se sprijină cu fundul de blat și o studiază.

Ce face?

Simt că nu pot să respir.

Își bagă încet mâna în boxeri și pe urmă mi se pare că se mângâie de câteva ori.

Fac ochii mari.

Ce mama dracului?

Pune paharul de vin pe blat și stinge lumina, lăsând doar o veioză aprinsă în cameră.

Cu poza mea în mână, dispare pe hol.

Ce naiba a fost asta?

Cred că domnul Masters tocmai s-a dus în dormitorul lui să se masturbeze uitându-se la poza mea.

Ah!

Dumnezeule!

Cioc, cioc!

Am ochii închiși, dar mă încrunt și încerc să ignor zgomotul

Îl aud din nou. Cioc, cioc!

Ce-i asta?

Mă întorc spre ușă și o văd cum se deschide încet.

Fac ochii mari și mă ridic brusc în capul oaselor.

Apare domnul Masters.

— Îmi pare rău că te deranjez, domnișoară Brielle!
soptește.

Miroase de parcă abia a făcut duș și poartă un costum imaculat.

— Îl caut pe Samuel.

Privirea îi întârzie asupra sânilor mei, liberi pe sub cămașa de noapte, apoi își întoarce ochii spre fața mea, de parcă e îngrozit de ce-a făcut.

— Unde e? îl întreb încruntată. A dispărut?

— Uite-l! șoptește și arată către canapea.

Mă uit și-l văd pe Samuel ghemuit cu ursulețul în lumina difuză din cameră. Rămân cu gura căscată.

— O, nu, ce s-a întâmplat? șoptesc.

Oare a avut nevoie de mine, iar eu am dormit?

— Nimic! murmură domnul Masters, luându-l pe Samuel în brațe și așezându-i capul pe umărul său puternic. E somnambul. Îți cer scuze că te-am deranjat! Mă ocup eu de el.

Iese din cameră cu cel mic dormind în brațe. Ușa se închide ușor în spatele lor.

Mă întind la loc și mă uit în tăcere la tavan. Bietul băiețel! A venit aici să mă vadă, iar eu nici nu m-am trezit. Probabil mai și sforăiam, a dracului treabă!

Dacă i-a fost frică? Ah, acum mă simt ca un rahat!

Răsuflu adânc, mă ridic să stau pe marginea patului și-mi las capul în mâini.

E atât de singur, încât mă caută pe minemine – o străină?

Mă cuprinde o tristețe inexplicabilă și deodată simt că duc toată povara lumii pe umeri. Mă uit prin cameră o clipă, dusă pe gânduri.

În cele din urmă, mă ridic și merg la baie, pe urmă mă duc la fereastră și trag draperiile. Tocmai se înseninează, iar o ceață albă plutește deasupra padocurilor.

Ceva îmi atrage privirea; îl văd pe domnul Masters ieșind din garaj.

Purtând un costum negru și ținând o servietă în mână, dispăre și, câteva clipe mai târziu, văd Porsche-ul ieșind și dispărând pe alee. Văd ușa de garaj cum se închide încet în urma lui.

A plecat la birou. Ce naiba?

Tocmai l-a găsit pe fiul lui dormind pe canapeaua mea, îl bagă la loc în patul lui și pleacă. Cine face așa ceva?

Ei bine, la naiba cu asta, mă duc eu să văd ce face! Probabil e sus și plânge, speriat în ultimul hal. Bărbații ăștia! De ce naiba nu au niciun strop de empatie pentru alții în afară de ei înșiși?

Are opt ani, pentru Dumnezeu!

Mă duc în casa mare. Veioza e încă aprinsă, și simt mirosul de ouă pe care și le-a pregătit domnul Masters la micul-dejun. Mă uit în jur, pe urmă urc scara mare.

Sincer, în ce naiba m-am băgat aici? Sunt în casa unui tâmpit bogat, îngrijorată pentru un copil de care lui nici măcar nu-i pasă.

Urc scările câte două trepte odată. Ajung în capăt, iar schimbarea peisajului mă face brusc să mă neliniștesc. E luxos aici. Coridorul e lat, iar covorul crem e moale sub tălpi. O oglindă imensă atârnă pe peretele din hol. Mă surprind în oglindă și mă strâmb.

Doamne, nici nu e de mirare că se uita la sânii mei! Atârnă care încotro, și am părul vâlvoi. Îmi aranjez cămașa de noapte peste săni și înaintez pe coridor. Trec de o zonă a livingului care pare a fi pentru copii, cu canapele mari și comode în interior. Trec de un dormitor și ajung la o ușă închisă. O deschid încet și îmi permit să mă uit înăuntru. Willow doarme adânc, încă încruntată. Zâmbesc și închid încet ușa, apoi trec mai departe pe hol. În cele din urmă, ajung la o ușă întredeschisă. Mă uit pe

după ușă și-l văd pe Samuel dormind dus, învelit bine. Intru în cameră și mă așez pe marginea patului. Poartă o pijama albastră și verde cu dinozauri, iar ochelarii lui micuți sunt pe noptieră, lângă veioză. Mă trezesc zâmbind în timp ce-l privesc. Neputând să mă abțin, întind mâna și-i dau părul brunet de pe frunte. Dormitorul lui e ordonat și curat, plin de mobilier scump. Arată așa cum ar fi aranjat dormitorul unui copil amenajat pentru un film cu o familie perfectă. Totul în casa asta e de cea mai bună calitate. Câți bani are domnul Masters, mai exact? Există o bibliotecă, un birou, un fotoliu în colț și o cutie cu jucării. Fereastra are un divan dedesubt și sunt câteva cărți pe o pernă, de parcă Samuel citește mult acolo. Mă uit la fotoliul din colț, unde hainele de școală sunt deja pregătite. Totul e acolo, împăturit frumos, până la șosete și la pantofii lustruiți. Și ghiozdanul e pregătit.

Mă ridic și mă duc să mă uit la lucrurile lui. Probabil domnul Masters se ocupă de asta înainte să se ducă la culcare. Cum o fi să-ți crești singur copiii?

Mă gândesc la soția lui și la câte lucruri pierde. Samuel e atât de mic! Cu o ultimă privire spre el, mă furizez afară din cameră și mă întorc pe coridor, până când ceva îmi atrage atenția.

Se vede o lumină din baia dormitorului.

Trebuie să fie dormitorul domnului Masters.

Mă uit în stânga și-n dreapta; nimeni nu e treaz. Mă întreb cum o fi camera lui și nu mă pot abține să nu intru în vârful picioarelor s-o văd.

Uau!

Patul e foarte mare, iar camera, spațioasă, decorată în toate tonurile de cafea, cu mobilier vechi și închis la culoare. Un covor imens, scump, cu auriu și magenta, e pe

podea, până sub pat. Lumina din dressing e aprinsă. Mă uit înăuntru și îi văd cămășile elegante ordonate frumos. Chiar extraordinar de ordonate!

O să mă asigur că îmi păstrez camera ordonată, altfel o să creadă că sunt neîngrijită.

Rânjesc, pentru că asta și sunt după standardele lui de viață.

Mă întorc și văd că patul e deja făcut, rămânând cu privirea la pătura de catifea și pernele bogate. Chiar s-a masturbat aici aseară cu gândul la mine sau îmi fac iluzii? Mă uit după fotografia mea, dar nu o văd. Probabil a dus-o la loc.

Mă străbate un fior neașteptat. S-ar putea să fac și eu același lucruri diseară, în patul meu.

Intru în baie. Totul e negru și gri, și foarte modern. Încă o dată, observ cât e de ordonat! Văd o oglindă mare și un dulap înalt în spate. Împing oglinda, iar ușa se deschide. Mă uit la rafturi. Află multe lucruri despre oameni după ce țin în dulapul din baie.

Deodorant. Lame de ras. Pudră de talc.

Prezervative.

Mă întreb de cât timp o fi murit soția lui. Are cumva o iubită nouă?

Nu m-aș mira. E destul de sexy, într-un fel bătrânicos. Văd o sticlă de aftershave și o iau în mână, apoi scot capacul și o duc la nas.

Paradisul într-o sticlă.

Inspir adânc și, deodată, fața domnului Masters apare în oglindă în spatele meu.

— Ce naiba crezi că faci? mârâie el.

Capitolul 2

Brielle

MĂ ÎNTORC PE LOC, CUPRINSĂ DE GROAZĂ.

— Eu... eu... Îmi pare foarte rău! mă bâlbâi. Am verificat ce face Samuel și...

Mă opresc, încercând să mă gândesc la o justificare pentru că sunt aici și fac așa ceva.

El mijeste ochii, cuprins de furie, în timp ce așteaptă.

— Am trecut pe lângă camera ta și am simțit un miros plăcut. Voiam să-i cumpăr tatei un parfum nou și...

Vorbesc prea repede ca să pară că spun adevărul.

El își încrucișează brațele la piept. Evident, nu crede povestea asta stupidă nici măcar o secundă.

— Și voiam să știu ce parfum este ca să-l cumpăr pentru tata.

Domnul Masters ridică din sprâncene, întrebător.

— Crezi că miros ca tatăl tău?

Clatin din cap.

— Nu! Miroși mult mai bine decât el.

Casc ochii. Chiar am spus așa ceva cu glas tare?

Îi apare o expresie amuzată, apoi își coboară privirea spre cămașa mea de noapte.

— M-am întors să-mi iau telefonul, pe care l-am uitat la încărcat.

Arată cu mâna spre noptieră și văd afurisitul de telefon acolo.

— Și te gădesc aici, mai mult dezbrăcată, în baia mea, mirosindu-mi parfumul! spune, ridicându-și ambele brațe spre corpul meu.

Strâmb din nas și mă schimonosesc.

— Sună cam ciudat când o spui așa.

Mă privește drept în față.

— Chiar este ciudat!

Zâmbesc fals și îi întind sticla de parfum.

— Poate ar trebui s-o iei ca pe un compliment! Nu sunt mulți bărbați care să miroasă suficient de bine, încât să fiu curioasă. De fapt, e una dintre cele mai mari greșeli pe care le poate face un bărbat...

— Destul! îmi taie vorba. Asta este o încălcare a intimității mele!

Dau din cap.

— Înțeleg de ce crezi asta.

Înghit nodul din gât. Ah, fir-ar să fie, de-aș scăpa de aici! E înfiorător! Mi-e rușine de mor! Îmi așez cămașa cât pot de bine, încercând să-mi acopăr sânii.

— N-am vrut să fie un gest sinistru.

Domnul Masters ridică bărbia sfidător.

— Vorbim despre asta diseară, când am mai mult timp!

Respir adânc și dau aprobator din cap.

— Acum, dacă nu te superi, vrei să te duci să-ți pui naibii niște haine pe tine? se răstește la mine.

— Da, domnule! șoptesc. Îmi cer scuze!

Îmi las ochii în pământ.

— Trebuie să plec la serviciu.

Arată spre ușă cu mâna. Respir adânc și o iau din loc.

— Domnișoară Brielle?

Mă întorc spre el.

— Copiii se duc la culcare la ora 20.30. Aș vrea să avem o discuție atunci!

— Bineînțeles! Ezit, pe urmă, neputând să mă abțin, îmi dau frâu liber: O să mă concediezi, domnule Masters?

Ridică din sprâncene și se oprește o clipă.

— Să treacă ziua asta și ne mai gândim!

Mă uit în ochii lui o clipă.

— Da, desigur! O zi plăcută! murmur și ies din cameră.

Simt căldura privirii lui pe spate în timp ce mă îndepărtez.

Cobor scările cât de repede pot, întorcându-mă în siguranța camerei mele, zăvorăsc ușa după mine, mă sprijin de ea și închid ochii. Am făcut multe prostii în viață, dar cred că asta e cea mai cea.

Mă arunc pe pat și îmi las capul în mâini, în timp ce inima îmi bubuie în piept. Ce fel de proastă intră în dormitorul noului ei șef, în pijama, mirosindu-i aftershave-ul în prima zi de lucru? Normal că și-a uitat telefonul ăla stupid fix în ziua asta, nu-i așa?

Acum, dacă nu te superi, vrei să te duci să pui naibii niște haine pe tine?

Cuvintele lui îmi trec prin minte, făcându-mă să mă strâmb. O portieră trântită afară îmi întrerupe șirul gândurilor. Mă duc la fereastră și mă uit prin perdeaua transparentă, văzându-l pe domnul Masters cum urcă în mașina neagră și luxoasă și dispăre încet pe alee.

Prima zi a început strașnic.

Ce naiba fac?

Sunt la capătul lumii, prefăcându-mă că sunt o bonă grozavă. Pe cine încerc să păcălesc? Habar nu am să îngrijesc niște copii și să-mi văd de treaba mea. Știu că nu vreau să am o discuție cu el diseară.

Ce-o să spună?

Îmi amintesc scuza penibilă pe care i-am spus-o despre tata și mă strâmb, plină de rușine. O, nu pot să dau ochii cu el, e prea stânjenitor!

Mă gândesc la Emerson. Nu suport gândul că o voi dezamăgi. Dacă nu am o slujbă, nu-mi permit să rămân în Anglia în vacanța noastră de lucru, și amândouă suntem încântate de aventura asta.

Mă uit la covor o clipă, încercând să găesc o soluție.

Dacă încerc să muncesc cât pot de mult ca să nu fiu concediată, o să fiu OK. De îndată ce găesc altă slujbă, pot să-mi dau demisia și să plec. Emerson e legată de slujba ei timp de douăsprezece luni. Trebuie să fac tot posibilul pentru ea.

Înghite și taci, prințeso!

Ei bine, am venit în Anglia pentru o aventură și presupun că a purta un neglijeu minuscul și a fi prinsă în dormitorul șefului se califică drept așa ceva.

Putea fi mai rău; m-ar fi putut prinde masturbându-mă cu ochii la fotografia lui.

Un zâmbet prostesc îmi apare pe față. Oare chiar a făcut ce cred eu? Chiar a luat poza mea la etaj și s-a masturbat aseară, gândindu-se la mine, sau am fantezii cu șeful?

Ridic din umeri. Oricum nu contează și nu-mi pasă dacă miroase grozav de bine. E prea bătrân pentru mine. Trebuie doar să am grijă de copii și să-mi fac treaba. Da, pot s-o fac!

Simt că îmi revine hotărârea.

Exact, care e planul meu de atac azi?

Îmbracă-te, întoarce-te în casa mare și fii cea mai bună bonă până găsești altă slujbă! Da!

Mă duc în baie și mă uit la imaginea mea în oglindă. În ciuda hotărârii, am o figură descurajată și tristă. Mi se pare ciudat să trăiesc împreună cu alți oameni decât familia mea și presupun că-mi va lua ceva timp să mă obișnuiesc. Înghit nodul din gât.

O să fie bine. Doar străduiește-te din răputeri și o să fie OK!

O oră mai târziu, stau la masa din bucătărie, bătând darabana cu degetele. Am băut două cești de cafea și sunt deja energică.

Ar trebui să-i trezesc pe copiii ăștia?

Mă uit la ceas și văd că e 7.15.

La ce oră trebuie să fie la școală?

Încep să mă plimb încolo și înapoi. Nu știu ce naiba fac aici. Domnul Masters nu mi-a lăsat nicio instrucțiune. Telefonul din peretele bucătăriei începe să sune și mă uit nedumerită în jur. Oare să răspund?

Țrr, țrr!

Țrr, țrr!

Ronțâindu-mi unghia de la degetul mare, mă uit la telefon cum vibrează pe perete. Mă uit la living, apoi în sus, pe scări.

Țrr, țrr!

Dacă nu răspund eu, atunci cine? Sunt singurul adult acasă, așa că...

Ridic receptorul cu grijă.

— Alo!

Mă încrunt.

— Bună, domnișoară Brielle!

Vocea e fermă și impunătoare, și simt un nod în stomac.

El e!

— O, bună ziua, domnule Masters!

— E totul în regulă? Întreabă. Ți-am trimis e-mailuri, dar nu mi-ai răspuns.

E-mailuri?

Ridic din umeri, pentru că nu știu ce ar trebui să fac.

— Sigur, totul e în regulă!

— Copiii sunt îmbrăcați? Au luat micul-dejun?

Mă încrunt și mai tare.

— Ăăă...

— Dacă ai vreo problemă, ai toate informațiile pe lista de pe frigider.

Ah, rahat, e o listă! Acum îmi amintesc! Mă duc și iau hârtia de pe frigider.

6.30. Trezește copiii și pregătește-le micul-dejun.

Fac ochii mari și mă uit la ceas. Acum e 7.25.

Fir-ar!

— Copiii sunt la etaj.

Ceea ce nu e tocmai o minciună pentru că sunt la etaj.

— Trebuie să pleci în zece minute, altfel vor întârzia, mă anunță.

— Vor întârzia?

— Da! Willow începe orele la 8.00, iar școala e la jumătate de oră de mers cu mașina.

Ridic din sprâncene. Fir-ar să fie!

— Desigur, domnule Masters! Acum trebuie să închid ca să putem pleca la timp.

— Janine o să fie acolo la 9.00.

O spune nonșalant, de parcă ar trebui să știu asta deja.
— Janine?

Fac ochii mari. Cine naiba e Janine?

Pe bune, oare am ascultat ceva din ce-a ieșit aseară pe gura aia perfectă?

— E menajera și bucătăreasa noastră. Azi vine pentru curățenie, dar de obicei ajunge pe la 16.00 în fiecare zi ca să pregătească cina.

— Da, OK! mă răstesc, pentru că trebuie neapărat să închid telefonul și să-i trezesc urgent pe copii. Ne vedem diseară?

Se oprește la celălalt capăt al firului.

— Parcă te-ai grăbi să închizi. Vorbește cu mine o clipă! Se pare că ai totul sub control.

Iisuse Hristoase, n-am timp de tâmpeniile astea!

— Cu siguranță sub control, doar că nu-mi place să vorbesc la telefon, adaug.

— Înțeleg...

Domnul Masters se oprește și aproape îl aud rânjind la celălalt capăt al telefonului.

— Să nu uiți nici tu de discuția de diseară!

— Julian, trebuie neapărat să închid!

— La revedere, domnișoară Brielle! Să nu dai de necaz!

Îmi dau ochii peste cap...

— Da, așa voi face! La revedere!

Închid și alerg la etaj, urcând câte două trepte odată. Fir-ar al dracului! Probabil Willow o să-mi învinețească un ochi că o trezesc atât de târziu!

Lista! De ce nu mi-am amintit lista? Parcă mi-a pomenit de ea acum o veșnicie. S-au întâmplat atâtea de atunci! Cu toată masturbarea și mirositul parfumului cu care am fost ocupați amândoi...

Ajung în capul scării și alerg în camera lui Samuel. Deschid ușa și văd că încă doarme dus.

— Sam! îi șoptesc. Sam, trezește-te, puiule!

Îi mângâi căpșorul, iar el se încruntă, cu ochii închiși.

— Sammy, trezește-te! Suntem puțin în întârziere în dimineața asta.

Se întoarce pe o parte, cu fața spre mine. Are părul ciufulit și e încă foarte somnoros. E întruchiparea drăgălășeniei, și nu pot să nu-i zâmbesc.

— Îmi place pijama ta. Mi-ar plăcea să am și eu unele la fel.

Se freacă la ochi.

— Trebuie să o iei de la bunica; pe asta am primit-o de ziua mea.

— O, înțeleg!

Îi zâmbesc.

— Du-te la baie și spală-te pe față. Trebuie să te ajut să te îmbraci? îl întreb.

Ridică brațele să-l îmbrățișez, și simt că mă topesc. Îl țin o clipă în brațe.

— Nu!

Sare din pat.

— Pot și singur! Sunt mare, știi?

— OK, bine! Mă duc să o trezesc pe Willow cât te speli tu.

Îl las să se ducă la baie și mă îndrept către camera lui Willow, unde deschid ușa încet. E întinsă pe pat, cu spațele la mine.

— Willow, trebuie să te trezești! Întârziem!

Mă ignoră. Grozav, trebuie să intru!

— Willow? repet.

Se întoarce pe o parte și mă privește indiferentă.

— Ce-i?

Mă silesc să zâmbesc.

— Nu mi-am dat seama că trebuia să te trezesc mai devreme.

Willow duce telefonul la loc la ureche.

— Da! S-a hotărât în sfârșit să apară.

Ascultă o secundă, pe urmă îmi întinde telefonul.

— Vrea să discute cu tine.

Mă încrunt la telefonul din mâna ei întinsă.

— Cine e? o întreb.

Îmi rânjește sarcastic și coboară din pat, după care dispăre în baie, trântind ușa după ea.

— Domnișoară Brielle? se răstește domnul Masters, trezindu-mă din gânduri.

Fac ochii mari de groază și duc telefonul la ureche. Ce naiba, e pe apelare rapidă?

— Da? răspund sfioasă.

— Credeam că sunt treji și îmbrăcați deja.

— Și eu la fel! mă strâmb. Ciudat, nu?

— Abia acum îi trezești?

Mă scarpin în cap. Nu-mi vine să cred că m-a prins cu a doua minciună în dimineața asta.

Ziua asta e deja un dezastru monumental! E o adevărată conspirație!

— O să întârzie la școală! mârâie la mine. De ce nu i-ai trezit mai devreme?

— De ce nu mi-ai spus că trebuie să-i trezesc? Știi, toate astea sunt noi pentru mine. Nu poți să-mi ceri să țin minte toate porcăriile astea, șoptesc furioasă. Am uitat de listă, OK? Și ar fi trebuit să mă suni, să-mi scrii un e-mail sau ce naiba trebuia să faci, mai devreme.

Rămâne tăcut la celălalt capăt al firului, iar eu mă schimonosesc toată. O, Doamne, taci odată, Brielle!

O dau de gard cu slujba asta.

După câteva clipe de tăcere, vorbește în sfârșit:

— Pun treaba asta pe seama diferenței de fus orar, domnișoară Brielle. Du copiii la școală și mergi la culcare înainte să mai iei... — se oprește — decizii greșite!

Îmi dau ochii peste cap și simt că-mi iau obrazii foc de rușine.

— Da, domnule!

El rămâne pe fir, iar tăcerea stânjenitoare se prelungește între noi.

— Ne vedem diseară! oftez.

Se aude un clic, iar el închide fără să mai spună nimic. Willow iese din baie și se uită urât la mine.

— Ieși afară din camera mea! Mersi mult! O să întârzii! îmi spune pe un ton disprețuitor.

Mă uit la ea și mă simt deodată atât de copleșită, încât nu mai pot suporta. Mi se umplu ochii de lacrimi. Nu așa îmi imaginam că va fi slujba asta nouă și încântătoare. Las capul în jos și ies repede din cameră ca să nu-mi vadă lacrimile.

La naiba cu asta!

Vreau să plec acasă!

Julian

Închid telefonul și mă ciupesc de nas.

O luăm de la capăt. Încă o bonă catastrofală, iar asta părea chiar promițătoare după CV.

— Bună dimineața, domnule judecător!

Marcy zâmbește când intră și-mi aduce cafeaua de dimineață.

— Mulțumesc! șoptesc și iau cafeaua.

Am câștigat la loto acum șapte ani când am angajat-o ca asistentă personală. Cel mai bun lucru din afurisitul ăsta de tribunal.

— Cum a mers cu bona? mă întreabă și se așază la biroul ei, sorbind din cafea.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu mă întreba! Un coșmar.

Oftez și iau telefonul în mână!

— Acum sun la agenție și cer pe altcineva!

O văd pe Brielle în cămașa de noapte albă, de mătase, în dormitorul meu de dimineață. Nu era lumină, și totuși îi zăream fiecare rotunjime, cum îi atârna cămașa peste sfârcurile întărite. Pielea ei de culoarea caramelului, cu bronzul acela australian. Ochii mari și căprui, și buzele roșii al căror loc părea să fie în jurul meu...

Închid ochii și respir adânc.

Fir-ar să fie, dacă nu e visul erotic al oricărui bărbat, atunci nu știu cine-ar putea fi!

Îmi trag mâna peste față. Trebuie să ies mai mult din casă. Să beau vin roșu și să mă masturbez uitându-mă la poza bonei copiilor mei e un comportament inacceptabil pentru o seară de joi.

Strâng din dinți, simțind că intru în erecție cu gândul la ea, și mă cuprinde neliniștea. E bona angajată de mine.

Termină odată!

Cu cât o scot mai repede din casă, cu atât mai bine!

— Bună ziua, Agenția Andersons! răspunde recepționista.

— Bună ziua, sunt Julian Masters!

— O, bună ziua, domnule Masters! Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Noua bonă a sosit ieri.

— Da!

O aud răsfoind niște hârtii.

— Brielle Johnston...

Strâng din buze.

— Nu cred că o să meargă. Puteți pregăti niște interviuri ca să găsec pe altcineva, vă rog?

Femeia de la recepție ezită o clipă.

— Dar...

— Fără dar! Nu sunt mulțumit de ea. Aș prefera pe altcineva.

— Doamne Masters, Brielle e aici cu viză de lucru. Dacă nu are altă slujbă, trebuie să se întoarcă imediat în Australia.

Mă încrunt.

— Poftim?

— Când ați semnat contractul ei de *au pair*, ați fost de acord să-i sponsorizați vizita în Regatul Unit pe o perioadă de douăsprezece luni.

— N-am făcut așa ceva! Am semnat un contract de angajare pentru o bonă.

— Da, domnule, așa ați făcut! Contractul de angajare este contractul pentru viză de lucru pentru *au pair*, ceva diferit de o bonă. Este în secțiunea 6a. Am documentele în față.

Mă opresc o clipă, iar Marcy se încruntă, ascultând mai departe. Ne privim în ochi și clatin din cap, dezgustat. Cum naiba mi-a scăpat treaba asta?

— Viza ei nu e problema mea. Vreau o bonă nouă cât mai curând posibil.

— E o mare dezamăgire, domnule! Noi credem că va fi bine cu Brielle dacă îi dați altă șansă.

— Nu! Pregătiți alte interviuri!

— Leonie, managera, nu e aici acum! Pot s-o rog să vă sune când ajunge?

Respir adânc.

— Bine! Voi fi disponibil după ora cincii!

— Mulțumesc, domnule Masters!

Femeia închide telefonul.

Mă sprijin de spătarul scaunului și învărt stiloul pe birou, dus pe gânduri.

— Ce e în neregulă cu ea? Copiii sunt în siguranță? întrebă Marcy încruntată.

— Da, sigur că sunt în siguranță!

— Ce e? Pare dură sau ce?

— Dimpotrivă!

Mă ridic și-mi scot sacoul, punându-mi roba de judecător peste haine. Închei încet nasturii din față.

— Doar că e tânără și nu e femeia potrivită pentru treaba asta, atâta tot. Ea și Willow nu se înțeleg.

Marcy mă privește lung o clipă.

— Sper că nu vorbesc aiurea, domnule, dar Willow nu se înțelege cu nimeni.

Mă uit în ochii ei și răsufli adânc.

— Știu! Nici măcar cu mine, în ultima vreme.

Cu inima grea, iau teancul de documente juridice și mă îndrept spre sala de judecată cu Marcy în urma mea.

— Toată lumea în picioare! strigă aprodul.

Cei din sală se ridică, iar eu dau din cap și mă îndrept spre scaunul meu. Arunc o privire la sala plină, unde juriul e așezat în stânga. Îl privesc pe bărbatul din fața mea, acuzat de viol și crimă. Simt disprețul prin toți porii. A mai fost în sala mea de judecată, deși nu aveam destule probe să-l condamnăm. Sper ca rezultatul de azi să fie unul mai bun.

— Puteți lua loc!

Brielle

Stau în fața ușii cu cheile în mână, așteptând-o pe Willow, ca să-i pot duce pe amândoi la școală. Samuel e pregătit

și așteaptă cu rucsacul în spate. Mă uit în sus, la scări. Îmi vine să strig la ea să se grăbească, dar nu vreau s-o supăr.

Pare tulburată și, nu știu de ce, nu cred că e numai vina mea. În cele din urmă, apare și începe să coboare. Părul brunet îi e împletit în două cozi și poartă o uniformă cu o tunică gri, cu aspect elegant. Are fusta sub genunchi, cu pliuri mari, picioarele acoperite de ciorapi gri, groși, și poartă pantofi negri. E drăguță, într-un fel școlăresc.

Îi zâmbesc.

— Arăți bine!

Își dă ochii peste cap, dezgustată.

Zâmbesc.

— Haideti, să mergem! Sper să pot conduce minivanul.

— Minivanul? întrebă încruntată Willow. Nu mergem cu minivanul.

Mă uit lung la ea.

— De ce nu?

— Pentru că e jenant. De parcă aș vrea să fiu văzută în mașina aia de rahat!

— O, te rog! mă răstesc. Nu mai fi atât de snoabă!

Se uită la mine, și îmi vine să mă plesnesc singură.

Chiar am spus-o cu voce tare?

— Snoabă? repetă, părând șocată de îndrăzneala mea.

— Voiam să spun că nu vreau să fac accident cu SUV-ul elegant al tatălui tău. Așadar, când sunteți cu mine, luăm minivanul.

— Ei bine, nici moartă n-aș vrea să fiu văzută undeva cu tine.

Rânjește disprețuitor.

— Nu-mi place să-mi petrec timpul cu pipițe proaste! Du-te dracului și dispari înapoi în gaura din care-ai ieșit!

Inspir brusc și ne uităm lung una la alta – o confruntare tăcută.

Samuel mă ia de mână, și nu pot să cred decât că e o scuză mută pentru bătăria surorii lui. Ceva în mine răbufnește de supărare că l-a pus în poziția de a auzi așa ceva și de a se simți stânjenit. Ce târfuliță egoistă!

Îi zâmbesc lui Samuel și îi dau cheile.

— Du-te în față, puiule, și descuie mașina, bine?

El ia cheile și iese în fugă.

Willow ridică bărbia sfidătoare.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Hai să lămurim un lucru, dragă Willow!

Rânjesc batjocoritor.

Ea își pune mâna în șold, în silă.

— Sunt aici să am grijă de Samuel și nu-mi pasă dacă mă placi sau nu...

— Nu te plac, îmi taie vorba.

Îi zâmbesc sarcastic.

— Asta e jocul tău? Să fii o scorpie afurisită până când fuge bona? Încerci să-mi transformi viața într-un coșmar, Willow?

Ea mijește ochii.

— Vine tati să te salveze? șoptesc cu o voce de copil.

— Du-te-n mă-ta! spune ea batjocoritor. Dă-te dracului din calea mea!

— O, dar sunt în calea ta, și să nu mai vorbești naibii cu mine așa în fața lui Samuel! Mă doare-n cot dacă mă placi sau nu, dar să nu-l mai superi! M-ai auzit?

Willow ridică din sprâncene, uimită.

— E doar un băiețel și nu-l ajută deloc că are o vrăjitoare în loc de soră. Nu vreau să-ți ții gura pentru mine, dar, pentru Dumnezeu, ține-ți gura pentru el!

Acum se uită chiorâș la mine.

— În concluzie, treci naibii în minivan! mârâi la ea.

Pleacă pufnind pe nas, iar eu închid ochii, simțind cum îmi clocotește sângele de furie.

Minunat! Ziua asta e din ce în ce mai bună!

— E chiar aici! mă dirijează Sam când intru în spațiul circular pentru parcare al școlii.

Sam e pe scaunul din față, iar Willow, în spate. Nu a vrut să urce în față cu mine.

Mă uit la școala elegantă din fața mea. Arată ca Hogwarts din *Harry Potter* sau ceva asemănător.

— Uau! exclam. Ce șic e!

Willow coboară din mașină și trânteste portiera.

Deschid geamul.

— Să ai o zi frumoasă, draga mea! strig după ea.

Willow îmi arată degetul mijlociu în timp ce se îndepărtează, iar eu chicotesc, uitându-mă la Samuel. Acesta își mușcă buza de jos, încercând să nu zâmbească.

— Ei, e clar că nu-i o persoană matinală, nu-i așa?

Fac ochii mari la el.

El clatină din cap și își frământă mâinile în poală.

— Unde e școala ta, amice? îl întreb.

— Mergem înainte și facem la stânga.

Mă dirijează din nou în timp ce conduc și, zece minute mai târziu, ajungem la școala lui. Opresc în față. Îmi las capul în jos și mă uit la curtea pustie.

— Unde sunt toți?

— Ah!

Fața lui micuță se întristează.

— Încă nu au ajuns. Nu vin decât atunci când sună clopoțelul.

— Și ce faci până vin prietenii tăi?

Băiețelul ridică din umeri.

— Stau în curtea de lângă clasa mea.

— Singur? mă încrunt.

Ridică iar din umeri.

— La ce oră ajungi la școală în fiecare zi? îl întreb.

— Pe la 7.50.

— Și la ce oră sună clopoțelul?

— La 9.15.

— Și stai aici în frig în fiecare dimineață, singur-singurel?

Încuviințează cu o mișcare din cap.

Mă uit o clipă la el și clatin din cap înainte de a intra iar în trafic.

— Ce faci? mă întreabă.

— Mergem să bem o ciocolată caldă. Nu stai singur în frig cât sunt eu pe aici!

Întind mâna și-l strâng de coapsa micuță, iar el zâmbește larg.

— Poate luăm și o prăjitură cu ciocolată.

Îl gădil, iar el râde, ferindu-se de mine.

— Să nu-i spui tatei că ți-am dat prăjitură la micul-dejun, da?

El clatină din cap cu un zâmbet nostim, pe urmă mă ia de mână.

Puștiul ăsta m-a cucerit deja!

Mă întorc acasă pe la 9.45. M-am rătăcit de-a binelea și a trebuit să folosesc aplicația de pe telefon ca să gădesc afurișita de casă. Când intru, aud un aspirator la etaj. Menajera e deja aici. Cum zicea că o cheamă? La naiba, trebuie să dorm! Decalajul ăsta de fus orar mă dă peste cap. Mă uit la biroul de lângă scară și urc încet scările, apoi merg pe coridor. Menajera e în camera lui Willow. Deschid ușa să mă prezint.

O doamnă în vârstă e înăuntru și dă cu aspiratorul, purtând o uniformă albastru-deschis și arătând exact ca o fată în casă. Ridică ochii și zâmbeste larg.

— Bună!

— Bună!

Îi zâmbesc, fericită să văd o figură prietenoasă.

Ea oprește aspiratorul și dă mâna cu mine.

— Eu sunt Janine. Tu trebuie să fii bona cea nouă?

Dau din cap, emoționată.

— Da, eu sunt Brielle, dar spune-mi Brelly!

Femeia îmi zâmbeste și mă privește din cap până-n picioare. Are un aer cald și sigur.

— Cum merge?

Îmi dau ochii peste cap și mă trântesc pe pat.

— Foarte prost!

Janine râde și ia pământul în mână, ștergând praful de pe comodă.

— De ce?

Răsufli, simțindu-mă învinsă.

— Willow mă urăște, domnul Masters abia dacă mă tolerează și se pare că nu fac nimic cum trebuie.

Mă privește în ochi și îmi zâmbeste blând.

— În sfârșit!

Mă încrunt.

— În sfârșit?

— În sfârșit, o bonă sinceră.

Îmi cade fața.

— Toate pleacă, nu-i așa?

Janine încuviințează.

— Din cauza lui Willow? întreb.

— Printre altele.

Șterge praful o clipă, dusă pe gânduri.

— Sunt o familie drăguță, doar puțin disfuncțională.

— Willow urăște pe toată lumea?

— Da!

— De cât timp ești la ei?

— De cinci ani. Am început să lucrez pentru ei în săptămâna de după moartea Alinei.

— Alina?

— Mama copiilor.

— Ah!

Rămân tăcută, gândindu-mă cu grijă la ce spun mai departe.

— Cred că domnul Masters o să mă concedieze diseară.

— De ce?

— M-a prins în camera lui azi-dimineață. Îi miroseam parfumul, pe urmă am uitat să trezesc copiii și l-am mințit, pe urmă m-am certat îngrozitor cu Willow și i-am spus cuvântul acela urât.

Janine izbucnește în râs.

— Vai de mine... Chiar ești sinceră!

Îmi dau ochii peste cap.

— Da! E cel mai mare defect al meu.

Lui Janine îi joacă ochii în cap de bucurie.

— Defect? Eu cred că-i o calitate.

Mai șterge puțin praful.

— Una care nu apare prea des aici, din păcate.

Mă încrunt.

— Ce vrei să spui?

Janine ridică din umeri și continuă să facă ordine.

— Nu mă privește, draga mea!

Mă uit la ea o vreme.

— Dar dacă e să încerc să fac lucrurile cum trebuie, orice informație mi-ar putea fi de folos. Nu vreau să dau greș.

Janine se apleacă și curăță șipcile, cu spatele la mine.

— Păi, dacă are vreo importanță, uite cum văd eu lucrurile!

Ascult cu atenție.

— Domnul Masters are inima frântă, iar Willow îi amintește de răposata lui soție. Abia dacă-și vorbesc, doar dacă o muștruluiește pentru ceva, iar Samuel compensează pentru lipsa relației dintre ei cu prea multă drăgălășenie față de răceala surorii lui.

Îmi cade fața.

— Domnul Masters o ignoră? șoptesc.

— Da, iar ea nu-l acceptă în viața ei. Nu lasă pe nimeni în sufletul ei. Răul a fost făcut. O să afli în curând că e foarte dificil să te înțelegi cu ea.

O, biata fată! Mă simt vinovată că m-am purtat îngrozitor cu ea de dimineață. Nici nu e de mirare că-i arțăgoasă, și ce ticălos e el că o respinge pe singura lui fiică după ce i-a murit mama!

Răsufu dezamăgită și mă trântesc la loc pe pat.

Doamne, e ca un film prost făcut după o carte de Nicholas Sparks!

Janine continuă să facă ordine în jurul meu.

— Cum a murit mama lor? întreb.

— Accident de mașină.

— Și el cum s-a transformat după moartea ei?

— Cine, domnul Masters?

Dau din cap.

— A devenit tăcut.

Mă încrunt.

— Întotdeauna e tăcut?

Janine ridică din umeri.

— Așa e cu mine. Are o poziție foarte influentă la serviciu și cred că îl macină mult. Când am început eu, imediat

după moartea ei, am căutat-o pe Alina pe Facebook. Erau multe poze cu ei doi în oraș împreună. Era frumoasă!

Ridic din sprâncene, ascultând.

— Dar pagina ei a fost închisă curând după aceea.

— Hm...

Atâtea informații, și habar n-am ce să fac cu ele! Janine face curățenie mai departe, și mă simt vinovată zăcând aici, uitându-mă cum muncește.

— Ai nevoie de ajutor? o întreb. Pot să fac și eu ceva?

Îmi zâmbește cald.

— Nu, draga mea, ce-ar fi să te duci să te întinzi? Cu siguranță resimți diferența de fus orar.

— Da, așa e! Sunt moartă de oboseală, sinceră să fiu!

Mă ridic și mă duc spre ușă, uitându-mă peste umăr.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc!

Ea îmi zâmbește blând.

— Și mie, draga mea! Vise plăcute!

Mă duc spre camera mea, setez alarma și urc în pat. Trag pătura mare și grea peste mine, încercând să-mi imaginez că sunt acasă.

Julian

Intru în barul Rodger's pe la 16.00 ca să mă întâlnesc cu Sebastian și Spencer – ceva ce facem măcar o dată pe săptămână. Suntem cei mai buni prieteni de când aveam zece ani. Nu-i văd atât de des pe cât aș vrea, dar mă ajută să-mi păstrez sănătatea mintală când am nevoie de ei.

— Bună, Jules!

Seb îmi zâmbește.

— Unde-i Spence?

— La bar.

Mă uit într-acolo, așezându-mă pe un scaun, și-l văd pe Spencer discutând cu o femeie.

— Cum a fost săptămâna asta? mă întreabă Seb.

— Destul de bună! A ta?

Seb strâmbă din buze.

— Clădirea asta nouă îmi dă o afurisită de migrenă.

Ridică din umeri.

— O fac eu să meargă până la urmă.

Sebastian e arhitect, iar Spencer are o companie siderurgică și proiectează zgârie-nori. Amândoi se descurcă foarte bine.

Spence se întoarce la masă cu trei beri în mână.

— Salutare, Masters! Ce mai faci?

Îmi întinde o bere și se așază.

— Nu prea multe.

Iau o gură de bere.

— A venit bona cea nouă.

— Cum e? întreabă Seb.

— Al dracului de sexy! oftez.

Băieții schimbă o privire și zâmbesc înainte de a-mi acorda toată atenția lor.

— Serios? întreabă Spence. Cât de sexy?

— Păi, mi se scoală de fiecare dată când intră în cameră, răspund sec.

— I-ai tras-o? întreabă Spence.

Mă strâmb și iau o gură de bere.

— Nu ți-o tragi cu bona, Spence!

— De ce nu?

Spence ridică din umeri și din sprâncene.

— Eu aș face-o.

Seb rânjește.

Spencer face deodată ochii mari.

— Ah, fir-ar, nu v-am zis de Marie!

Eu și Seb bem berea în timp ce-l ascultăm.

— OK, știți că mă întâlneam cu stewardesa, Marie?

— Da!

— Am început să mă duc mai des în apartamentul ei și aflu că are o colegă de apartament pe nume Ricky.

— O, Doamne, nu-mi spune!

Zâmbesc în sinea mea.

Spencer e cel mai afemeiat bărbat pe care îl cunosc. Nu și-o poate ține în pantaloni mai mult de cinci minute.

Spencer zâmbește și-mi face cu ochiul.

— Ricky e al dracului de sexy!

Clatină din cap, de parcă amintirea ei îi încețoșează mintea.

— Adică... absurd de sexy.

Eu și Seb ne dăm ochii peste cap.

Știm deja încotro merge povestea asta.

— Într-o seară, eram în pat cu Marie, complet goi. E deasupra mea, iar veioza e încă aprinsă...

Spencer se oprește o clipă să ia o gură de bere.

— Deodată, se deschide ușa, și intră Ricky, complet dezbrăcată. Goală.

Eu și Seb ne uităm unul la altul, amândoi încruntați.

— Ne întreabă dacă poate să urce și ea în pat.

— Unde dracu' găsești femeile astea? întreabă Seb indignat.

— Știu ce zici! râd eu. Și Marie ce-a spus?

Spencer rânjește și face un gest care vrea să spună că habar n-are, povestind mai departe:

— Marie mă întreabă dacă mă deranjează să ni se alăture Ricky. Cică Ricky nu mai făcuse sex de mult, iar lui Marie nu-i place că prietena ei e singură.

MĂ așez mai drept, cu o expresie nedumerită.

— Stai, adică ele și-o trag când tu nu ești acolo?

Spence ridică din umeri.

— Cine dracu' știe?

În o gură de bere.

— Nu știu decât că în clipa următoare Marie mi-o trage, iar Ricky stă călare pe fața mea.

Eu și Seb râdem de ticălosul ăsta norocos.

Spence repetă gestul de mai devreme.

— E o nenorocită de zi de marți și, pe nepusă masă, mi-o trag două femei. Nici măcar nu băusem ceva.

Îmi dau capul pe spate și râd și mai tare.

— Le-am tras-o amândurora, pe urmă adorm între ele, iar Marie adoarme prima.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Păi, Ricky se bagă sub cuverturi și începe să-mi facă cel mai bun sex oral din viața mea.

Seb se plesnește peste frunte; nu-i vine să creadă ce noroc are Spencer.

Acesta din urmă face ochii mari.

— Dar eu nu știu ce să fac, pricepeți? Marie doarme lângă noi.

— Dar tocmai i-ai tras-o lui Ricky de față cu Marie.

— Știu.

Ridică din umeri.

— Dar atunci aveam permisiunea ei. Mi se părea ciudat acum, când ea dormea. Stau acolo în timp ce ea lucrează, gândindu-mă la ce-o să facă Marie dacă se trezește.

Seb își dă capul pe spate și hohotește de râs, ridicând mâna spre chelneriță să ne mai aducă bere.

— Numai tu, la naiba...

— Pe urmă, Ricky mă roagă s-o duc în camera ei, adică să nu o trezim pe Marie.

— Te-ai dus? întrebă Seb, încruntat.

— Da, iar pe drum tipa bagă mâna în geantă și-mi dă o pastilă albastră dintr-o sticlură.

Fac ochii mari.

— Ți-a dat Viagra?

Spence dă din cap, iar eu și Seb râdem în hohote.

— Ce dracu', omule? strigă Seb. Ce fel de femeie ține Viagra în poșetă?

Spencer ridică din umeri.

— Nu știi, dar am luat pastila albastră. Mi-a transformat penisul într-o rachetă, iar eu eram un star porno; i-am tras-o șase ore fără oprire.

Își ridică ambele mâini.

— De departe, cea mai bună partidă din viața mea. E nebună de legat, atât de sexy! I-am tras-o în toate felurile.

Ridic paharul și îi fac cu ochiul.

— Pentru Viagra! închin eu.

Prietenii mei zâmbesc și ciocnesc paharul cu mine.

— Poate ar trebui să încercăm drăcia aia! îi șoptesc lui Seb, care râde în loc de răspuns.

— Pe urmă mă întorc în patul lui Marie exact când răsare soarele. Trebuie să ajung la serviciu peste vreo două ore și am o întâlnire importantă cu noii investitori pe la 9.

Spence face ochii mari.

— Abia pot să merg drept; am boabele vineții.

— Și ce s-a întâmplat? îndrăznește Seb să întrebe.

— Se trezește Marie.

Seb clatină din cap.

— Mie de ce nu mi se întâmplă niciodată chestii din astea?

— Nu-i așa? zic, râzând în hohote. Vreau să-mi facă și mie bona mea una ca asta.

Seb arată cu degetul la mine.

— Ar trebui neapărat să l-o tragi. Cât de tare ar fi să te furișezi în camera ei noaptea?

Dau din cap și beau din bere, simțind că-mi zvâcnește penisul la gândul ăsta.

— Doamne, ce-aș vrea!

Spence își continuă povestea:

— Și cum stăteam acolo, încercând să mor liniștit și să dorm vreo două ore, cu penisul zvâcnind de durere, Marie începe să mi-l sugă, vrând să și-o tragă iar.

— Nu știa unde fusese toată noaptea, zic eu.

Seb se strâmbă.

— O, nici nu vreau să mă gândesc!

Ideea îmi dă fiori.

— Ce-ai făcut? se încruntă Seb.

— A trebuit să fac ce-ar fi făcut orice iubit care se respectă.

Râd sarcastic.

— De parcă știi tu ce trebuie să faci un iubit care se respectă!

Se întoarce enervat la mine.

— Dar tu știi?

Zâmbesc și-i fac cu ochiul, luând o gură de bere.

— În fine, eram acolo, știind că trebuie să i-o trag lui Marie. Jur, mai că-mi venea să plâng!

Eu și Seb izbucnim în râs, iar Seb bate cu palma în masă.

— Să-mi trag una, omule, e cea mai tare poveste!

Spence face ochii mari.

— Încă nu s-a terminat! Fiți atenți! Viagra a funcționat iar și mi-am recăpătat forța supraomenească, dar nu puteam să ejaculez.

Ne aplecăm amândoi în față, așteptând să auzim finalul.
— I-o trag și i-o trag și i-o trag, dar nu pot să ejaculez.
Ia o gură de bere.

— Penisul îmi e jupuit de piele și mă ustură în draci.
Acum chiar că-mi vine să plâng.

Eu și Seb râdem în hohote, imaginându-ne cum îl durea penisul pe prietenul nostru idiot.

— Și ce-ai făcut?

Seb se chinuie să respire, încercând să se stăpânească.

— Am făcut ce trebuia să fac.

Mă încrunt.

— Și anume?

— M-am prefăcut.

— Te-ai prefăcut? icnesc.

Spence dă din cap și bea din sticlă.

— Da!

Se face tăcere la masă. Niciunul dintre noi nu s-a mai prefăcut vreodată. Nici n-aș ști cum s-o fac.

— Azi mă sună Marie. Spune că a fost distractivă seara trecută și o putem repeta azi. Și vrea să ni se alăture și Ricky.

Ne apropiem mai mult de el, așteptând să-i auzim răspunsul.

— I-am zis că sunt plecat din oraș.

Seb se strâmbă dezgustat.

— De ce-ai făcut asta? îl întreb, încruntat.

— Pentru că nu mai am piele pe nenorocitul ăsta de penis, omule! Am nevoie de o grefă de piele. E julit la propriu, parcă-i arsură de gradul trei.

Clatină din cap, iar noi izbucnim în râs.

— Dacă n-aș fi deja circumcis, aș fi după povestea asta.

Mă strâmb.

— Cine-i tipa asta cu vaginul de fier?

Seb râde.

— Noua mea vânzătoare de droguri.

Brielle

E 21.30, și mi se pare lung drumul spre casa mare. Am stat la pândă în locul meu întunecat din holul cu pereți de sticlă timp de cincisprezece minute. Domnul Masters e încă în costum, și e clar că nu se poate relaxa până nu se termină discuția.

Nu e un semn bun.

Urc scările și o pornesc pe coridor. E în bucătărie, umplând cu gheață un pahar cu pereți groși.

— Bună!

Zâmbesc cu sfială.

Se întoarce cu fața spre mine.

— Bună!

Îmi arată un scaun de lângă insula din bucătărie.

— Te rog, ia loc!

Mă așez și mă uit cum toarnă whisky peste gheață, pe urmă se așază față în față cu mine.

Mișcă din buze și ia o gură din pahar.

— Domnișoară Brielle! oftează.

— Brelly! îl corectez.

Domnul Masters ridică din sprâncene.

— Nu te supăra, dar nu o să-ți spun Brelly! Nu ești o umbrelă.

Îmi mușc buza de jos să nu zâmbesc. Mă simt de parcă sunt în biroul directorului, pe punctul de-a fi exmatriculată. Domnul Masters poartă un costum bleumarin scump și o cămașă albă. Părul lui brunet e mai lung în față și puțin

ondulat, și are cel mai pătrat maxilar pe care l-am văzut vreodată. Are ochii mari și căprui, și... e foarte chipeș.

— Nu cred că o să meargă, îmi spune calm, întrerupându-mi gândurile.

— Poftim? îngaim.

Domnul Masters clatină subtil din cap.

— Îmi pare rău, doar că...

— E vorba de ce s-a întâmplat dimineață? îl întrerup.

— Brielle, am de-a face cu mincinoși și hoți toată ziua la serviciu. N-am energia necesară să țin în casa mea pe cineva în care nu am încredere.

— Dar... poți avea încredere în mine, mă bâlbâi. Sunt cea mai sinceră persoană pe care ai putea s-o cunoști vreodată. Prea sinceră, de fapt. Întreabă pe oricine!

În timp ce soarbe din pahar, ochii lui reci îi întâlnesc pe ai mei.

— Întreabă-mă orice! Întreabă-mă orice chiar acum și o să-ți spun tot adevărul, promit!

Domnul Master ridică bărbia.

— În regulă, atunci, ce i-ai spus lui Willow azi-dimineață?

Îmi cade fața. O, chiar trebuia să întrebe exact asta, nu-i așa?

Înghit nodul din gât. Turnătoarea aia mică! Dacă nu eram deja concediată, acum sigur sunt.

— Cred că a fost cam...

Mă așez mai bine pe scaun, iar el ridică dintr-o sprâncenă, așteptând. Inima începe să-mi bată cu putere.

— Am vrut să știu dacă ăsta e planul ei, să fie o scorpie afurisită până când pune bona pe fugă. Și pe urmă am întrebat-o dacă încearcă să le facă viața un coșmar tuturor dădăcelor angajate.

Domnul Master mijește ochii.

— Pe urmă am întrebat-o dacă vine tati s-o salveze de fiecare dată.

Domnul Masters se uită urât la mine și-și mușcă buza de jos, de parcă se împiedică să răbufnească sau să țipe.

Mă cutremur vizibil.

— Pe urmă, ea mi-a spus ceva de genul „du-te-n mă-ta, dă-te dracului din calea mea”. Așa că am avertizat-o să nu mai vorbească naibii niciodată cu mine așa în fața lui Samuel. Mă doare-n cot dacă nu mă place, dar nu o să accept să-l supere.

Ridic din umeri.

— Plus-minus câteva insulte.

Domnul Masters dă paharul peste cap, vizibil dezgustat.

Inima începe să-mi bată atât de tare, încât simt că aud cum pompează sângele.

Mă privește în ochi.

— Și ce-ți dă dreptul să vorbești așa cu fiica mea?

— Nu am acest drept și îți cer scuze, nu se va mai repeta! Doar că m-a enervat că a vorbit așa cu mine de față cu Samuel. Trebuie să fie protejat de veninul ei. E doar un copil, și știu că are și ea probleme, dar voiam să îi fie clar că nu e OK și nu voi accepta așa ceva.

Doamna Masters își golește obrazii de aer și își mai toarnă un pahar, ridicându-și ochii la mijlocul gestului, de parcă își dă seama că e nepoliticos să nu-mi ofere și mie. Înclină sticla spre mine.

— Da, te rog! îi răspund, recunoscătoare pentru ofertă — o să încerc orice ca să-mi stăpânesc emoțiile.

E chinuitor!

Îmi umple paharul cu gheață și toarnă whisky. La naiba, unde e mixerul? Îl beau așa, simplu?

Îmi dă paharul.

— Mulțumesc!

Iau o gură și simt căldura care coboară și-mi încălzește încet esofagul.

— Hm...

Ridic paharul și examinez lichidul auriu.

— E... tare!

O umbră de zâmbet îi apare pe față când se așază la loc pe scaun.

Mă privește atent și, în cele din urmă, zice:

— Willow e o bătaie de cap, știu asta.

— Și eu am fost un coșmar la vârsta ei. Mă descurc!

— Nu mă îndoiesc!

Domnul Masters strânge din buze.

— Dar nu e vorba de Willow.

Mă încrunt.

— Atunci, despre ce e vorba?

— Despre faptul că erai azi-dimineață în camera mea și-mi cotrobăiai prin lucruri.

Iau o gură din pahar și aproape mă înec. Băutura asta parcă e combustibil de rachetă. Tușesc zgomotos, încercând să îmi curăț gâtul.

— Oh, asta!

Tresar din pricina felului în care îmi arde gâtul. Sfinte Iisuse, beau benzină?

— Da, asta! mi se răspunde. Te rog să-mi explici ce făceai în dormitor!

Mă uit la ușă. Fugi... ia-o dracului la goană!

Parc am nisip în gât.

— M-am dus să văd ce face Samuel, pentru că m-am gândit să nu umble iar prin somn, și credeam că ai plecat de acasă.

Mă încrunt, încercând să fac povestea să pară rezonabilă.

— Când mă întorceam în camera mea, am văzut ușa deschisă la tine și am vrut doar...

Mă privește în timp ce bea din pahar.

— Am vrut doar să văd cum arată dormitorul tău.

Domnul Master ridică dintr-o sprânceană.

Schițez un zâmbet, încercând să îndulcesc povestea cât de mult pot.

— Am intrat, am aruncat o privire în jur și pe urmă am văzut că ușa de la dulapul din baie era întredeschisă.

Ridic din umeri.

— Poți să afli atât de multe despre un om după dulapul său din baie, știi?

Mai iau o gură mare de combustibil.

Fir-ar să fie, ce tare e! Tușesc, cu esofagul aproape complet ars.

Mă văd căzând beată de pe scaun și mă cutremur de groază.

Grozav, o bonă amărâtă care nu ține la băutura; povestea e tot mai bună cu fiecare minut care trece.

Ridică din nou bărbia, a sfidare, iar energia dintre noi începe să se schimbe. Întrebările lui se transformă cumva într-o provocare tacită de-a spune adevărul, și mă privește cu atenție.

— Și ce-ai aflat despre mine, Brielle?

Înghit nodul din gât.

— Ești foarte ordonat, șoptesc emoționată.

Nu reacționează.

— Îmi place mult parfumul tău!

Îi apare o umbră de zâmbet care-mi dă încredere să continui.

— Și... ai... o viață sexuală activă.

Ochii i se întunecă, iar aerul dintre noi începe dintr-odată să scapere.

Încet și calculat, ia o gură de whisky, și mă uit cum își umezește buza de jos. Simt un zvâcnet pe dinăuntru.

Hm?

Domnul Masters se apleacă în față pe scaun.

— Ce faci aici, Brielle? șoptește.

Electricitatea dintre noi mi-a răpit abilitatea de a gândi cum trebuie.

— Beau cel mai tare alcool din lume? Îngaim.

Îmi zâmbește sexy și râde încet.

— Voiam să spun, de ce ai venit în Anglia?

Îmi mușc buza de jos.

— Ca să scap de fostul meu iubit. Ne-am despărțit anul trecut și aveam nevoie de o schimbare... ca să trec mai departe.

Privirea îi coboară la buzele mele.

— Și cât timp a trecut de când nu ai mai fost cu un bărbat?

Mă încrunt, dar creierul nu-mi controlează gura și șoptesc:

— Prea mult. Mult prea mult.

Capitolul 3

Brielle

NE PRIVIM ÎN OCHI ȘI, CÂND LIMBA LUI TRECE DIN NOU peste buze, mi se taie respirația.

— Cât timp a trecut de când n-ai mai fost cu cineva? îl întreb.

Îmi zâmbește sarcastic.

— Nu discutăm despre obiceiurile mele sexuale în seara asta.

Ridic din sprâncene, surprinsă.

— Dar discutăm despre ale mele?

— Nu făceam decât să-ți analizez caracterul.

Zâmbesc cu paharul la gură.

— Și eu la fel!

Ochii lui mă privesc năstrușnic.

— Ai dreptate, ești îmbucurător de sinceră, domnișoară Brielle!

Zâmbesc.

— Dacă nu chiar îndrăzneță! adaugă.

— Aș putea să spun același lucru despre tine, dar nu văd ce legătură are cu caracterul meu ultima dată când am fost cu un bărbat.

— Îmi arată ce fel de viață duci.

Mă gândesc puțin.

— Păi, în acest caz, îmi pare rău să spun că am cea mai plictisitoare viață posibilă, pentru că nu m-am gândit la un bărbat și nu am fost cu un bărbat de peste un an!

— Înțeleg! murmură, părând impresionat de răspunsul meu.

— Domnule Masters, știu că poate sunt curioasă, dar te asigur că nu am venit să-ți fur lucrurile sau să mă cert cu fiica ta. Sunt aici ca să fac o treabă grozavă timp de un an și, sper eu, să mă descopăr în acest timp.

Mijește ochii și se sprijină de scaun.

— Și cum ai de gând să faci asta?

Sorb din pahar, gândindu-mă la răspuns.

— O să văd țara, o să-i învăț istoria și o să-mi petrec weekendurile cu Emerson.

Ridic din umeri.

— Nu se știe niciodată, dar poate o să cunosc un bărbat și o să mă și distrez puțin cât sunt aici.

— Și ce anume presupune asta? întreabă, amuzat.

Bărbatul ăsta e atât de inteligent, încât n-am idee dacă îl interesează cu adevărat răspunsul la întrebările astea sau doar e disprețuitor.

— Nu sunt sigură! Nu știu decât că, dacă aș fi știut ce am nevoie, aș fi găsit acel lucru acasă.

Domnul Masters mă privește în ochi.

La ce naiba se gândește?

— Hm...

Șovăie o clipă.

— Povestește-mi despre viza ta!

Respir adânc și beau combustibilul de rachetă. E atât de tare, încât îmi intră vaporii în nas și încep iar să tușesc.

— Cum bei așa ceva? îl întreb, lovindu-mă cu pumnul în piept.

— Mai domolește nervii.

Rânjește.

— Ce nervi?

Tușesc în continuare.

— Ce fel de nervi sunt atât de întinși? mă strâmb.

Râde, un sunet catifelat și grav care îmi pătrunde în măduva oaselor, și simt că-mi tresaltă inima.

E atât de...

Domnul Masters ridică o sprânceană, și-mi dau seama că așteaptă să răspund.

— Ah, viza?

Ridică paharul nerăbdător. Doamne, probabil crede că sunt toantă!

— Vrei să încetezi? mă răstesc.

— Ce să încetez?

— Privirile și comentariile disprețuitoare.

Un zâmbet îi apare pe față.

— Scuzele mele!

Golesc restul paharului și îl ridic să-l umple. N-am idee ce fac aici, dar pare un plan perfect să-l îmblânzesc în timp ce bem whisky.

Îmi umple paharul, și iau o gură, uitându-mă la el preț de o clipă.

— Mereu faci chestia asta?

— Dacă beau whisky cu bonele și sunt certat că le răspund la întrebări? Nu!

— Deci, ești virgin în privința bonelor și a whiskyului?

De data asta, el e cel care se îneacă cu băutura în timp ce râde.

— Cu siguranță! Adică, virgin în privința bonelor. Nu și când e vorba de whisky.

Zâmbesc larg. Nu știu de ce, dar îmi place răspunsul acela.

— Vezi? Acum ne înțelegem bine. Totul o să se rezolve!

— Ba nu se rezolvă. E doar o metodă plăcută de distragere a atenției.

Îmi cade fața.

— Ah!

Domnul Masters se încruntă.

— Te rog, nu o lua personal, dar nu ești deloc ce așteptam, Brielle!

— Și ce așteptai?

Ridică din umeri.

— Pe cineva mai în vârstă, cu mai multă experiență, mai profesionistă.

Mă gândesc o clipă.

— Anunțul nu specifica nimic din toate astea.

Acum domnul Masters soarbe din pahar și își dă ochii peste cap.

— Mama a dat anunțul la agenție.

— Mama ta? întreb, încruntată.

Rânjește în pahar.

— Pari mirată!

— Păi, nu te vedeam ca băiatul mamei.

Râde din nou în felul acela catifelat, și îl simt în capul pieptului.

— În niciun caz! Dar e îngrijorată în privința lui Willow și a vrut să se ocupe de angajarea asta ca să încercăm ceva diferit.

Zâmbesc prosteste.

— Păi... eu sunt diferită.

— Asta așa e!

— Mai dă-mi o șansă, te rog? îl implor. Am început cu stângul, sigur, dar promit să mă descurc mai bine!

Mă privește în ochi.

— Dacă peste trei săptămâni ești tot nemulțumit, o să mă angajez la un bar sau ceva, dar, te rog, nu face să fiu deportată înainte să-mi găsec altă slujbă! Am economisit un an de zile pentru călătoria asta.

Mă privește lung.

— Te rog...

Inspiră brusc.

— Bine, ai 21 de zile! Dar data viitoare când te concediez, nu mă implora să rămâi!

Clatin din cap.

— Nu o voi face!

— Pentru că data viitoare nu mă voi lăsa convins atât de ușor!

Dau din cap.

— Bine, dar trebuie să promiți că nu-mi mai dai să beau serul adevărului!

Ridic paharul cu whisky.

— Serul adevărului?

— Sunt destul de sigură că, dacă m-ai întreba orice acum, n-aș avea de ales decât să-ți răspund pe loc.

Ochii îi sunt plini de încântare.

— Întreabă-mă orice! Îmi șoptește pe un ton serios.

— Poftim? îl întreb, încruntată.

— Haide! Ce vrei să știi despre mine?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Neoficial, desigur.

Îmi mușc buza de jos ca să-mi înăbuș zâmbetul prostesc. Îmi place jocul ăsta!

— OK!

Mă opresc o clipă să mă gândesc.

— Ți plac femeile virtuozose și pure sau lascive și ușoare?

Satisfacția îi apare pe chip, și-mi dau seama că am căzut în capcana lui. A folosit tactica aia cu serul adevărului ca să vadă ce voiam să știu cu adevărat: ce gusturi are la femei.

Fir-ar să fie, trebuie să fiu la înălțime dacă vreau să țin pasul cu acest expert în manipulare!

Domnul Masters bea din pahar, iar aerul dintre noi dansează.

— Îmi place ca prima să se comporte ca a doua... dar numai pentru mine.

Îmi înghit nodul din gât. Doamne, ce răspuns bun! Cum o fi în pat cu puterea asta de a domina?

— Ah! murmur.

Mi-l imaginez gol și, brusc, nu mă pot gândi la un răspuns inteligent.

Gândește-te...

Gândește-te...

Spune ceva inteligent!

— Cred că sunt greu de găsit femei ușoare și virtuozitate în ziua de azi, e tot ce reușesc să spun.

Își dă capul pe spate și râde cu poftă, iar eu zâmbesc ca proasta. Pe urmă, redevine serios.

— Du-te la culcare, domnișoară Brielle, înainte ca jocul ăsta de adevăr sau provocare să se strice!

Golesc paharul și mă ridic.

— Da, desigur! Mulțumesc, domnule Masters! Apreciez că îmi mai dai o șansă! Nu o să mă mai găsești în dormitorul tău.

El își umezește buza de jos și mă privește fix. Stând pe scaunul acela, în costum și cu părul de parcă tocmai și-a tras-o, arată pur și simplu încântător.

Electricitatea plutește între noi și ne privim în ochi încă o clipă.

Abandonează misiunea! E bătrân... mai bătrân... E șeful tău, și e clar că tu ești amețită.

Serul adevărului ar putea fi și un ser al sexului.

Mă ridic brusc.

— Mulțumesc, te las în pace! Seară plăcută!

Fără să mă uit în urmă, fug în dormitor. Odată ajunsă acolo, mă sprijin cu spatele de ușa închisă.

Îmi bubuie inima în piept.

Slavă Domnului că slujba mea e în siguranță!

Am 21 de zile să o păstrez.

Nu o da în bară, Brielle!

Mă trezesc în sunetul unui bubuit de afară. În cameră e încă puțin întuneric, deși soarele încearcă să răsară afară.

Bum!

Bum!

Bum!

Ce-i zgomotul ăsta? Rămân nemișcată încă o vreme, până îl aud din nou.

Bum!

Bum!

Bum!

Mă ridic și mă duc la fereastră. Willow e jos, îmbrăcată într-o uniformă sportivă cu alb și bleu. Lovește cu piciorul o minge care ajunge într-o plasă. Ah, joacă fotbal european! Mă întreb de ce exersează atât de devreme. Poate joacă la ora asta în fiecare săptămână? E sâmbătă. Mă duc să investighez.

Îmi pun halatul și mă îndrept spre partea cealaltă a casei. Domnul Masters stă la masă și citește ziarul, iar Samuel își mănâncă terciul de ovăz.

— Brelly! țipă Samuel, sărind de pe scaun ca să mă îmbrățișeze.

— Bună, scumpete!

Îi zâmbesc și-l îmbrățișez. În cele din urmă, ridic ochii spre domnul Masters și simt că mă îmbujorez de rușine. Nu-mi vine să cred că l-am întrebat ce fel de femeie îi place. Ce-o fi fost în capul meu?

Notă: nu mai bea whisky sec niciodată! Nici criminalii adevărați nu beau așa ceva. Nici nu mă mir că-mi zvâcnește capul.

Deodată, mă simt îmbrăcată prost și neîngrijită. Îmi trec mâinile prin părul ciufulit în timp ce domnul Masters pare să mă studieze.

— De ce v-ați trezit și v-ați îmbrăcat atât de devreme? îi întreb.

— Willow joacă fotbal în dimineața asta, îmi răspunde el.

— La ce oră plecăm?

Domnul Masters se schimbă la față.

— Nu lucrezi în weekend, Brielle. Nu e necesar.

— Știu!

Îl iau de mână pe Samuel.

— Dar aș vrea să vin s-o susțin pe Willow, dacă e în regulă.

Domnul Masters se încruntă exact când Willow intră pe ușă cu mingea sub braț.

— Willow, dă-mi un minut să mă îmbrac! îi spun. Cinci minute, maximum.

Fata se încruntă.

— Pentru ce?

— Vreau să vin și să te văd jucând fotbal european.

— Poftim? Tu nu vii și se zice doar fotbal. Stai acasă și fă-ți unghiile sau ceva!

— Willow! o muștră domnul Masters. Unde-ți sunt manierele?

Ridic dintr-o sprânceană.

— Sinceră să fiu, fotbalul nu e pasiunea mea, dar cafelele mobile și soarele, da, așa că aș vrea să vin.

Willow mă privește chiorâș, așa că îi zâmbesc sarcastic, cu ochii mari și așteptând.

— În plus, am unghiile deja făcute.

Ridic mâna și flutur din degete. Willow își dă ochii peste cap, dezgustată.

— Hai, Sammy, mă poți ajuta să găsesc ceva de îmbrăcat!

Îi zâmbesc băiețelului drăgălaș care mă ține de mână.

— Te rog, nu-i spune Sammy! mă întrerupe domnul Masters. Numele lui e Samuel. Sammy e nume de focă.

— Ah!

Mă uit încruntată la Samuel.

— Există foca Sammy?

·Mă gândesc o clipă.

— Nu știu, dar n-am auzit vreodată de o focă pe nume Sammy.

— Asta pentru că nici focilor nu le place numele Sammy, spune domnul Masters sec.

Când Samuel mă trage de mână, îi zâmbesc.

— Cum vrei să-ți spun? îl întreb.

Se uită neliniștit la tatăl lui, iar pe urmă se întoarce spre mine.

— Îmi place când îmi spui Sammy! îmi șoptește.

Mă uit la domnul Masters și ridic și eu sarcastic din sprâncene.

Willow își încrucișează brațele pe piept, disprețuitoare.

— N-ai auzit ce-a spus tata? Nu-i place!

— Atunci nu o să-i spun tatălui tău Sammy, îi răspund. S-a rezolvat!

Domnul Masters își lasă capul în jos, resemnat, iar eu mă întorc spre Willow.

— Și ție cum ai vrea să-ți spun? o întreb cu drăgălăsenie.

Willow mijeste ochii a dispreț.

— Proasto!

Rânjește batjocoritor.

— Willow! mârâie domnul Masters. Termină. Cu Asta. Imediat!

Zâmbesc.

— Ei, știu sigur că tatălui tău nu i-ar plăcea să-ți spun proastă, dar, dacă insiști, pot să-ți spun Regina B.

Willow își dă ochii peste cap.

— Futu-i, e de necrezut! bombăne ea pe înfundate.

— Dacă ați terminat! se răstește domnul Masters, punând capăt discuției. Willow, vezi cum vorbești și poartă-te cu respect cu Brielle!

— Dar nu vreau să vină la fotbal! zice și se bosumflă.

— Păcat! îi răspund, zâmbind. Vin în cinci minute. Hai, Sammy, să găsim niște haine!

Plimbarea pe terenuri până la jocul de fotbal e stânjenitoare din două motive. În primul rând, Willow nu a vorbit deloc cu mine de când am ieșit din casă, așa că simt că am greșit, insistând să vin. În al doilea rând, mamele care se holbează la mine. Fir-ar a dracului de treabă! Toate mămicile milionare din lume sunt aici, arătând de parcă au venit de la o ședință foto, cu ochii ațintiți asupra mea. Femeile se opresc la propriu din discuții ca să se zgâiască la mine. Probabil domnul Masters e subiectul multor conversații de pe aici. Și de ce n-ar fi? Probabil toate vor să i-o tragă.

Nu m-am gândit deloc bine și cu siguranță nu mi-am bătut capul cu ținuta. Port blugi strâmți, un tricou alb și

o geacă militară verde pe deasupra. Părul lung și brunet e strâns într-o coadă înaltă. Port adidași albi și ochelari Ray-Ban stil aviator cu ramă aurie. Probabil arăt de opt-sprezece ani, în cel mai bun caz.

Domnul Masters și Willow merg în fața mea și a lui Sam, pe care îl țin de mână. Trecem pe lângă cel puțin douăzeci de oameni care stau pe tușă și aproape aud șoaptele critice când mergem prin dreptul lor.

— Celelalte bune au venit vreodată s-o vadă pe Willow? îl întreb pe Sammy.

— Nu!

— Tatăl tău a venit vreodată cu cineva la un meci de fotbal?

— Cum ar fi? mă întreabă încruntat Sammy.

— Cum ar fi una dintre prietenele lui, poate?

Ridică din umeri.

— Tata nu are prietene, doar prieteni.

— Nu a avut niciodată o prietenă? îl întreb, mirată.

Sam clatină din cap.

— Nu!

— Ah!

Willow le face cu mâna prietenelor ei și aleargă spre vestiar.

Domnul Masters alege un loc și așază trei scaune pliante.

— Poftim, domnișoară Brielle!

Arată spre un scaun.

— Mulțumesc!

Îi zâmbesc înainte de a mă așeza stângace. Chiar ar fi trebuit să rămân acasă! Mă simt teribil de inconfortabil.

— Tată, vrei să dăm pase? întreabă Sam, aruncând mingea de rezervă spre tatăl lui.

— Sigur!

Îl duce pe Sam pe celălalt teren, unde încep să-și paseze mingea de la unul la altul. Îi privesc și, dacă aș fi un om de treabă, aș spune că-l privesc pe Samuel cum se joacă bucuros cu tatăl lui. Dar, pentru că sunt o perversă ticăloasă, recunosc sincer că mă uit la domnul Masters și la nimeni altcineva.

Poartă un pulover tricotat crem cu blugi strâmți și deschiși la culoare care se mulează pe unde trebuie. Părul lui brunet e puțin cârlionțat de la umezeala din aerul dimineții.

Sam lovește mingea cu putere, iar domnul Masters râde, încercând s-o prindă.

Are un râs frumos și niște dinți foarte drepti.

Nu pot să nu mă întreb când a avut ultima iubită.

Trebuie să aibă o iubită! Bărbații care arată așa, cu inteligența și carisma lui, nu sunt singuri niciodată. E clar că nu le-a prezentat-o copiilor încă.

Bravo lui! Sper că tipa i-o trage întruna. Doamne, știu că eu asta aș face în locul ei.

Stai, de unde până unde? De când mi se par mie atrăgători bărbații de 39 de ani? Nu că am cunoscut vreodată vreunul.

E OK dacă mi se pare atrăgător. E atrăgător. Nu înseamnă că vreau să mi-o trag cu el, deși nu poți să nu te întrebi cum o fi la pat?

Pun pariu că e dotat. Îmi cobor ochii spre blugiul lui și-mi investighez teoria.

— Scuze, nu ne-am cunoscut! mă întrerupe o voce snoabă de femeie.

Ridic ochii și văd o blondă atrăgătoare stând în dreptul meu, așa că mă ridic repede de pe scaun.

— Bună! Sunt Brielle!

Întind mâna, iar femeia dă mâna cu mine.

— Eu sunt Rebecca!

Îmi zâmbeste.

— Bună, Rebecca!

Îi zâmbesc stânjenită.

Tipa se încruntă, concentrându-se în timp ce-mi studiază figura.

— Ne-am mai întâlnit?

Mă opresc și mă uit după domnul Masters, aflat pe celălalt teren, care nu vede nimic.

— Sunt noua *au pair* angajată de domnul Masters. Sunt din Australia.

Tipa ridică din sprâncene, surprinsă.

— O, serios?

Se întoarce și se uită la domnul Masters.

— Ce... frumos!

Ezită.

— Și eu am o *au pair* care stă la mine acum, dar e din Italia. O cheamă Maria.

— Serios? zic și zâmbesc.

— Da, ar trebui să vă cunoașteți. E cam de vârsta ta, așa zice, și stă la mine de șase luni.

— Ar fi fantastic, mulțumesc!

Poate primesc niște sugestii de la fata asta cum să supraviețuiesc. Ar putea fi avantajos.

— Nu e aici azi. Maria nu lucrează în weekend.

Tipa îi atrage atenția domnului Masters și îi face cu mâna într-un mod sexy, iar el îi răspunde și lovește mingea.

— Mă duc să-mi iau scaunul și stau cu voi!

— OK!

Îi zâmbesc.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mă descurc, draga mea, îmi răspunde și se îndepărtează.

Pare surprinzător de drăguță! Stau și privesc în jur o clipă, zărind-o pe Willow în dreptul vestiarelor. Un grup de trei fete din cealaltă echipă sunt în jurul ei, și îmi dau seama din limbajul trupului că nu sunt prietene. Pare stânjenită.

Una dintre ele lovește mingea din mâna lui Willow.
Poftim? Se țin de prostii?

Le privesc și mă cuprinde neliniștea. Mă uit în jur, dar nimeni nu observă confruntarea. Poate sunt prietenele ei și doar îmi imaginez.

Domnul Masters vine și se așază lângă mine când iau loc, în timp ce Sam continuă să se joace cu alt băiat.

— Cine sunt fetele care vorbesc cu Willow? îl întreb.

Mijește ochii, încercând să zărească ceva.

— Porți ochelari? îl întreb.

— N-am nevoie de ochelari, pufnește.

— Atunci de ce mijești ochii?

— Pentru că nu am ochi bionici.

Doamne! Ce sensibil e!

— Cred că sunt colege de școală. Da! Una dintre ele era bună prietenă cu Willow, dar nu a mai fost pe la noi de ani întregi.

— Aha! îi răspund, neatentă, căci mă uit din nou la fete.

Colegele lui Willow ies din vestiar, iar una dintre ele le spune ceva celor trei fete care vorbesc cu Willow, pe urmă una se răstește. Nu, sigur nu sunt prietene! E o confruntare ostilă.

Antrenorii ies pe teren, și echipele se aliniază să intre pe teren.

Rebecca se întoarce, chinându-se cu scaunul și așezându-l lângă domnul Masters. Acesta mișcă din buze, imperturbabil.

— Bună, Rebecca! o salută.

— Bună, Julian, ce faci?

Se apleacă și-l sărută pe obraz. Trebuie să-mi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc. Îmi țin ochii pe teren, în fața mea.

Cred că Rebecca îi face ochi dulci domnului Masters.

Se aude fluierul de începere a meciului.

— Willow e mijlocăș? îi șoptesc.

— Da!

Se încruntă și se întoarce spre mine.

— Ai cunoștințe de fotbal?

— Am cunoștințe despre aproape orice, îi răspund, apoi încerc să fiu atentă la meci.

— Sincer, mă cam îndoiesc.

— Julian, te-am sunat săptămâna asta pentru strângerea de fonduri. Ai primit mesajul meu? întrebă Rebecca pe o voce ascuțită, încercând din răspuțeri să pară nonșalantă.

Domnul Masters ezită.

— Nu, îmi pare rău!

— Voiam să văd dacă vrei să mergem împreună. Putem lua aceeași mașină. Conduc eu ca să poți bea ceva.

— Hm...

El ezită din nou, iar eu îmi mușc obrazul ca să nu zâmbesc în timp ce urmăresc meciul.

— Îmi pare rău, am deja o parteneră pentru seara aceea! Poate cu altă ocazie?

Jenant!

— O! oftează ea, dezamăgită. Nu mi-am dat seama că te întâlnești cu cineva.

— E ceva nou! îi spune încet.

Zâmbesc în sinea mea. Mă bucur că nu-l interesează o întâlnire cu Rebecca. E prea „searbădă” pentru cineva ca el.

Se așterne o tăcere inconfortabilă între ei până când nu mai suport stânjeneala asta.

— Mă duc să iau o cafea!

Mă ridic.

— Ți arăt unde e, zice domnul Masters și se ridică și el imediat.

Îi zâmbesc cu subînțeleș, iar el face ochii mari, rugându-mă în tăcere să-l salvez.

— OK, ia-o înainte! zic, făcând un semn cu mâna în chip de invitație.

El privește în jos, căci manierele primează.

— Vrei o cafea, Rebecca?

— Da, te rog, dragă! Doar cu lapte.

— Fără zahăr?

— Sunt eu destul de dulce.

Rebecca îi face cu ochiul și ridică din umeri cu un gest sexy.

O, e înfiorător de ciudată! Neputând să mă abțin, încep să chicotesc.

Domnul Masters se încruntă și se îndreaptă spre ghețeta cu cafea, lăsându-mă să merg în urma lui.

— Chiar ai o parteneră pentru seara cu pricina? Îl întreb.

Se preface că se cutremură.

— Nu, dar acum am motiv să-mi gădesc una.

Râd în hohote.

— Mi se pare simpatică.

— Atunci, ieși tu cu ea la întâlnire!

— Julian, strigă o doamnă brunetă abia trecută de patruzeci de ani. Unde te-ai ascuns până acum, scumpule?

Tipa îi face cu mâna și zâmbește, apoi se apropie și-l sărută pe amândoi obraji. Îl prinde de bicepși și-l inspectează din cap până în picioare.

— Pe cuvânt, Julian, ești tot mai delicios pe zi ce trece!

— Cu lingușeala obții orice.

Domnul Masters râde, și e râsul acela grav și catifelat care-mi spune că îi place cu adevărat doamna asta.

— Nadia, fă cunoștință cu Brielle, bona cea nouă! mă prezintă el.

Bruneta mă măsoară și pe mine din priviri.

— Bună!

Zâmbetul ei e fals.

— Bună! îi răspund timidă.

Iisuse, locul ăsta e ca Tinder la pătrat!

Încep să stea de vorbă, iar eu mă simt în plus.

— Vă las să discutați! le spun cu un zâmbet. Mi-a făcut plăcere, Nadia!

— Și mie, Brielle! Ne vedem data viitoare!

Mă duc la gheretă și stau la rând să fac comanda. Îl văd pe domnul Masters cum scapă de o femeie doar pentru a fi mereu acostat de alta.

E ca un star rock pe aici.

Ajung înapoi la scaunul meu și mă uit în continuare la meci, până când se întoarce și el și se așază lângă mine.

— E clar că ești foarte popular pe aici, șoptesc.

Pare jenat.

— E o atenție nedorită, te asigur!

Privește în jur.

— Unde-i Rebecca? I-am luat cafea.

— O, e acolo! Își face rost de alt partener pentru licitația caritabilă.

Domnul Masters își dă ochii peste cap.

— Fără îndoială!

Telefonul îmi sună, iar numele lui Emerson apare pe ecran.

— Bună, scumpo!

Zâmbesc.

— Bună! țipă ea, așa că îmi îndepărtez răsând telefonul de ureche.

Domnul Masters se încruntă.

— Ne vedem diseară? o întreb.

Domnul Masters e cu ochii la meci și se preface că nu ascultă, dar știu că aude tot.

— Da! Să porți ceva sexy! Vin băieții canadieni!

— Serious?

Mă uit la șeful meu în timp ce continui discuția cu Emerson.

— Ai vorbit cu ei? îi zic, vorbind mai încet.

Am întâlnit în avion doi canadieni care călătoreau cu rucsacul în spate. Ne-am înțeles să ieșim cu ei în seara asta, dar e prima dată când vorbim despre asta.

— Da! O, Doamne, iar cel superb este foarte interesat de tine!

Îmi mușc buza să nu zâmbesc și îmi apropiu telefonul de cap atât de mult, încât aproape mi-l înfig în craniu. Știu cât de copile părem și, habar n-am de ce, nu vreau ca domnul Masters să ne audă.

— Mai vedem! îi răspund lui Em, încercând să par nonșalantă.

— Ne vedem la mine la opt! Să porți cea mai sexy rochie! Simt fluturi în stomac.

— OK, ne vedem atunci!

Închid și sorb stângaci din cafea. Domnul Masters urmărește meciul de fotbal și, nu știu din ce motiv, simt că ar trebui să explic.

— Am emoții să ies în seara asta.

Ochii lui dezinteresați se întorc spre mine.

— De ce?

Îmi înghit nodul din gât.

— O țară ciudată, oameni noi...

Ridică o sprânceană, părând amuzat. Mă întorc și urmăresc meciul mai departe. E ciudat! În clipa asta mă simt confortabil în preajma lui, iar în următoarea parcă sunt o copilă prostituată.

— Ai venit aici să te descoperi, Brielle. Presupun că în seara asta o să începi acest proiect, îmi spune sec.

Pe bune?

E sarcastic pe față pentru că în seara asta ies cu băieții. Nu știe că, în ultimele două ore, am văzut cum toate femeile de pe terenul ăsta uitat de Dumnezeu au încercat să i-o tragă de parcă e regele Angliei?

Sorb din cafea, fără să spun nimic.

La naiba cu asta!

În seara asta o să fac sex! Sex dezlănțuit, dezinhibat, cu un canadian tânăr – unul care nu mă face să mă simt ca o adolescentă neascultătoare.

Unul care nu e inteligent și nici nu are cărlionți drăguți.

Unul al cărui nume să nu fie Nenorocitul de domn Masters.

Capitolul 4

Brielle

ÎNTIND ȘERVETELUL ALB ȘI ÎL APĂS PE BUZE, PRIVINDU-MĂ în oglindă. Am părul coafat și ondulat doar la vârfuri. Port un machiaj sexy și fumuriu, iar buzele mele au o nuanță lucioasă de auriu.

Mă întorc să-mi văd spatele și simt fluturi în stomac.

Port o rochie crem, fără bretele și mulată, cu pantofi aurii cu toc înalt și o poșetă mică aurie de care să mă agăț. Arăt bine! Știu că arăt bine! Sexy și distractivă e scopul meu, și cred că am nimerit-o perfect.

Asta e seara decisivă!

Timp de un an, eu și Emerson ne-am planificat călătoria la Londra, convingându-ne că vom fi oameni noi. Oameni care se distrează și fac cum îi taie capul. Nu că n-am fi făcut asta și acasă, dar cu siguranță intraserăm într-o rutină. Eu nu voiam să ies de teamă să nu mă întâlnesc cu fostul meu și vreo pipiță de-a lui. Emerson nu ieșea ca să nu-l vedem pe fostul ei cu altcineva. Viețile noastre sociale depindeau în totalitate de alți oameni, și urăsc faptul că am permis așa ceva.

Urăsc că l-am lăsat, în mod inconștient, pe idiotul meu de fost iubit să decidă ce fac eu. Poate nu eram pregătită să trec mai departe, iar asta a fost doar scuza mea ca să-mi protejez inima. Am fost invitată în oraș – de multe ori, chiar –, dar niciodată nu mi-a stârnit cineva interesul, și știu că ar fi fost o dezamăgire și aș fi venit acasă dezumflată. A fost o opțiune mai bună să refuz întâlnirile decât să fiu dezamăgită.

Așadar, eu și Emerson ne-am uitat la filme și am comandat mâncare acasă pentru a economisi bani de plecare. Ne-am mutat amândouă acasă la părinți acum un an, când relațiile noastre s-au destrămat, iar asta a fost o provocare în sine.

Niciuna nu mai locuise acasă de la douăzeci de ani, dar nu am vrut să închiriem ceva nou până când nu ne întoarcem din călătoria asta. A fost ca și cum ne-am pus viața pe pauză până epuizăm experiența asta. Și acum, asta e... Suntem aici!

Dar curajul pe care eram sigură că-l am a dispărut dintr-odată.

Canadienii pe care i-am cunoscut în avion erau simpatici. Unul dintre ei era superb și ne-am plăcut pe loc.

Totuși, este asta seara decisivă? Tipul pleacă în Grecia mâine. E singura noastră noapte împreună, și probabil că nu am să-l mai văd niciodată. Nu că mă plâng. Nu e genul de bărbat cu care m-aș vedea pe termen lung, dar poate că o noapte de pasiune nu e chiar atât de rea. Chiar o să fac sex cu un străin? N-am mai făcut sex de un an și, Doamne, cât de grea a fost seceta! Mai mult decât grea. Niciodată nu mi-am dat seama că am nevoie de sex până când nu l-am mai făcut.

Simt un val de greață în stomac. Știu că e vorba doar de emoții, dar mi se pare mult mai interesant să stau

acasă și să-l spionez pe domnul Masters în timp ce mănâncă înghețată.

Ah, domnul Masters, bărbatul care-mi stârnește fluturi în stomac și a cărui voce mă face să-mi imaginez lucruri la care nu ar trebui să mă gândesc!

Trebuie să chem un taxi. Va trebui să-l întreb pe el unde să sun, pentru că n-am idee. Cu o ultimă privire în oglindă, mă îndrept spre casa mare.

Domnul Masters a fost irascibil cu mine toată ziua, și nu știu sigur de ce. Părea că ne înțelegem bine după paharul de whisky de seara trecută, dar azi, după ce m-a auzit vorbind la telefon despre seara asta, ne-am întors de unde am plecat.

Sam e întins pe podea în living, iar domnul Masters stă în fotoliu, citind o carte. Willow e la masa din bucătărie și își face temele.

— O, Doamne! strigă Sam. Ce frumoasă ești!

Strâng poșeta în mâini de mi se albesc degetele și înghit nodul din gât. Ochii domnului Masters se ridică pe deasupra cărții și mă măsoară.

— Știi la ce companie de taxi trebuie să sun, te rog? îl întreb.

Domnul Masters îmi zâmbește cald.

— Arăți minunat, domnișoară Brielle!

Un zâmbet protestesc mi se întinde pe față în timp ce strâng atât de tare poșeta, încât s-ar putea s-o rup.

— Serios?

— Serios!

Mă fixează cu privirea.

Mă uit la Willow, care mă urmărește.

— Îți place rochia mea, Will? o întreb.

Ea ridică din umeri și se întoarce la temă.

Sammy sare de pe podea și se învârte în jurul meu.

— Arăți ca o vedetă de cinema! zice și scoate un icnet.
Ca o păpușă Barbie aurie și strălucitoare.

Domnul Masters râde, și îi simt căldura râsului în sânge.

— Ai un răs frumos, spun fără să mă gândesc.

I se încrețește fruntea și încetează imediat cu râsul.

— O să-l rog pe șoferul meu să te ia.

Mă încrunt la rândul meu.

— Nu vreau să te deranjez!

Îmi frâng mâinile.

— O să chem un taxi, serios!

— Nu fi ridicolă!

Domnul Masters pune mâna pe telefon.

— Dar cât taxează șoferul? îl întreb. Pentru că am un buget fix.

Se uită în ochii mei, clatină din cap și ridică un deget.

— Alo! Sunt Julian Masters. Poți veni să iei pe cineva de la mine de acasă, te rog?

Ascult, mușcându-mi buza de jos. Cât costă un șofer privat? Rahat!

Domnul Masters dă din cap.

— Înțeleg, e în regulă, deși trebuie să o și aduci acasă mai târziu.

O, nu! Clatin din cap.

— Nu, în seara asta rămân la Emerson! îi șoptesc.

Domnul Masters se încruntă și se uită la podea ca să-mi evite privirea.

— O să te sune când e gata să meargă acasă.

Ascultă o clipă și zâmbește.

— Da, te rog, și aș vrea s-o ia Frank...

— Domnule Masters! îl întrerup. Nu vin acasă diseară.

El pune mâna pe telefon.

— Ba da, vii!

— Nu, nu vin!

— Ba da! Vii!

Se uită în altă parte și ascultă în continuare.

— Da, și trece totul în contul meu, te rog!

Pufnesc și îmi pun mâinile în șolduri. Ce tupeu! Doar e weekend.

Pe fața lui apare o urmă de amuzament în timp ce vorbește.

— Mulțumesc! Te așteaptă, atunci!

Ce naiba?

Mă uit la Willow, care rânjește în barbă.

— Nu e amuzant, Will, îi spun, iar ea zâmbeste cu ochii la hârtie.

În sfârșit, Julian își ridică ochii la mine.

— Domnule Masters, nu vin acasă diseară! Rămân la Emerson!

— Îmi pare rău, domnișoară Brielle, am nevoie de tine dimineață pentru că joc golf. Poate altă dată?

Îmi cade fața.

— Dar... aveam planuri în seara asta!

Se uită în ochii mei și ridică sarcastic dintr-o sprânceană.

— Schimbă-le!

Se ridică și ia cheile.

— Haide!

— Haide, unde? întreb, oftând.

La naiba! Emerson o să se enerveze, pentru că voia neapărat să rămân în noua ei casă. M-a sunat azi de cinci ori deja.

— Te conduc în oraș... dacă nu cumva preferi să mergi pe jos?

Zâmbesc și întind în joacă degetul mare.

— Aș putea să fac autostopul.

— Când arăți așa, n-ai rezista prea mult.

— Așa, cum?

Domnul Masters mă privește din cap până-n picioare și se încruntă.

— Ca o păpușă Barbie aurie și strălucitoare.

Zâmbesc. Ah, acum o face pe glumețul!

— E dificil să fii atât de frumoasă, știi!

Flutur din gene și îmi pun mâinile în șolduri, mișcând din fund.

— O, Doamne! o aud pe Willow gemând și pe Sammy râzând în spate.

Domnul Masters rânjește.

— Nu mă îndoiesc! Acum, treci în mașină până nu te arunc în portbagaj.

Îmi mușc buza de jos și zâmbesc, auzindu-i remarca jucăușă. I s-a schimbat dispoziția acum, când nu mai rămân peste noapte în oraș?

Interesant!

— Mă întorc în douăzeci de minute! le spune copiilor.

Zâmbesc, auzindu-i accentul elegant. Parcă face parte din familia regală britanică sau ceva asemănător. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să vorbească atât de studiat ca el.

— OK! răspund copiii, întorcându-se la ale lor.

Îl urmez în timp ce coboară treptele și se îndreaptă spre garaj. Ușa glisantă se ridică încet, iar farurile de la Porsche se aprind când se descuie.

Fac ochii mari de uimire.

— Mergem cu mașina de proxenet?

Îi cade fața.

— Mașina de proxenet?

Se așază pe scaun.

Mă așez lângă el.

— Da, știi tu... M-aș aștepta la niște mafioți să aibă mașina asta.

Mă uit în jur. Uau! Chiar e o mașină de proxenet. E compactă, sportivă, sexy... Nu e deloc ce mi-aș fi imaginat că ar conduce.

Își dă ochii peste cap și se uită în retrovizoare ca să scoată mașina din garaj.

— Sau poate doar un bărbat care a studiat la universitate timp de doisprezece ani, răspunde sec.

— Sau așa! chicotesc. Deși o mașină de proxenet sună mult mai interesant!

Domnul Masters rânjește și ieșim pe alee. Nu știu dacă e emoția faptului că ies în Londra pentru prima dată, rochia sexy sau faptul că un bărbat superb mai în vârstă ca mine mă conduce într-un Porsche, dar mă simt încântată, plină de viață și abia dacă reușesc să-mi șterg zâmbetul prostesc de pe față.

Ieșim în șosea, iar el conduce o vreme, până când mă uit la el.

— Arată-mi!

Nedumerit, ridică dintr-o sprânceană.

— Ce să-ți arăt?

— Ce poate face frumusețea asta.

Văd încântarea în privirea lui, și nu durează mult până acceptă provocarea.

Fără emoție, schimbă viteza și apasă pedala. Motorul rage ca un tigru și sunt lipită de scaun când mașina pornește ca o rachetă.

Țip de bucurie, iar el râde de reacția mea, apoi, după câteva clipe, încetinește mașina până la o viteză care pare de melc acum. Am revenit la limita de viteză.

Îi zâmbesc larg și mă uit prin parbriz, iar inima îmi bate cu putere în timp ce adrenalina îmi străbate tot corpul.

Domnul Masters își întoarce ochii spre mine.

— Mașina asta e al dracului de excitantă! șoptesc și mângâi bordul. Sper că asta faci la toate primele întâlniri cu femei. Asta, dragă domnule, îți încheie afacerea cu siguranță.

Domnul Masters își dă capul pe spate și râde cu poftă.

— N-am nevoie de o mașină ca să închei o afacere, domnișoară Brielle.

Zâmbesc în timp ce fluturii îmi dansează în stomac și rămân cu ochii la fața lui frumoasă. Pun pariu că n-are nevoie. O mică parte din mine se întreabă cum ar fi să ies la o întâlnire cu el — să închei afacerea. E atât de controlat și puternic, dar tocmai am văzut o întrezărire a laturii lui năstrușnice!

Al dracului de sexy e o afirmație modestă.

Intrăm în oraș și, nu știu de ce, nu vreau să mai cobor din mașină. Vreau să mă plimb în viteză în mașina asta de proxenet alături de domnul Masters.

Mașina oprește duruind în parcare, iar el se întoarce spre mine.

— Restaurantul e chiar peste stradă.

Mă uit și văd restaurantul cochet plin de oameni, și știu că Emerson e înăuntru. Mi-a scris deja trei mesaje de când am plecat.

— Mersi!

Îi zâmbesc.

Mâna lui rămâne pe volan.

— Să ai o seară minunată. Ai grijă de tine!

Rămân în mașină, iar el se uită la mine și ridică nerăbdător dintr-o sprânceană.

O, fir-ar să fie! Coboară, idioato!

Mă dau jos din mașină și mă aplec pe geam.

— Mă bucur că nu m-a putut aduce taxiul! A fost mult mai distractiv așa!

Domnul Masters zâmbește sexy și turează motorul.

Râd și clatin din cap.

— Ne vedem dimineață!

Mașina pornește și se îndepărtează duruind sub privirile mele.

Uau, a fost neașteptat! Cine-ar fi crezut?

Intru în restaurantul aglomerat și o văd pe Emerson făcând cu mâna de la o masă din spate. Râd și aproape alerg până la ea.

— O, Doamne, ce mă bucur să te văd!

Zâmbesc cu fața în părul ei, strângând-o în brațe. Parcă s-au întâmplat enorm de multe de când am văzut-o ultima oară.

— Uită-te la noi, sexy și mature în Londra!

— Știu!

Mă așez râzând pe scaun față în față cu ea.

— Îți vine să crezi că suntem aici?

— Da!

Em zâmbește larg când un ospătar vine cu două pahare de margarita și le așază în fața noastră.

Ridic din umeri.

— Bem cocteiluri?

— De ce nu? E prima noastră seara. La naiba!

Iau paharul și beau o gură. Paradisul într-un pahar.

— Ah, așa mai zic și eu!

Mă uit bănuitoare la pahar.

— Cât costă chestiile astea?

— Mai mult decât ne permitem, dar cui îi pasă?

Em ridică paharul și ciocnim.

— Pentru Londra!

Em zâmbește mândru.

— Pentru Londra! chicotesc.

— Povestește-mi tot!

Em face ochii mari.

Clatin din cap și ridic o mână.

— Nu ți-ar veni să crezi cum au fost aceste trei zile!

— Pune-mă la încercare!

— Ei bine, domnul Masters a venit să mă ia, și ai văzut și tu cum e el...

— Morocănos... S-au mai îmbunătățit lucrurile?

Ridic din umeri.

— Nu știu, dar fii atentă... Cred că s-a masturbat uitându-se la poza mea.

Emerson scuipă băutura și aproape se îneacă.

— Ce dracu'?

Pe urmă, o apucă tusea, încercând să-și scoată margarina din nas.

— M-a condus în camera mea și n-a vrut să intre. Pe urmă, mai târziu în seara aceea, când îl spionam...

Em se încruntă.

— Stai, ce? Îl spionai? mă întrerupe.

Îmi acopăr fața cu mâinile.

— E poveste lungă, dar el e destul de sexy!

— E bătrân, Brell!

— Are 38 de ani... sau 9. Nu sunt sigură, sinceră să fiu, răspund sec.

— Oricum, e tot bătrân.

Îmi dau ochii peste cap.

— În fine, îl spionam și l-am văzut luând poza mea de pe frigider. Pe urmă, și-a băgat mâna în chiloți și s-a atins.

Emerson face ochii mari și rămâne cu gura căscată.

— Apoi a luat poza și s-a dus în dormitor la etaj.

— Du-te de-aici!

— Încă sunt atrăgătoare.

Chicotesc și ciocnim paharele.

Ne zâmbim și sorbim din pahare. Ce distractiv e!

— O, Doamne, spune-mi despre Mark!

Em strâmbă din buze.

— E OK, cred.

Mă strâmb.

— Doar OK?

— E cam bătăran, sincer.

Se gândește o clipă.

— Dacă stau bine să mă gândesc, am cunoscut câțiva bătărani săptămâna asta.

Nu știu de ce, încep să râd și ridic paharul a încurajare.

— Ei bine, eu am fost concediată. Imaginează-ți!

Emerson se îneacă iar.

— Poftim?

Începe să-și golească paharul, iar eu îmi dau capul pe spate, râzând.

— Ce naiba, Brell?

Clatin din cap.

— În prima dimineață de lucru, băiețelul, Samuel, apare în camera mea; e somnambul. Domnul Masters a venit pe urmă în cameră să-l ia.

Em mă ascultă încruntată.

— Cum sunt copiii?

— Sammy are opt ani și e minunat.

— E băiatul?

— Da, iar fata, Willow, are șaisprezece ani și e o scorpie.

— Toate eram scorpzii la șaisprezece ani.

— Exact! îi răspund. O să se relaxeze în preajma mea! Sorb din pahar.

— În orice caz, după ce domnul Masters pleacă la serviciu, urc la etaj să văd ce face Sammy. Era bine, dormea, așa că mă duc spre camera mea și trec pe lângă dormitorul domnului Masters, și mă gândesc... mă întreb cum o fi camera lui, știi?

— Normal, bună întrebare! Oricine ar vrea să știe!

— Așa că intru și mă uit în jur, pe urmă deschid dulapul din baie.

Em ridică paharul spre mine.

— Poți să afli multe despre o persoană după dulapul din baie.

— Exact!

Arăt cu degetul spre ea.

— Și ce-ai aflat?

Beau din pahar.

— Că miroase al dracului de bine și face mult sex.

Em izbucnește în râs.

— Deodată, e în spatele meu, mârâind și spumegând de furie când îi văd imaginea în oglindă. Ce naiba crezi că faci?

Em cască ochii.

— A venit acasă?

— Da! Ca un fel de atac șmecheresc pe ușa din spate.

— O, nu!

Izbucnim în râs.

— Pe urmă, m-a prins cu minciuna că am trezit copiii deja când ei erau încă în pat. După asta, eu și Willow

ne-am luat la ceartă și ne-am trimis reciproc la dracu' în drum spre școală.

Em își acoperă gura cu mâna, îngrozită.

— Apoi, noi doi am băut un ser ciudat al adevărul în timp ce mă concedia.

Em mai ia o gură din cocteil.

— Vorbești serios? Chestiile astea chiar s-au întâmplat?

— Jur! Dar l-am convins, iar acum am nouăsprezece zile să dovedesc ce pot, altfel mă concediază iar.

Ea mă privește, mută de uimire.

— Dar... se dovedește că e virgin cu bonele și whiskyul, și e sexy, în felul acela de bătrân bogat. Așa că o să încerc să mă descurc ca să pot rămâne aici și chiar cred că pot s-o fac.

Emerson ridică o mână.

— M-ai pierdut de tot. Ce naiba înseamnă virgin cu bonele și whiskyul?

— Nu a mai băut niciodată whisky cu bona.

Emerson se încruntă.

— Și am jucat un joc al minții foarte ciudat, în care m-a provocat să-l întreb orice.

Em își roade unghia și mă ascultă fascinată.

— Și?

— Și l-am întrebat ce fel de femei îi plac.

— Ce-ai făcut? țipă ea și-și acoperă ochii din nou. O, Doamne, chiar o să fii concediată! Trebuie să fii tot timpul atât de sinceră, ce naiba?

— Da, dar voiam să știu răspunsul.

Em râde.

— Și eu la fel. Ce-a spus?

— A spus că-i plac femeile pure și virtuozitate, dar cu o latură ușoară și lascivă, dar numai pentru el.

Em își mușcă buza de jos și se uită la mine.

— E destul de sexy.

— Știu, nu-i așa?

Sorbim amândouă din pahare, duse pe gânduri.

— Ah! zâmbeste ea. Am cunoscut un porc.

— Ai cunoscut un porc, adică unul care guită? râd de ea.

— Când mi-am cumpărat inelul.

— O, arată-mi inelul!

Îmi întinde mâna și-mi arată un inel superb cu smarald.

— Îmi place, mă bucur că l-ai luat!

— Și eu! Dar fii atentă... Probez inelul când, deodată, un tâmpit arogant face o ofertă pentru el.

— Cum adică?

— Aveam inelul pe deget, iar un tip ciudat și nepoliticos începe să liciteze pentru el.

— Când tu încă te uitai la el?

— Da!

— Glumești?

— Nu! Așa că a trebuit să-l cumpăr tocmai ca să nu-l ia el.

Em zâmbeste, privindu-și mâna și fluturând degetele.

— Te-am făcut, domnule Strălucire!

— Strălucire? o întreb încruntată.

Em își dă ochii peste cap.

— Da, își spune Star.

Pufnesc în râs și-mi acopăr gura cu mâna.

— Pe bune?

— Da!

Em se încruntă, gândindu-se puțin.

— A fost ciudat, știi... Mi se părea că-l cunosc de undeva.

— Și-l cunoști?

— Nu! Nu ne-am întâlnit niciodată. Era irlandez și avea un accent frumos. Păcat că era un porc.

Rădem amândouă.

— Pot lua comanda, doamnelor? întrebă ospătarul.

— Cu ce ne răsfățăm? întreb.

Em deschide meniul și zâmbește larg.

— Orice vrem noi, la naiba!

Trei ore mai târziu, intrăm în Club Alto, ținându-ne de mână. Abia mă pot stăpâni de emoție. Tocmai ne-au sunat canadienii pe care i-am cunoscut în avion. Au spus că sunt aproape de bar, așa că mergem într-acolo. Privim în jur o vreme, iar Emerson se așază la rând să ia ceva de băut. Îl văd pe unul dintre ei în mulțime, iar acesta îmi face semn cu mâna, apropiindu-se imediat.

— Bună!

Afîșează un zâmbet sexy.

— Bună!

Dar, înainte să mai pot spune ceva, mă ia în brațe și mă sărută ușor și îndelung pe buze. Simt că mă ridic de la podea.

Ah, rahat! Așa stau lucrurile, deci?

Se uită misterios la mine și-și linge buzele.

— Am așteptat toată săptămâna să fac asta.

— Da? îl întreb zâmbind.

Mă sărută din nou, iar de data asta limba lui îmi alunecă în gură și simt că începe să mă stârnească.

— Da! îmi șoptește.

Mâna îi coboară pe fundul meu și mă strânge hotărât.

— Tu te-ai gândit la mine?

Noaptea asta începe să devină incitantă.

— Nu chiar! îi răspund. Dar mă gândesc acum.

Julian

Bzz! bzz!

Bzz! bzz!

Mă întorc încruntat pe o parte și iau telefonul — cel care dansează pe noptiera mea. Îl ridic și văd numele neclar al domnișoarei Brielle pe ecran.

Mă uit la ceas. E patru dimineața.

Grozavi! E clar că rămâne în oraș și mă sună să-mi spună.

— Da? mă răstesc când răspund.

— Ohhhh! balmăjește ea.

— Ce faci?

Doamne, e beată moartă! Se aude în vocea ei.

— Păi...

Se oprește.

— Domnule Masters, poți să mi-l dai pe Julian la telefon, te rog?

— Domnișoară Brielle, e ora 4.00 și n-am chef de jocurile tale! Ce vrei?

— Ți-am spus! Vreau să vorbesc cu Julian, colocatarul meu, nu cu domnul Masters, șeful meu.

Mă întind pe spate și respir adânc.

— De ce ai nevoie de Julian?

— Pentru că mai am doar nouăsprezece zile să dovedesc că sunt o bonă bună și nu vreau să-l trezesc pe domnul Masters.

Șovăie.

— Vreau să vorbesc cu Julian, te rog!

— Domnișoară Brielle, gata cu jocurile!

— Te rog! mă imploră ea. DĂ-mi-l pe Julian la telefon!
Îmi dau ochii peste cap și răsuflu greoi.

— La telefon!

— O, Doamne, Julian, cheia mea nu funcționează și
am rămas pe afară!

Închid ochii.

— Poftim? Unde ești?

— Sunt la ușa din față.

— De ce nu merge cheia?

— Nu știu, dar poți să deschizi ușa până nu se tre-
zește domnul Masters? Am promis să fiu cuminte, știil!

Rânjesc. Ce prostuță e!

— Bine! Dar mâine-dimineață îi spun.

— Cum vrei! Dar nu-i spune acum și te rog să te
grăbești!

Cobor din pat și merg la parter să deschid ușa. Lumina
din față e aprinsă, dar ea nu e pe nicăieri. Mă uit în jur.
Unde e?

— Domnișoară Brielle?

— Baul!

Sare de după colț, făcându-mă să tresar.

— Ce naiba? strig la ea.

Are părul ciufulit și machiajul șters. Își ține panto-
fii aurii în mână și, sincer să fiu, arată și mai bine decât
atunci când a plecat.

Râde în hohote și arată cu mâna spre mine.

— Ha ha, te-am speriat!

Se uită la mine și se clatină în spate, coborând arătă-
torul spre abdomenul meu.

— Ooo, ți se văd mușchii! Îngaimă ea. Țsta e un bonus!
Mă holbez la ea în timp ce arată la boxerii mei.

— Nu știam că o să cobori în pijamaua asta simpatică.

— Iisuse Hristoase! murmur pe infundate. Cât ai băut?

— Mult prea mult! Aproape am adormit în grădina din față.

Dă din cap și sughită în mod exagerat.

— Pe bune!

— Intră! zic și oftez.

Mă ia de braț și merge pe vârfuri pe lângă mine.

Rânjesc, văzând gestul mult prea familiar.

— Cum a fost seara ta? o întreb.

— O, Doamne, seara mea! șoptește. Nu o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat!

— Pune-mă la încercare! o îndemn când trecem prin bucătărie.

— Ah!

Fața ei devine brusc animată.

— Avem nevoie de serul adevărului pentru povestea asta.

Ridic din sprâncene.

— Domnișoară Brielle, nu beau whisky cu tine la patru dimineața.

Îmi cobor privirea la corpul ei sexy.

— Nu când ești în starea asta!

— OK, bine! Atunci, uită-te la mine cum beau! Oricum, am nevoie de o gustare.

Mă împinge pe un scaun lângă insulă.

— Stai aici și o să pregătesc ceva de mâncare!

— Nu mi-e foame!

Îmi zâmbește sexy și se apleacă spre mine. Îmi cobor ochii spre sânii ei mari, care sunt gata să iasă din rochia strâmtă.

— Toți bărbații spun că nu le e foame, dar mereu mănâncă tot ce prind când li se oferă.

Nu știu dacă e faptul că nu poartă mai nimic sau că-mi imaginez că o mănânc pe ea cu totul, dar înăpir și simt cum începe să mi se scoale.

Termină!

— Domnișoară Brielle! îi spun.

— Da, Julian!

Ceva în felul în care-mi spune numele mă face să zâmbesc. Presupun că nu strică dacă rămân cu ea cât mănâncă.

— Grăbește-te!

— Ce vrei să mănânci? mă întrebă cu inocență.

Îmi imaginez că-i sărut interiorul coapsei în timp ce stă întinsă pe insula din bucătărie, dar mă trezesc repede din visare.

— Nu mi-e foame!

Brielle începe să deschidă și să închidă ușile.

— Unde-i serul adevărului?

Îi arăt dulapul, iar ea zâmbeste și se apleacă să-l ia. Îmi cobor privirea la fundul ei. Rochia asta nu acoperă mai nimic.

Coapse bronzate, musculoase.

Nu sunt într-o situație bună... deloc.

Du-te. La. Culcare!

Ia două pahare, le umple cu gheață, pe urmă le pune pe blat în fața noastră. Toarnă whisky în primul, iar eu pun mâna pe al doilea.

— Pentru mine, nu! murmur.

Brielle ridică paharul și soarbe, lingându-și buzele.

— Cred că virginul la bone și la whisky ar putea fi noua mea chestie favorită.

— Se cheamă whisky. Treaba cu virginul și bonele e irelevantă.

Îmi zâmbește.

— Oare?

Aerul scapără între noi, iar ea mă privește în ochi, de parcă mă provoacă să spun ceva.

Nu intra în jocul ei! Du-te sus și culcă-te!

Nu mă pot abține. Trebuie să întreb:

— De ce ar fi relevant un virgin în ale bonelor?

Soarbe din pahar și își linge buzele din nou. Simt cum mi se contractă penisul.

Futu-i!

Du-te. La. Culcare!

Brielle se apleacă în față, sprijinindu-se pe coate de cealaltă parte a blatului, și îi văd sânii mari, perfecți.

— Îmi place că n-ai lăsat alte bone să bea whisky cu tine.

Îmi zâmbește inocent.

Îmi imaginez cum beau whisky din buricul ei.

Termină odată!

— Mă duc la culcare, domnișoară Brielle.

Mă ridic.

— Nu. Nu. Nu!

Clatină din cap și mă prinde de umeri, împingându-mă la loc pe scaun.

— Avem nevoie de puțină muzică. Fac niște pâine prăjită și pe urmă mă duc la culcare, promit!

Se uită în dulap.

— Ai Vegemite?

— Nu vreau Vegemite pe pâine prăjită.

— O să primești ce ți se dă!

Zâmbește cu obrăznicie.

Ne privim în ochi, și simt cum se electrizează aerul între noi.

OK, ce mama dracului? Încearcă să mă excite?
Pentru că funcționează.

O să primească imediat ce i se dă, la naiba!
 Ia telefonul și deschide Spotify. Apasă pe play și începe
 o piesă de dans, ceea ce-i oferă prilejul de-a țopăi.

— Îți place piesa asta?

— Nu o știu.

— „Sexy Bitch”, de la David Guetta.

Începe să danseze degajată, fără să încerce deloc să
 arate bine, mișcându-și șoldurile pe ritm în timp ce se
 întoarce să se uite la frigider. Cu spatele la mine, mi se
 lipesc ochii de fundul ei când se leagănă. Cuvintele răsună
 în bucătărie.

Oh, she's a sexy bitch.

A sexy bitch.

Îmi țin respirația și o privesc.

Minunată piesă! „Târfă sexy” ar trebui să fie imnul
 ei. Piesa continuă, iar Brielle se lasă dusă de val, ridi-
 când paharul și răsând în timp ce dansează. Își varsă
 băutura pe antebraț, așa că întinde mâna și linge încet
 ce s-a vărsat.

Strâng din dinți, simțind totul în vârful penisului.

Iisuse Hristoase! Iau sticla și-mi torn repede un pahar.
 Băutura curge pe lângă. Câtă seducție poate un băr-
 bat să suporte înainte să i-o tragă bonei pe podeaua din
 bucătărie?

Sorb din pahar în timp ce o măsoz din priviri. Ea râde
 nestingherită și dansează.

Căldura băuturii îmi încălzește gâtul, dar nu sea-
 mână cu focul care se aprinde mai jos.

Nu mai dansa așa, scumpo, altfel îl trezești pe domnul Masters, iar el nu se poartă frumos cu fetele obraznice ca tine!

Se uită la mine și observă paharul.

— Ah, acum bell

Zâmbește și se mișcă pe ritm.

— Putem juca adevăr sau provocare?

Îmi umezesc buza de jos.

— Dacă vrell

E un teritoriu periculos, dar nu mă pot hotărî să merg la culcare. Cel puțin... nu singur.

— Tu primull

Îmi zâmbește larg.

Iau o gură de whisky, gândindu-mă la prima întrebare.

— Cum a fost seara cu bărbatul pe care l-ai cunoscut în avion?

Își arcuiește buzele.

— A început OK.

Ridică din umeri.

— Ne-am sărutat.

— Cum a fost?

Își coboară ochii la buzele mele și și le umezește pe ale ei. Penisul meu zvâcnește, aprobator.

— Sărutul? întreabă ea.

Dau din cap.

— Sărutul a fost OK, cred.

Nu mă pot abține să nu întreb.

— Te-ai dus acasă cu el?

E complet nepotrivit ce fac.

Brielle clatină din cap.

— Nu!

Ridică din umeri.

— M-a rugat să o facem în trei cu prietenul lui.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Cine naiba ar fi dispus să te împartă?

Ne privim în ochi.

Se apleacă pe blat, sprijinindu-se în coate, iar fețele noastre sunt la câțiva centimetri distanță.

Electricitatea dansează între noi.

— Ai venit acasă pentru că te-ai supărat pe el fiindcă ți-a cerut s-o faceți în trei? o întreb.

— Nu! Am venit acasă pentru că în timp ce-l sărutam pe el mă gândeam la altcineva.

— La cine?

— Cred că știi.

Capitolul 5

Julian

○ UMBRĂ DE ZÂMBET ÎMI APARE PE FAȚĂ.

— Habar n-am la cine te gândești!

Brielle se așază pe scaun și înclină paharul spre mine.

— Dacă tu ai fi la o întâlnire în seara asta...

Se așază la loc și-și trage rochia mai jos.

— La cine te-ai gândi?

Ridic din sprâncene? Unde bate cu asta?

— M-aș gândi la persoana cu care am ieșit în oraș.

Mijește ochii, privindu-mă curioasă.

— Serios?

Îmi mușc buza de jos ca să nu zâmbesc.

— De ce te miri că le acord toată atenția partenerelor mele?

Își sprijină bărbia în palmă și-mi zâmbește jucăuș.

— Nu știul răsufală visătoare. Doar mă mir.

Ne privim cu o clipă mai mult decât ar trebui. E dulce, frumoasă și veselă, și știu că, dacă rămân aici, o să fac ceva ce o să regret mai târziu. Ceva care ar însemna ca ea să fie goală, aplecată pe blatul din bucătărie, în timp

ce i-o trag tare pe la spate. I-aș ridica piciorul drept pe blat ca să am acces mai bun.

Mi-o imaginez aplecată, goală și udă.

Deschisă... Larg deschisă.

Sânii ei frumoși ar fi liberi să-l pot privi.

Nu a mai făcut sex de un an. Îmi imaginez ce strâmtă ar fi.

Termină. Dracului. Odată!

Clatin din cap și-mi dreg glasul, dezgustat de direcția în care mi-o iau gândurile.

— Domnișoară Brielle!

Mă ridic brusc, sperând să nu vadă umflătura din pantaloni.

— Mă duc la culcare!

Ea sare și mă prinde de mână.

— Haide, hai să dansăm! E încă devreme.

— Du-te la culcare! fi cer.

— O... o să cad pe scări și o să-mi rup piciorul.

Face o față bosumflată.

— Sunt prea obosită să merg atât! Pot să dorm pe scaunul ăsta?

— Nu! Nu poți!

O iau de mână.

— În pat, acum, te rog!

O conduc prin casă și pe coridor, spre dormitorul ei. Inima începe să-mi bată tot mai tare cu fiecare pas pe care îl facem spre ușa camerei cu pricina.

— Julian! toarce ea în glumă în urma mea.

— Pentru tine, sunt domnul Masters! mă răstesc.

E prea familiară pentru gustul meu.

Are mâna mică și delicios de catifelată, așa cum îmi imaginez că e tot corpul ei.

Fir-ar să fie, stăpânește-te!

— Domnule Masters, repetă cu o voce aspră, imitându-mă.

Deschid ușa de la dormitor și mă întâmpină parfumul ei. Un parfum dulce îmi pătrunde în nări și încep să simt cum îmi bubuie inima în urechi în timp ce mă cuprinde excitația.

Leși de aici!

Leși de aici acum!

Penisul meu e în plină erecție și picură. Mirosul ei mă învăluie, și vreau doar să i-o trag.

O arunc pe pat, iar ea râde cu poftă, căzând pe saltea. Mă privește în ochi și râde jucăuș, cu brațele deasupra capului și părul lung și brunet răsfirat pe pernă.

— Ce autoritar ești, domnule Masters! șoptește.

Îmi încleștez pumnii, stând deasupra ei.

— Habar n-ai tu! îi răspund.

Doamne, arată al dracului de delicios.

Pleacă...

Inima mi-o ia la goană.

Ezit, așteptând o clipă să-mi controlez vocea.

— Noapte bună, domnișoară Brielle!

— Noapte bună, domnule Masters! murmură ea sexy.

Ies din cameră și aproape alerg pe scări. Deschid ușa de la dulap și scot uleiul de corp.

Un bărbat trebuie să facă ce trebuie să facă.

Brielle

Bum, bum, bum!

O, Doamne, capul meu!

Ce dracu' s-a întâmplat aseară?

Mă încrunt, încercând să mă uit prin cameră, pe urmă la mine. Sunt îmbrăcată tot cu hainele de aseară.

Mi se face rău! Ce naiba a fost în capul meu, să beau atâtea cocteiluri?

Abia dacă îmi amintesc ceva de când am urcat în mașină să vin acasă.

Ce ciudat! Eram în regulă când am plecat din club.

Mă ridic, mă duc la baie și mă uit în oglindă. Am părul vâlvoi. Machiajul meu sexy și fumuriu de aseară s-a transformat în ceva ce seamănă cu un raton aproape mort. Arăt ca o mortăciune pe șosea.

O, Doamne sfinte, respirația mea!

Pun pastă pe periută și încep să mă spăl pe dinți, plângându-mi de milă când văd imaginea din oglindă. Și trebuie să stau cu copiii în timp ce domnul Masters joacă golf.

O imagine scurtă cu mine dansând în bucătărie îmi trece prin minte.

Stai, când a fost asta?

Am făcut așa ceva?

Închid ochii și încerc să-mi amintesc ce-am făcut azi-noapte.

Era deja treaz? L-am trezit eu?

O, nu!

Futu-i!

Scuip pasta și mă spăl repede pe dinți. Pe urmă, alerg în dormitor și încep să mă dezbrac de rochie.

O, Doamne! O, Doamne, fir-ar al naibii!

Ce-am făcut? Ce-am făcut?

Aproape rup rochia scoțând-o de pe mine, apoi îmi arunc halatul peste lenjerie și alerg pe hol. Fug pe scări în casa mare și o găsesc pe Willow la micul-dejun, mâncând terci.

— B-bună, Willow! mă bâlbâi.

Fata mă privește și se încruntă.

— Ce-ai pățit?

— Bună întrebare! murmur și privesc panicată prin casă. Unde-i tatăl tău?

— Tocmai pleacă la golf; cred că e în garaj.

Îmi mușc buza de jos.

— OK, mersi! Trebuie să vorbesc cu el despre ceva.

Cobor în fugă scările spre garaj. Îl găsesc pe domnul Masters curățându-și crossele de golf cu ceva ce seamănă cu o sticlă de ulei. Se uită în jos și se concentrează la ce are de făcut.

— Bună dimineața!

Zâmbesc. Te rog, fă să fie totul doar în imaginația mea bolnavă!

Domnul Masters se uită la mine, apoi iar la crosse.

Rahat! E supărat.

Îmi frământ degetele, cu ochii la el, neștiind ce să spun.

— E totul OK? Îngaim.

Ochii lui reci mă privesc.

— Nu, nu e totul în regulă! îmi răspunde glacial.

Fac ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu poți fi atât de grea de cap, domnișoară Brielle!

Înima începe să-mi bată mai tare.

Începe să-și curețe iar crossele.

— Te-am trezit azi-noapte? îndrăznesc să îl întreb.

Ochii lui furioși se ridică spre mine.

— Printre altele.

Mă scarpin în cap, nedumerită.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că avansurile tale sexuale sunt inutile, îmi spune disprețuitor.

Fac ochii mari de groază. Ce dracu'?

— Avansuri s-sexuale? mă bâlbâi. De ce... ce? Ce vrei să spui?

Domnul Masters trântește cu putere crosele de pământ.
— Știi exact ce vreau să spun.

Îmi frâng mâinile.

— Îmi pare foarte rău, domnule Masters, dar nici nu-mi amintesc când am ajuns acasă azi-noapte! Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat!

Domnul Masters clatină dezgustat din cap, apoi deschide mașina și o ocolește. Alerg după el ca un cățeluș.

— Ce s-a întâmplat? Ce-am făcut? îl implor.

O, Doamne! Ce-am făcut?

El aruncă crosele în portbagaj, pe care-l trântește la loc.

— Iar comportarea asta deplasată e inacceptabilă! mârâie la mine.

— Nu înțeleg...

— Asta...

Arată la halatul meu.

— Chestia asta trebuie să înceteze.

— Ce anume?

— Felul în care umbli prin casă dezbrăcată. Vii de la distracție în toiul nopții și dansezi pe jumătate dezbrăcată prin bucătărie, flirtând și făcând aluzii.

Se apropie de mine și mijește ochii.

— Te asigur, domnișoară Brielle, nu sunt genul de bărbat care are relații sexuale cu angajatele.

Îmi cade fața.

— Poftim? șoptesc. Nu știu despre ce vorbești. Ce s-a întâmplat azi-noapte?

— Ai venit acasă, m-ai sunat, iar când am coborât, te-ai bucurat să mă vezi în...

Face ghilimele cu degetele ca să-și susțină ideea, adăugând:

— Pijamaua mea simpatică.

Fac ochii mari. O, futu-i! Doar n-am zis că are pijama simpatică. Nu-i așa?

Sunt orice, numai simpatice nu. Sunt al naibii de sexy!

— Pe urmă te-ai apucat să te freci de frigiderul meu, purtând aproape nimic în tot acest timp.

Îmi înghit nodul din gât. E din ce în ce mai rău. De-aș muri acum!

— Practic, i-ai făcut sex oral paharului de whisky, apoi ai început să-ți lingi brațul ca într-un film porno și ai insistat să vorbești cu mine despre faptul că sunt virgin în ce privește bonele.

Îmi acopăr gura cu mâinile de uimire.

— M-am dat la tine? îngaim.

Domnul Masters urcă în mașină, trânteste portiera și coboară geamul.

— Necuviința ta e alarmantă și nu va fi tolerată în casa asta cât sunt eu aici.

Îmi las capul în jos de rușine.

— Da, domnule!

— Acum, dacă nu e prea mare deranjul, domnișoară Brielle, fă-ți treaba și ai grijă de copiii mei! Dacă nu te interesează să-ți îndeplinești sarcinile pentru care te-ai angajat, găsește altceva, pentru că te asigur că postul de târfă culcată pe spate în patul meu nu e disponibil!

Mi se umplu ochii de lacrimi.

Domnul Masters pornește mașina, așa că mă dau la o parte din calea lui. Îmi șterg repede o lacrimă care încearcă să scape, dar el o vede și mă privește șovăind, de parcă vrea să mai spună ceva.

În cele din urmă, fără să mai adauge nimic jignitor, alege să plece.

Rămân singură în garaj și privesc în jur la locul acela imaculat, auzind motorul mașinii pe alee. Inima îmi buie, iar fața îmi arde de rușine.

O senzație amară de regret îmi pune un nod în stomac. Mi-e atât de jenă!

De felul meu sunt o pudică; nu le fac oamenilor avansuri. Mă enervează și mă dezgustă când se dau alții la mine.

Iar el e șeful meu.

Îmi acopăr capul cu mâinile, iar lacrimile îmi scapă, rostogolindu-se pe față. Ce-o fi crezând despre mine?

Futu-i, e cea mai urâtă mahmureală din lume!

Stau trântită pe pat o jumătate de oră mai târziu, complet descurajată.

Slujba asta e mai grea decât credeam, dar nu mi-am imaginat niciodată că îmi va fi judecat și caracterul.

De ce naiba n-am rămas la Emerson aseară? Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. E un adevărat dezastu și, sinceră să fiu, unul pe care nu cred că-l pot rezolva. Asta dacă domnul Masters vrea măcar să-l rezolv.

Sunt îngrozită de purtarea mea și-mi vine să fug la el, să-i spun că a înțeles greșit, dar pe cine păcălesc? A văzut totul cu ochii lui și nu ar inventa lucruri doar ca să se amuze într-o duminică dimineața.

Vocea lui dezamăgită îmi răsună în minte.

Te-ai apucat să te freci de frigiderul meu.

O, ce îngrozitor!

Mă ciupesc de nas, scârbită. O să plec. Crede că sunt o curvă perversă. De ce n-ar crede? Asta sunt. Nu-mi vine să cred că m-am purtat așa. Nu știu ce m-a apucat. Ce-a fost în capul meu de-am venit acasă și am început să dansez lasciv în bucătărie?

M-am frecat de frigiderul lui.

Asta e – acum nu mai e decizia mea. Vreau să vină Emerson și să mă ia în seara asta. Nu pot să împachetez tot și să o fac singură, așa că îi formez numărul.

— O, fir-ar, mor aici! răspunde răgușită.

— Da, păi, și eu la fel! Grozavă idee să bem cocteiluri, Einstein! Trebuie să vii aici și să mă ajuți să-mi mut lucrurile. Îmi dau demisia.

Em oftează.

— Acum ce mai e? Mi-e prea rău astăzi pentru scene!

— Se pare că m-am frecat de nenorocitul de frigider al domnului Masters când am ajuns acasă și că am dansat ca o prostituată, și m-am dat la el. Cea mai rea parte e că nu-mi amintesc nimic.

— Poftim?

— M-ai auzit! Mi s-a blocat creierul și...

Ridic mâinile de exasperare.

— Nu știu ce naiba a fost în capul meu prost!

Em râde șocată.

— Glumești?

— Aș vrea eu!

— O, Doamne!

Tace o clipă.

— Ce naiba ai făcut?

Închid ochii, pentru că e îngrozitor s-o spun cu voce tare.

— I-am spus că pijamaua lui e simpatică.

Ea izbucnește în râs.

— Poftim? Simpatică? Cine spune așa ceva?

Mă trezesc zâmbind. Are dreptate, chiar e de necrezut.

— Și pe urmă m-am frecat de frigiderul lui și am început să ling whisky de pe degete sau ceva asemănător. După asta, m-am dat la el.

— Iisuse! Cred că ești disperată.

Se gândește un moment.

— Ați făcut sex?

Mă strâmb.

— Nu, idioato! Mă urăște!

— Ei, prostii! Probabil i-a făcut mare plăcere. Nu există niciun bărbat în viață care să te vadă frecându-te de frigider și să nu se excite.

— Nu mă ajuți!

— I-ai propus să faceți sex?

Mă încrunt, strâmbând din nas. Dacă asta am făcut?

— Nu pot să rămân aici. Mi-e o rușine, de n-ai idee!

— Păi, el ce ți-a spus?

— M-a certat cu toate cuvintele alea inteligente pe care abia dacă le înțeleg, pe urmă a zis să mă țin de postul pentru care m-am angajat, pentru că cel de târfă în patul lui, culcată pe spate, nu e disponibil.

Em rămâne tăcută.

— Mai ești acolo? mă răstesc.

— Da, m-a derutat chestia cu târfa din patul lui. E o chestie tare să spui așa ceva, știi? Crezi că aduce târfe în patul lui?

— Nu! țip la ea. Probabil e gay, la naiba! Scoate-mă de aici!

— Calmează-te! Îți găsim altă slujbă! Mai rezistă o săptămână sau două! Oricum, nu pleacă săptămâna asta?

— Da, miercuri.

— Păi, nici nu o să-l mai vezi.

— Mai bine m-aș fi dus acasă cu băieții aseară! Pun pariu că m-aș simți mai puțin ca o târfă decât acum.

Oftez.

— Dacă te-ai fi dus cu ăia doi acasă aseară, ar fi stat la rând să ți-o tragă toată noaptea și acum ai fi la urgențe să te coasă la loc.

Mă strâmb la gândul ăsta.

— Vai, Doamne! Poți să-ți imaginezi?

— Mai rezistă câteva săptămâni până îți găsim alt post! Ieși cu copiii azi, faceți ceva distractiv în aer liber, ca să nu creadă că stai acasă pentru că ești mahmură!

— Da, e o idee bună.

Mă întreb unde aş putea să-i duc.

— Ascultă, a mai fost și el beat, cu siguranță. Nimeni nu-i perfect.

— Sincer, mă îndoiesc! Stă acasă și studiază dicționarul.

Em râde în hohote.

— Poartă-te frumos până găsim altceva!

Îmi dau ochii peste cap.

— Bine!

Clatin din cap.

— Dar, dacă îmi mai cumperi vreodată un cocteil, ți-l torn în cap!

Em râde, și închid telefonul.

Stau o clipă să îi analizez vorbele, știind că are dreptate. Nu pot să o dau în bară până nu găsesc altceva.

Ceea ce mă aduce la următoarea problemă: copiii. Intru în casă hotărâtă și-i găsesc pe amândoi lenevind pe canapea cu telefoanele sub nas.

— Haideți să ieșim azi!

— Pas! oftează Willow fără să ridice ochii.

Ridic bărbia și mă uit în tavan, trăgând aer în piept. Te rog, Doamne, dă-mi puterea să mă descurc cu ea azi! Nu vreau să adaug și crima pe lista greșelilor mele.

— E o zi frumoasă, așa că ieșim la aer! Puteți să alegeți voi activitatea, îi anunț.

Sammy se gândește, încruntat.

— Putem juca și noi golf, ca tata?

— Hm... Nu cred că tatăl tău ar fi de acord să-l deranjăm.

— Nu, tata s-a dus departe să joace golf. Mi-a spus el. Am putea juca la clubul din apropiere.

— Dar nu avem crose de golf. Ce altceva putem face? întreb.

— Avem crose. Le putem folosi pe cele vechi ale tatei din garaj, răspunde Sammy.

Hm, n-am chef să conduc. Dacă nu...

Mă uit la telefonul permanent atașat de palma lui Willow.

— Willow, poți să conduci tu mașinuța de golf.

Fata își ridică ochii la mine.

— Serious? Mă lași să conduc?

— Sigur, de ce nu?

Willow se ridică, plină de încântare.

— Pot să pregătesc un picnic, punem niște muzică pe telefon și ne bucurăm de după-amiaza asta la soare.

Willow își mușcă buza de jos. Nu poate să-mi arate că se bucură, ar fi împotriva planului ei.

— Presupun că putem face asta... pentru Sam, adică! acceptă ea până la urmă.

Pentru Sam. Evident!

Zâmbesc și îmi pun mâinile în șolduri.

— Ei bine, trebuie doar să așteptăm câteva ore.

Nu pot să le spun că e indicat să stăm până îmi iese alcoolul din corp.

— Dar după ce ne pregătim, mergem să ne distrăm.

— Iuhuu! strigă Sammy și ridică pumnul în aer.

Mă încrunt.

— Ce se poartă la golf în Londra?

— Tricou polo, răspunde Willow și aleargă la etaj.
Zâmbesc. Cred că sunt chiar entuziasmați!
S-ar putea să fie distractiv.

Julian

Lovesc mingea de pe suport și o privim zburând în linie dreaptă.

— Ce-ți mai face scula? îl întreb pe Spence.

Își dă ochii peste cap, stând lângă mine cu geanta de golf în mână.

— Mi-am revenit. Mă întorc diseară!

Se uită în lungul liniei.

— A trebuit să mă încurajez.

Mestecă gumă în timp ce se concentrează la lovitură.

Ia poziția și lovește mingea, propulsând-o mult în aer.

Mă uit la Seb și ridic o sprânceană, după care mă uit din nou la Spence.

— Du-te-n mă-ta! Cine naiba are nevoie de încurajări ca să și-o tragă cu două femei frumoase și perverse? îi spun batjocoritor în timp ce împing a doua minge spre suport cu spatele crosei.

Ridică din sprâncene la mine și înclină capul.

— Și ce mai face bona aia sexy?

Mestecă gumă, așteptând.

Răsufli greoi.

— E belea. Aproape i-am tras-o aseară pe podeaua din bucătărie.

Râd amândoi.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Seb.

— A venit acasă beată și excitată, și m-a trezit.

Seb ridică din sprâncene.

— Și?

— Și, nimic!

Lovesc mingea și o urmărim cum zboară prin aer.

— E prea tânără! Nu se poate așa ceva!

Seb își pregătește mingea.

— Câți ani are?

— 25.

— E vârsta perfectă. E destul de mare să știe cum să și-o tragă, destul de largă să și-o tragă bine, dar destul de strâmtă să-ți ia mințile.

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, păi, mi-ar lua mințile! Știu asta deja. Ascultă la mine, niciodată n-am fost atât de atras de cineva!

Urc în mașinuța de golf.

— Trebuie să strâng din dinți când vorbesc cu ea ca să nu mi se scoale.

Amicii mei zâmbesc în timp ce conducem pe alee.

— Ar trebui s-o faci!

Clatin din cap.

— Nu pot! Copiii par s-o placă. Trebuie să fiu cuminte.

Oftez.

— La dracu' cu ei! oftează Spence. E vorba de tine. Nu-i plătesc ei salariul, nu?

Ne oprim pe teren.

— Pune mâna pe ce-ai plătit! zic eu.

Spence zâbește obraznic, făcând baloane de gumă.

— Tu vezi-ți de vaginul ăla de fier care o să-ți facă scula praf diseară!

Rânjesc și scot crosa.

— Lasă bona în seama mea!

Brielle

Trei ore mai târziu, ne îndreptăm spre elegantul club de golf și opresc în parcare.

A ieșit soarele, păsările ciripesec, iar ziua e perfectă. Locul ăsta e foarte luxos. Coline verzi cât vezi cu ochii. Grupuri de oameni cu aer distins – toți foarte conserva-tori și tăcuți –, jucând golf împreună.

Stăm o clipă în mașină, privind în jur.

— Doamne, oamenii ăștia par atât de plictisiți, nu-i așa? comentez.

— Adevărat! spune Willow, uitându-se în jur.

— Putem să intrăm, te rog? întreabă Sammy. Ai promis! Răsufli adânc.

— Da, suntem aici! Hai s-o facem!

Cobor din mașină și mă uit la ținuta mea. Port pantalonii bleumarin și o bluză albă de bumbac. Am părul strâns în coadă și ochelarii aurii de aviator. Arăt de parcă n-am ce căuta aici, dar copiii mă urmează când intrăm la recepție. Un tânăr chipeș și o fată frumoasă ne întâmpină. Par să fie de vârsta lui Willow. Tânărul se uită la Willow și își întoarce capul încă o dată, șocat. Ea își lasă capul în jos și-și mușcă buza de jos.

E drăguță când devine timidă. E mult mai atrăgătoare așa decât atunci când e malefică.

Fata cea frumoasă zâmbește cald.

— Bună, pot să vă ajut?

— Da! Am dori să jucăm golf, te rog!

Fata întoarce privirea spre Willow.

— OK!

Ea îi zâmbește, iar Willow își lasă capul în jos... din nou. O, chiar e timidă!

Trebuie să lucrăm la asta.

— Putem închiria și o mașinuță de golf? întreb.

— Sigur!

Face o copie după permisul meu și îmi întinde cheile după ce plătesc.

— Sunt câteva reguli pe care trebuie să le respectați.

— Cum ar fi?

Alte afurisite de reguli!

Tânărul chipeș o întrerupe pe fată:

— Nu trebuie să le tăiați fața altor jucători, evitați gropile și tratați terenul cu respect!

— Desigur!

Mă uit la Willow, care-și frânge mâinile. E clar că băiatul ăsta are un anume efect asupra ei! Ce drăguț!

— E prima dată pentru noi, dar, dacă ne place, ne vom întoarce să învățăm cum trebuie, adaug.

— Ah!

Fata se întoarce spre Willow.

— Avem lecții pentru fete miercurea după-amiaza la cinci, dacă te interesează?

Willow zâmbește stângace.

O, Doamne! În ritmul ăsta, chiar nu o să aibă nicio dată un iubit.

— Mașinuța e cea parcată în dreapta. Luați-o ușor dacă nu ați mai condus una până acum!

Iau cheile din mâna băiatului.

— Mersi, o să am grijă!

Le zâmbesc copiilor.

— Haideți să lovim niște mingi!

Ieșim, luăm crosele din mașina noastră și le punem în spatele mașinuței.

— Tu stai în spate, Sammy, și o să conduc eu până nu ne mai văd ei. După aceea, poți să conduci tu, Will!

— OK!

Willow saltă din umeri, bucuroasă.

Urcăm toți, apoi pornesc mașina. Ridic din sprâncene către copii, iar Sammy râde în gura mare.

— Da! Conducem mașina.

Intru pe alee și o luăm pe sub coroanele mari și verzi ale copacilor. Trecem de un grup de jucători pe care îi salut, claxonând scurt.

Willow zâmbește și clatină din cap. Cred că începe în sfârșit să-i placă aiureala mea, chiar dacă nu știe încă.

— Deci, unde să mergem? întreb.

— Nu știu! strigă Sammy din spate.

— Era și o hartă printre hârtiile pe care ni le-au dat,

Will?

Fata răsfoiește hârtiile.

Îi arunc o privire.

— Personalul de aici e foarte atrăgător, nu ți se pare,

Will?

Ea rânjește și-și dă ochii peste cap.

Mai conducem puțin și văd o tarabă cu băuturi.

— O, avem nevoie de niște băuturici! îi spun și opresc.

— Băuturici? întreabă Will.

— Da, știi tu, ceva de băut la drum. Se spune băuturici.

— Ah!

Îi dau lui Sam niște bani.

— Poți să ne iei trei doze de cola, Sammy, te rog, niște chipsuri și ciocolată!

Băiatul ține banii în palmă și se uită la mine.

— Ce e? îl întreb.

— Nu avem voie să bem cola.

— Cine spune?

— Tata.

Îmi dau ochii peste cap.

— Păi, eu nu o să-i spun. Îi spui tu?

Sammy zâmbește vesel și coboară.

— Doamne, să nu-i spui tatălui tău că te las să conduci mașinuța! O să facă o criză de nervi.

— Și ce-i nou în asta, numai asta face!

Mă uit o clipă la ea în timp ce privește terenul. Are părul împletit în două cozi. Poartă o șapcă neagră și hainele ei obișnuite, deprimante. Are o piele de porțelan și cei mai frumoși ochi. E chiar foarte atrăgătoare pe sub înfățișarea de vrăjitoare. Biata de ea! Are un tată puritan, și sunt destul de sigură că toate bonele au fost al naibii de plicticoase.

A avut vreodată pe cineva cu care să se distreze?

Sammy se întoarce și sare în spate, apoi deschidem dozele de cola. O ridic pe a mea.

— Noroc! Un toast cu Coca-Cola.

Amândoi ciocnesc dozele cu mine.

— Pentru distracție de pomină pe terenul de golf!

Fac ochii mari.

— Și fără reguli!

Sammy râde, și văd bucuria din ochii lui Willow când ciocnim dozele.

— Știe cineva care e prima gaură? întreb și după aia intru pe alee.

Willow îmi arată în stânga.

— Mai sus pe deal.

Rânjesc obraznic.

— Ține-vă bine!

Apăs pedala și zburăm pe drum. Sammy țipă încântat, și până și Willow zâmbește.

— Hai să le arătăm jucătorilor ăstora plicticoși cum se face!

Conduc ca o nebună și, de îndată ce ieșim din raza vizuală a clubului, încep să merg în zigzag. Amândoi copiii râd în hohote când încerc să-i răstorn.

— Avem nevoie de muzică.

Mă uit la Willow.

— Poți să iei telefonul meu și să deschizi Spotify, te rog?
Willow se încruntă și caută prin opțiunile de pe ecran.
Hm! mă gândesc o clipă.

— Cred că azi avem nevoie de Kanye.

Willow ridică din sprâncene.

— Kanye?

— Da! Kanye. Apasă playlistul cu Kanye West!

— Cine e Kanye West? mă întreabă.

— Glumești cumva?

Willow clatină din cap.

— Nu!

— O, Doamne, trăiești sub o piatră? Nu-mi răspunde!
E un rapper. Îmi plac mai mult piesele lui mai vechi decât cele noi.

Ajungem la prima gaură. Parchez și coborâm. Suportul de start e pe un deal, iar zona verde este mult în vale. Îmi pun mâinile în șolduri și privesc în depărtare.

Willow ia crosa de golf și mingea, pe urmă mi le întinde.

— Ar trebui să bag mingiuța asta în gaura aia mică tocmai de acolo? Întreb în timp ce arăt spre zona verde.

— Da!

Sammy și Willow stau lângă mine cu mâinile în șolduri în timp ce ne gândim cum putem îndeplini sarcina asta imposibilă.

Mă aplec, pun mingea jos și dau din fund.

— Mingea albă în buzunarul de nisip, anunț.

— O, Doamne! geme Willow.

Lovesc și ratez mingea cu totul, ceea ce-i face pe amândoi să râdă. Mai încerc o dată și încă o dată, până nimeresc mingea, care o ia la vale pe teren.

Arunc crosa de pământ.

— Sunt un adevărat dezastru la sportul ăsta!

— Adevărat, ești dezastru! râde Sammy.

— E rândul tău, Will, îi spun.

Willow se apropie și lovește, ratând mingea cu totul.

— Și tu ești dezastru!

Încep să râd.

Ea zâmbește și se concentrează să lovească iar. De data asta, nimerește, iar mingea zboară prin aer.

— Uau! strigă Sammy.

— Da, scumpete! strig entuziasmată. Ai mai făcut asta până acum?

Willow clatină din cap.

— Nu!

— Fir-ar să fie! Ai putea fi următorul Tiger Woods.

— Cine e Tiger Woods?

Îmi dau ochii peste cap.

— Trebuie să mai citești niște reviste de scandal, păpușă!

Willow zâmbește mândru în timp ce mingea coboară în zona verde.

— Poate ar trebui să vii la cursurile de golf, Will! Aș putea să te aduc eu.

Ridică din umeri în timp ce îl urmărim pe Sammy. Și el începe îngrozitor, dar în cele din urmă lovește mai bine decât mine.

— Acum conduci tu, Will!

— Serios?

— Da, de ce nu? zic, ridicând din umeri. Nu-i nimic rău în asta!

O văd urcând la volan și îi spun ce să facă. Când pornim încet, râde în gura mare.

— Uită-te la mine! Conduc.

Râde cu poftă.

Chicotesc și apăs pe playlist. Începe piesa „Gold Digger”.
O dau mai tare.

— Nu doar conduci, scumpete, conduci pe „Gold Digger”.

Încep să râd.

— Asta e scopul nostru! Azi învățăm cuvintele de la „Gold Digger” și „Black Skinhead”.

Willow se întoarce spre mine șocată.

— Vrei să învățăm cântece rap în timp ce jucăm golf?

Dansez și îi răspund:

— Sigur că da!

Îmi pun brațul peste bancheta din spate.

— Dă-mi niște ciocolată, Sammy! Am nevoie de hrană.

— Da! strigă el bucuros. E cea mai grozavă zi!

E ora patru după-amiaza, iar noi am trecut râzând de la o gaură la alta.

Kanye a cântat întruna și, în concluzie, acum știm aproape toate cuvintele. Willow a mers cu viteză și a făcut tot posibilul să nimerească fiecare groapă de pe circuit. Sammy nu mai poate de bucurie! Dacă mă gândesc mai bine, și eu mă simt la fel.

Ne-au certat de două ori niște jucători plicticoși care ne-au spus să dăm muzica mai încet, ceea ce am făcut aproximativ șapte minute de fiecare dată.

Am depășit niște jucători mai lenți și am ratat complet o gaură.

Ne-am oprit la magazin și am luat prânzul, pentru că nu aveam chef să mâncăm sandviciurile oribile cu gem pe care le aveam pregătite.

A fost o zi perfectă!

Tocmai am terminat ultima gaură, iar Willow a câștigat.

— Trebuie să conduc eu la recepție, Will, ca să nu te vadă.

Willow oprește mașina, iar eu urc pe scaunul șoferului. Conduc încet înapoi la recepție.

— Am petrecut o zi absolut grozavă!

Le zâmbesc copiilor.

— Mulțumesc! Nu m-am mai distrat așa de multă vreme!

— Nici eu! strigă Sammy din spate.

Willow zâmbeste.

Arăt cu degetul la ea.

— Haha, te-am făcut să zâmbești! Recunoaște! Te-ai distrat! o tachinez, iar ea își dă ochii peste cap.

Coborâm dealul încet, cu muzica oprită, când Sam strigă din spate.

— Acela e tata?

— Poftim? Unde? icnesc.

— Acolo, după copac!

Mă uit și văd un bărbat în tricou bleumarin care seamănă puțin cu el. Lovește mingea cu crosa.

— Rahat, el e, Will?

Fata se ridică și mijește ochii în timp ce-l studiază de la distanță.

— Ai grijă! strigă Sammy de pe banchetă.

Îmi întorc capul spre alee și-l văd pe domnul Masters stând chiar în fața mașinii. Virez, făcând tot posibilul să-l evit, dar e prea târziu și-l lovesc în plin, culcându-l la pământ.

Mașina saltă de două ori trecând peste el.

Opresc brusc.

Fir-ar. Al. Dracului!

Capitolul 6

Brielle

SĂRIM TOȚI DIN MAȘINĂ, ALERGÂND SPRE DOMNUL Masters, întins pe asfalt.

— O, Doamne, domnule Masters! Ești... ești în regulă? mă bâlbâi, îngenunchind lângă el.

— Sunt bine!

Geme, încercând să se ridice încet.

— De ce nu te uiți pe unde mergi?

— De ce-ai sărit în fața mașinii? întreb la rândul meu.

— Încercam să-ți atrag atenția.

Se ridică și se șterge pe tricou.

Ce om prost! Cine sare în fața unui vehicul în mișcare?

Aș fi putut să-l omor.

— Tată!

Sam îl îmbrățișează.

— A fost un accident, tată, murmură Willow. Brielle nu a vrut.

Se uită la mine, neliniștită.

— Nu-i așa?

Clatin din cap.

— Nu, nu, n-am vrut! Îmi pare rău! Te simți bine? îl întreb.

Nu-mi vine să cred că l-am călcat.

— Trebuie să mergem la spital!

— N-am pățit nimic!

Domnul Masters face un pas și se strâmbă când calcă prima dată cu toată greutatea.

Casc ochii mari.

— Ești rănit! Unde te-am lovit?

— Ai trecut peste piciorul meu, dar e în regulă!

Pare stânjenit sau poate doar furios. Cine poate ști când e vorba de el?

Se apropie o mașinuță cu doi bărbați. Când vin mai aproape, văd că râd amândoi în hohote. Mașinuța se oprește în dreptul nostru.

— Masters, cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut! Ce bine era să-l fi filmat!

Unul dintre tipi râde, ținându-se de burtă.

Domnul Masters se uită la prietenii lui.

— Nostim! bombăne el sec.

Încearcă să calce iar și se strâmbă când își lasă greutatea pe picior.

Îl prind de braț să-l sprijin.

— Te rog, nu mai călca pe el până nu mergem la doctor!

— Mă duc acasă cu ai mei!

Caută în buzunare și îi dă cheile unuia dintre prietenii lui.

— Puteți să-mi aduceți mașina acasă, vă rog?

Mă uit la copii, care au amuțit. Privesc totul șocați.

Minunat, absolut minunat! Și ce zi distractivă aveam!

Sincer, niciodată n-au mers prost atâtea lucruri în aceeași săptămână!

Londra încearcă să mă doboare la pământ. Zi după zi, comit greșeli din ce în ce mai mari.

Domnul Masters le face cu mâna prietenilor săi și se întoarce spre mine.

Îmi înghit nodul din gât.

— Hai să te ducem la doctor! oftez.

Rănitul încuviințează cu un semn din cap, iar Willow îl ia de braț, ajutându-l să șchiopăteze până la mașină. Duc mașinuța înapoi și urc pe locul șoferului. Mă uit la domnul Masters și-l văd stând pe locul pasagerului, uitându-se pe geam.

Strâng volanul și las capul în jos.

— Îmi pare atât de rău! repet.

Mă copleșesc regretele. Se pare că asta e tot ce reușesc să-i spun. Acum, gata! Știu că s-a terminat. Și accept că s-a terminat. Unele lucruri nu sunt menite să se întâmple.

— Dar n-ai vrut! mă întrerupe Willow de pe bancheta din spate. A fost un accident, tată!

Domnul Masters strânge din dinți și se uită prin parbriz. Aproape că îi simt furia.

— Spune-i lui Brielle că știi că nu e vina ei! îi cere Willow.

— Am spus că sunt în regulă! mârâie domnul Masters.

Aș vrea să merg acasă acum!

Se face liniște, și pornesc mașina. Ies din parcare, iar apoi pe șosea.

— Putem merge la spital pentru o radiografie, te rog?

— Nu e rupt, îmi răspunde sec.

— Bine!

Oftez. Intru pe strada care ne duce acasă.

— Cum vrei tu!

E ora nouă seara și spăl ultimele vase. Pentru că domnul Masters stă întins în salon cu o pungă cu gheață pe picior, am gătit ceva italianesc la cină și știu că i-am surprins pe toți cu abilitățile mele culinare. Un lucru pe

care îl pot face bine este să gătesc. Au devorat totul până la ultima înghițitură, iar copiii l-au întrebat pe domnul Masters dacă pot să fiu eu bucătăreasa lor de azi înainte.

Totuși, acum tăcerea e asurzitoare. Nu mi-a spus o vorbă toată după-amiaza în afară de faptul că piciorul lui e în regulă. Am gătit, am vorbit și i-am ajutat pe copii la teme, iar el a rămas mereu solemn, uitându-se la televizor. Îmi pare rău pentru copii! El e nefericit. Și îi face nefericiți pe toți cei din jur. Willow a avut dreptate azi; nu comunică decât ca să-i certe pe alții. De parcă îl excită puterea de a-i muștra pe cei din jur. Știu că am meritat o săpuneală pentru ce-am făcut seara trecută, dar asta e răceală la alt nivel, și e cumplit de nedrept când știe cât de rău îmi pare că l-am lovit mai devreme. Sinceră să fiu, nici măcar nu vreau să vorbească acum cu mine. Visul meu de-a avea un șef cu care să mă împrietenesc s-a dus de mult.

Nu e genul de om cu care aș vrea să fiu prietenă. Are o latură răutăcioasă. Am comis un șir de greșeli de când am început, dar felul în care se poartă cu mine mă face să mă simt foarte inconfortabil.

În cele din urmă, copiii ne spun noapte bună și se duc la culcare.

Termin de făcut curățenie în bucătărie și simt cum mi se strânge stomacul. Niciodată n-am trăit într-o casă în care nu m-am simțit binevenită. Nu-mi place – absolut deloc!

Mă face să mă simt de parcă nu-mi găsesc locul. Doar pentru că nu sunt judecător nu înseamnă că sunt proastă. Dar lui îi place să insinueze că așa sunt, inducându-mi un sentiment de inferioritate.

Mă mai foiesc în bucătărie un sfert de oră, pregătindu-mă pentru conversație.

Fă-o și gata!

— Domnule Masters, putem vorbi o clipă, te rog? Ți
întreb.

Își ridică ochii la mine.

— Bineînțeles!

Arată la canapeaua de lângă el.

— Ia loc!

Mă așez și mă uit neliniștită la el.

— Îmi cer scuze pentru azil

Domnul Masters dă o dată din cap.

— De fapt, îmi pare rău pentru tot și mai ales pentru
că ți-am irosit timpul când am acceptat postul ăsta!

Fața îi rămâne inexpressivă.

— Aș vrea să dau preavizul de trei săptămâni.

Ridică din sprâncene, cu o privire mirată.

— Îți dai demisia?

— Cred că e cel mai bine așa.

— De ce?

— Nu e evident?

— Pentru mine, nu!

Mă uit lung la el. Ce joc e ăsta?

— Te-am rugat când ai început să-mi spui dacă ai o
problemă înainte să demisionezi. Dacă e vorba de copii...

— Nu e vorba de copii! Sunt niște îngeri.

Mă încrunt.

— Stai, despre ce vorbești? N-au fost decât probleme
de când am venit! răbufnesc dintr-odată.

— Au fost doar patru zile.

— M-ai concediat din prima zi!

— Pentru că te uitai în lucrurile mele.

Las capul în jos.

— Știu, și nu te pot învinui că te-ai supărat. Uite, ai
spus că am optsprezece zile să găsesc alt post și am vrut
să știi că exact asta o să fac.

Se uită o clipă la mine.

— E vorba de seara trecută?

Regretele mă lovesc ca un marfar.

— Da! răsuflu greoi. Sunt îngrozită că ți-am făcut avansuri. Nu sunt așa și de fiecare dată când te privesc mor de rușine.

Domnul Masters mă privește.

— Nu sunt deloc o femeie ușoară.

Se încruntă.

— Dar... mă faci să mă simt de parcă nu sunt potrivită.

Se schimbă la față.

— Pentru ce?

— Pentru postul ăsta. E ca și cum mă privești mereu de sus fiindcă sunt veselă.

Se uită în ochii mei, și simt că vrea să spună ceva, însă doar tace.

— E doar...

Ridic din umeri.

— Pentru prima dată de multă vreme... mă simt iefină și proastă.

Domnul Masters își lasă ochii în pământ și își încleștează fălcile.

Înghit în sec. Știu că trebuie să o spun, chiar dacă nu vreau să audă.

— Pot să vorbesc pe șleau o clipă?

— Asta faci de când ai început. Nu are rost să-mi ceri permisiunea acum, îmi răspunde impasibil.

— Willow are nevoie de tine.

El înghite în sec, cu ochii la mine.

— Îmi fac griji că o să intre în depresie... dacă nu a făcut-o deja.

— Willow e în regulă.

— Nu. Nu este. Trebuie să te trezești și să accepți faptul că ai o fiică adolescentă cu niște probleme grave.

Se ridică, devenind brusc defensiv.

— În patru zile ți-ai dat seama că fiica mea are probleme?

— Nu!

Mă ridic, pentru că e clar că discuția asta a fost o greșeală.

— În patru zile, am fost martoră la tot ce nu spui. Niciodată nu ai vorbit cu ea, decât ca s-o certî. Mă doare sufletul pentru ea!

Mă privește cu atenție, dar habar n-am la ce se gîndește. Poate că am sărit calul spunând asta, dar simțeam că trebuie neapărat s-o spun.

Nu-mi răspunde.

— În fine, o să lucrez până la sfârșitul lunii!

Zâmbesc abătută.

— Mulțumesc pentru șansa oferită! O să mă străduiesc să nu o dau în bară până atunci. Știu că ești plecat săptămîna asta. Copiii vor fi îngrijiți ca și cum ar fi ai mei, până cînd ne vom lua rămas-bun.

Domnul Masters strînge din dinți și se ridică brusc.

— Ai spus că o să mă anunți dacă sunt probleme cu copiii înainte să demisionezi.

Mă încrunt și mă uit în sus, la el. Oare a auzit vreo vorbă din tot ce-am spus?

— Nu e vorba de copii! Copiii sunt perfecți.

Se încruntă mai tare când mă opresc să respir.

— Ți-am spus, nu-mi place cum mă faci să mă simt.

Nu știu din ce motiv protestesc, mi se umplu ochii de lacrimi. Sunt obosită și emotivă! La naiba, a fost o du-p -amiază grea! Mă simt at t de vulnerabilă aici, în situația asta!

— Îmi pare rău că te-am lovit azi! Îmi pare rău pentru seara trecută! Te rog să mă ierți!

Mă lupt cu lacrimile în timp ce el își lasă bărbia în piept.

— Noapte bună, domnule Masters! șoptesc și mă întorc către camera mea.

O jumătate de oră mai târziu, sunt în pat, cu fața la perete. Televizorul e pornit, dar nu-l urmăresc. Îmi amintesc când am venit la Londra și cât de bucuroasă eram că am slujba asta! Era ceva diferit de cealaltă slujbă. Chiar m-am gândit „cât de greu poate fi?”

Nu toată lumea se naște să fie bună.

Sunt supărată pe mine că am demisionat de rușine, dar nu mă pot simți ca o târfă ieftină ori de câte ori mă uit la șeful meu. Nu știu ce naiba m-a apucat seara trecută și, de câte ori mă gândesc la discuția noastră de dimineață din garaj, îmi vine să mor. Urăsc faptul că sunt atrasă de el.

Cioc, cioc!

Mă încrunt.

— Intră!

Domnul Masters intră în cameră, iar ochii lui mă găsesc în încăpere.

— Pot să vorbesc un moment cu tine, te rog? mă întreabă încet.

Încuviințez cu o mișcare din cap.

Își frământă mâinile și se oprește la capătul patului.

— La loc!

Se uită în jur, dându-și seama că nu are altă opțiune decât să stea pe pat.

— Ce e? îl întreb.

— În legătură cu noaptea trecută...

Închid ochii strâns.

— Nu vreau să vorbim despre noaptea trecută. Mi-e atât de rușine!

— Să nu-ți fie!

Deschid ochii, iar el mă privește atent.

— Trebuie să te întreb ceva. De ce mi-ai spus Julian aseară?

Mă încrunt și mă scarpin în creștet.

— Cred că speram să fim prieteni.

— Vrei să fii prietena mea?

Clatin din cap.

— Nu!

Mă gândesc un moment.

— Vreau să fiu prietenă cu tipul acela distractiv care m-a dus în oraș cu mașina. Voiam să fiu prietenă cu Julian.

Domnul Masters se joacă cu pătura, ascultând.

Zâmbesc întristată.

— Îmi imaginasem că vin să lucrez pentru o femeie, că o pot ajuta un an și că ne putem împrieteni.

— Ai fost dezamăgită când ai aflat că sunt eu?

— Nu! răspund și răsufli greoi. Cred doar că aseară am fost probabil prea familiară și că mă așteptam la o prietenie care nu există.

— Nu m-am simțit jignit. Am fost tentat! îmi spune.

Mă încrunt.

— C-ce vrei să spui? îl întreb în timp ce pare să înghită o bilă de plumb.

— Am fost tentat să fiu Julian... doar pentru o noapte. Atmosfera dintre noi se schimbă.

Poftim?

— Eu niciodată...

Mi se frânge glasul.

— Nu sunt genul acela de fată. Nu era nevoie să fii tentat. Pot să te asigur că nu s-ar fi întâmplat nimic.

Auzind acestea, lasă capul în jos.

— Înțeleg! N-am vrut să te fac să te simți ieftină azi-dimineață. Nu asta am intenționat.

Rămânem tăcuți un moment.

— Te-am certat dimineață pentru că eu eram cel stânjenit.

— Tu? șoptesc. Pentru ce Dumnezeu puteai să te simți stânjenit?

— Pentru că sunt mult mai în vârstă decât tine și că... sunt într-o poziție de putere, fiind șeful tău.

Îmi dau ochii peste cap.

— Uneori vreau doar un prieten cu care să vorbesc. Mă simt stingheră să trăiesc singură într-o țară necunoscută. Emerson locuiește în altă casă, așa că o văd doar o dată pe săptămână. Nu vreau să sar pe tine. Sincer, nu vreau! Pe cuvânt!

Zâmbește auzindu-mi vorbele sincere. Simt că am spus ce trebuia. Deodată, pare să se relaxeze.

— De ce ești așa? îl întreb.

— Așa, cum?

— Morocănos tot timpul.

Schițează un zâmbet.

— Nu știu! Așa sunt eu!

— Cred că te simți singur.

Se uită în ochii mei, și detectez un curent electric între noi, de parcă ar fi palpabil. Deodată, îl văd așa cum e: un bărbat greșit înțeles care stă pe marginea patului meu.

E dărâmat.

— Nu vreau să pleci! îmi spune.

Mă încrunt.

— Dar...

— Ești prima persoană pe care Willow a apărât-o în fața mea.

— Poftim?

— V-am văzut azi, v-am urmărit pe toți trei cum conduceați ca nebunii cu muzica dată tare.

Îmi imaginez cum trebuie să fi arătat de la distanță.

— Doamne! murmur.

— Păreați lipsiți de griji.

Păstrez tăcerea.

— Nu i-am mai văzut de multă vreme atât de fericiți!

Îmi dau lacrimile. Nu pentru mine, ci pentru el. Cum o fi să nu-ți vezi niciodată copiii fericiți?

— Copiii mei au avut nouă bone în doi ani.

Își mușcă buza de jos.

— Deși metoda ta e foarte... neortodoxă, zice, ridicând din sprâncene.

Rânjesc.

— Trebuie să recunosc că pari să relaționezi cu Willow așa cum n-a mai făcut-o nimeni vreodată.

— E doar neînțeleasă, îi spun calmă. E o fată bună!

Domnul Masters se încruntă și mă privește în ochi, părând șocat de vorbele care mi-au ieșit din gură.

— Nu pleca! îmi spune. Putem încerca s-o facem să meargă.

— Dar nu pot să fiu bona asta formalistă pe care ți-o dorești. Nu sunt obișnuită cu slujba asta. E o diferență enormă față de ce fac acasă.

— Cu ce te ocupi acasă?

— Sunt ingineră.

Se schimbă la față.

— Poftim?

Clatină din cap, uluit.

— Ești ingineră?

Îi zâmbesc.

— De ce ești atât de șocat?

— Pentru că aveam impresia că ești...

Se întrerupe.

— Doar o bonă aiurită? îl întreb.

Strânge tare din buze.

— Nicidecum! Voiam o slujbă complet diferită de ce făceam acasă. Iubesc copiii și m-am gândit că va fi slujba perfectă pentru mine, dar nu vreau să simt tot timpul că fac ceva greșit. Înțelegeți?

Domnul Masters schițează un zâmbet.

— Pare că faci greșit multe dintre sarcinile unei bone, trebuie s-o recunoști și tu!

Chicotesc.

— Doamne, știu! Sunt un dezastru!

— Uite cum facem. De acum înainte, când îmi spui Julian, o să știu că ai nevoie de un prieten și că nu flirtezi cu mine. O să știu să-mi scot masca șefului, a domnului Masters.

Zâmbesc.

— Și eu cum voi ști că ai nevoie de un prieten?

— Te asigur că nu voi avea nevoie de așa ceva.

— Toată lumea are nevoie de un prieten.

Buzele lui se arcuiesc într-un zâmbet atrăgător.

— Eu, nu!

Ne privim în ochi, și simt că-mi scapă ceva în conversația asta.

El clatină din cap.

— Ingineră?

Încep să râd.

— Da, ingineră. De ce ești șocat?

— Pentru că sunt. Unde lucrezi?

— O companie numită Biotech. Proiectez aparate, deși vreau să trec la minerit când mă întorc acasă.

Domnul Masters mă privește cercetător.

— Nu mulți oameni reușesc să mă șocheze, domnișoară Brielle!

— Se pare că mă pricep să-ți provoc șocuri în calitate de bonă.

Rânjește.

— Asta așa e! Dar punctul culminant a fost că m-ai călcat cu mașinuța de golf.

Pufnesc în răs, iar în ochii lui apare o sticlire aparte.

— Mie cum mi-ai spune? Adică, dacă am fi prieteni? îl întreb.

Își mușcă buza de jos.

— Bree.

Simt în corp o senzație caldă, plăcută.

— Nimeni nu mi-a spus vreodată Bree, fi mărturisesc.

— Nu-i adevărat, tocmai am spus-o eu.

Zâmbesc blând.

— Așadar, ne-am înțeles? Nu pleci? Putem încerca s-o rezolvăm?

Ochii lui mă privesc cu speranță.

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Cred că da!

Se ridică și privește în jur, de parcă vrea deodată să fugă.

— De ce nu-ți place să stai în camera asta? îl întreb, încruntată. În ziua în care mi-ai arătat-o, n-ai vrut nici să intri.

Ridică din umeri.

— Nu știu. Mi se pare că îți invadez spațiul personal. Mă simt inconfortabil.

— Ești ciudat!

Îi zâmbesc.

— Noapte bună, domnule Masters!

El zâmbește, vizibil bucuros că m-a convins să stau.

— Noapte bună, domnișoară Brielle!

Șchiopătează pe piciorul rănit, pe urmă se oprește în ușă, întorcându-se.

— Te rog să nu mă mai calci cu mașina!

— Dacă nu stai în fața mașinuței mele de golf, nu te calc!

El clatină din cap amuzat și iese din cameră, iar eu îi zâmbesc ușii închise.

Ei bine, a fost complet neașteptat!

Aștept la capătul scărilor.

— Haideți, copii, trebuie să plecăm, altfel întârziem!

Soarele strălucește puternic, iar aseară am dormit bine pentru prima dată de când am ajuns aici. Mă simt mai liniștită după ce domnul Masters a venit aseară să discute cu mine. Poate o să fie bine, până la urmă. Sammy țopăie pe scări în uniforma de școală, dându-mi ghiozdanul când ajunge la ultima treaptă.

— Willow, haide! strig după ea.

— Nu mă grăbi! mârâie, apărând pe scări.

Tropăie pe lângă noi, cu ghiozdanul atârnat pe umăr. Eu și Sammy schimbăm o privire.

Hm, are toane în dimineața asta! Urc în mașină, iar ea se așază pe bancheta din spate, uitându-se îmbufnată pe geam, cu brațele încrucișate la piept. O privesc în retrovizoare.

Care-i problema ei? Ieri era bine. Doamne, adolescenții ăștia!

— Azi ce aveți în program, copii? întreb.

— Merg la bibliotecă, iar după prânz avem sport, răspunde Sammy.

— V-am pus gustările de prânz în ghiozdane. Tata le-a lăsat în frigider după ce le-a făcut aseară, le spun.

— Eu nu mănânc! zice Willow și se încruntă. Nu-mi place ce pregătește el! Are un gust oribil!

Îmi mușc buza să nu zâmbesc. Mă bucur că nu doar pe mine mă urăște azi.

Ajungem la școala ei și opresc mașina. Willow coboară fără o vorbă. Cobor geamul și strig după ea:

— Să ai o zi frumoasă, draga mea!

Willow îmi arată degetul mijlociul și merge mai departe, făcându-mă să râd.

Sammy zâmbește și mă ia de mână, bucuros că sora lui nu a reușit să mă enerveze.

— Acum mergem să bem cafea și ciocolată caldă, micuțule?

Sammy încuviințează cu un zâmbet larg.

— Da!

Intru în trafic.

— Cred că sunt cea mai norocoasă bună din lume pentru că beau ciocolată caldă cu tine în fiecare dimineață.

Fața lui simpatică se luminează, și simt o strângere de inimă. Fără glumă! Chiar sunt cea mai norocoasă bună din lume!

— Varsă tot! îi spun lui Emerson.

E luni seară și suntem la fotbal cu Willow. E frig și întuneric. Reflectoare imense luminează terenurile. Sammy bate mingea cu câțiva copii pe terenurile de lângă noi. Emerson m-a însoțit ca să recuperăm și să discutăm despre Mark, tipul care a luat-o de la aeroport. Ea lucrează pentru un dealer de opere de artă în Australia și a trebuit să trimită e-mailuri companiei lui Mark pentru niște lucrări

care trebuiau transportate. Au început să vorbească și s-au împrietenit. Era convinsă că el e alesul. În cele din urmă, Mark i-a făcut rost de un post ca să poată veni în vacanța asta de lucru. Nu sunt sigură că am fi aici dacă n-ar fi fost insistențele lui.

— Doamne, nu știu! îmi mărturisește cu un oftat. Nu pare să existe o scânteie între noi.

— Ce vrei să spui?

— Nu are acel „ceva”, înțelegi? E scund și, sinceră să fiu, mă cam enervează.

Sorb din cafea, chicotind. Stăm în mașină și o privim pe Willow la antrenament.

Ne uităm cum ies aburi din gurile oamenilor când vorbesc.

— E al dracului de frig! șoptește Em cu paharul de cafea la gură.

— Știu, nu-i așa? Frig de-ți îngheață țâțele!

Îl văd pe domnul Masters traversând terenul. Poartă costumul bleumarin și pardesiul lung și negru. Are părul scurt și linia maxilarului fermă.

Simt fluturi în stomac. Pare să se fi schimbat ceva în mine cu privire la el. Acum mi se pare că mă gândesc la el tot timpul.

Când vorbește cu mine, trebuie să mă concentrez să nu mă holbez la buzele lui mari și roșii.

Îmi distrage atenția. Chiar este superb!

— A venit domnul Masters!

Zâmbesc.

— Mă întorc imediat.

Sar din mașină și mă duc spre el.

— Ei, bună seara, domnișoară Brielle!

Are un rânjet șmecheresc.

— Bună!

Mă ridic în vârful picioarelor când îl salut.

— Cum a fost ziua de azi? mă întreabă.

Scoate limba și-și umezește buza de jos, iar eu simt un nod în stomac.

— A fost grozavă! Dar a ta?

Domnul Masters rânjește.

— Bună! Ai mai călcat vreun amărât de jucător de golf luat prin surprindere?

Râd și-mi trec degetele prin părul prins în coadă.

— Nu, îmi păstrez abilitățile speciale de condus pentru tine!

Privesc în jos.

— Cum e piciorul?

— Abia se mai ține! îmi răspunde sec.

— Pot să ți-l tai eu, dacă vrei. Te scutesc de o vizită la spital.

Domnul Masters râde.

— Înfricoșător sau nu, nu-mi dau seama dacă e o glumă sau nu!

Pufnim amândoi în râs. Willow ridică ochii, iar el îi face cu mâna. Fata îi răspunde la fel.

— Nu știam că vii în seara asta.

— M-am gândit să fac un efort.

Mă privește în ochi, iar eu îi zâmbesc. Are legătură cu înțepătura mea de seara trecută.

— Pleci miercuri, nu? îl întreb.

— Da, la prima oră. Ești sigură că o să fie OK?

— O să ne descurcăm.

— O să lucreze și Janine câteva ore în plus. E acolo să te ajute oricând. Ea și soțul ei pot veni să doarmă la noi dacă vrei.

— O să ne descurcăm! repet.

Îi arăt mașina cu degetul mare.

— E și Emerson aici în seara asta. Stă în mașină.

Domnul Masters lasă capul în jos și zâmbeste. Îi face
cu mâna, iar ea îi răspunde.

— Ar trebui să te las să te întorci la ea, îmi spune.

— OK!

— O să stau pe cealaltă parte a terenului. Ne vedem
acasă?

Aerul dintre noi scapără ca un curent electric.

De unde până unde?

— Sigur!

Ne mai privim o clipă în ochi, până mă forțez să în-
torc capul.

— Ne vedem acasă!

Mă întorc, mă duc la mașină, urc și trântesc portiera.
Îmi bate inima cu putere în piept.

— Mă iei naibii la mișto? se răstește Emerson.

— Ce e?

— Flirtați unul cu altul?

— Nu. Ce vrei să spui?

— Tocmai s-a uitat la fundul tău când te-ai întors.

Fac ochii mari, cuprinsă de entuziasm.

— Serious?

Em își dă ochii peste cap.

— E al dracului de bătrân, Brell!

Zâmbesc și-l privesc îndepărtându-se pe teren.

— Nu-i atât de bătrân! Are 39 de ani.

— E bătrân!

— Trebuie să recunoști, pentru un bătrân, e destul de
sexy.

Îi zâmbesc.

Em îl privește rânjind.

— Presupun că în felul acela de bătrân și bogat... este sexy!

Stau la masă și o ajut pe Willow la teme. Are un proiect de predat mâine și e speriată.

Domnul Masters e în birou. Îl aud vorbind la telefon cu cineva. A vorbit aproape toată seara la telefon.

— Am nevoie de compas, oftează Willow.

— Unde e?

— În sertarul de la birou.

— Ți-l aduc eu.

Ies în hol și urc prima treaptă. Îl aud pe domnul Masters vorbind la telefon.

— Urmează să urce! spune.

Ascultă o clipă.

— Cumpără cinci sute acum!

Mă opresc pe a doua treaptă ca să trag cu urechea. Domnul Masters mai ascultă un moment.

— Mă gândesc să pun un milion.

Despre ce naiba vorbește?

— OK, da!

Se oprește.

— Transfer acum cinci sute de mii. E sigur. Dublez suma într-o lună.

Fir-ar să fie!

Domnul Masters joacă la bursă. De acolo vin toți baniiăștia.

Urc scările, simțindu-mă absolut incompetentă.

Trebuie să cheltuiești bani ca să faci bani.

Nu e de mirarea că n-am o para chioară!

Capitolul 7

Brielle

CIOC, CIOC!

Ridic ochii.

— Intră!

Domnul Masters bagă capul pe ușă.

— Un păhărel înainte de culcare, Bree?

Zâmbesc. Bree! Mi-a spus Bree!

— Hm...

Mă scarpin în cap, mă uit la cartea mea, apoi la el. Doamne, sunt la un capitol foarte bun în care cei doi sunt pe cale să-și facă de cap!

— Dacă preferi să citești, nu-ți face griji! se răstește de îndată.

— Uită-te la tine, cum te enervezi!

Zâmbesc.

— Nu m-am enervat!

Ridic degetele și le apropiu ca pentru a-i arăta proporțiile.

— Doar puțin?

Mă privește inexpressiv.

— Bei sau nu?

— Da! Ar fi minunat, mersi!

Se întoarce și o pornește spre bucătărie, cu mine pe urmele lui. Stomacul îmi dansează de emoție când mă așez la insulă.

Toarnă pentru fiecare un pahar de vin roșu, apoi mi-întinde pe al meu.

Ciocnim și îi zâmbesc.

— Nu pot să stau mult! Un singur pahar!

Domnul Masters ridică dintr-o sprânceană.

— Mă părăsești pentru o carte?

— Bineînțeles! Nu te supăra! L-aș părăsi și pe Superman pentru cartea asta.

Îmi zâmbeste și se așază față în față cu mine. Rămânem tăcuți o clipă, neștiind ce să spunem.

— Unde pleci mâine? îl întreb.

— În Kent.

— Ah!

Iau o gură de vin după ce îl examinez în paharul de cristal.

— Hm, e delicios!

— Am gusturi bune.

— Evident!

Îi fac cu ochiul.

— Doar m-ai angajat pe mine.

— Pe nevăzute.

Rânjește, iar eu pufnesc în râs.

— În Kent e Castelul Dover.

— Da! Ai fost acolo? mă întrebă, părând surprins că știu.

— Nu, dar vreau să merg. E pe lista mea cât stau aici. Mă fascinează istoria lui.

— De ce?

— Arhiepiscopul a fost ucis în fața altarului de cavalerii regelui Henric.

Domnul Masters se încruntă.

— Te pasionează istoria, nu-i așa?

Zâmbesc.

— Poate... A fost unul dintre motivele pentru care eu și Emerson am vrut să venim aici. Ne plac clădirile vechi și istoria. Nu avem așa ceva în Australia, care e o țară doar de vreo trei sute de ani. Singurul lucru vechi pe care îl avem acasă sunt pietrele funerare.

Domnul Masters soarbe din pahar și își linge vinul roșu de pe buza de jos.

— Sunt multe lucruri vechi în Regatul Unit.

Ridică sugestiv din sprâncene, de parcă ar spune că face parte dintre ele.

E atât de...

— Călătorești mult în interes de serviciu? îl întreb, încercând să par nonșalantă.

Nu saliva pe masă, proasto!

— Nu prea!

Ia o gură de vin.

— Sunt invitat să țin un discurs la o conferință.

— Uau! exclam. Impresionant!

Îmi zâmbește timid și lasă capul în jos.

— Nu chiar! Vorbesc despre efectul încarcerării asupra dependenților de droguri.

— O, sună apăsător!

Domnul Masters încuviințează.

— Se poate spune și așa!

Rămânem tăcuți o vreme, iar aerul vibrează între noi și, dacă nu mă înșel, pare și el puțin emoționat... sau poate eu sunt emoționată cât pentru amândoi.

— Ce planuri ai pentru weekend? Ceva distractiv? îl întreb.

Răsufală adânc.

— Nu! Nu încă! Tu?

— Ies în oraș sâmbătă seara cu Emerson.

Sorb din vin și ridic paharul spre el.

— Nu trebuie să-ți faci griji, nu mă întorc iar aici să mă fac de râs!

Domnul Masters își dă ochii peste cap.

— De ce tot aduci vorba de asta?

— Pentru că e mai mult decât rușinos. O să-mi scrie chestia asta pe mormânt.

Desenez un curcubeu cu mâna prin aer.

— Aici se odihnește Brielle, campioană la frecat de frigider.

Domnul Masters râde, iar eu închid ochii, prefăcându-mă că mă cutremur.

— Ieși din nou cu prietenul tău canadian? întrebă, redevenind serios.

Mă strâmb.

— Doamne, nu! Tipul ăla e un nesimțit și nu e deloc genul meu.

Ochii lui sexy mă fixează.

— Ai un gen preferat?

Stomacul îmi tresaltă.

Tu... tu ești genul meu.

— Toată lumea are un gen preferat... nu-i așa? zâmbesc timidă.

Ridică din umeri.

— Nu știu!

— Tu ai? îl întreb.

El reumple paharele și se gândește la întrebarea mea. Doamne, ia-o mai încet! Băutura asta intră mult prea ușor. Nu vrem să repetăm experiența cu frecatul de frigider.

Își țuguie buzele, cu gândul la întrebare.

— Cred că femeile cu care am ieșit în ultima vreme se încadrează într-un tipar.

— Ieși la întâlniri? întreb, prefăcându-mă surprinsă.
Din fericire, habar nu are de activitățile mele de spionaj de săptămâna asta.

Ochii îi sticlesc de încântare... sau obrăznicie. Nu prea îmi dau seama.

— Ies la întâlniri.

Zâmbește cu paharul la gură.

— Nu sunt chiar atât de bătrân. Nu sunt mort... încă.
Îmi mușc buza de jos ca să-mi ascund zâmbetul prostesc.

— N-am spus niciodată că ești bătrân.

— Pari mirată că ies la întâlniri.

Ridică dintr-o sprânceană, și de data asta știu că e curios.

— Nu mirată.

Dau din cap într-o parte și-n alta.

— OK, poate doar puțin! Credeam că ai o relație stabilă.
Acum se preface el că se cutremură.

— Nu-mi doresc o relație stabilă.

— Atunci, o soție? râd de el.

— O, fir-ar, nu-mi dori așa ceva!

Rădem amândoi, apoi ne privim puțin prea mult.

Începe să fie ciudat. Sunt foarte atrasă de el.

— Iubită, nu. Soție, nu. Atunci, ce ai? îl întreb.

Ochii lui negri mă privesc fix.

— Prietene cu beneficii.

Inima îmi bubuie în piept.

— Ce beneficii? îl chestionez.

Îmi zâmbește sexy și soarbe din pahar, aruncându-mi o privire de genul „hai să mi-o tragi”.

— Satisfacții sexuale!

Înghit nodul din gât și mi-l imaginez dezbrăcat.

Trebuie neapărat să fac sex! Ar putea spune cuvântul „lapte” și mi s-ar părea absurd de sexy.

— Ar trebui să mă întorc la cartea mea! îi șoptesc.

Domnul Masters dă din cap și mișcă din buze, de parcă se abține să nu vorbească.

— Mulțumesc pentru discuție, Julian!

Ochii lui sexy privesc într-ai mei.

— Cu mare plăcere, Bree!

Mi se taie respirația.

Ceva în felul în care spune Bree e pur și simplu... perfect.

— Pot să te ajut cu ceva înainte să pleci? îl întreb.

Ochii i se întunecă.

— Cum ar fi?

— Hm...

Mă văd deasupra lui, goală în patul meu, și mă umezesc instantaneu.

OK, întoarce-te în camera ta, târfă perversă!

— Cu itinerarul sau ceva, mormăi, distrasă de gândurile rătăcitoare.

El zâmbește, de parcă știe exact la ce mă gândeam.

— Itinerarul meu e pus la punct, dar mulțumesc, oricum!

Mă ridic și spăl paharul înainte de a mă întoarce la el.

— Să ai o călătorie plăcută!

— Așa va fi! O să te sun în fiecare zi să văd ce fac copiii.

Ne privim din nou în ochi, iar stomacul meu dansează de bucurie că o să mă sune.

Doar pentru copii, proasto! îmi reamintesc.

Zâmbesc sfioasă, jenată că mă face să mă simt ca o fetișcană nehibzuită.

Nu-mi amintesc să mă fi făcut vreun bărbat să mă simt așa. E ceva mai mult la mijloc sau e doar închipuirea mea?

— Noapte bună, domnule Masters!

Se ridică și deodată stăm față în față, la doar câțiva milimetri distanță.

— Julian, mă corectează.

Îmi stă inima simțind cât de aproape suntem și ridic privirea la ochii lui atrăgători.

Puterea emanată de corpul lui e palpabilă. Ar fi al dracului de dominator în pat.

— Julian! șoptesc.

Ochii îi coboară la buzele mele.

O, Doamne, o să mă sărute?

Fă-o! Fă-o!

După o clipă, pare să-și amintească unde e, face un pas hotărât înapoi și dă din cap ca un gentleman.

— Noapte bună, Bree!

— Ce carte vrei să citim, Sammy? îl întreb uitându-mă la rafturile lui.

E 8.30 seara și stau la capătul patului în timp ce se șterge după baie. Domnul Masters a plecat dimineață de vreme și încă n-am primit niciun telefon de la el. Janine s-a dus și ea acum o oră, după ce a gătit cina.

— Nu știu, trebuie să citim? Nu putem să facem altceva de data asta? întreabă și își pune pijamaua de flanel în dungi.

— De ce, ce vrei să faci?

Sammy ridică din umeri.

— Ne putem uita la YouTube sau ceva.

— Nu învățăm prea multe de pe YouTube, Sam.

— Nu-i adevărat! strigă Willow din camera ei. Tot ce știu am învățat de pe YouTube.

— Acolo ai învățat să tragi cu urechea? îi strig.

— Noștim! îmi răspunde.

Îi fac cu ochiul lui Sammy.

— Știu, nu-i așa? Sunt foarte amuzantă. Și am învățat asta de pe YouTube! îi strig.

— O, Doamne! o aud bombănind.

Mă gândesc o clipă. Ce am putea vedea toți trei, împreună?

— Știu. Ne putem uita la filmulețe cu pisici! propun eu. Sam se încruntă.

— Pentru ce?

— Nu te-ai uitat niciodată la filmulețe cu pisici pe YouTube? îl întreb șocată.

— Nu.

— Will, tu te-ai uitat? strig, știind că ne ascultă.

— Nimeni nu face asta, în afară de ratați.

Chicotesc.

— Norocul meu că sunt o ratată!

Deschid computerul lui Sam de pe birou și intru pe YouTube, căutând filmări cu pisici.

Eu și Sam ne așezăm la birou și așteptăm.

Un copilăș merge pe o alee, când o pisică sare și-l atacă. Copilul cade spectaculos în grădină, și începem amândoi să râdem. O imprimantă listează foi, iar pisica intră, atacă imprimanta cu ambele labe în timp ce ies foile, și râdem iar în hohote.

O pisică se blochează în cutia cu cereală și o ia razna. Alta alunecă pe marginea căzii și cade în apă.

Ce pisici prostănace, fac toate greșelile posibile!

Nu durează mult și apare și Willow la ușă, pândind și vrând să vadă ce-i atât de nostim.

O pisică obraznică după alta, ne uităm cum sar și spe-rie lumea, atacă niște câini, cad de pe diverse lucruri și în general se poartă ca mine – superaiurite –, și toți ne prăpădim de răs. E cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut de multă vreme și e din ce în ce mai hazliu. Rădem cu gura până la urechi.

Telefonul îmi sună și-l scot din buzunar. Numele domnului Masters apare pe ecran.

— Bună! răspund, încercând să par serioasă.

— Bună, domnișoară Brielle! toarce vocea lui catifelată.

Inima îmi tresaltă auzindu-i glasul frumos.

— Bună! îi șoptesc.

— E totul în regulă? întreabă.

Văd o pisică picând în piscină după ce-și atacă stăpânul și pufnesc în răs.

— Totul e minunat! E totul OK și la tine? îl întreb.

— Da, toate bune! Ce fac copiii?

Pe ecran apare o filmare cu o pisică ce aleargă după un urs, iar copiii râd în hohote. Nu mă pot abține și râd și eu.

— Ce se întâmplă? întreabă. Unde sunteți?

— Ne uităm la filmulețe cu pisici pe YouTube.

— Filmulețe cu pisici? E ora 9.00. Ora de culcare a fost acum treizeci de minute.

Pe ecran apare un bărbat care doarme pe canapea, iar o pisică îi atacă penisul. Tipul sare speriat în sus și cade de pe canapea de spaimă. Toți trei izbucnim în răs.

— Ce-i așa de nostim? se răstește domnul Masters.

— O pisică tocmai a atacat penisul unui bărbat, îl lămuresc, râzând. A căzut de pe canapea.

Abia pot vorbi de răs.

— Ce naiba? Dă-mi copiii la telefon!

Îi dau telefonul lui Sammy.

— Bună, tată! Îi spune, cu ochii la ecran.

— Bună, Samuel! E totul în regulă?

— Pisica i-a atacat părțile intime, răbufnește el.

— Nu vă mai uitați la porcăriile astea! Îl aud pe domnul Masters.

O pisică sare de pe blatul din bucătărie și cade în coșul de gunoi, care se răstoarnă și sperie câinele, iar noi hohotim de răs din nou. Sammy nici nu poate vorbi.

— Pisica a căzut în coș! strigă el entuziasmat.

— Doamne sfinte! geme domnul Masters. Dă-mi-o pe sora ta la telefon!

Sam îi dă telefonul lui Willow.

— Bună, tată!

Ea zâmbeste.

— E totul în regulă, Will?

O pisică nimerește în acvariu, și pufnim iar în răs.

Willow râde cu poftă.

— Da, tată, totul e în regulă! Trebuie să închid.

Fata îmi dă telefonul.

— Putem să ne luăm o pisică? Îl întreb.

— Cu siguranță, nu! Nu cred că e atât de amuzant ca o pisică să atace penisul unui bărbat în timp ce doarme.

Izbucnesc iar în răs.

— Eu sigur o antrenez să-ți facă așa ceva.

— Iisuse Hristoase, Brielle!

— Totul e bine aici, nu e nevoie să-ți faci griji!

Zâmbesc.

— Domnișoară Brielle! oftează el. Trimite copiii la culcare acum! Destul cu pisicile alea stupide!

Îmi dau ochii peste cap în fața copiilor, care rânjesc.

— OK, domnule polițist! Am recepționat. Spuneți-i la revedere tatei, copiii! le strig.

— La revedere, tată! spun copiii într-un glas, exact când o pisică sare pe spatele unui câine.

Câinele o ia la goană, iar pisica se ține cu ghearele de el.

Copiii hohotesc din nou, iar eu închid telefonul înainte să izbucnesc iar în răs.

Sigur ne luăm o pisică!

E joi după-amiaza, iar eu și Sam o așteptăm pe Willow în fața școlii. Am o surpriză pentru ea și abia aștept să-i spun.

Într-un târziu se apropie și urcă în mașină.

— Bună! o salut, zâmbind.

— Bună! mormăie ea și-și pune centura.

Intru în trafic și o privesc în oglinda retrovizoare.

— Am o surpriză pentru tine!

— Să nu-mi spui! De fapt, ești o pisică de pe YouTube și nu bonă cu adevărat? sugerează cu sarcasm.

— Miau! o tachinez.

— O, Doamne! exclamă și se strâmbă. Te rog, încetează!

Zâmbesc în timp ce conduc, iar Sam începe să râdă.

— De fapt, am două surprize pentru voi!

— Da, care anume? oftează Willow, neinteresată.

— M-am gândit că mă puteți ajuta amândoi să gătesc în seara asta.

Willow se încruntă.

— Pentru ce?

— I-am dat liber lui Janine.

— De ce?

— Ca să vă învăț să faceți paste.

Fața lui Willow se schimonosește.

— Asta e surpriza mea? Sună mai degrabă a pedeapsă!

— Păi, m-am gândit că puteți învăța să faceți paste proaspete, iar duminică seara ați putea pregăti singuri cina pentru tatăl vostru.

O privesc în oglindă cum ridică ochii la mine; i-am stârnit interesul.

— Tatălui tău i-au plăcut pastele atât de mult seara trecută, încât imaginați-vă ce surprins va fi dacă știți să le faceți singuri!

Willow își mușcă buza de jos, gândindu-se la idee.

— Și care-i a doua surpriză?

— Ne-am înscris pe amândouă la lecții de golf.

— Poftim? ți-pă Willow. Nu merg la lecții de golf cu tine! Comportamentul tău e jenant!

Rămâne tăcută o clipă.

— Probabil o să calci pe cineva cu mașina sau altceva, murmură pe înfundate.

Zâmbesc, pentru că știam că asta o să spună.

— OK, eu nu o să vin, dar tu începi miercurea viitoare!

Oricum nu mă înscriesem.

Willow mișcă din buze, uitându-se pe geam, și știu că, deși nu ar recunoaște niciodată, e destul de bucuroasă.

Strâng volanul mai tare și mă prefac că merg foarte repede.

— Să mergem acasă și să ne apucăm de gătit, scumpo! îi spun cu un accent franțuzesc.

Își dă ochii peste cap, dezgustată.

— O, Doamne, încetează odată!

— Vedeți chestia asta? zic în timp ce trag înapoi spre mine bucata de aluat, apoi o împing iar. O frământați pe blat.

Copiii mă privesc concentrați, fiecare frământând propriul aluat.

Willow îl lipește de blat.

— Mai ai nevoie de puțină făină! îi atrag atenția.

Ascultătoare, bagă mâna în borcan și pune o cantitate minusculă pe blat.

— Nu așa! Ia o mână plină! Treci la treabă, femeie! Nu e deficit de făină.

Bag mâna în borcan și iau o mână plină de făină, aruncând-o pe blat. O parte cade pe podea.

— Faci mizerie peste tot! se răstește Willow.

Zâmbesc, ridic mâna și suflu puțină făină prin aer.

— Oprește-te! strigă la mine, concentrându-se la aluat.

Aluatul lui Sammy începe să se lipească, iar Willow ia o mână imensă de făină și o aruncă peste blat, uitându-se cum mă acoperă.

Rămân cu gura căscată de uimire și mă uit la cum arăt.

Îmi zâmbește prostește.

— Ups!

— Mai fă asta o dată și o să-ți sparg un ou în cap!

Rânjesc, continuând să frământ.

Se vede bucuria din ochii ei când bagă mâna în borcan, aruncă făina pe blat și se uită din nou cum mă murdăresc.

— Bun, tu ai vrut-o!

Iau un ou, iar Sammy țipă.

— N-ai face așa ceva! icnește Willow.

— O... Ba cred că da!

Îl sparg deasupra capului ei, iar oul îi curge pe față.

— Ahh! țipă ea. Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta.

— S-o crezi tu, surioară!

Willow aruncă spre mine un ou, care mi se sparge de piept.

— Nu! strigă Sammy încântat, și ne întoarcem amândouă spre el.

— Pune mâna pe el! îi strig.

— Oooo! țipă Sammy, dar, înainte să o ia la fugă, Willow îi sparge un ou deasupra capului.

Apoi aruncă o mână de făină spre mine, făcând-o să se lipească de ou și să acopere podeaua.

— Gata! strig. Țasta e război!

Iau încă un ou și trag brațul în spate ca să-l arunc spre ea.

Ding dong!

Încremenim toți trei, apoi mă întorc spre sonerie.

— Cine e? șoptesc.

Sammy sare de pe scaun și fuge la fereastră să se uite.

— Bunica!

— Poftim?

— A venit bunica!

— O, nu!

Țopăi panicată pe loc, iar soneria se aude din nou înainte să se deschidă ușa. La naiba, am uitat-o descuiată!

— E cineva acasă? strigă bunica.

Toți trei intrăm în priză, încercând să ștergem repede făina de pe jos, dar bunica apare înainte să putem ascunde dovezile.

Se schimbă la față când intră în bucătărie.

— Vai...

I se frânge vocea când aruncă o privire în jur.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Mă uit la dezastrul din bucătărie.

— Gătim.

Fac o grimasă.

Vizitatoarea e o femeie foarte elegantă și atrăgătoare, având între cincizeci și șaiszeci de ani. Poartă o rochie de lână neagră, strâmtă, și pantofi negri cu tocuri joase. Are părul aranjat într-un bob blond perfect și a folosit un ruj coralii care se asortează cu ținuta.

Are bani. E vizibil.

Șocul de pe fața ei e de milioane, și-mi mușc buza neliniștită.

— Eu sunt Brielle, mă prezint, zâmbind.

Întind mâna spre ea, dar e plină de făină și aluat.

— Aș da mâna cu dumneata, dar...

Îi arăt palma.

— Eu sunt Frances! zice și se încruntă, pe urmă își îndreaptă atenția spre copii. Bună, dragilor! M-am gândit să văd ce faceți, dacă tatăl vostru e plecat.

Copiii zâmbesc ghiduș.

Bunica aruncă o privire în jur și ia o bucată de coajă de ou din părul lui Sammy.

O, fir-ar să fie, oare cum arată scena asta? Toți avem ouă sparte în cap și pe piept, iar eu sunt albă la față de la făină.

— E ceva cu totul neașteptat, șoptește bunica mai mult pentru sine.

— Găteam, îi explică Willow. Și...

Se oprește, încercând să găsească un motiv.

— Ne-au scăpat ouăle din mâini.

— Afurisite mici și alunecoase! adaugă Sammy.

Râd, pentru că povestea e pur și simplu ridicolă.

— Îmi pare rău, dar ne-ai prins în toiul unei bătăi cu mâncare ca pe vremuri!

Frances zâmbește stingherită.

— Asta văd și eu!

Mă privește din cap până-n picioare.

— Deci tu ești domnișoara Brielle?

— Da!

Zâmbesc și-mi șterg făina de pe bluză.

— Îmi pare bine să te cunosc!

În ochii ei se citește încântarea.

— Mi-a spus Julian că ești diferită. Acum văd de ce. Clatin din cap, râzând.

— O, copii, nu-i așa că am avut o primă săptămână îngrozitoare? Am făcut toate greșelile posibile.

Amândoi dau din cap entuziasmați.

— Chiar l-a călcat pe tata cu mașinuța de golf, îi scapă lui Sammy.

— Doamne sfinte!

Bunica își duce mâinile la piept.

— Și e în regulă?

— E bine, răspunde Willow. A stat toată seara bosumflat din cauza asta.

Frances râde, și am impresia că o să-mi placă femeia asta.

— Exersăm cum se fac pastele proaspete pentru ca Willow să îi poată pregăti cina tatălui ei duminică seara, îi spun.

— Serios?

Bunica ne privește impresionată.

— Ar trebui să vii! îi propun. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Willow e o bucătăreasă grozavă.

— Încă n-am gătit nimic, mă întrerupe Willow.

— Știu, dar o să fii o bucătăreasă grozavă când o să termin cu tine!

Francez zâmbește larg.

— Mulțumesc pentru invitație! Aș fi încântată!

Se uită spre ușă.

— Nu mă lăsați să vă stric distracția! O să plec!

O urmărm toți trei, dar se întoarce.

— La ce oră e cina duminică seara, Will?

Willow se uită la mine, așteptând îndrumări.

— Pe la ce oră, dovlecel? o întreb. Alege tu!

— Pe la șase? zice, ridicând din umeri.

Frances zâmbeste și o mângâie pe braț.

— Minunat, ne vedem la șase, scumpo! Iese pe ușă și strigă peste umăr: Distracție plăcută! N-aș vrea să fiu eu cea care curăță podeaua.

Ne încruntăm toți trei la gândul că noi suntem aceia.

— Haideți să facem curat mai întâi și ne apucăm din nou! le spun, oftând.

Dându-și ochii peste cap, mă urmează amândoi în zona de război.

Bucătăria e un dezastru!

E ora 23.00 și sunt în pat, citind. În cameră e întuneric, doar veioza de pe noptiera mea e aprinsă. Nu am vorbit azi cu domnul Masters, dar știu că i-a sunat pe copii. L-am auzit la telefon cu Willow mai devreme. O parte din mine e dezamăgită că nu m-a sunat. Dumnezeu știe de ce! Răsufli greoi și mă foiesc în pat, supărată pe mine însămi.

Întorc pagina puțin prea agresiv și citesc mai departe.

Telefonul dansează pe noptieră, iar numele domnului Masters luminează ecranul.

Inima mi-o ia la goană imediat.

El e!

Poartă-te normal! îmi reamintesc.

— Alo?

— Bună, Bree! toarce el.

Bree, fir-ar să fie!

E o convorbire personală.

Îmi reprim zâmbetul.

— Bună!

Pare să fie într-un bar sau ceva asemănător; se aude zgomot în fundal.

— Așadar... am aflat că ai cunoscut-o pe mama mea.
Doamne, l-a sunat!

— Da!

Închid ochii strâns.

— Pare drăguță.

Mă strâmb. Fir-ar să fie!

Domnul Masters rămâne tăcut.

— Ce-a spus despre mine? îl întreb.

Ezită o clipă.

— Să spunem că ai mai adăugat un membru clubului
mereu în creștere al fanilor tăi.

Zâmbesc prosteste. Încă unul? Asta înseamnă că e și
el în club?

— E totul în regulă? îl întreb. Ai sunat să vezi ce fac
copiii?

Râde, făcându-mă să-mi dau seama că a băut ceva.

— Am sunat să văd ce face bona cea obraznică.

Îmi tresaltă stomacul auzindu-i tonul.

— Bona e în regulă! îi răspund încruntată. Deși, după
ton, n-am idee dacă ești glumeț sau lasciv.

Râde cu poftă, și simt că mi se încălzește sângele la
sunetul acela.

Zâmbesc.

— Să zicem că puțin glumeț și puțin lasciv, vine
răspunsul.

Normal că-mi răspunde în doi peri!

— Cât de bine? întrebă cu o nuanță sexy. Cât de bine
e bona mea?

Înghit nodul din gât.

— Cât de bine se poate când bărbatul din casă e plecat.

Inspiră brusc, și aud cum i se oprește respirația în gât.
Ce naiba fac? Joc un joc periculos!

— Unde ești? îl întreb.

— Într-un bar.

— Cu cine?

— Nu cu tine.

Mi se oprește inima. Ce mama dracului se întâmplă aici?

— Flirtezi cu mine, Julian? rânjesc.

— Te-ar deranja dacă aș flirta?

Inima începe să-mi bubuie, iar sunetul din fundal se estompează, de parcă s-a dus într-un loc mai liniștit.

— Nu, nu m-ar deranja!

Mă opresc o clipă.

— Dimpotrivă, de fapt.

Aproape îl văd zâmbind la capătul firului.

— Ce bine era dacă ne-am fi întâlnit în alte împrejurări!

— De ce?

— Pentru că mă atragi, îmi răspunde, și îl aud cum respiră sacadat.

Inima îmi bate cu putere, și închid ochii, ca să mă concentrez la respirația lui. Fir-ar, se întâmplă cu adevărat chestia asta?

— Și reciproca e valabilă, îi mărturisesc.

— Nu caut o relație, șoptește, respirând greoi, și simt cum mi se încleștează sexul auzindu-i vocea gravă și poruncitoare.

— Nici eu!

— Dar ce cauți?

— O parte din satisfacția despre care-mi vorbeai.

Îmi mușc buza de jos și mă înfior. Chiar am spus-o cu voce tare?

Inspiră brusc, și niciunul nu vorbește o vreme.

— Nu pot să amestec plăcerea cu afacerile în casa mea, îmi spune în cele din urmă.

— Dacă nu se întâmplă în casa asta, nu sunt angajata ta. Sunt doar o femeie, îi șoptesc.

OK, pe asta de unde am scos-o? Cine sunt eu?

Domnul Masters șuieră aprobator, și știu că i-a plăcut răspunsul.

— Mi-ai dat o temă de gândire! Îmi șoptește.

Doamne, bărbatul ăsta mă excită al dracului de tare, și nici măcar nu mai e amuzant!

— Ești în pat?

— Da!

— Atinge-te!

Ce naiba...?

— Pune-ți mânuța aia drăguță în păsărica aia frumoasă și spune-mi ce simți!

Fir-ar al dracului! Fir-al dracului să fie!

E obscen!

Îmi strecor mâna între picioare și îmi trec degetele prin carne.

— Sunt udă, șoptesc

— Umflată? mă întreabă, și aud excitația din vocea lui.

— Da! răspund răgușită.

— Futu-i!

Ce nebunie, e al naibii de sexy!

Se aude un zgomot în fundal, și niște bărbați încep să vorbească tare cu el.

— Trebuie să închid! îmi spune vizibil nemulțumit. Terminăm conversația mai târziu!

Dau din cap, la naiba!

— OK!

— Noapte bună, bona mea obraznică!

Zâmbesc, închid și mă uit lipsită de expresie la pereți.

Chiar s-a întâmplat chestia asta?

*

Eu și Sammy stăm în mașină, așteptând să iasă Willow de la lecțiile de golf. Pare să fie singura activitate la care participă bucuroasă. Ba chiar s-a dat cu luciu de buze azi și, dacă bănuielile mele sunt corecte, cred că a pus ochii pe băiatul de la recepție.

Sper că așa e! Tipul e foarte simpatic.

Iese din birou cu fata și băiatul și rămâne puțin de vorbă cu ei. Nu pot să nu zâmbesc urmărindu-i.

Willow își învârte pe degete părul lung. Nu sunt expertă în limbajul trupului, dar până și eu văd că e interesată.

Ce drăguț! De asta are nevoie – o iubire de liceu. Le face cu mâna la plecare și vine spre mașină, trântind portiera după ce urcă.

Îmi zâmbește larg și mi se topește inima.

Îmi pun mâna pe coapsa ei.

— Ce zâmbet frumos ai!

Willow se uită prin parbriz, părând foarte mulțumită de ea însăși, iar eu ies din parcare, neputând să mă opresc din hlizit tot drumul spre casă.

Faptul că e fericită mă face și pe mine fericită.

E ora 1.00 noaptea și sunt în pat, citind. Port cămașa de noapte neagră, mătăsoasă, cu bretele subțiri. Mă ridic și trec prin casa mare, verificând din nou ușile. Măine se întoarce domnul Masters. Am fost foarte ocupată cu copiii de când a plecat. Am verificat deja ușile mai devreme, dar, pentru că sunt singură cu copiii lui, verific de două ori, ca să nu scape Sammy dacă umblă prin somn. E cea mai mare teamă a mea, să mă trezesc dimineață și să nu-l mai găsesc. Nu a mai avut niciun episod de somnambulism în

ultima vreme. Se pare că o face doar când apare o schimbare în mediul lui. Sosirea mea l-a stârnit, dar acum se pare că s-a liniștit. Mă uit la scări. Bietul micuț a avut un coșmar acum vreo două ore! Poate o să mai trec o dată pe la el înainte să mă duc la culcare.

Urc scările în casa slab luminată, pășind ușor pe hol. Deschid încet ușa și verific întâi ce face Willow. Doarme dusă, așa că închid ușa după mine. Merg spre camera lui Sammy și deschid ușa, bucuroasă să văd că doarme buștean. Sunetul respirației lui liniștite mă face să zâmbesc. Copilul ăsta m-a cucerit atât de mult, încât până și respirația lui mă face să mă topesc. Mă întorc să cobor scările, dar aud un sunet în dormitorul domnului Masters. Mă opresc brusc.

Ce naiba a fost asta?

Rahat! Stau încremenită și ascult, dar sigur aud niște foșnete.

O, Doamne, e cineva în camera lui?

Sunt hoți?

Inima începe să-mi bată cu putere.

Ce să fac?

Intru încet în cameră, mă uit și văd că lumina de la baie e aprinsă și ușa, întredeschisă.

E cineva în baie!

Mă apropiu în vârful picioarelor și privesc înăuntru.

O, Doamne sfinte!

E domnul Masters acolo, cu penisul întărit în mână și se mângâie.

E pierdut în momentul ăsta, uitându-se la el însuși.

Uitându-se la penisul lui.

Al dracului vis erotic!

Deschid buzele, uluită. Îi văd fiecare mușchi de pe umeri și de pe spate în oglinda din spatele lui în timp

ce se mișcă. Mușchii de pe abdomen i se contractă cu fiecare mișcare a mâinii.

E din ce în ce mai excitat și se concentrează, cu gura deschisă.

Bărbatul ăsta e al dracului de sexy!

Corpul meu începe să vibreze de excitare, și simt un val de umezeală jos.

Își desface picioarele și se sprijină de marginea chiuvelei, frecându-se tot mai tare.

Părul lui pubian e negru și bine îngrijit, penisul lui e imens, iar eu sunt în rai, urmărind spectacolul ăsta interzis.

Vreau doar să cad în genunchi în fața lui și să-i iau treaba asta de pe cap... la propriu.

Se mișcă tot mai dur și mai repede, și simt că o să-mi dau drumul și eu.

Simt cât de excitat e. Cât de plăcut ar fi să-i simt penisul în mine! Geme profund și-și dă capul pe spate, iar eu mă trezesc cu respirația tăiată.

Ce naiba faci? Pleacă! Pleacă acum, până nu te vede!

Dintr-odată, ridică ochii și șovăie când mă vede.

Ne privim în ochi, dar se întâmplă ceva și, de parcă știe câtă nevoie am să văd asta, continuă să se mângâie încet.

Înghit în sec.

Da, la dracu'!

Încep să gâfâi.

El începe din nou cu mișcări prelungi, iar eu abia mă mai țin pe picioare.

E ridicol, dar nu mă pot hotări să plec.

E din ce în ce mai rigid, și-i privesc penisul cu nerăbdare și cu gura căscată. Ochii lui negri sunt ațintiți asupra mea când se cutremură și-și dă drumul în valuri pe abdomen.

Geamătul lui răsună în jurul meu și încep să gâfâi, chinându-mă să respir. Sperma lui e densă și albă – perfectă –, și, ca un bonus, îmi privește reacția în timp ce și-o întinde pe burtă și pe piept.

N-am cuvinte.

Ce dracu'? Ce mama dracului?

Ridicând și coborând pieptul, mă uit din nou în ochii lui și-i văd satisfacția pe față.

— Bună seara, domnișoară Brielle! Îmi șoptește sexy, continuând să-și întindă sperma pe corp până îi sclipește abdomenul.

Simt cum mi se contractă stomacul.

— Ne reîntâlnim în baia mea.

Fac ochii mari. Nu știu ce să spun. Ce explicație aș putea găsi pentru ce-am văzut adineauri?

Ce-am făcut adineauri...

Ce-a făcut el.

Așa că mă întorc și-o iau la fugă.

Capitolul 8

Brielle

STAU ÎN CAFENEA LA MASĂ CU O CEAȘCĂ DE CAFEA ÎN mâini și mă uit pe fereastră la oamenii de pe străzi în timp ce trec nonșalant încolo și înapoi.

Cum dracu' am ajuns în situația asta?

L-am văzut pe șeful meu cum se masturba, pe urmă am fugit ca o fetiță speriată după ce flirtasem cu el și cerusem satisfacție.

E pur și simplu jenant! Dar, în apărarea mea, penisul acela arăta foarte furios, și nu prea sunt sigură că m-aș fi descurcat cu el.

Îi revăd chipul în timp ce ejacula și simt cum mă încordez pe dinăuntru de plăcere. E atât de sexy, încât e absurd!

Doamne, cum ar fi să mi-o trag cu el!

Simt furnicături în degetele de la picioare și mă foiesc pe scaun, încercând să scap de presiunea dintre picioare. Sunt udă flească de la ora unu azi-noapte.

Ce n-aș da să văd ce are de oferit!

Se aude sunetul e-mailului, așa că iau telefonul, zâmbind când îi văd numele.

De la: Dl. Masters
Pentru: Dra. Brielle

Domnișoară Brielle,

Se pare că cineva a încălcat intimitatea dormitorului meu aseară. Fiind angajata mea, aș vrea să-ți acord ocazia de a-ți explica purtarea.

Cu sinceritate,
Dl. Masters

Ce naiba răspund la așa ceva?

Îmi acopăr gura cu mâna, privind pe fereastră și gândindu-mă. OK, o să merg pe diferența dintre relația personală și cea profesională.

Ridic din umeri, apăs pe răspuns și încep să scriu zâmbind.

De la: Dra. Brielle
Pentru: Dl. Masters

Domnule Masters,

Îmi cer scuze pentru alter egoul meu, Bree, și delictul ei. Nu era în timpul programului atunci și n-am discutat cu ea despre incidentul la care te referi. E o persoană reținută, care se asigură că separă mereu munca de viața ei personală. Dacă dorești să vorbești cu ea despre incidentul cu pricina, te sfătuiesc să-l rogi pe Julian să o contacteze pe adresa ei de e-mail în timpul liber.

Cu sinceritate,
Dra Brielle

Apăs pe trimitere și-mi țin respirația, bătând darabana cu degetele pe masă și așteptând un răspuns. În sfârșit, după cinci minute, se aude sunetul e-mailului.

De la: Julian
Pentru: Bree

Fac ochii mari, văzând că a folosit prenumele noastre, și înghit în sec.

Dragă Bree,

Înțeleg că îți place să-ți ții viața personală separată de viața profesională, așa cum facem și eu, și domnul Masters. Te rog să ne asiguri că, pe viitor, tendințele tale spre voyeurism nu vor avea efecte negative asupra slujbei tale. Domnul Masters nu dorește să discute cu tine acest subiect la locul de muncă în viitor. Eu, însă, sunt foarte intrigat de părerea ta.

Aștept cu nerăbdare un răspuns prompt.

Cu sinceritate,
Julian

Zâmbesc și arunc o privire prin cafenea, ca să văd dacă mă observă cineva jucând jocul ăsta caraghios înainte de a răspunde.

De la: Bree
Pentru: Julian

Dragă Julian,

Te rog să-l asiguri pe domnul Masters că nu am intenția de a-i da domnișoarei Brielle detalii despre

vizita mea neașteptată de aseară. Ce s-a întâmplat între noi rămâne secret. Ceea ce fac în timpul liber e complet separat de viața mea profesională și aș prefera să rămână așa. Poate va fi nevoie să analizez situația mai mult înainte de a-mi spune părerea sinceră, totuși.

Cu sinceritate,
Bree

Închid ochii și apăs pe trimitere. O, fir-ar să fie!
Îmi acopăr fața cu mâinile.

Aștept un răspuns, dar nu-l primesc. Mă uit la ceas. Trece o jumătate de oră, iar stomacul meu e întors pe dos. Mai comand o ceașcă de cafea, pentru că nu mă pot duce acasă când sunt atât de agitată.

De ce-am spus asta?

Crede că îi fac avansuri.

Oare am interpretat ceva greșit?

Aud în sfârșit sunetul e-mailului și mă grăbesc să-l citesc.

De la: Julian
Pentru: Bree

Dragă Bree,

Oferta ta e foarte tentantă!

Cu toate acestea, nu pot permite ca „situația” să se repete vreodată în locuința domnului Masters. Se mândrește cu faptul că le oferă un spațiu de lucru sigur tuturor angajaților săi.

Orice analiză viitoare pentru a-ți forma o părere concretă cu privire la această chestiune ar trebui să aibă loc în altă parte.

Cu sinceritate,
Julian

Îmi strâng lucrurile și ies în grabă din cafenea. Va trebui să mă gândesc la un răspuns pentru e-mailul acela, dar și la ce fac aici, de fapt. Ar trebui să o sun pe Emerson, să văd ce părere are.

Nu!

Nu-i spun despre chestia asta. O să încerce să mă convingă să renunț, și nu am chef.

Mă uit înapoi la cafenea. O, fir-ar, am uitat să aștept a doua cafea! Stau în mașină și mă uit o clipă la telefon.

Ce să-i scriu?

OK! Să tastăm!

De la: Bree
Pentru: Julian

Julian,

Sunt dispusă să accept propunerea pentru alt loc.
Trimite-mi detaliile întâlnirii!

Cu sinceritate,
Bree

Pornesc mașina și mă îndrept spre casă cu cel mai aiurit zâmbet posibil pe față.

Nu-mi vine să cred că am avut curajul să scriu asta. Trebuie să vorbesc cu Emerson! Nu, nu pot să-i spun

încă! Nu sunt prea multe de spus și, în plus, nu am chef de morală. Vreau o distracție frivolă, fără muștrări.

Intru în parcare și aud sunetul e-mailului. Caut telefonul în geantă. Îl deschid încruntată. E un fel de invitație.

Julian Masters

Solicită compania lui

Bree Johnston

Ocazia: Analiza situației.

Data: 28 mai

Ora: 20.00

Unde: Barul Scarfes, Rosewood, Londra

Cod vestimentar: Provocator

Ultimul rând mă lasă cu gura căscată.

Cod vestimentar provocator! Ce dracu'?

Izbucnesc în râs. Ce porți când codul vestimentar e provocator?

Recitesc invitația, iar și iar, până deslușesc data. Stai așa... E în seara asta!

Îmi sună telefonul, iar un număr necunoscut îmi apare pe ecran.

Răspund:

— Alo!

— O, bună, draga mea! Sunt eu, Frances!

Mama lui Julian.

— Bună! Îi spun, zâmbind.

— Julian nu poate veni în seara asta de la conferință, tocmai m-a sunat. Vin să iau copiii pe la șase diseară ca să doarmă la mine, dacă e OK.

— Nu, nu e nevoie! răspund fără să mă gândesc.

— Nu, e în regulă! Știu că ai planuri diseară!

Îmi mușc buza ca să nu zâmbesc. Așa e! Analizez situația. Îl văd pe Julian masturbându-se și zâmbesc în sinea mea.

Chiar o să se întâmple?

— Ar fi grozav, mulțumesc! îi spun.

— Ne vedem atunci, dragă!

— Mulțumesc!

Închid și mă întorc la mașină, hotărâtă.

Trebuie să mă epilez, să-mi fac pedichiura și să-mi iau niște haine provocatoare.

Taxiul oprește în parcare circulară a elegantului hotel Rosewood. Îmi bate inima cu putere în piept, și nu știu cum de nu sunt deja la spital. De îndată ce au fost luați copiii, am început să alerg ca nebuna să mă pregătesc.

Mă uit la mine și clatin din cap. Port un trenchi larg și arăt extrem de serioasă pentru lumea din afară, dar pe dedesubt e cu totul altă poveste.

A vrut ceva provocator, primește ceva superprovocator!

Port o rochie albă, scurtă și mulată, cu un sutien roșu de dantelă care se întrezărește pe deasupra. Port pantofi roșii cu tocuri cui și o poșetă asortată. Nu m-aș mira dacă s-ar vedea bikiniul roșu prin rochie. Mă înfior numai la gândul ăsta. M-am dat și cu autobronzant ca să completez imaginea.

Arăt ca o prostituată — una ieftină și perversă.

Am părul liber și ondulat, prins într-o parte, iar rujul e de culoarea pantofilor. Mai dau un strat, uitându-mă în oglindă, și rânjesc. Am cheltuit o avere azi ca să arăt atât de ieftin.

Ar fi bine să aprecieze!

Șoferul vine și-mi deschide portiera, zâmbindu-mi când cobor. Probabil speră să-i plătesc cu un sex oral.

— Mulțumesc! îi spun.

Mi se întoarce stomacul când intru în hol și urmez indicatoarele spre barul Scarfa. Stau în dreptul ușii și mă încurajez. Ar trebui să-mi scot haina?

Da, ai venit până aici. Ai venit la Londra să te eliberezi de constrângeri.

Fă-o și gata!

Îmi scot haina și i-o înmânez unui bărbat la garderobă, iar el ridică din sprâncene, vizibil încântat. Îl privesc drept în față. Nici nu mă gândesc.

Respir adânc, cobor umerii și intru în bar, căutându-mi partenerul.

Uau, locul ăsta e extraordinar! Arunc o privire prin spațiul exotic. Un bar din lemn de trandafir se întinde pe lungimea sălii mari, străjuit de diferite scaune colorate și luxoase din catifea. În spatele barului îmbrăcat în oglinzi, sunt rafturi cu tot felul de băuturi foarte scumpe. E și un șemineu imens, precum și canapele mari și frumoase în aceleași culori cu scaunele de la bar. Cineva cântă la pian, iar încăperea e plină de oameni care se delectează cu cocktailuri. Șoaptele și râsetele lor umplu încăperea.

O, Doamne sfinte, iar eu port o rochie albă și lenjerie roșie!

Ajută-mă! Mă uit către șemineu. Cercetez fiecare fotoliu, apoi scaunele de-a lungul barului, căutându-l. E aici oare?

Mă uit la mesele din fața mea și-l văd stând pe scaun, purtând un costum gri-închis. Ochii mari și căprui mă urmăresc cu un zâmbet sexy.

Se ridică și vine să mă întâmpine.

— Bună! toarce el.

Mă sărută pe obraz, și mi se face pielea de găină pe brațe.

— Bună! îi șoptesc.

Se dă înapoi, iar ochii lui flămânzi îmi măsoară corpul.

— Te rog, vino să iei loc!

Julian mă ia de mână și mă conduce la masa din colțul întunecat în care stătea. Simt că inima încearcă disperată să-mi sară din piept. Mă așez emoționată, iar el ia loc în fața mea. Se lasă pe spate și-și sprijină coatele de fotoliu, dând cu degetul arătător pe buzele mari, rânjind.

— Arăți al dracului de sexy! Îmi șoptește.

O, Doamne, s-ar putea să nu-i fac față acestei seri! Mi se pare extrem de ciudat să-l văd în contextul ăsta. Dau să-mi trag rochia, iar el ridică mâna.

— Nu trage de rochie, vreau să văd!

Fac ochii mari.

Mă sprijin de scaun, neliniștită.

Un barman trece pe lângă noi.

— Îmi aduci, te rog, un Blue Label Scotch cu gheață?

Și tu ce dorești, Bree?

— O margarita, te rog!

Barmanul dispare la bar, iar eu îmi întorc privirea spre Julian.

— Locul ăsta e superb!

Zâmbesc.

— Ca tine.

— Mă faci să mă simt cam neliniștită, îi șoptesc.

Îmi zâmbeste și mai larg.

— Ar trebui să fii. Niciodată n-am fost atât de atras fizic de o femeie până acum.

Simt un fior de încredere de care aveam mare nevoie exact când barmanul se întoarce cu băuturile.

— Mulțumesc!

Îi zâmbesc, întinzând mâna spre pahar. Iau o gură și-mi ling buzele.

— O, ce bun e!

Julian se apleacă în față și-mi cuprinde fața cu mâinile, iar eu simt că am încetat să respir. Ochii lui îi sfredolesc pe ai mei, apoi se apleacă și mă sărută ușor pe buze, după care își linge buzele.

— Chiar are gust bun! Îmi șoptește.

Mi se taie respirația.

N-am cuvinte să descriu cât de sexy e!

Mă sărută încet încă o dată, și simt că levitez deasupra scaunului.

— Am o propunere pentru tine!

— O propunere? îl întreb.

— În aceste seri în oraș, poți avea corpul meu, dar trebuie să știi că inima sau viața mea privată de acasă nu se negociază. Nu voi discuta niciodată cu tine despre aceste seri în mediul meu de acasă. Ești altă persoană pentru mine când lucrezi în casa mea.

Mă sărută încet din nou, și închid ochii.

O, Doamne, e un sărut intens! Aspirație, tandrețe și o promisiune pentru ce va urma.

— Știu! îi șoptesc.

— Trebuie să te gândești bine la ce accepți să faci! murmură, cu buzele lipite de ale mele. Eu nu sunt construit ca alți bărbați.

Își trece degetul mare înainte și înapoi pe buza mea de jos și mă privește.

E al dracului de intens!

Mă trage spre el, coborându-și buzele spre gâtul meu, și-mi dau capul pe spate, închizând ochii de plăcere.

O, Iisuse!

Sunt într-un bar, cu lenjeria roșie la vedere, sărutându-mă ca o preadolescentă.

— Vrei să dansezi cu diavolul?

Mă mușcă tare de gât, făcându-mă să scâncesc.
Buzele lui continuă să se plimbe în sus și-n jos pe
gâtul meu.

— Trebuie să te protejezi, pentru că nu te pot proteja
de mine! Îmi șoptește lipit de pielea mea.

Mă retrag și îl privesc în ochi.

— Mă avertizezi, Julian?

— Da!

— De ce?

— Pentru că nu vreau să te rănesc.

Zâmbesc blând.

— Poate o să fiu eu cea care te rănește.

Mă sărută iar și zâmbește, prinzându-mi fața în
palmă. Ochiul lui are o strălucire tandră.

— Frumoasa Bree și optimismul ei încântător!

O senzație neplăcută începe să mă străbată. Mă aver-
tizează că o să mă rănească — să fug cât mai pot.

Și știu că ar trebui.

Se aud alarme de avertizare în depărtare. Pe cine pă-
călesc? Nu e nicio depărtare; toate urlă în jurul meu. Știu
cu certitudine că e un teritoriu periculos, dar dansul cu
un diavol sincer pare mult mai atrăgător decât dormitul
alături de un zeu mincinos.

Mă sărută încet încă o dată și se retrage să-și lingă buzele.

— Acum aș vrea să mergem sus, în camera noastră!

Mă simt iar neliniștită, uitându-mă în ochii lui.

— De ce te grăbești?

— Vreau să-mi strecur limba între picioarele tale.

Ce dracu'?

Zâmbește amenințător.

— De când ai venit vreau să-ți simt gustul. Salivez și
nu mai suport suspansul ăsta nicio clipă.

Înghit în sec.

— Atunci, hai să trecem direct la treabă! îi răspund răgușită.

Râde, scoțând un sunet sexy și grav.

— N-am venit să fiu romantic cu tine, Bree, am venit pentru plăcerea pe care mi-o dă corpul tău.

Se apleacă în față și-mi ia fața în mâini.

— Și o să ți-o trag atât de bine, încât niciun bărbat nu o să se compare cu mine.

Mi se ridică părul pe ceafă.

Fugi... fugi naibii de aici, chiar acum!

Niciun bărbat nu se poate compara cu el deja și nici măcar nu m-a atins încă.

Se ridică și-mi întinde mâna. Golesc paharul dintr-o înghițitură, îl iau de mână, iar el ne conduce spre lift.

Odată înăuntru, își trece degetul mare înainte și înapoi pe dosul palmei mele.

Am nervii întinși la maximum.

Dacă îi plac chestiile perverse?

Anal.

Dacă vrea sex anal?

O, Doamne, nu m-am gândit deloc bine la asta!

O umbră de zâmbet îi apare pe față în timp ce mă privește, de parcă știe deja ce-mi trece prin cap, ticălosul!

Poate o să fiu a zecea bonă care pleacă, pentru că o să fiu în spital cu vaginul distrus.

Dar ce mod de-a pleca!

Nimeni nu știe că sunt aici în seara asta. Nu i-am spus lui Emerson. Din câte știu, ar putea fi și un criminal în serie.

Liftul urcă până la ultimul nivel. Când se deschid ușile, îmi ia mâna și o sărută, apoi mergem împreună pe coridor.

Hotelul ăsta e de pe altă lume – foarte luxos.

Scoate cheia din buzunar, deschide ușa, iar eu casc ochii.

În fața mea e un salon imens, cu o canapea frumoasă și două fotolii în fața unui șemineu. Pe masă, o frapieră argintie cu gheață, precum și o sticlă de șampanie și un castron cu căpșune în ciocolată. Mai sunt și două pahare de cristal foarte scumpe, așteptând să fie umplute.

În stânga, un pat mare, cu cuverturi de catifea drapată, și o oglindă imensă, aurită, a fost așezată în fața ferestrei, cu fața spre pat. Văd o baie din marmură albă pe hol.

— Uau! șoptesc, privind în jur.

Julian se apropie de masă și toarnă două pahare de șampanie, întinzându-mi unul. Iau o gură, iar el îmi cuprinde obrazul cu mâna, lingând umezeala care mi-a rămas pe buze.

Limba lui îmi explorează gura, și încep să mă topesc pe dinăuntru.

Mă retrag și iau încă o gură, respirând sacadat.

— Nu fi neliniștită! Nu-ți fac rău!

— Doar că n-am...

Mi se frânge glasul.

— N-ai ce?

Îmi ridică paharul la buze, îndemnându-mă să mai beau puțin.

— N-am mai făcut sex de peste un an.

Îmi zâmbește, iar mâna lui îmi mângâie fundul.

— Ai idee ce afrodisiac e lucrul ăsta?

Buzele lui îmi coboară pe gât, și profit de ocazie să golesc paharul.

Am nevoie de toată nenorocita de sticlă.

Măinile i se plimbă pe rochia mea, oprindu-se pe sân, înainte de a-l strânge cu putere.

— Vreau să fii goală! Vreau să fii goală acum!

Cu o mișcare rapidă, îmi ridică rochia deasupra capu-
lui și rămân în fața lui doar în lenjeria roșie.

Zâmbind, își trece degetul peste sânul meu, în jos pe
abdomen și pe sex.

— Am visat la chestia asta! îmi șoptește.

— Serios?

— Nu știi cât de frumoasă ești, nu-i așa?

Mi se taie respirația și mă emoționez din nou, încercând
cu disperare să mă controlez, dar e inutil.

Julian întinde mâinile și-mi desface sutienul, scoțându-
l ușor. Ochii lui sticlesc de excitație când face un pas în
spate și mă privește, prinzându-mi din nou sânul în palmă.

— Ai sâni mai mari decât credeam.

Se apleacă, ia un sân în gură și începe să sugă.

Închid ochii și-mi las capul pe spate. La naiba!

Îmi trage chiloții în jos, scoțându-mi-i de pe picioare
până rămân complet goală în fața lui.

Excitația i se citește în ochii, și își pierde controlul
când se lipește de mine și mă sărută agresiv. Își vâără
mâinile în părul meu, și îi simt țepii aspri pe față în timp
ce limba îi plonjează adânc în gura mea.

Stimularea îmi zvâcnește între picioare când mă duce
spre oglinda de la capătul patului, întorcându-mă cu fața
spre ea.

Desprinzându-se de mine, se duce la un taburet mare,
verde-închis, care era așezat în fața focului. Îl ridică și-l
trage mai aproape, aducându-l în fața mea.

— Pune piciorul pe ăsta!

Mă încrunt.

Îmi ridică un picior și-l așază pe taburet.

Se așază în genunchi în fața mea.

Doamne sfinte!

Când Julian se apleacă și-și lipește fața de sexul meu, închid ochii și ascult cum inspiră brusc.

Fir-ar al dracului!

Gura îi coboară tot mai jos. Îmi desface sexul și-l linge.
— Uită-te! geme lipit de mine.

Întorc ochii spre oglindă și-l văd încă îmbrăcat în costum, în genunchi în fața mea, sugându-mi sexul. Capul i se mișcă înainte și înapoi, și ține ochii închiși, de parcă simte la fel de multă plăcere ca mine. Parcă aş avea o experiență extracorporală, plutind deasupra și urmărind.

E un zeu!

Dintr-odată, pare că-și pierde controlul și-mi ridică piciorul mai sus ca să aibă mai mult acces. Scâncesc și-l prind de ceafă, trăgându-l spre mine.

Rămân cu gura căscată, disperată după oxigen când încep să respir greoi, dar Julian se ridică brusc și-și scoate pantofii.

— Dezbracă-mă! îmi ordonă.

Îi scot sacoul, apoi îi deschei încet cămașa. Are pieptul lat și câteva fire de păr negru pe el.

Mă furnică tot corpul.

Îi scot cămașa și o împing de pe umeri. Ochii îmi rătăcesc pe corpul lui. E absolut perfect. Îi deschei pantalonii și îi împing în jos pe picioare, odată cu chiloții.

Penisul îi saltă liber, și casc ochii și mai tare.

Ce naiba?

E imens și gros. O, Doamne, parcă-i din altă specie!

Rămân nemișcată, uitându-mă uimită la penisul lui.

— Nu-ți fac rău! îmi șoptește.

Ridic sarcastic din sprâncene.

— O luăm încet în seara asta, promite în timp ce găsește cu degetele locul acela dintre picioarele mele.

Se oprește puțin înainte să împingă trei degete înăuntru.

Strig fără să mă abțin.

Asta nu înseamnă s-o luăm ușor.

— Culcă-te pe spate! Îmi ordonă, pierzându-și controlul.

Mă sărută în timp ce mă împinge spre pat, apoi mă întinde cu grijă.

Îmi desface picioarele și se așază între ele, deschizându-mă pentru plăcerea lui de a mă privi, iar spatele mi se arcuiește pe pat.

Apoi sare pe mine, lingând, sugând, chinându-mă. Mă pompează cu trei degete, apoi cu patru, iar spatele mi se arcuiește din nou, făcându-mă să mă ridic și mai mult.

Mișcărilor lui sunt tot mai apăsate, iar patul începe să se miște.

Are gura deschisă, dar nu poate decât să zâmbească în timp ce mă privește.

— Ți place asta, fetițo? Îmi șoptește.

Dau din cap, incapabilă să vorbesc în timp ce-și pune un prezervativ.

O, futu-i... cum să nu!

Îl apuc de umeri și simt cum mă străbate un fior. Sunt cât pe ce să am orgasm.

— Jules! găfâi.

— Dă-ți drumul! Vreau să fii alunecoasă și relaxată.

Încep să gem, iar el îmi zâmbește.

— Asta e! Fă-o pentru mine!

Strigând, intru în convulsie, și tot corpul îmi tâșnește în față. Fără avertisment, mă împinge înapoi, apăsându-și corpul peste al meu și țintuindu-mă sub el chiar înainte de a se înfige în mine.

Fac ochii mari. O... E mare!

Rămâne nemișcat, lăsându-mă să mă obișnuiesc cu el.
— Ești bine? Îmi șoptește, sărutându-mă încet.

Încuviințez cu un semn din cap, iar el se mișcă în sfârșit, alunecând afară, dar numai pentru o secundă, după care e înapoi, unde-i e locul.

Penisul lui mă pătrunde, ridicându-mă, folosindu-se de corpul meu, și nu pot decât să mă țin de Julian.

Sunetul atingerii pielii noastre răsună prin cameră. Transpirația îi acoperă pielea, și mă agăț de el în timp ce corpul i se mișcă magic.

— Futu-i! geme. Fir-ar al dracului! E atât de...

Vocea îi e de nerecunoscut, și zâmbesc în sinea mea. Îmi place când e așa!

— Știam că o să fi minunată!

Mă pătrunde cu putere.

— Știam că o să-mi pierd naibii mințile cu tine!

Începe să-și piardă controlul și mi-o trage cu sete. Respirând încă o dată, intru iar în convulsii, și el își dă drumul în grabă.

Mă ține strâns, sărutându-mă agresiv. Respir greoi, încercând să mă stăpânesc. Se mișcă încet, încă înăuntrul meu, apoi se retrage și se ridică să-și scoată prezerativul. Îi leagă capătul cu grijă și-l aruncă repede.

Îmi zâmbește și își dă părul de pe frunte. Mă simt atât de vulnerabilă, zăcând aici goală și vlăguită de orgasm! Aranjează pernele în spatele meu ca să stau sprijinită.

— Ce faci? îl întreb.

— Vreau să privești.

— Ce să privesc?

Se întinde între picioarele mele și își coboară gura spre sexul meu.

O, Doamne!

Ochii lui negri mă urmăresc în timp ce limba începe să-mi exploreze sexul cu mișcări lungi și adânci.

Inima îmi bate îngrozitor. Niciun bărbat nu a făcut asta vreodată. Niciun bărbat nu mi-a făcut sex oral după sex.

E al dracului de sexy!

Buzele îi lucesc, și stau cu picioarele desfăcute larg, uitându-mă cum mă devorează ca pe ultima cină din viața lui.

Își ține mâinile pe interiorul coapselor mele și, din când în când, zâmbește cu fața lipită de mine, de parcă nici lui nu-i vine să creadă ce se întâmplă.

Îl privesc încruntată, ciudat de detașată, dar complet captivată.

Îi place, îi place la nebunie! Nu o face pentru mine. O face pentru el.

Nu se oprește deloc și își continuă explorarea timp de peste un sfert de oră, până mă zvârcolesc din nou pe pat.

Îl vreau din nou înăuntrul meu.

— Jules! scâncesc.

El îmi zâmbește și mă mușcă de clitoris, făcându-mă să tresar. Pe urmă mă ridică să mă sărute și să-mi simt propria excitație pe buzele lui. E blând doar pentru o clipă, după care mă întoarce și mă așază în genunchi, depărtându-mi picioarele cât de mult poate.

Ridic ochii și ne văd în oglindă.

Își pune încă un prezervativ, apoi își plimbă mâinile pe spatele meu, studiindu-mi corpul. Penisul rigid îi atârnă greoi între picioare. Îl atinge de deschizătura mea, rămânând cu gura căscată de uimire și dând cu degetul peste intrarea din spate,

O, rahat! Îmi țin respirația.

— Nu, Jules! scâncesc. Nu încă!

El încleștează maxilarul, întorcându-se la sexul meu și intrând încet. Gemem amândoi în același timp. Se pri-cepe la asta!

Se retrage încet și se izbește înapoi brusc, scoțându-mi aerul din plămâni și forțându-mă să strig. Fir-ar! Pe urmă mi-o trage zdravăn. Mă ține de șolduri, trăgându-mă agresiv spre el. Îl urmăresc în oglindă și îmi amintesc cuvintele lui de mai devreme.

„Plăcerea pe care mi-o dă corpul tău.”

Exact asta face. Știe ce vrea, știe exact ce nevoi are corpul lui și i le satisface. E ceva primitiv în felul în care mi-o trage, întorcându-mă pe dos.

Mă cutremur și am orgasm imediat, scoțând un geamăt.

Corpurile noastre se lovesc încontinuu unul de altul, iar sunetul pielii pe piele umple camera. Julian e pierdut, și își dă capul pe spate și închide ochii, lăsându-se cuprins de extaz. Crește ritmul, împingând mai tare, iar eu strâng cearșaful între degete, încercând să mă protejiez de avalanșa care-mi lovește corpul.

Mă uit în oglindă și mă văd – cu părul vâlvoi, cu rujul roșu, acoperită de transpirație și cu sânii săltând în timp ce mi-o trage darul lui Dumnezeu pentru femei. Are gura deschisă și se uită la locul unde se unesc corpurile noastre. Își ține degetul peste intrarea mea din spate și e clar că e pe altă lume, complet neatent la ce se întâmplă în jurul lui.

În mod sigur, nu e o seară normală de vineri.

Măraie, pierzându-și controlul, și se schimonosește, lovindu-mă cu putere. Atât de tare, încât încerc din răsu-puteri să-i rezist.

Când își dă drumul, rămâne nemișcat, adânc înăun-trul meu, după care se prăbușește în față.

Fața lui – o, Doamne, fața lui! Cuvintele nu pot descrie cât de frumoasă e fața lui când are orgasm.

Cade peste mine, și râd în sinea mea.

— Dacă așa e când o iei ușor, ce naiba se întâmplă când ești mai dur? găfâi.

El râde și cade pe pat, trăgându-mă peste el.

— Hm, o mică schimbare de planuri! murmură și mă sărută.

Încercăm să ne tragem sufletul, și stau cu capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile puternice ale inimii.

Mă rostogolesc de pe el și mă sprijin în coate ca să-l privesc.

— Ce e? întreabă.

— Ești ca Jekyll și Hyde, nu-i așa?

Rânjește la mine.

— Aș putea să spun același lucru despre tine.

Mă prefac ofensată.

— Nu știu la ce te referi! M-am născut să fiu o bonă drăguță!

Îmi zâmbește, apoi găsește locul dintre picioarele mele cu mâna și își strecoară din nou un deget gros în mine.

— Te-ai născut să ți-o tragi.

Mă pompează în forță, făcându-mă să tresar. Au, mă doare!

— Trupul ăsta frumos a fost făcut pentru păcat.

Zâmbesc și-i scot mâna din mine.

— Da, păi, trupul ăsta frumos al meu nu mai rezistă.

Culcat, băiete!

Îi apare o umbră de zâmbet pe față.

— Până data viitoare!

Mă aplec și-l sărut încet.

— Până data viitoare! îi șoptesc.

Mă sărută iar și iar, și simt cum i se întărește penisul pe abdomenul meu. Iisuse, câtă vreme rezistă?

Credeam că vigoarea sexuală a bărbaților scade cu vârsta, dar aici nu e deloc așa. Sexul meu zvâcnește dureros, umflat în urma carnagiului.

— Pur și simplu nu pot, Jules! șoptesc cu buzele lipite de ale lui.

Se retrage imediat.

— Scuze!

Se ridică încrunțat.

— Uneori e greu să-mi faci față.

Mă ia de mână, mă ridică din pat și mă conduce în baie, la duș. Se întoarce spre mine și-mi studiază fața, trecându-și mâinile prin părul meu lung.

— Ai o clamă de păr?

Dau din cap că da.

— Unde e? Ți-o aduc eu!

— În poșetă.

Dispare, întorcându-se câteva clipe mai târziu, și-mi strânge cu grijă părul în coc în vârful capului. Rămân cu mâinile pe coapsele lui goale în timp ce se concentrează la ce face. E delicat și grijuliu — atât de diferit de animalul care tocmai mi-a tras-o acum zece minute!

Chiar e dr. Jekyll și dl. Hyde.

Mă conduce la duș și mă spală cu blândețe cu un săpun frumos mirositor, mângâindu-mi brațele, sânii, abdomenul, sexul și picioarele. Mă simt ca un copil îngrijit și mi se pare surprinzător de intim. Își îndreaptă atenția spre fața mea, cuprinzându-mi obrazul în palmă.

— Ești tăcută, îmi șoptește cu buzele lipite de ale mele.

Ne sărutăm tandru.

— Sunt puțin șocată, sinceră să fiu, îi spun, sărutându-l.

— De ce?

— Cred că a fost cea mai bună partidă de sex din toată viața mea.

Îmi zâmbește sfios.

— Abia am început, fetițo!

— Ești sigur în privința asta?

Limba îi alunecă printre buzele mele deschise. Doamne, tot corpul meu e deschis pentru el!

— E începutul unui aranjament minunat!

Aranjament. Nu-mi place cuvântul „aranjament”. Ră-mânem tăcuți încă o vreme unul în brațele celuilalt și, într-un târziu, el iese și mă înfășoară într-un prosop. Mă șterge, având grijă de fiecare centimetru de piele cu atingeră lui blândă, apoi îmi găsește hainele și mă îmbracă.

E ca și cum ar fi parte din joc, să aibă grijă de mine după ce mi-a făcut corpul praf. Sau poate se simte vinovat că a fost atât de dur.

Nu sunt sigură, dar sunt confuză, deși îngrijită și al naibii de satisfăcută.

Îl văd cum se îmbracă cu costumul, apoi privește prin cameră.

— Ți-ai luat tot? mă întrebă.

Mergem acasă acum?

— Da! îi răspund.

— Să plecăm!

Se întorcem spre ușă, amintindu-și ceva și întorcându-se să-și scoată portofelul.

— Ți-am luat asta!

Îmi întinde un card auriu, și-l privesc în mâna mea.

E un card de credit.

Poftim?

— Nu sunt prostituată, Julian.

Se încruntă.

— Știu asta, l-am luat pentru cheltuielile tale.

— Cum ar fi? îl întreb încruntată.

— Lucruri de care ai nevoie pentru întâlnirile noastre.

Îl privesc drept în față.

— De exemplu?

— Ținute pe care vreau să le porți. Îngrijire personală.

Epilări cu laser. Lucruri din astea. Cheltuie-i cum vrei!

Cardul nu are limită.

Mă uit la cardul din palmă.

— Când l-ai comandat?

— Săptămâna trecută, îmi spune nonșalant, uitându-se prin cameră.

Îmi pun mâna în șold.

— Așadar, știai că o să fiu aici până la urmă, făcând asta cu tine.

Îmi zâmbește, apoi se apleacă și mă sărută pe buze.

— Țista era planul, da!

Glumește oare?

— Hai, să mergem!

Mă uit la ceas. E 22.30. Practic, ne-am tras-o două ore, iar acum întâlnirea s-a terminat. Mă ia de mână și mă conduce afară din cameră, înapoi în lift și jos, în parcare.

Rămân tăcută pentru că... ce ar fi de spus?

Mi-a spus că o să mi-o tragă fără alte obligații, și exact asta a făcut. Numai că acum aranjamentul ăsta vine la pachet cu un card de credit fără limită.

Nu mai analiza totul în exces!

Urcăm la mașină, iar el îmi ia fața în mâini să mă sărute. E un sărut adânc și erotic, și simt că mă ridic de la pământ ca să mă apropiu de el.

— Ai fost minunată! îmi șoptește.

Mă silesc să zâmbesc, dar nu spun nimic.

— E totul în regulă? întrebă, studiindu-mă cu atenție, încuviințez.

— Da!

Totuși, nu sunt sigură că ăsta e adevărul. Mă simt ciudat, și nu-mi dau seama care parte a serii mi-a stârnit senzația asta!

Mergem spre casă într-o tăcere deplină, până când îmi deschide ușa din față a casei.

— Noapte bună, domnișoară Brielle! îmi spune rece, chiar înainte să plece, urcând scările spre dormitorul lui.

Nu se uită în urmă și nu așteaptă să-i răspund.

Rămân în hol, uluită, urmărindu-l cum dispare din raza mea vizuală.

Ce dracu' s-a întâmplat?

Capitolul 9

Brielle

ÎMI USUC PĂRUL ȘI MĂ UIT ÎN OGLINDĂ.

E sâmbătă dimineată și trebuie să mergem la meciul de fotbal al lui Willow.

Port blugi negri, balerini negri și un tricou negru, cu o cămașă albă de pânză descheiată la nasturi. Am părul liber și sunt machiată foarte discret.

Simt fluturi în stomac. N-am dormit aproape deloc. Minteă îmi aleargă cu un milion de kilometri pe minut.

Nu pot să cred ce-am făcut aseară! A fost ca un film erotic din care nu aveam dreptul să fac parte. Nu-mi vine să cred că a fost atât de plăcut! Cardul de credit mă neliniștește, dar am cheltuit totuși 150 de lire ieri pe ținuta mea provocatoare.

Nu știu ce să cred despre toate astea, sinceră să fiu. Va trebui să mă gândesc bine o vreme.

Cu o ultimă privire în oglindă, ies din cameră și mă îndrept spre casa mare, unde îi găsesc pe Willow și Sam luând micul-dejun.

— Bună!

Le zâmbesc.

— Bună! răspund amândoi, neatenți.

— Bună dimineța, domnișoară Brielle! toarce vocea aceea catifelată.

— Oh!

Tresar.

— Bună, nu te-am văzut acolo!

Domnul Masters e în bucătărie, sprijinindu-se de blat și zâmbind sexy.

— N-am vrut să te sperii! Scuze!

Poartă blugi negri și un tricou polo, alb. Părul brunet îi atârnă liber, scoțându-i în evidență onduleurile nearanjate. Are ochii pătrunzători, iar linia maxilarului ar putea lăsa gravidă orice femeie dintr-o privire. Arată al naibii de delicios!

Neliniștea mă cuprinde.

— Cum a fost călătoria? îl întreb, intrând în joc în fața copiilor.

Mă privește în ochi.

— Neașteptată.

Zâmbesc prosteste. De ce, n-am idee! Sună atât de încântător când spune cuvântul „neașteptată”!

O, termină odată, idioată jalnică! Neașteptată nu e un cuvânt sexy.

— Cum a fost..., se oprește și îi rămâne o urmă de zâmbet pe buze, fără bărbatul din casă?

Ne jucăm, da?

Îmi mușc buza de jos ca să-mi reprim zâmbetul.

— Bine, mulțumesc!

Mă uit la copii, sperând să mă trezească din starea asta în care salivez. Mai ales când tatăl lor e responsabil.

— Nu-i așa, copii? Ne-am distrat grozav împreună.

Amândoi dau din cap și continuă să mănânce, complet neinteresați de discuție.

— La ce oră mergem la fotbal în dimineața asta? îl întreb.

— Nu e nevoie să vii, domnișoară Brielle. Sunt conștient că nu lucrezi în weekend. Nu aștept asta de la tine! îmi răspunde sorbind din cafea.

— Vreau să o văd pe Will jucând. Am așteptat asta toată săptămâna!

Willow zâmbește cu gura plină de cereale.

Domnul Masters mă privește în ochi și, dacă nu mă înșel, azi expresia lui are altă intensitate. Ceva e diferit la el în dimineața asta. Se joacă cu mine. E ca și cum mă ispitește tacit să flirtez cu el, doar ca să mă certe dacă o fac.

Sunt terminată dacă o fac, terminată dacă nu.

Pe cine păcălesc? Oricum ar fi, prefer să termin alături de el.

La naiba cu el și cu sexualitatea lui amețitoare!

Ridic dintr-o sprânceană spre el.

— Aș vrea să merg, te rog!

— Foarte bine, cum dorești! Plecăm în jumătate de oră, îmi spune calm.

— OK, spune-mi când plecăm!

Mă întorc în camera mea și să încerc să-mi țin hormonii sub control.

Trebuie să mă calmez un pic.

Stau în scaunul pliant la fotbal, cu lumina dimineții pe față și șeful meu lângă mine.

Julian Masters.

Cunoscut și ca Hugh Hefner.

Mare sculă. Bifat. Ticălos arogant. Bifat. Din cale afară de atrăgător. Dublu bifat.

MILF-urile astea nenorocite de la fotbal mă calcă pe nervi. Una câte una, se apropie de el și intră în discuție. El e mereu politicoș și flirtează relaxat, iar ele se agață de fiecare vorbă a lui.

Oare își dă seama că asta face?

— A, am auzit că ai câștigat semifinala la tenis seara trecută, spune.

O femeie atrăgătoare, cu părul brunet, zâmbește mândru.

— Da, a fost o victorie grozavă!

Râde fals.

— Încă mai trebuie să facem jocul acela, Julian!

— Știu, de îndată ce-mi permite timpul! Așa o să facem!

Zâmbește larg.

— Abia aștept, deși sper că ești pregătită să suferi o înfrângere.

Ea își dă capul pe spate și râde.

— O, Julian, mă omori!

Îmi încrucșez brațele pe piept și-mi dau ochii peste cap. Sunt chiar aici, să știi! Fir-ar al naibii, ce idiot!

— Sună-mă!

Tipa îi zâmbește și se îndepărtează.

O privim amândoi cum pleacă, iar el își întoarce ochii spre mine.

— Abia aștept, îl imit, dându-mi ochii peste cap.

— De ce ești sarcastică? mă tachinează. Abia aștept să-mi petrec timpul și cu tine, domnișoară Brielle! Nu te simți exclusă!

— O, te rog! murmur. Eu nu sunt ca... ca... bebele astea disperate!

Ochii îi strălucesc de încântare, iar eu îi mijesc pe ai mei. La naiba cu latura mea geloasă care iese la lumină!

Îmi încrucizez iar brațele. Atracția asta fatală începe să mă calce pe nervi. N-am nevoie de porcăria asta. Cine-ar fi știut că fotbalul e căminul acestor manevre de agățat?

Acum se apropie blonda de săptămâna trecută.

— Julian, unde te-ai ascuns, dragule? Te-am căutat peste tot.

O, Doamne, e tot mai rău! Rămân impasibilă și urmăresc meciul. Când se termină, în sfârșit, mulțimea aplaudă rezultatul. Habar n-am cât a fost scorul. Am fost prea distrasă de Hugh Hefner de lângă mine. Clatin din cap și mă stăpânesc.

Fii calmă! N-ar trebui să te deranjeze, Brielle! Îmi reamintesc.

E fără obligații.

E. Fără. Obligații.

Nu mă deranjează că aceste femei îl doresc. Oricum eu îl folosesc doar pentru sex.

Julian zâmbește călduros în timp ce blonda îl sărută pe obraji.

— Ce faci?

Îh, nu mai fi atât de drăguț, altfel o să-ți fac rău!

— Voiam să vorbesc cu tine!

Tipa îmi zâmbește.

— Despre ce?

Se uită la mine și-mi întinde o bancnotă de douăzeci de lire.

O privesc nedumerită.

— Poți să mergi la cantină să-mi iei o cafea, scumpo? Doar lapte. Fără zahăr.

Ce naiba? Cine se crede?

Îi împing banii înapoi în palmă.

— Nu! Nu sunt aici să-ți aduc cafea și te rog să nu-mi spui „scumpo”!

Mă ridic și mă uit urât la Julian.

— Dar o să plec ca să nu mai aud cum te faci de râș! mă răstesc.

Tipa rămâne cu gura căscată, iar Julian mișcă din buze, încercând să nu zâmbească. O iau spre vestiare. Sincer, femeile astea sunt feroce!

Cât tupeu! Să-i iau cafea. Pe bune?

Dau colțul și văd patru fete din echipa adversă înconjurând-o pe Willow. Sunt aceleași patru care o încolțeau săptămâna trecută, când părea stingherită.

Mă duc în spatele lor.

— Ești jalnică! o aud pe blondă mârâind la Willow.

Aceasta încearcă să treacă pe lângă ele, dar fata o prinde de braț.

— N-aș vrea să fiu în locul tău! Sărmana ta familie probabil moare de rușine.

Mi se strânge inima.

O, nu...

— Probabil maică-ta s-a sinucis naibii ca să scape de tine! șuieră blonda, iar celelalte râd cu cruzime. Și moartea ar fi mai bună decât să trăiesc cu tine.

Willow se schimbă la față.

Ceva feroce se rupe în mine – ceva ce n-ar trebui să se întâmple când e vorba de fete de șaisprezece ani.

Alerg în față.

— Ce dracu' ai spus adineauri? mârâi.

Le cad fețele, pălind subit.

Willow clatină din cap și mă prinde de braț.

— Las-o baltă, Brell!

— Nu! Nu o las baltă! mă răstesc și mă smulg din mâna ei.

Arăt cu degetul spre blondă.

— Ascultă aici și ascultă-mă bine! Dacă te mai apropii de Willow vreodată, dacă îndrăznești măcar să te uiți spre ea, o să-ți bat la ușă, domnișoară! Și ar fi bine să ai grijă, că nu o să fie drăguț, la dracu'! M-ai înțeles? mârâi.

Fetele fac un pas în spate, speriate.

— Acum nu mai ești atât de dură, nu?

Le privesc dezgustată din cap până-n picioare.

— Cum îndrăznești să împrăștii atâta ură? Ești jalnică!

O iau pe Willow de mână și o trag după mine în timp ce fetele aleargă în vestiar.

E vizibil supărată, cu lacrimi în ochi, iar eu o trag după un colț pentru puțin intimitate.

— Ce se întâmplă, dovlecel? o întreb și-i dau părul de pe frunte.

Clatină din cap și-și șterge lacrimile furioasă.

— Se iau de tine tot timpul? o întreb.

Încuviințează.

Sunt furioasă la culme. De asta e furioasă biata fată! Suferă.

Îi aranjez părul.

— Nu-ți face griji din cauza lor, sunt niște scorpii răsfățate la fel ca mamele lor disperate!

Willow privește în pământ.

— Will! șoptesc și o iau de mâini. Uită-te la mine, te rog!

Ridică încet ochii spre mine.

— Promite-mi că o să vorbim despre asta mai târziu! Vreau să știu ce se întâmplă, ca să pot să le trag una în fundul ăla bronzat la salon.

Willow zâmbește abătută, apoi se uită la mine.

— Și tu ești bronzată la salon.

Chicotesc.

— Știu, arată aiurea, nu-i așa?

Îmi zâmbește strâmb.

O prind în brațe și o strâng îndelung, recunoscătoare că mă lasă.

Rămâne în brațele mele și aproape îmi dau lacrimile, pentru că simt câtă nevoie are de mine. Doamne, biata fețiță! Și nu are pe nimeni cu care să vorbească, pentru că tatăl ei e complet pe dinafară. O iau de braț.

— Haide, să mergem să-ți iei geanta din vestiar! Pe urmă putem pleca naibii din locul ăsta!

Încuviințează și ne ducem să-i luăm lucrurile.

După un sfert de oră, ne întoarcem la Julian și la Samuel, dar văd că blonda e tot lângă el. Numai că de data asta agresoarea blondă stă în spatele ei.

Îmi dau seama după postura domnului Masters că e furios.

— Du-te la mașină și așteaptă-mă, Will! îi spun.

Se oprește, încremenită.

— Will! repet calm. Du-te la mașină... acum!

Willow se duce la mașină și mă apropii de cei patru.

— Domnișoară Brielle! se răstește Julian. Unde-i Willow?

— De ce?

— Pentru că a dat de belea.

Femeia afișează un zâmbet satisfăcut.

— Du-te la mașină, Sammy! îi spun.

Băiatul se încruntă.

— Acum! mă răstesc.

Mititelul se îndepărtează în fugă. Mă uit la scorpia blondă.

— De ce a dat Willow de belea, mai exact?

— S-a luat la harță cu colegile ei! mârâie Julian. E pe-depsită pe termen nelimitat.

— Nu-i adevărat! E o minciună sfruntată și o acuzație falsă!

Mijesc ochii.

— Agresiunea a fost de cealaltă parte, de fapt.

— Domnișoară Brielle, îți cer să te duci s-o aduci pe Willow! Adu-o la mine ca să o pun să-și ceară scuze în clipa asta!

Furia lui e palpabilă.

Ceva se rupe în mine din nou și fac un pas în față.

— Nu voi face așa ceva.

Arăt cu degetul la mamă.

— Dar o să-ți spun ce-o să fac! Dacă fiica ta malefică se mai apropie vreodată de Willow, o voi reclama la poliție pentru hărțuire și violență.

Mama icnește, iar ceilalți părinți se opresc să asculte ce se întâmplă.

— Vai, e ridicol! strigă ea.

Mă întorc spre agresoarea blondă.

— Mai apropie-te de Willow, drăguță, te provoc! îi spun disprețuitor.

Fata face ochii mari de teamă.

— Domnișoară Brielle! strigă domnul Masters.

— Cine naiba e asta? întrebă mama îngâmfată.

— Sunt cel mai rău coșmar al tău! Acum, pune-ți fata în lesă până nu implic poliția!

Tipa o cuprinde pe fată cu brațul.

— Hai, draga mea, să mergem acasă! A fost o zi traumatizantă. Femeia asta e o huligană.

Se uită urât la mine și pleacă îmbufnată.

Mă întorc spre domnul Masters.

— Glumești?

— Dar tu glumești? mârâie el.

— Cum îndrăznești! mă răstesc și plec spre mașină.

— Eu? strigă el și mă urmează. Dar tu cum îndrăznești?

— O! Îndrăznesc, și încă cum! fi răspund, ajungând la mașină.

Willow și Sammy stau cu ochii cășcați lângă mașină, așteptând să fie descuiată. Nu cred că au mai văzut pe cineva atât de nervos ca mine în clipa asta.

Domnul Masters lasă scaunele jos și deschide portbagajul, iar copiii urcă în spate să scape de furia lui. Urc în față și trântesc portiera.

El îmi deschide ușa.

— Nu mai trânti portiera! urlă la mine.

O deschid și o trântesc iar... mai tare.

Copiii stau încremeniți în spate, temându-se să vorbească sau să se miște în caz că ne vom întoarce și împotriva lor.

Tatăl lor urcă în mașina lui prețioasă și turează motorul înainte să pornească în trombă.

Nu o spune! Nu o spune!

Trebuie s-o spun.

— Cum îndrăznești? strig.

— Cum îndrăznesc să ce?

Ochii lui mânioși se întorc când la mine, când la drum.

— Cum îndrăznești să dai vina pe Willow pentru parestea aia oribilă!

Clatin din cap.

— Trebuie să-i ceri scuze chiar acum!

— N-am făcut nimic greșit.

— Al dracului de incredibil! Ai inteligența emoțională a unui pește. E clar ca lumina zilei că fetele astea s-au luat de fiica ta de ceva vreme, dar ești prea ocupat să stai la discuții cu mamele lor ca să observi, la naiba!

— Poftim? strigă el, nevenindu-i să creadă.

— M-ai auzit! strig și eu.

— Nu ridică vocea la mine și nu înjura de față cu copiii mei!

— Copiii tăi nu sunt roboți. Vocile ridicate sunt întâmplări absolut normale în orice familie. Nu mai fi atât de precaut tot timpul!

— Aș prefera să fiu precaut decât nebun de legat! Mijesc ochii.

— Ascultă, maimuțoi mare ce ești, nu mi-e frică de târfele tale din înalta societate și nu o să le las sub nicio formă s-o agrezeze pe Willow! Nu-mi pasă câți bani au!

Domnul Masters se uită urât la mine.

— Și nici nu o să mă duc să le iau cafea! Cum îndrăznești să nu îi atragi atenția pentru așa ceva! Arăt eu a servitoare?

Își încleștează maxilarul în timp ce conduce.

— Spre deosebire de tine, mie nu-mi place să fac scene.

— Pentru că ești molâu! urlu la el. Ți-e prea frică de ce-o să creadă lumea dacă îți aperi propria fiică sau bonă.

Se uită încruntat la drum și strânge volanul de i se albesc degetele.

Cerul întreg pare să capete o nuanță de roșu. Nici nu-mi amintesc când am mai fost atât de furioasă.

După cincisprezece minute de tăcere, ajungem acasă.

Cobor din mașină.

— Dragilor, mergeți să vă schimbați. Ieșim în oraș! îi anunț.

Copiii nu pierd vremea și o iau la fugă înspre casă.

Domnul Masters coboară din mașină și trânteste portiera.

— Sper că ești mulțumită de teatrul pe care l-ai făcut!
zice și trece pe lângă mine.

— Știi ce i-a spus bătaușa aceea? Am auzit-o. Am auzit
cu urechile mele ce i-a spus.

Se întoarce la mine.

Mi se umplu ochii de lacrimi doar când îmi amintesc.
Sărmana Willow!

— A spus că probabil mama lui Willow s-a sinucis
doar ca să scape de ea. Ai idee cum te-ai simți să ți se
spună așa ceva?

Domnul Masters se încruntă, oscilând între neîncre-
dere și durere.

— Ești tatăl ei, fir-ar să fie!

Se schimbă la față.

— Voiai s-o pedepsești fără să te gândești puțin, șop-
tesc dezgustată.

Ochii lui abătuți mă privesc în timp ce își dă seama ce
s-a întâmplat.

— Fetele o hărțuiesc, iar tu nici nu te-ai deranjat să
întrebi care e varianta ei. Le-ai crezut pe ele fără să pui
întrebări. Ce fel de tată îi face asta ficei lui?

Lasă capul în jos, rușinat.

Copiii se întorc la mașină, schimbați și gata de plecare.

— Urcați în mașină, copii! Mergem la McDonald's.

Oftez.

Domnul Masters se uită la mine și la Willow.

— Pot să vin și eu? întrebă încet.

Clatin din cap.

— Nu ești invitat!

Copiii urcă în mașină și plecăm. Îl văd în oglinda re-
trovizoare cum stă pe loc și se uită cum plecăm fără el.

Domnul Masters m-a dezamăgit azi.
Nu cred că-mi mai place de el!

Aștept pe verandă să mă ia șoferul de la Uber. E ora 8.00 sâmbătă seara și ies în oraș cu Emerson. Port o rochie roz pal și am puloverul peste brațele încrucișate.

N-am vorbit cu domnul Masters de la cearta de dimineață, la fotbal, dar copiii și-au petrecut după-amiaza în pat, uitându-se la filme.

Se pare că și ei îl tratează cu tăcere. Bine!

Ușa se deschide, iar domnul Masters vine lângă mine.

Își bagă mâinile în buzunare și ne uităm amândoi drept înainte, în întuneric.

— Nu știam, îmi spune încet.

Inspir brusc, dar nu răspund.

— Îmi pare rău!

— Nu mie trebuie să-mi ceri scuze! îi spun sec.

Rămânem tăcuți încă o vreme.

— Când te întorci? întreabă.

— Măine după-amiază, pentru cina organizată de Willow.

Dă din cap și mișcă din buze, neștiind dacă să vorbească sau să plece.

Rămânem din nou tăcuți, și nu vreau decât să se întoarcă în casă. Sincer, n-am nimic să-i spun.

— Aș fi putut să te conduc eu.

— Nu, mulțumesc! N-am vrut să te deranjez.

Apar farurile la capătul aleii, și văd cum mașina oprește în fața casei.

— La revedere, domnule Masters! îi spun impasibilă.

Rămâne tăcut.

Urc în mașină și îl privesc pe geam. Stă pe loc, nemișcat, cu mâinile în buzunare, uitându-se cum se îndepărtează mașina.

Pare atât de pierdut!

Îmi dau ochii peste cap, pentru că așa ar și trebui să se simtă.

Chiar este pierdut.

Julian

— A venit Brelly! țipă Samuel de la fereastră.

Mă prefac că citesc în continuare pe canapea, dar, indiferent de câte ori citesc un rând de pe pagină, văd doar cuvintele lui Brielle care se repetă: mama ta s-a sinucis ca să scape de tine.

Sunt un eșec total ca părinte și simt că îmi apasă pe umeri întreaga povară a lumii. Willow nu mi-a spus o vorbă de când a plecat Brielle aseară.

Willow coboară scările și aleargă la ușă cu Samuel ca să întâmpine bona.

Strâng din dinți și întorc pagina.

Urăsc că preferă compania ei în locul meu, când ea e aici de numai zece zile. Știu că asta spune multe despre mine.

Întorc pagina enervat. Îi aud pe toți trei urcând scările spre palier.

— Ups, ai luat-o? întreabă râzând Brielle.

Aud foșnetul pungilor de plastic și aud o pocnitură.

— Au, ai grijă! se răstește Willow.

— O, a fost aproape de degetul tău!

Brielle chicotește.

— Știu, l-am ratat la limită, răspunde Samuel cu o voce entuziasmată.

— Ai grijă, bine? Nu vreau să vă duc la Urgențe, le spune Brielle.

Râd toți trei, și nu pot să nu-mi dau ochii peste cap, ascultându-i.

Intră pe ușă încărcați cu pungile de cumpărături.

Mă ridic.

— Ce naiba?

— Bună ziua, domnule Masters!

Brielle zâmbește călduros, chinuindu-se cu pungile.

— Ce face astăzi bărbatul casei?

Ridic dintr-o sprânceană, mirat că vorbește cu mine. Mă ridic și-i iau pungile din mână, ducându-le pe blatul din bucătărie.

— Bine! Dar tu? o întreb.

— Mă bucur că am venit acasă pentru cina lui Will.

Zâmbește.

— Sunt încântată. Suntem gata să gătim, dovlecel?

Willow zâmbește și dă din cap.

— Da!

Îmi pun mâinile în șold și mă uit cum ea și Willow scot totul din pungile. Cine e femeia asta și ce-a făcut cu fiica mea cea morocănoasă?

— Pe aici cum a fost, domnule Masters? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— Sincer să fiu, mă mir că vorbești cu mine! recunosc.

Mă privește în ochi.

— Ziua de ieri a trecut, iar în casa asta nu purtăm pică, nu-i așa?

— Nu! Pentru că tu l-ai călcat prima cu mașina, subliniază Samuel.

Brielle îl arată cu degetul.

— Adevărat! Așa am făcut!

Sunt recunoscător în sinea mea că nu s-a întors pregătită să declanșeze al Treilea Război Mondial.

— Vreți să vă ajut cu ceva? o întreb.

— Hm...

Brielle aruncă o privire în jur.

— O să vă chem pe tine și pe Sammy mai târziu să aranjați masa, dar deocamdată nu.

— OK!

Mă uit în jur, întrebându-mă ce să fac.

— Întoarce-te la cartea ta și relaxează-te!

Îmi zâmbesc.

Mă încrunt. E cea mai amețitoare femeie de pe planetă. O să-mi pună arsenic în mâncare?

Iau cartea din nou și mă așez pe canapea.

Stau și o ascult cum o ajută pe fiica mea de-a lungul următoarelor trei ore. O învață să facă paste proaspete în timp ce Sammy se uită de pe locul lui din bucătărie. Brielle e degajată și amuzantă, iar copiii o adoră.

Râd cu toții cu poftă, și trebuie să mă abțin să nu zâmbesc.

Credeam că mai devreme doar mă prefac că citesc, dar atunci n-a fost nimic, pentru că acum nici nu mă mai concentrez la cuvintele de pe pagină.

Nu aud decât vocea ei, laudându-i și dirijându-i pe copii, râzând și glumind cu ei și dându-le mici lecții de viață totodată.

Dacă ar ști ea că mă tentează să mă gândesc la lucruri la care nu ar trebui să mă gândesc!

— Domnule Masters? mă strigă.

Ridic ochii, sperând că nu-mi poate citi gândurile.

— Da, Brielle!

Îmi zâmbește călduros.

— Te poți duce afară cu Sammy să culegeți niște flori pentru masă, te rog?

— Pentru ce?

— Pentru că e un dîneu, și vrem ca totul să fie perfect.

Îmi dau ochii peste cap, căci mi se pare o exagerare.

— Foarte bine!

Mă ridic de pe canapea și, cu Samuel după mine, ies în grădină.

Se aude soneria la șase fix, așa că mă duc să deschid. Mama și tatăl meu mă salută bucuroși.

— Julian, ce palpitant e!

Mama zâmbește.

— Willow învață să gătească. Suntem încântați că ne-ați invitat!

Mă sărută pe obraz, iar tata dă mâna cu mine.

— Da, da, știi! Deși e numai ideea domnișoarei Brielle, le spun impasibil.

— Bunicul și bunică! strigă Samuel și aleargă în brațele tatei.

— Bună, băiete!

Tata râde cu poftă.

Willow coboară scările zâmbind, și e primul zâmbet autentic pe care îl văd de multă vreme. Îi sărută pe părinții mei pe obraz, iar ochii tatei sclipesc de încântare.

— Unde e bona cea nouă?

— Tocmai se pregătește, îi răspund.

Mă uit prin casă. E greu de crezut că e a mea. Locul e imaculat, iar mirosul mâncării italiene delicioase umple spațiul. Masa e pusă și aranjată regește, cu flori proaspete și cele mai bune tacâmuri.

— Willow! icnește mama. Ce frumos arată!

Willow privește totul cu mândrie.

— A fost doar ideea lui Brelly.

— Aiurea!

Domnișoara Brielle intră zâmbind în cameră.

Îmi cade fața, văzând-o. Poartă o rochie roșie și are părul bogat și liber. Cred că e cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Domnișoară Brielle.

Arăt către părinții mei.

— Ea este mama mea, Frances, și el e tata, Joseph.

— Bună seara!

Le zâmbește călduros și îi sărută pe amândoi pe obraz.

Tata se uită în ochii mei cu o privire care spune „fir-ar să fie, fiule, femeia asta e sexy”, și eu rânjesc.

Știu, tată, nu e nevoie să-mi amintești!

— Intrați, intrați, vă rog!

Îi conduce spre sufragerie.

— Willow a pregătit un festin minunat!

— Așa e, Willow? icnește mama din nou. Ce încântător!

— Doriți un pahar de vin? zice Brielle, zâmbind. Am cumpărat niște vin nealcoolizat și pentru tine, Will.

Ochii lui Willow scilipesc de bucurie.

Umplu paharele tuturor, iar mama ridică paharul pentru un toast.

— Pentru primul dineu organizat de Willow!

Willow zâmbește fericită și, pe neașteptată, simt că mă înduioșez.

— Pentru primul dineu organizat de Willow! repet.

În următoarele ore, văd cum Bree îl adaugă pe tata la fan clubul ei. Mâncarea a fost minunată, lumea a râs cu

poftă, și trebuie să recunosc că am avut o seară cu ade-
vărat fantastică.

— Și cu ce te ocupi în Australia? întrebă tata.

Brielle zâmbește și se uită la mine.

— E ingineră, răspund mândru.

— Poftim? strigă mama. Serios? Habar nu aveam!

Brielle dă din cap și râde.

— Toți păreți atât de șocați când aflați asta despre
mine!

— Și ce anume faci? întrebă tata.

— Proiectez aparate, dar în special creez proteze
pentru membre.

— Proteze? întreb, nelămurit.

— Da, și proteze auditive. Nu le creez eu, de fapt, mai
bine zis, le adaptez nevoilor individuale ale clientului.
În general, lucrez în domeniul sănătății. Totuși, am pro-
iectat și câteva lifturi.

Încerc să procesez ce-mi spune.

— Să le pregătim musafirilor o cafea, Will? întrebă
domnișoara Brielle, schimbând subiectul.

Willow se încruntă, nedumerită.

— De obicei, li se oferă oaspeților o cafea sau un ceai
ca să se relaxeze.

— Ah!

— Pentru asta sunt bomboanele de ciocolată din
frigider.

Brielle zâmbește și o ia de mână pe Willow pe deasu-
pra mesei.

— Hai să ne ocupăm, bine?

Se ridică și merg în bucătărie. Brielle îi șoptește ceva
ficei mele, iar Willow zâmbește călduros. Imaginea îmi
stârnește un fior în inimă. Știam că Brielle e perfectă la

exterior. Dumnezeu știe, orice hărbat de pe planetă știe că-i al dracului de perfectă la exterior.

Dar azi văd o frumusețe nouă la ea. Genul de frumusețe care mă îndeamnă să mă apropiu de ea și s-o sărut. Genul de frumusețe care mă îndeamnă s-o strâng în brațe.

Îmi zvâcnește penisul la amintirea nopții trecute cu ea. Era strâmtă, toniflată și la fel de iubitoare ca în viața de zi cu zi. Vreau să fiu din nou singur cu ea... chiar acum.

Dar asta e problema: o să și vreau să plece în curând, și asta ar face.

Pentru prima dată de când a murit mama lor, copiii mei sunt fericiți.

Nu pot primejdui acest lucru cu dorințele mele fizice. Nici acum, nici altă dată.

Trebuie să pun copiii mai presus de mine și să păstrez distanța față de domnișoara Brielle.

Rămân cu ochii la femeia frumoasă în rochie roșie din bucătărie și mi se strânge inima la gândul că nu o mai pot avea.

Ea ridică ochii și ne privim ceva mai mult decât trebuie.

Las ochii în jos și respir adânc, învins.

Numai de-aș fi un om normal!

Capitolul 10

Brielle

MERG PE HOLUL DE LA ETAJ, PREGĂTITĂ SĂ ÎNCEP RUTINA de dimineată.

— Treziți-vă și străluciți, omuleți minunați! le strig. Deschid ușa lui Willow.

— Will, trebuie să te trezești!

— Ieși afară! oftează ea somnoroasă.

Merg mai departe, spre camera lui Sammy.

— Sammy, trezește-te, îngerașule! strig și intru, așezându-mă pe marginea patului.

Acum avem o rutină de dimineată. Se dă jos din pat târându-se, se urcă în poala mea și ne ținem în brațe câteva minute până se trezește de tot.

— Bună dimineata!

Îi sărut fruntea mică și perfectă, iar el se lipește cu totul de mine.

— Ce face omulețul meu azi? îl întreb.

— Bine! mormăie somnoros.

Mai stăm așa o clipă.

— Du-te și spală-te, și ne vedem jos, OK?

Încuviințează cu o mișcare din cap și pleacă la baie, lăsându-mă singură.

— Domnișoară Brielle? strigă domnul Masters din camera lui.

Ce naiba? Intru în dormitorul lui și-l găsesc cu un prosop alb pe talie, bărbierindu-se la oglinda din baie.

Fac ochii mari.

— C-ce faci acasă?

Zâmbește, văzându-mă șocată.

— Cred că aici locuiesc.

Clatin din cap.

— Adică, de ce nu ești la serviciu?

Mănuiește grațios lama pe obraz prin spuma de ras în timp ce eu înghit în sec. Puterea pe care o emană din corp aproape îmi omoară ovarele, făcându-le inconștiente.

— Nu merg la tribunal săptămâna asta. Am programat o pauză pentru ședințe. Ia loc, te rog! Vreau să vorbim o clipă.

Se concentrează la maxilarul lui.

Inima începe să-mi bată mai tare.

— OK! șoptesc.

Ochii îmi rătăcesc pe spatele lui gol, musculos, și pe abdomenul tonifiat. Are o cărare de păr negru care coboară de la buric, dispărând sub prosop. Mi se usucă gura.

E atât de...

Mi-l imaginez cu capul între picioarele mele în seara aceea și încep să simt furnicături. E un spectacol de dimineață dat naibii!

Mă așez pe patul abia făcut și privesc neliniștită în jur. Camera miroase a el – ca o vopsea de corp cu miros de ciocolată care-ți cere s-o porți.

Mă privește în oglindă.

— Din nefericire, am o săptămână foarte plină și am nevoie să lucrezi câteva ore în plus, dacă este în regulă.
Ezită.

— Evident, vei fi recompensată financiar.
— Sigur! șoptesc.

Doamne, mi-ar plăcea să avem întâlnirile astea pe dezbrăcate în baie în fiecare dimineață! Cu siguranță, o privești de folosit când mă masturbez.

N-am văzut niciodată un bărbat cu un corp atât de frumos.

E cizelat, musculos și atât, atât de masculin!

— Diseară nu sunt acasă, pentru că trebuie să ies, dacă e în regulă, dar nu vin târziu, îmi spune, trezindu-mă din reveria mea cu prosopul alb și pufos.

— Sigur!

Îmi mișc buzele ca să nu-mi atârne limba în timp ce-l urmăresc.

Sincer, e un nou nivel de căscat gura. Aș vrea să-i pot arăta lui Emerson o fotografie. Nu i-ar veni să creadă ce văd eu aici.

Dacă aș putea măcar să-i spun lui Emerson. Îhh!

Julian se întoarce spre mine, și-mi cobor ochii la pieptul lui lat și la firele de păr care-l acoperă. Văd fiecare mușchi de pe abdomenul lui.

Lasă prosopul, lasă prosopul, lasă prosopul!

— ...nevoie de la mine, termină el.

— Hm?

Rahat! Am uitat că vorbea, așa că acum ridic ochii la el.

— Scuze! Ce-ai spus?

Îmi zâmbește cu subînțeles. La naiba! Tocmai m-a prins salivând după el.

— Am spus... Asta e tot ce ai nevoie de la mine?

— Ăăă...

Îmi cobor privirea spre vintre, apoi mă întorc la fața lui.

— Asta e tot ce am nevoie de la tine, domnule.

El râde și clătește lama în apă caldă, cu ochii sticlind de obrăznicie.

E ceva diferit azi la el. Ce-o fi?

— Pari deosebit de năstrușnic azi, domnule Masters! zic și rânjesc.

El continuă să se bărbierească, zâmbind.

— Poate de vină e compania în care mă aflu.

Zâmbesc și ies din cameră.

— Mai bine te concentrezi, ca să nu-ți tai fața aia drăguță!

— E chipeșă, nu drăguță! strigă după mine, și zâmbesc în sinea mea, coborând scările.

În privința asta, are mare dreptate.

Spumeg de furie. Un cazan imens și clocotind de furie stă să explodeze în mine.

Așa-mi trebuie! Știam că asta se va întâmpla, iar acum nu pot să-i spun lui Emerson ce se întâmplă cu adevărat.

— De ce suntem aici? mă întrebă.

Mijesc ochii și mă uit la restaurantul de vizavi.

— Spionăm, îi șoptesc.

Hank se uită într-acolo, lingându-și înghețata.

— Pe cine?

E 9.30 seara și sunt într-un magazin de înghețată cu Emerson și Hank, colegul ei de apartament.

E un tip cu înfățișare ciudată și mai e și virgin pe deasupra, dar îmi place mult de el. Ne-am cunoscut când a ieșit cu noi sâmbătă seara, iar acum e misiunea lui Em – și a mea – să-i facem rost de o partidă de sex.

— Julian are întâlnire în seara asta, le spun îmbufnată.
Emerson se strâmbă.

— Și ce dacă?

— Păi... Vreau să văd cine e această Bernadette, cu
vocea ei stupidă de caramel.

— Acum îți place de el?

Em își dă ochii peste cap.

— Chiar recunoști?

— Nu. E...

Încerc să găsesc un răspuns potrivit.

— Doar verific ce face, de dragul copiilor.

Hank rânjește și-și linge mai departe înghețata.

— Ce minciună deplorabilă, și o știi foarte bine! mor-
măie Emerson. Ți-a spus că are o întâlnire?

— Nu, fata-femeie, ce-o fi ea, a sunat și mi-a lăsat un
mesaj, rugându-mă să-i spun că s-a schimbat planul. Se
pare că Julian a avut telefonul închis, așa că ea nu a putut
da de el.

Oftez scârbită.

Emerson privește încruntată peste stradă.

— Și el ce ți-a spus când i-ai dat mesajul?

— Părea stânjenit.

Em rânjește la mine.

— Ce e? mă răstesc.

— Îmi place când știu ceva ce alții nu știu.

Zâmbesc și ciocnesc înghețata mea cu a ei.

— Și eu la fel!

Îmi îndrept atenția spre Hank.

— Povestește-mi despre concert!

A fost la un concert în weekend și i-am dat niște sar-
cini de îndeplinit.

Hank zâmbește mândru.

— A făcut-o. Hank a sărutat o fată, zice Em și zâmbeste.

— Chiar?

Nu-mi pot ascunde bucuria.

— E minunat! Ai ajuns și la baza a doua?

— Nu! îmi răspunde Hank și se strâmbă, pentru că pare foarte ciudat pentru el.

Ușile restaurantului se deschid, și toți ne lăsăm mai jos pe scaune.

— Uite-i că vin! șoptește Emerson.

Domnul Masters poartă un costum bleumarin și ține ușa deschisă pentru ca femeia să intre. O ia de mână.

Rămân cu gura căscată.

— Faci mișto de mine?

Fata care-l însoțește e blondă, frumoasă și poartă o rochie roșie.

— Ce e? mă întreabă Emerson. De ce șoptim? Nu ne aude! E drăguță! Sunt impresionată.

Em ridică din sprâncene, mirată.

— E tânără! mă răstesc. Glumește cumva?

— Are spre treizeci de ani, așa zice eu, îmi spune Emerson. Nu e prea tânără. Care pare să fie problema?

Am impresia că-mi iese fum pe urechile încinse.

— Ce vrea o bombă sexy și tânără de la un bărbat ca el, de vârstă mijlocie?

Emerson își dă ochii peste cap.

— Ce nostim că pui întrebarea asta! Și eu mă întreb același lucru.

Hank pufnește în râs.

— *Touché!*

— Nu-i vrea decât banii! îngaim.

Emerson ridică din sprâncene.

— Mai amintește-mi: de ce îl spionăm?

— Pentru că e un idiot nenorocit! mă răstesc prea tare.

Stăm în tăcere și-i urmărim cum dau colțul străzii, ținându-se de mână.

Emerson se uită în ochii mei.

— Spune-mi!

— Ce să-ți spun?

— Ce se întâmplă?

Ezit o clipă. O să-i spun doar o frântură ca s-o obișnuiesc cu ideea.

— Sunt foarte atrasă de el. Ori de câte ori suntem împreună în aceeași cameră, atracția sexuală e ieșită din comun.

Emerson face ochii mari, plini de groază.

— Nu vrei să-i pui capăt?

— Care-i problema? ridic din umeri. Am venit în vacanța asta să explorăm. Eu vreau să-l explorez pe el.

Oftez.

— E al dracului de superb!

— Și ce dacă e superb? E o idee proastă! Să nu ai relații sexuale cu bărbatul acela, altfel o să ajungi ca Monica Lewinsky!

Chicotesc.

— O ușoară exagerare.

— Cine e Monica Lewinsky? se încruntă Hank.

Eu și Emerson clătinăm din cap.

— E o poveste lungă! oftez.

— Dacă n-ar fi șeful tău, aș zice să-i dai bătaie, dar e șeful tău. Dacă vrei să explorezi, bine, dar mai întâi găsește-ți altă slujbă!

Arăt cu degetul spre ea.

— Asta-i o idee foarte bună!

— N-am vrut să spun să pleci.

Em se încruntă.

— Vreau să spun să n-o faci.

Ling înghețata, supărată pe prietena mea. Oricum, Emerson nu trebuie să știe totul despre mine.

M-am săturat până peste cap să fac tot ce se așteaptă ceilalți de la mine.

Dacă îl vreau, va fi al meu.

— Și, bineînțeles, mai e și mica problemă cu iubita lui, Emerson oftează.

— Nici măcar nu e liber ca să-l cucerești.

Îmi dau ochii peste cap, enervată pe descoperirile ei. Nu-mi vine să cred că are o iubită.

Acum e doar un alt nenorocit pe care să-l adaug pe răboj.

Julian

Deschid portiera pentru Bernadette și o văd cum se așază pe scaun, după care ocolesc mașina și urc lângă ea.

Se uită la mine și-mi mângâie coapsa.

— Să mergem la mine! Copiii sunt la tatăl lor.

Îi iau mâna în a mea, ca să nu mai exploreze, și intru în trafic.

— Nu pot în seara asta.

Se schimbă la față.

— De ce nu?

Ei, poftim! Știam că asta urmează.

— Am treabă mâine! Trebuie să ajung acasă.

— Ce e cu tine? Nu te-am văzut de două săptămâni, iar acum nici măcar nu vrei să vii la mine, când în sfârșit reușim să ne vedem.

— Nu se întâmplă nimic cu mine.

— Te întâlnești cu altcineva?

Îmi dau ochii peste cap.

— Dacă ar fi așa, nu contează, pentru că noi, Bernadette, nu avem o relație exclusivă. Ai știut asta de la început.

Rămâne tăcută, și mă trezesc uitându-mă când la ea, când la șosea.

— Ce e? o întreb, spărgând tăcerea.

— Nu mai faci niciun efort.

Își încrucișează brațele pe piept.

— Pentru că ai făcut tu destul pentru amândoi. Nu începe acum cu tâmpeniile astea, n-am chef, la dracu' gem.

— N-ai chef, la dracu'? șuieră, evident supărată. Știi că sunt monogamă cu tine. Știi că ești singurul bărbat cu care mă întâlnesc. Nu mă lua de proastă!

Îmi mușc buza de jos, silindu-mă să mă concentrez doar la drum.

Mă privește o clipă.

— E din cauza a ceea ce ți-am spus ultima dată când am fost împreună, nu-i așa?

Încleștez fălcile și rămân tăcut.

— Ți-am spus că te iubesc, iar tu te porți așa.

— Tocmai asta e problema! urlu, pierzându-mi controlul. Ți-am spus că nu vreau o relație.

Mă uit urât la ea.

— Știai! Știai naibii! Și pe urmă te apuci să-mi spui că mă iubești. M-ai pierdut cu acele două cuvinte.

— Și ce-i atât de rău să ai o relație, Julian?

— Eu nu sunt așa. Vreau o prietenie cu o femeie la care țin.

— Dar, dacă nu te întâlnești cu alte femei, de ce să nu o numești relație?

— Pentru că nu vreau. Nu vreau așteptările care urmează. Nu vreau să mă îndrăgostesc. Nu vreau să se îndrăgostească nimeni de mine.

Se uită la drum cu fața împietrită, iar o vreme nu spunem nimic.

MĂ simt cuprinsă brusc de vinovăție și o iau de mână.

— Hai s-o lăsăm baltă!

Îi cade fața.

— Nu vrei să ne mai vedem?

Clatin din cap.

— Nu pot!

— Ba da, poți!

Începe să intre în panică.

— Ne întoarcem la o relație fără obligații.

Inspir adânc și îi ridic mâna s-o sărut.

— Nu mă pot vedea în continuare cu tine, știind că mă iubești, când eu nu simt același lucru.

I se umplu ochii de lacrimi și lasă capul în jos.

— Îmi pare rău! șoptesc.

Încep să-i curgă lacrimile și plânge încetșor tot restul drumului până intru pe aleea ei.

Stăm tăcuți o clipă. Mă simt ca un dobitoc că am rănit-o.

Am mai avut sentimentul ăsta de multe ori. Toate se îndrăgostesc de mine. Întotdeauna le părăsesc când o fac.

— De ce? șoptește, uitându-se în ochii mei. Am făcut ceva greșit?

Clatin din cap.

— Nu, îngerașule.

O strâng în brațe.

— E vorba de mine! Eu...

— Tu, ce?

— Nu sunt ca alți bărbați.

— Ce vrei să spui?

Ridic din umeri.

— Nu știu, dar în astfel de momente e greu.

— Ai mai făcut asta și altă dată?

Dau din cap cu regret.

Se apleacă, mă sărută încet, iar buzele noastre rămân unite o clipă.

— Nu o putem rezolva? mă întreabă. O să am răbdare și nu o să forțez nota. Promit!

Zâmbesc și mă uit la ea. Chiar e frumoasă. Îi dau părul la o parte de pe față.

— Nu! O să te eliberez pentru un bărbat care te poate iubi așa cum meriți să fii iubită.

Închide ochii strâns și îi mai cad câteva lacrimi.

— Dar sunt îndrăgostită de tine.

O mai sărut o dată, apoi deschid portiera și cobor. Ocolesc mașina și-i deschid portiera, ținând-o de mână ca s-o ajut să coboare. Se mai agață o dată de mine, iar suferința ei e palpabilă.

— Julian, te rog! Te rog, nu pleca! Vino înăuntru!

— Încetează! șoptesc și-i șterg lacrimile. O să-mi iau la revedere, iar tu o să intri în casă și nu o să te mai gândești niciodată la mine.

Lacrimile îi curg pe obraji.

— OK? șoptesc și îi țin obrazii în palme.

Dă din cap.

O mai sărut pentru ultima dată.

— Ești o femeie minunată! Du-te și găsește un bărbat care-ți merită dragostea!

Îmi zâmbește în ciuda lacrimilor, și ne strângem mâna pentru ultima oară. Când se întoarce să plece, eu îmi bag mâinile în buzunare și o privesc mergând pe ușă. Se întoarce și îmi face întristată cu mâna. Zâmbesc și-i răspund la fel.

Deschide ușa și dispare înăuntru.

Mă întorc, urc în mașină și, până să-mi dau seama, deja deschid ușa casei. Locuința e cufundată în întuneric,

căci nu e lumină decât în bucătărie, și mă întind pe jos în living, uitându-mă în tavan.

De ce sunt așa?

Ce e în neregulă cu mine?

Brielle

E ora 09.00, marți dimineața, și stau în fața biroului directorului, așteptând ședința programată pentru Willow. Nu m-a putut primi până acum. Nu știu ce naiba face de e atât de important, însă am de gând să aflu.

Sunt deja furioasă din cauza tâmpitului care îmi e șef. A venit acasă la scurt timp după mine, așa că nu sunt sigură ce s-a întâmplat la întâlnirea lui.

În orice caz, mi s-a luat de el.

Ar fi bine ca directorul să nu-mi facă nervi, altfel îl fac praf. Bat din picior în timp ce aștept. După ce am discutat îndelung cu Willow dimineață, știu că e un grup de șase fete care o hărțuiesc. Care hărțuiesc pe toată lumea, din câte se pare. Cea mai bună prietenă a lui Willow a plecat la altă școală acum un an, iar atunci și-au îndreptat atenția asupra ei. Will m-a asigurat că e OK și să nu-mi fac griji, dar nu e OK. Niciodată!

Mă uit la ceas.

Hai odată! Ce tot face?

Nu-mi vine să cred că mi-am tras-o cu el.

Îi văd fața domnului Masters între picioarele mele și-mi vine să-mi scot ochii. Cum pot să nu mai văd mizeria asta? Ce idioată sunt!

Răsuflu și simt că mă încălzesc de transpirație la subsuoară.

— Haide! șoptesc, bătăind mai tare din picior în timp ce nerăbdarea mea crește. Ce naiba faci acolo?

Ușa se deschide, și iese un bărbat în costum gri. E trecut de șaiszeci de ani și e foarte distins. Zâmbește blând și dă mâna cu mine.

— Bună ziua, sunt John Edwards!

— Eu sunt Brielle, mulțumesc că v-ați făcut timp să mă primiți!

Directorul arată către birou.

— Vă rog, intrați!

Trec pe lângă el și mă așez la biroul lui mare și elegant. Stă față în față cu mine și își împreunează mâinile.

— Cu ce vă pot ajuta azi?

Înghit în sec, neliniștită.

— Mă îngrijorează faptul că Willow Masters este hărțuită.

Bărbatul se încruntă.

— Scuzați-mă! Sunteți mama sau tutorele ei?

Strâng poșeta în poală de mi se albesc încheieturile.

— Nu! Mama lui Willow a murit acum cinci ani într-un accident de mașină. Sunt bona ei.

Directorul se schimbă la față.

— O, îmi pare foarte rău!

— Am auzit o fată de la această școală spunându-i ceva care m-a tulburat îngrozitor.

— Ce anume?

— A spus că probabil mama lui Willow s-a sinucis ca să scape de Willow.

— Dumnezeuule mare! murmură el. Când s-a întâmplat asta?

— În weekend.

Directorul se încruntă.

— Pe domeniul școlii?

— Nu! Erau la fotbal, pe terenul de joc.

Lui îi cade fața.

— Din păcate, nu putem face nimic în privința activităților de weekend.

— Știu, dar voiam să discut cu consilierul școlii ca să văd dacă a observat asemenea lucruri aici, în școală.

— Da, bineînțeles.

Directorul notează un număr de telefon pe spatele unei cărți de vizită.

— Sunați luni dimineată la acest număr și programați-vă la el! E foarte îndatoritor.

Zâmbesc și iau cartea de vizită.

— Vă mulțumesc!

Mă uit la nume.

Steven Asquith

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult, dar o să trimit azi un e-mail către toți profesorii ei și îi voi ruga să vă sune, dacă doriți?

— Ar fi grozav!

Îi zâmbesc.

— În acest fel, putem ajunge la cauza problemei.

— Perfect!

— Să programăm o întâlnire pentru săptămâna viitoare, la aceeași oră, ca să ne ținem la curent cu ce am descoperit?

Îi zâmbesc recunoscătoare.

— Ar fi minunat, mulțumesc! Sunt sigură că înțelegeți că este o problemă delicată. Nu vreau ca Willow să aibă de suportat un stres inutil.

— Bineînțeles!

Ne ridicăm amândoi, iar directorul dă mâna cu mine.

— Un weekend plăcut și ne revedem săptămâna viitoare!

Ies din birou simțindu-mă ceva mai bine că măcar începem să-i dăm de cap, dar mă opresc în loc.

Scorpia blondă – cea care m-a rugat să-i cumpăr cafea, cunoscută și ca mama agresoarei – e la recepție. Poartă o rochie albă și pantofi negri cu toc, gătită exagerat și acoperită de machiaj. Nu mă vede, ci se întoarce și pleacă pe coridor în direcția opusă.

Stau acolo o clipă, privind-o cum pleacă.

Mă duc la recepție.

— Scuzați-mă, îmi puteți spune cum o cheamă pe femeia aceea?

Fata de la recepție privește în jur.

— Scuzați, cine?

— Femeia în rochie albă care era aici adineauri.

— O, e Tiffany Edwards.

— Ce caută aici? întreb, uitându-mă după această Tiffany Edwards.

— Ce caută aici?

Fata râde, făcându-mă să-mi dau seama că nu e la curent cu politica școlii.

— Face voluntariat aici.

— Voluntariat? o întreb.

— Practic, conduce școala.

— Serios? spumeg de furie.

— Da!

Fata se uită în jur, să vadă dacă ne ascultă vreun coleg cum bârfim.

— Nu vrei să i te pui în cale, asta e sigur, îmi șoptește.

— Păi, de ce?

— Îi cunoaște pe toți.

Mă uit la fundul mic și perfect al lui Tiffany Edwards în timp ce dispare și-mi clocotește sângele în vene.

— Spune-mi... unde mă înscriu pentru voluntariat? o întreb.

— Serious?

Fata se strâmbă. Se apleacă în față, să-mi spună ceva ce nu aud ceilalți.

— Pot fi groaznice acolo.

Îi zâmbesc dulce.

— Nu e ceva la care să nu fac față.

Conduc pe șosea când aud e-mailul pe telefon. Arunc o privire.

De la: Julian

Pentru: Bree

Mijesc ochii și trag pe dreapta. Ridic ochii și văd o cafe-nea. Înainte de a vedea e-mailul, decid să intru. Comand o cafea și mă așez, deschizând în cele din urmă mesajul.

De la: Julian

Pentru: Bree

Julian Masters

Solicită compania lui

Bree Johnston

Ocazia: Analiza situației

Data: Astăzi

Când: 13.00

Unde: Camera 612, Rosewood, Londra

Cod vestimentar: Secretară

Mijesc ochii. Cât tupeu!

Iubita lui nenorocită e ocupată?

Îi răspund.

De la: Bree
Pentru: Julian

Bree dorește să te informeze că e ocupată să se spele pe cap și nu va participa la conferința secretarelor.

Cu sinceritate,
Bree

**Rânjesc și apăs pe trimitere. Ia-o pe asta!
Primesc imediat un răspuns.**

De la: Julian
Pentru: Bree

Poftim?
Solicit un răspuns imediat.

Julian

**Mijesc ochii. Ticălos îngâmfat!
Îi scriu.**

De la: Bree
Pentru: Julian

Nu mă interesează o revanșă. Găsește-ți altă
candidată.

Cu sinceritate,
Bree

Telefonul sună imediat, iar numele donului Masters
luminează ecranul.

Rahat!

— Bună! îl salut.

— Ce înseamnă că nu te interesează?

— Înseamnă ce înseamnă. Nu mă interesează!

— Te-ai simțit bine în seara aceea. Știu că așa e!

— Nu la fel de bine ca tine, se pare.

Tace, iar eu rânjesc, imaginându-mi fața lui furioasă.

— Nu te juca așa cu mine! mârâie.

— Nu mă joc.

— E vorba de Bernadette?

— Ești surd, mut sau pur și simplu prost? mă răstesc.

Sigur că e vorba de Bernadette.

— M-am despărțit de ea aseară.

— De ce?

— Pentru că nu e ca tine.

Îmi mușc buza, ascultându-l.

— Hai să ne întâlnim azi, mai dă-mi o șansă! Nu voi mai fi atât de dur cu tine, promit!

Îi dau șansa să mă convingă.

— De ce ar trebui s-o fac?

— Pentru că numai la tine mi-a stat gândul, la dracu', de vineri seara, și alunec într-o amorțeală indusă de dorință.

Zâmbesc.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de mult vrei să mă vezi din nou?

— Vii sau nu? se răstește, nedorind să intre în jocul meu.

— Da, Julian, o să vin.

— Bine.

Oftează ușurat.

— Ne... ne vedem atunci!

Închid zâmbind. Măi să fie! Cred că tocmai am obținut un avantaj.

Stau și mă uit pe geam. Mă întreb... ce naiba poartă o secretară?

Capitolul 11

Brielle

STAU ÎN FAȚA UȘII CU NUMĂRUL 612. ÎMI BATE INIMA nebunește în piept. Port o fustă neagră, o cămașă albă și o cravată de-ale lui la gât. Am părul strâns în coc și port inclusiv ochelari cu ramă de baga ce-mi completează ținuta.

Pe dedesubt însă am un portjartier alb și lenjerie de dantelă, cu ciorapi negri transparenti. Cred că sunt o secretară ușuratică – genul alături de care iei prânzuri prelungite. Până la urmă, am cumpărat ținuta cu cardul lui de credit. M-am simțit vinovată la început, dar la naiba cu asta, a spus că pentru asta sunt banii!

Ce cauți aici, Brielle? mă întreb.

Nu mi-a plăcut cum m-am simțit în seara aceea, când am ajuns acasă, dar masochista din mine vrea să-l revadă, și știu că e singurul mod în care se va întâmpla. M-am gândit întruna la el. Urăsc faptul că, de fiecare dată când e în cameră cu mine, simt că trupul lui vorbește cu al meu. Sunt într-o stare permanentă de excitare și am impresia că am fost puțin plictisitoare în seara aceea. Am fost copleșită de puterea lui și din cale-afară de sfioasă.

În seara asta vreau să-i iau mințile. Vreau să-l las să implore mai mult și încă puțin pe deasupra.

Și o să fac ce ar face orice secretară ușuratică: o să i-o trag până mi-l scot din minte.

Asta e tot! E ultima dată. Una la plecare.

Doar trage-i-o, ia-i mințile cu totul și apoi pleacă! Fără obligații, fără sentimente și fără minciuni. Pot s-o fac!

Vreau să-mi joc rolul perfect, dar nu mă văd spunând toate prostiile obscene la care m-am gândit. Bărbatul ăsta mă face să mă simt extrem de îndrăzneată.

Bat la ușă și respir adânc în timp ce inima îmi bate mai repede.

Ușa se deschide imediat, și iată-l acolo! Un bărbat superb de 1,90 metri. Îmi zâmbeste atrăgător când vede ținuta, iar eu înghit în sec.

— Bună ziua, domnule Masters! Ați dorit să mă vedeți, domnule.

Rânjește.

— Așa e! Te rog, intră!

Mișc din buze să nu zâmbesc și intru în cameră, trecând pe lângă el. Închide ușa după mine.

Mă întorc spre el, continuând cu rolul.

— Vă rog să nu mă concediați, domnule! Promit că nu mai fac!

Ridică bărbia, cu ochii plini de încântare.

— Dă-mi un motiv bun să n-o fac! Secretarele neascultătoare trebuie pedepsite.

— Nu, vă rog! îl implor. Aș face orice să-mi păstrez slujba.

Își umezește buzele, iar ochii lui flămânzi coboară spre sânii mei.

— Ce înseamnă orice?

Mă apropii de el.

— Trebuie să fie ceva ce pot face pentru dumneavoastră, domnule, îi șoptesc în ureche.

— Nu sunt genul acela de bărbat, îmi spune calm.

Mă aplec în față și-i cuprind penisul întărit cu mâna, împingându-l în perete.

— Dar eu sunt genul acela de femeie!

Mă las în genunchi și-i desfac cureaua, dându-i pantalonii jos. Penisul acela mare și frumos saltă liber, și-l iau în gură.

El inspiră brusc, punându-și mâinile pe ceafa mea.

Ridic ochii și-i zâmbesc. Se încruntă la mine, evident surprins și nedumerit. Îmi dau seama că nu se aștepta la asta.

— Fute-mă-n gură! Pedepsește-mă, domnule Masters! îl implor cu el în gură.

Închide ochii, pierdut între plăcere și uluire, apoi mă prinde de păr și începe să alunece în gura mea.

Îl privesc cu ochii mari, văzând cum își pierde controlul.

— Futu-i! geme el.

Îmi dezvelesc dinții și el șuieră:

— Futu-i!

E sexy – absurd de sexy –, și știi că ar trebui să fac asta pentru el, dar mă excită, nu glumă.

Pantalonii îi cad pe genunchi și mi se umezește sexul. Și-a pierdut controlul.

Mă opresc brusc și mă ridic, iar el nu face decât să mă privească, nedumerit și gâfâind.

— Spune-mi că slujba mea e asigurată și primești mai mult!

Ochii i se întunecă.

— Slujba ta e asigurată.

Îi deschei cămașa și i-o cobor pe umeri. Îi scot pantalonii și chiloții, apoi îl împing pe pat. E supus și gol, iar

penisul îi stă întins pe burtă. Stau pe pat deasupra lui, asigurându-mă că mă privește cu atenție. Încep să-mi scot cămașa, aruncând-o pe podea, apoi las fusta să alunece pe picioare și o lovesc teatral cu piciorul.

Stă pe spate, privindu-mă cu focul în priviri și în stomac. Întinde mâna după mine, dar mă mișc ca să nu mă atingă.

Îmi scot sutienul și chiloții, așa că nu port nimic în afară de cravata lui albastră, de portjartier și ciorapi.

— Ce dorești, domnule judecător Masters? șoptesc și-mi trec degetele peste sfârcuri.

— Urcă-te pe mine! mârâie.

Îngenunchez lângă el și-i iau din nou penisul în gură.

— Nu atât de repede! îi spun.

Îmi întorc fundul spre el când mă aplec, lăsându-l să-și bage două degete în mine.

El geme și desface picioarele automat.

Mă ridic în genunchi și-mi rotesc șoldurile în jurul degetelor lui. Mă joc cu sfârcurile și mă uit în ochii lui.

— O, ce plăcut e! șoptesc. Am nevoie de tine! Să nu-i spui niciodată soțului meu despre asta!

Degetele lui mă pompează agresiv. Îmi dau seama că-și pierde controlul și mă face să-i zâmbesc.

— Ești un băiat obraznic, domnule judecător! Ți place să fuți femeile altor bărbați? îi șoptesc, unduindu-mi șoldurile.

O, Doamne, mă simt ca o starletă porno nereușită, dar cui îi pasă? Lui pare să-i placă.

— Am nevoie de un bărbat adevărat care să satisfacă. Un bărbat cu un penis mare și dur, gem, arcuindu-mi spatetele cu degetele lui înăuntru.

Îi apar picături de transpirație pe frunte. Stă cu gura căscată și mă urmărește, complet uluit.

E pe cale să-și piardă mințile.

Mă uit brusc la ușă.

— N-am încuiat ușa, domnule! Ar putea să intre cineva în orice clipă și să ne vadă pe birou.

Închide ochii, iar eu zâmbesc, știind că o ia razna.

— Urcă-te pe mine acum! mârâie.

Mă ridic de pe pat și iau poșeta să scot un prezervativ pe care l-am furat din dulapul lui din baie. Îl desfac și i-l pun încet.

Mă aplec și-i iau penisul în gură, gemând în jurul lui.

— Vreau o mărire de salariu! îi șoptesc.

I se vede excitarea în ochi. Îi place jocul.

— Cât de mult?

Îi ling testiculele, și el își dă capul pe spate de plăcere.

— Zece mii, plus o mașină de firmă.

— Nu am puterea să autorizez așa ceva.

Intră în joc.

Mă ridic, prefăcându-mă jignită, apoi îi zâmbesc amenințător când îmi vine o idee nouă. Îl privesc drept în ochi.

— Douăzeci de mii și poți să scoți prezervativul.

Ochii lui se întunecă de o intensitate pe care n-am mai văzut-o niciodată la un bărbat. O tăcere grea se lasă între noi.

— Vrei să-ți dai drumul în mine, domnule judecător? Vrei să umpli femeia altui bărbat cu sperma ta? . . .

Corpul îi intră în convulsii. E pe cale să-și dea drumul.

— Fir-ar al dracului, Bree! strigă și-și pierde controlul de tot. Urcă-te dracului pe mine... acum!

Zâmbesc și mă las deasupra lui, mișcându-mă într-o parte și-n alta ca să mă obișnuiesc. E atât de mare!

Ne chinuim puțin, până când corpul meu se deschide, iar el alunecă adânc.

— O... futu-î! geme, apucându-mă de șolduri.

Îi călăresc intens și adânc. Mă ridic ca să mă vadă bine și îi țin cravata între degete.

Corpul lui se ridică după mine, și știu că e complet captivat.

Doamne, e frumos...

— Dă-mi-o! gem. Fute-mă!

Mă apucă de fund și începe să mi-o tragă tare. Cravata îi atârnă pe față, iar sânii mei saltă.

— O, Doamne, ce bine e! găfâi, săltând deasupra lui. Cât de adânc ai intrat! scâncesc. Atât, atât de adânc!

Se schimonosește și își dă drumul strigând, iar zvâcnitul din interiorul meu mă stârnește, făcându-mă să am și eu orgasm. Ne mișcăm încet împreună începând să ne revenim, iar mâinile lui mi se plimbă în sus și-n jos pe spate.

Ne privim în ochi.

E tăcut; cred că a amuțit de uimire. Mă întind pe pieptul lui și mă ține în brațe. Îi bate inima cu putere lângă a mea în timp ce ne odihnim câteva clipe.

— Mă bucur că nu ești cu adevărat secretara mea!

Rânjește lipit de fruntea mea.

— Păi, sunt într-un fel.

Chicotesc.

— Nu, nu-mi aminti că lucrezi pentru mine!

Zâmbesc.

— Nu-mi aminti că ești șeful meu!

Se retrage, scoate prezervativul și mă ridică din nou deasupra lui. Mă mângâie cu degetele pe braț, și aproape îi aud gândurile.

Păstrez tăcerea și nu mă pot abține, dar simt că e diferit de felul în care a fost data trecută. Pare mai cald.

— Trebuie să plec! îi șoptesc.

— Poftim?

Îi cade fața și-și strânge brațele în jurul meu.

— Nu! De ce?

— Willow merge la golf după-amiază. I-am promis că o duc.

— Am aranjat cu mama să ia copiii. Îi duce bucuroasă la activități, îmi spune.

— Nu!

Mă ridic și mă desprind de el.

— I-am promis lui Will că o duc eu.

— Dar... dar noi... N-am apucat să petrec deloc timp cu tine, se bâlbâie.

Zâmbesc și-l sărut pe buze.

— Mi-ai tras-o. Pentru asta ai vrut să vin, nu?

Se încruntă, evident enervat că subliniez ceva evident.

— Nu ți-am tras-o suficient.

— Poate altă dată.

Îi zâmbesc.

— Când?

Nu mi se pare. Este foarte dornic azi.

— Când îmi permite programul copiilor. Poate săptămâna viitoare.

Se încruntă și clatină din cap.

— Săptămâna viitoare? Nu se poate așa ceva!

Mă întoarce pe spate și se așază între picioarele mele.

— Am nevoie de tine mai mult timp.

Mă sărută și simt din nou furnicături de excitație.

— De ce? întreb șoptit.

— Pentru că nu mă satur.

Se lipește de deschizătura mea.

— Nu mi-ai plătit cei douăzeci de mii de dolari.

Rânjesc.

— Pune-ți prezervativ!

Râde și se încruntă, ridicându-se să-și pună prezervativul. În scurt timp, e din nou peste mine, frecându-și penisul de sexul meu.

— Am nevoie de tine mai mult. Două ore nu sunt de ajuns, îmi șoptește, sărutându-mă.

— De ce nu sunt de-ajuns?

— Pentru că mă uit toată ziua la tine, la naiba, dorindu-mi să fiu înăuntrul tău!

Zâmbesc, iar el mă pătrunde.

— Nu te porți ca și cum asta-ți dorești, domnule Masters! îl provoc.

Ritmul crește; se mișcă mai repede.

— N-ar trebui să mă gândesc așa la tine. Fac tot ce pot să mă controlez.

Rânjesc, iar el îmi pune picioarele pe umerii lui.

O, Doamne, asta mă îngrijorează! E prea mare pentru mine în poziția asta.

— Ai grijă! scâncesc.

Alunecă mai adânc și șuieră, arătându-se mulțumit.

— Simți asta? Simți cât de bine se potrivesc corpurile noastre?

Îmi arcuiesc spatele pe pat, iar inima mea fragilă o ia din nou la goană.

— Doamne, da!

— Copiii o să doarmă la mama, Bree. Am nevoie de o noapte întreagă cu tine. Dă-mi o noapte întreagă!

Își coboară privirea spre locul unde ni se unesc trupurile.

Mă străbate un val de încântare. Vrea o noapte.

— Când? găfâi eu.

Îmi depărtează genunchii și-mi ține picioarele în fața lui.

— Măine!

Mă pătrunde adânc, făcându-mă să țip.

— Măine-seară?

— Și dacă... ai nevoie de... mai mult? șoptesc.

Îmi ia fața în mâini și mă sărută tandru.

— Nu, promit! Încă o dată și gata!

Zâmbesc lipită de buzele lui, dar inima mi se strânge.

Încă o dată. Mă mai vrea doar o dată.

Willow urcă în mașină după lecția de golf.

— Bună! mă salută, zâmbind.

— Bună, dovlecel! Pari foarte fericită!

— Am stat de vorbă cu fata care lucrează la recepție.

O cheamă Lola.

— Serious?

Zâmbesc și o strâng de coapsă.

— Grozav! Spune-mi despre ea!

— Are optsprezece ani. E la universitate. O să fie medic.

Zâmbesc.

— E deșteaptă!

— M-a întrebat dacă vreau să joc golf cu ea în weekend.

— Serious?

O, exact de asta are nevoie — de prietene noi și inteligente. Dar, deodată, îmi cade fața.

— La naiba, mai știi că în weekend te duci cu bunicul și bunica la mătușa Patricia?

Se schimbă la față.

— O, nu, am uitat!

Nu vreau să fie dezamăgită. Știu că e singură în momentul ăsta.

— Poate putem reprograma plecarea ca să joci golf.

Se luminează la față.

— Serious? întreabă animată.

— Sigur! Pot să vorbesc cu tatăl tău și cu bunica, să vedem dacă putem reprograma.

Radiază de bucurie – de speranță.

— Ai vrea? Ar fi atât de tare!

Zâmbesc și ies din parcare pe stradă.

— Mă bucur că te distrezi aici! Ai putea fi următorul Tiger Woods.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dar cu mai puține drame, desigur.

Îmi zâmbeste, foarte mulțumită de sine, apoi se uită pe geam și ridică din umeri.

— E mult mai bine decât credeam, asta e sigur.

— Vezi? râd eu. Știu ce-i distractiv. Deși, când l-am călcat pe tatăl tău cu mașinuța de golf, a fost cel mai distractiv lucru din viața noastră.

Râde și clatină din cap.

— Ce năucă ești!

Ajungem și opresc lângă Porsche-ul lui.

E acasă!

Un val de adrenalină mă străbate. Trec prin asta în fiecare zi. Ori de câte ori îi aud sau îi văd mașina, mă cuprinde bucuria, chiar dacă nu o arăt niciodată.

Când intrăm în casă, aud vocea lui profundă răsunând pe coridoare în timp ce vorbește cu Janine, în bucătărie.

E în costum, ca de obicei, arătând aranjat și impecabil pentru lumea din afară. Nimeni n-ar ști că acum două ore era pe spate, iar bona îl călărea zdravăn.

Îi zâmbesc, iar ochii lui sexy privesc lung în ai mei. E ca și cum m-ar întreba tacit dacă îl mai simt și acum adânc înăuntrul meu. Răspunsul e da!

Hm, ce sexy e!

— Bună, tată! strigă Sam, venind în urma noastră.

— Bună, Samuel!

Zâmbește și-i ciufulește părul.

— Bună, Janine! îi spun și mă apropii de ea.

Janine se întoarce și-mi zâmbește călduros, apoi mă sărută pe obraz.

— Bună, fata mea frumoasă!

Eu și Janine ne-am apropiat mult. Stau în fiecare zi cu ea în bucătărie în timp ce gătește și povestim. E o femeie minunată.

Julian pare surprins când vede interacțiunea noastră.

— Ați ales o câștigătoare când ați angajat-o, domnule Masters. E lumina din casa asta, serios! spune Janine.

Pufnesc în râs.

— O, te rog, nu exagera! Acum, spune-i lui Janine vestea ta, Will!

Fata ridică din umeri, vizibil stânjenită.

— Are planuri în weekend cu noii ei prieteni de la golf, răspund în locul ei.

Janine se întoarce spre Willow.

— Serios? Ce veste grozavă!

Eu și Janine ne-am tot gândit cum s-o ajutăm pe Willow să treacă de povestea cu hărțuirea și credem amândouă că a-și face noi prieteni e cheia pentru a dobândi încredere.

— Cum a fost lecția de golf, Will? o întreabă Julian.

— Bine!

Ea ridică din umeri.

— Chiar îmi place.

— Și se pricepe, adaug, luând-o de mână. Am ajuns devreme azi acolo și am urmărit-o; am fost uimită de talentul ei!

Îi zâmbesc lui Willow.

— E foarte profesionistă.

Willow rânjește, iar zâmbetul lui Julian se îmblânzește, rămânând cu ochii la mine.

— Vrei să lucrăm acum la eseu sau îl facem mai târziu? o întreb.

Se încruntă.

— Putem mai târziu? Aș face un duș.

— Sigur.

Îmi întorc atenția la Sammy.

— Hai, puștiule, să jucăm baschet!

— Mă duc să aduc mingea.

Aleargă la etaj să-și ia mingea de baschet.

Janine dispăre în baie.

Julian se uită în ochii mei.

— Asta faci în fiecare după-amiază când bărbatul casei nu e în preajmă?

Îmi mușc buza de jos.

— Da!

Mă opresc.

— Dar uneori mă duc și la întâlniri de secretariat.

— Și cum sunt acelea?

Ochii îi coboară la buzele mele.

— Sunt punctul culminant al săptămânii, domnule.

Aerul dintre noi scapără și, la naiba, vreau să mă întorc la hotel chiar acum.

— Și pentru mine! îmi șoptește.

Ne uităm unul la altul, iar tensiunea sexuală dintre noi e intensă. Doamne, nu-mi vine să cred că am făcut sex acum doar câteva ore! A fost adânc înăuntrul meu și abia aștept să-l am din nou.

Janine se întoarce în cameră, distrugând momentul, exact când Sammy intră cu mingea de baschet sub braț. I-o smulg din mâini, o fur și o iau la fugă.

— Cine nu-i atent pierde, fraiere! strig la el.

— Brell! strigă Sammy și fuge după mine. Asta nu face parte din reguli.

— Regulile sunt făcute să fie încălcate! strig și bat mingea pe treptele din față. Vino să mă ataci!

Julian

Mă uit la cei doi prieteni ai mei care stau la masă cu mine. Suntem la restaurantul nostru preferat pentru micul-dejun. Vorbesc despre ceva ce a apărut azi în ziar, dar sunt cu mintea în altă parte.

— Ești tăcut azi, Masters! remarcă Spence.

Mestec mâncarea și ridic din sprâncene, tăind omleta.

— Am făcut-o!

Se încruntă amândoi.

— I-am tras-o bonei.

Amândoi fac ochii mari.

— Poftim? Parcă spuneai că nu te atingi de ea! spune

Seb șocat.

— Așa e!

— Stai!

Spencer se uită de la mine la Seb.

— E vorba de bona aia sexy care te-a călcat la golf săptămâna trecută, nu?

Dau aprobator din cap.

Seb se sprijină de masă.

— Unde ai făcut-o?

— M-a prins că mă masturbam în baie într-o seară.

— Poftim?

Închid ochii, copleșit de amintirea aceea.

— Și ce-ai făcut când ai văzut-o? Iește Seb.

— Am continuat, am terminat și pe urmă mi-am întins sperma pe abdomen pentru efect.

Bag furculița plină în gură și ridic din umeri.

Rămân amândoi cu gura căscată, apoi izbucnesc în râs.

— Ce dracu'? șoptește Seb. Și pe urmă?

— Pe urmă am invitat-o la hotel.

Băieții schimbă o privire.

— Aia sexy? repetă Spencer. Cu părul lung, brunet? Care șofează prost?

— Da! se răstește Seb, enervat. Dar tu câte bone crezi că are?

Mănânc mai departe în timp ce așteaptă amândoi să continui.

— Și? se încruntă Spencer. Pe urmă ce s-a întâmplat?

Clatin din cap și mă șterg la gură cu șervetul.

— Ne-am tras-o și a fost cel mai extraordinar futai din viața mea.

Băieții cască ochii și mai tare, de parcă mai era posibil.

— Ieri ne-am întâlnit iar și mi-a prăjit creierul cu vorbe murdare, iar pe urmă mi-a tras-o de m-a tâmpit. Pe urmă a plecat, iar eu sunt în erecție întruna de atunci.

— Al dracului de sexy! șoptește Spencer. Ce-o să faci?

Iau o gură de suc de portocale.

— Mă întâlnesc iar cu ea la hotel diseară.

— Atât de bine e? murmură Spencer. Două seri la rând?

Dau din cap și răsuflu greoi.

— Dar trebuie să mă controlez. Copiii o iubesc. Nu vreau să stric totul pentru ei.

Brielle

Julian Masters
 Solicită compania lui
 Bree Johnston
 Ocazia: Analiza situației
 Data: Diseară
 Când: 19.00
 Unde: Camera 612, Rosewood, Londra.
 Cod vestimentar: Formal

Recitesc informația pe telefon. Formal? Ce naiba înseamnă asta?

La naiba cu el și cu invitațiile lui amețitoare la sex! Caut printre hainele din magazin, enervată.

Asta e prea scurtă, asta e prea mulată, asta e prea demodată!

Nu e ca și cum o să port hainele astea prea mult, nu? O să le rupă de pe mine de cum mă vede.

Zâmbesc în sinea mea. Ce problemă am și eu! Un card de credit nelimitat ca să-mi cumpăr ceva frumos de îmbrăcat pentru o întâlnire cu un zeu sexy cu scula mare.

Ce viață am! Am devenit Frumușica.

Julian are întâlniri toată ziua, dar s-a schimbat ceva între noi de când ne-am întâlnit ieri. Acum mă urmărește fățiș. Săptămâna trecută n-o făcea. De fapt, evita cu orice preț să mă privească în ochi.

Îmi sună telefonul și apare un număr necunoscut.

— Alo! răspund.

— Bună, Brel, sunt Frances!

Mama lui Julian.

— O, bună!

Zâmbesc neliniștită. La naiba, ce vrea? O, Doamne, oare știe?

— Voiam să te invit la prânz azi, draga mea!

Îmi umflu obrajii, știind că n-am timp de așa ceva azi. Vreau să mă pregătesc de întâlnirea mea pornografică formală.

— Nu e nevoie să mă inviți! Îi spun amabilă.

— Dar vreau s-o fac! Te iau la 12.30!

La naiba, ce insistență e!

— Hm, sunt deja în oraș, ne putem întâlni undeva?

— OK, dragă! Să mergem la Polpetto! E pe strada Berwick.

— Da, OK, ne vedem atunci!

— Grozav! Abia aștept să te cunosc mai bine!

Închide telefonul.

Futu-i! Știe!

Oare știe? Îmi mușc unghia, știind că n-ar avea de unde să știe decât dacă i-a spus el, dar e imposibil să-i fi spus... Nu-i așa?

Îi formează numărul. Telefonul sună, iar eu simt că-mi tresaltă stomacul. Nu l-am mai sunat niciodată.

— Bună, frumoasa mea Bree! toarce.

— Bună!

Zâmbesc prosteste. Mă buimăcește.

— Cu ce pot să te ajut?

Simt furnicături auzindu-i vocea.

— Bree? Alo?

Mă încrunt.

— O, scuze! I-ai spus mamei tale?

— Ce să-i spun?

— Despre noi.

— Nu! Sigur că nu! De ce?

— Tocmai m-a sunat și m-a invitat la prânz.

— Poftim?

— Știu, dar a fost insistentă, și n-am putut s-o refuz.

— Nu-ți face griji, o sun eu!

— N-nu! mă bâlbâi. Dacă o suni acum și anulezi întâlnirea pentru mine, o să știe sigur că e ceva între noi.

— Hm...

— Ești absolut sigur că nu știe nimic? îl întreb încruntată.

— Da, și să nu-i spui nici tu!

Mă încrunt.

— Nu pot să mint, Julian! Dacă mă întreabă cumva dacă facem sex, trebuie să-i spun adevărul.

— Să nu îndrăznești! Nu te duce la întâlnire dacă nu poți să-ți ții gura!

Îmi mușc buza. E un dezastru, pentru că nu mă pricep deloc să mint.

— Ești convins că nu știe? mai întreb o dată.

— Bree, mama te invită la prânz ca să scoată informații de la tine. Are o minte brici. Să nu te lași amăgită de atitudinea ei prietenoasă!

Fac ochii mari.

— Ce fel de informații?

— Informații despre noi.

— Bine! Deci nu pot să-i spun că ne întâlnim la hoteluri și ne-o tragem în ultimul hal?

Râde, iar sunetul îmi pătrunde în oase.

— De ce nu-i spui că îl domini sexual pe fiul ei și e pe punctul de a avea nevoie de operație din cauza dependenței sexuale de tine?

Zâmbesc.

— Grozavă idee!

— Abia aștept seara asta!

Îmi dau seama că zâmbește.

— Și eu!

Mă uit la hainele de pe rafturi.

— Stai, cred că știu de ce vrea să se vadă cu tine! Îmi spune, de parcă și-a amintit brusc ceva.

— De ce?

— Am întrebat-o dacă pot să stea copiii la ea în fiecare joi seara.

— De ce? mă încrunt.

— Pentru că îmi doresc o noapte întreagă cu tine în fiecare săptămână.

Speranța îmi înflorește în piept.

— Serios?

— Asta dacă mă primești în fiecare săptămână.

— Te-aș primi în fiecare zi dacă aș putea, Jules! șoptesc.

— Mai vorbește tu mult așa și s-ar putea să nu mai mergi pe picioare câteva zile!

Chicotesc.

— Oricum mersul e supraestimat.

— Ce ai pentru mine în seara asta? îmi șoptește.

— Orice vrei!

Mă uit la clienții din jurul meu care nu bagă de seamă abilitățile mele de a conversa obscen.

— Sunetul vocii tale mă excită, chiar dacă stau la birou.

O să mă joc cu el.

— Spune-mi despre penisul acela frumos, domnule Masters! Ai idee cât de des mă gândesc la el? șoptesc.

— Ești o bonă obraznică, domnișoară Brielle! Penisul meu trebuie să te pedepsească pentru lucrurile la care mă faci să mă gândesc la serviciu.

— Sunt bona ta obraznică, spun încet.

Inspiră brusc.

— Da... Ești!

— La revedere, domnule Masters!

— La revedere, Bree!

Închide telefonul.

Rânjesc în sinea mea și mă uit în continuare la haine când telefonul sună iar. Numele domnului Masters apare pe ecran.

— Bună!

— Nu-mi mai atrage atenția cu sexualitatea ta! îmi spune, iar eu zâmbesc. I-am spus mamei că am întâlniri oficiale în fiecare joi seara pentru o vreme și că nu poți avea grijă de copii pentru că ai început să faci un curs la universitate.

Mă încrunt.

— Ce curs?

— Nu-mi amintesc ce anume i-am spus, dar cred că era vorba de sculptură.

— Poftim? mă încrunt. Sculptură? De ce naiba i-ai spus de sculptură? Ce este măcar un curs de sculptură?

— Nu știu!

— O, minunat!

Ridic mâinile în aer.

— Nu numai că mă pui s-o mint pe mama ta că suntem parteneri de sex, dar acum vrei să-i spun o minciună prostească despre interesul meu pentru sculptură – un subiect despre care nu știu nimic. Și ce-ar trebui să spun când mă întreabă?

Râde.

— Sunt sigur că-ți vine vreo idee!

Îmi dau ochii peste cap.

— O să-i spun că nu pot avea grijă de copii joi seara pentru că sunt prea ocupată să-i sug fiului ei creierul cât un bob de mazăre prin capul penisului.

Râde în hohote.

— O idee grozavă!

Mai râde un timp.

— Nu că-i spui mamei chestia asta, ci partea cu sup-tul. Ar trebui să exersăm tehnica asta diseară.

— La revedere, Julian! îi răspund tăios.

— La revedere, Bree! îmi spune cu vocea plină de căldură.

Mă mai uit un pic la hainele de pe umerase. La naiba cu cumpărăturile! Ar trebui să port un sac de gunoi diseară.

Să vedem cât de sexy i se pare!

Intru în restaurantul elegant la 12.30 fix. Frances se ridică și-mi face semn cu mâna, așa că mă îndrept spre ea.

— Bună!

O sărut pe obraji.

— Brell, mulțumesc mult că ai venit!

Arată spre masă.

— Te rog, ia loc!

Mă așez pe scaun.

— Vrei puțin vin? mă întrebă.

— Nu pot, conduc, dar mulțumesc!

Ea își toarnă un pahar și cheamă ospătarul la masă.

— Ce ai dori, Brell?

— Doar o Cola dietetică, te rog!

Arunc o privire la restaurantul italian în care ne aflăm. E frumos, plin cu fotolii de piele, și are un aer de opulență supremă.

— Locul ăsta e minunat!

— Așa e, iar mâncarea e divină! spune cu entuziasm.

— Așadar, spune-mi, cum te acomodezi?

Ridic din umeri.

— Bine, cred! O să fie mult mai bine când o să rezolv problemele lui Willow de la școală.

Sosește băutura pe care am comandat-o.

— Mulțumesc!

Zâmbesc și iau paharul de la ospătar.

Frances se schimbă la față.

— Ce se întâmplă?

— Niște ticăloase proaste se iau de ea.

— Cine sunt?

Îmi dau ochii peste cap.

— Niște răsfățate mici, bogate și jalnice. Mi-am pierdut complet cumpătul cu ele în weekend.

— De ce?

Frances soarbe din vin, ascultând cu atenție.

— Am apărut de după colț, căutând-o pe Willow, când am auzit-o pe una dintre ele sugerând că mama lui Will probabil s-a sinucis pentru că voia să scape de ea.

Lui Frances îi cade fața și i se umplu ochii de lacrimi.

— Știu! Nu e cel mai cumplit lucru pe care l-ai auzit vreodată?

Clatină din cap, neputând să creadă.

— Și ce-ai făcut?

Îmi dau ochii peste cap.

— Mi-am pierdut cumpătul și am făcut o scenă monstruoasă. Le-am provocat s-o mai atace vreodată dacă vor să aibă de-a face cu mine. Am înjurat și mi-am pierdut complet controlul.

— Unde s-a întâmplat asta?

— La fotbal.

— Unde era Julian?

— Julian e inutil. Mamele alea proaste sunt ocupate, încercând să-l ia de bărbat, iar el e prea ocupat să se fe-rească de ele ca să observe ceva. Când am abordat-o pe mama bătăușei... și recunosc... Ridic mâna, recunoscân-du-mi greșeala: M-am pierdut cu firea și am amenințat că o reclam la poliție, dar Julian a apărat-o pe ticăloasa aia mică, nu pe propria lui fiică, fără măcar să știe ce se întâmplase.

— Poftim?

Frances mijeste ochii.

— De ce face mereu treaba asta? Cât de tare mă enervează!

Fac ochii mari.

— Știu! Și pe mine! Ne-am certat îngrozitor, așa că am dus copiii la McDonald's, spunându-i clar lui Julian că nu e invitat.

Iau o gură de suc.

— Dar... în apărarea lui, nu auzise ce îi spusese ră fetele acelea lui Willow.

Frances zâmbește și-și sprijină coatele pe masă.

— Te descurci bine cu el!

Râd fals.

— Sunt sigur că mă consideră o mare durere în fund. Numai de-ar ști ea că el chiar vrea să intre și acolo!

— Mulțumesc mult pentru cina de săptămâna trecută! A fost plăcut să văd copiii atât de fericiți!

Îmi ia mâna peste masă.

— Mă gândesc întruna la schimbarea pe care am vă-zut-o la ei de când ai venit tu. Mai ales la Will.

Zâmbesc și-i strâng mâna.

— Eu mulțumesc că ai venit! Sunt niște copii minunați. Am noroc că pot petrece timpul cu ei.

Fac ochii mari.

— O, am uitat! Willow a fost invitată să joace golf cu noua ei prietenă în weekend.

— Willow joacă golf, mai nou?

— Da, am înscris-o la cursuri. M-am gândit că ar fi ceva ce poate face împreună cu tatăl ei.

Frances mijeste ochii.

— Ai o relație, draga mea?

— Nu!

— Hm...

Zâmbește cu paharul de vin la gură.

— La ce te gândești? o întreb surâzătoare.

— La nimic!

Zâmbește sarcastic.

— Voiam să-ți dau câteva indicii, știi, în caz că ai vreo odată de gând să — ridică din umeri și mișcă paharul de vin prin aer — să te întâlnești cu Julian al meu.

Mă prefac că râd ca să nu vadă că mint.

— O, ce amuzantă ești!

Ar fi trebuit să iau vin! La naiba, ar fi trebuit să iau tequila!

Frances devine serioasă.

— Serios? Acum vrei să-mi ascuți sfatul?

Mă încrunt.

— Știi de ce orice femeie care încearcă să-l agațe ajunge să dea greș.

Beau o gură de suc; trebuie să aflu indiciile fără ca ea să știe că trebuie să le aflu.

— Ești mare figură! o tachinez, terminând băutura.

— Julian nu a mai avut o iubită de când a murit Alina.

— Soția lui.

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— L-a schimbat cumva.

Acum fac fețe-fețe.

— Julian s-a închis când a cunoscut-o și nu și-a mai revenit după moartea ei.

— Cât de trist! șoptesc.

— Așa e, dar știu că e foarte singur.

— Știu că are întâlniri... cu femei, îi spun, încercând s-o încurajez.

— Da, dar numai în condițiile puse de el.

— Condiții?

— Nu vrea să se întâlnească cu o femeie decât ca s-o folosească pentru sex. De îndată ce ele se îndrăgostesc de el, rupe relația de fiecare dată.

— Ți-a spus asta?

Nu mi-l pot imagina că i-ar spune așa ceva nimănui, cu atât mai puțin mamei sale.

— Nu e nevoie s-o facă. Știu că asta se întâmplă. Spune că ele îi cerșesc atenția.

— Și de ce e atât de rău dacă se îndrăgostește cineva de el? Nu înțeleg!

— Nu-și dorește responsabilitatea de a face o femeie fericită. E prudent. Multe femei îl vor pentru banii lui, iar el o știe foarte bine.

Dar eu nu-i vreau banii. Ci penisul lui ca un ciocan pneumatic, îmi spun.

— De ce ar alerga o femeie după un bărbat numai pentru banii lui? E un mod absurd de a trăi! comentez.

Frances soarbe din vin și mă studiază.

— Tu știi ceva despre banii lui Julian sau despre Grupul Masters, draga mea?

— Nu și nici nu vreau! Discuțiile despre bani mă stânjenesc.

Interlocutoarea mea îmi zâmbeste, părând impresionată și făcându-mă să simt că mă descurc la interviu.

Vine și mâncarea.

— În legătură cu sfaturile acelea pe care le ai, fi spun, luând prima înghițitură de mâncare.

Știu că n-ar trebui să fac aluzii, dar sunt informații pe care trebuie să le aflu. Aș putea să le vând pe piața neagră.

Rânjește la mine.

— Păi, dacă m-aș întâlni cu Julian, mi-aș ține cărțile pentru mine, pentru că o ia la fugă dacă simte că se înfiripă o relație.

Mă încrunt.

— Și n-am vrea să-l speriem prea curând, nu-i așa?

Frances ia o înghițitură.

— Am aștepta până când nu-și mai dă seama de sentimentele lui.

Nu-mi vine să cred! Chiar a venit azi aici ca să-mi spună cum să pun mâna pe el! Julian avea dreptate: e isteată foc! Pun cuțitul și furculița pe farfurie și iau paharul.

— Știi că eu și Julian nu ne potrivim, nu?

— Julian nu e potrivit pentru nimeni. Are probleme, dragă, dar e diferit cu tine.

Beau din pahar, cu ochii la ea.

— Ce vrei să spui?

— Știe că nu te interesează banii. Știe că te adoră copiii. Nu-și poate lua ochii de la tine când ești în cameră. Tu nici nu știi, dar deja e ca o bucată de plastilină în mâinile tale. Ceea ce faci cu plastilina și cum o modelezi va stabili rezultatul.

Mă șterg la gură cu șervetul.

— Pot să te asigur că eu și Julian suntem doar colaboratori platonici! o mint cu nerușinare.

Îmi zâmbește și ia o gură de vin.

— Bineînțeles!

Întinde brațul și-mi mângâie mâna pe masă.

— Iar eu te cred.

Futu-i! E clar că știe.

Ochii ei pătrunzători mă privesc, și sunt cât pe ce să cedez și să-i spun adevărul; nici măcar nu mai e amuzant.

Nu o spune! Nu o spune!

Îmi îndes mâncare în gură ca să nu vorbesc.

Urc în mașină pe la două după-amiaza. Am luat un prânz prelungit și chiar îmi place de Frances. Am vorbit despre cărți, filme și, în mod surprinzător, avem multe în comun.

Un lucru pe care mi l-a spus m-a pus pe gânduri.

„Știi ceva despre banii lui Julian sau Grupul Masters?”

Ce voia să spună cu asta?

Caut Grupul Masters pe Google și aștept să se încarce.

Grupul Masters – Regatul Unit

Director executiv – Joseph Masters

Manager general – Julian Masters

Valoare estimată – Șaisprezece miliarde de dolari.

Petrol, bursă, benzină, IT, bănci, imobiliare

Mă uit încruntată la ecranul din fața mea și clipesc.

Poftim?

Șaisprezece miliarde de dolari!

Cu cine dracu' mă culc?

Capitolul 12

Brielle

STAU PE CORIDOR ÎN HOTELUL LUXOS, CU UMERII PLEOȘTIȚI și cuprinsă de emoții.

În seara asta, port o rochie de seară neagră, fără bretele.

Sunt agitată – mai agitată ca niciodată – și nu sunt sigură de ce. Poate pentru că îmi place rochia asta, mă simt ca o prințesă și mi se pare o întâlnire adevărată.

Știu că nu e așa. Sigur că nu e. Dar pot să-mi îngădui să uit de realitatea situației doar pentru o seară, nu-i așa?

Bat timid la ușă, iar Julian o deschide în grabă, zâmbind când mă vede. Mi se taie respirația pe loc.

Poartă un costum negru de seară. Are părul aranjat perfect, iar felul în care se uită la mine mă înfierbântă.

— Frumoasa mea Bree!

Inima mea o ia la goană.

— Bună!

Zâmbesc și intru în cameră. Închide ușa după noi, luându-mi geanta cu lucruri pentru noapte și așezând-o cu grijă pe suportul pentru bagaje. Când se întoarce spre mine, îmi cuprinde fața cu mâna și mă sărută încet.

— Am așteptat asta toată ziua!

Zâmbesc, lipită de buzele lui și punându-i mâinile pe umeri.

— M-ai avut chiar ieri, Jules!

— Nu a fost de ajuns! Cum aş putea să mă satur de tine în două ore?

O, Doamne! Sunt total dusă când se poartă drăguț.

Zâmbim în timp ce ne sărutăm și-i cuprind gâtul lat cu brațele.

— Ce planuri ai pentru mine în seara asta? îl întreb.

Îmi zâmbește.

— M-am gândit să ieșim la cină și poate și să dansăm.

Ridic din sprâncene.

— Serios?

Julian zâmbește, văzându-mi reacția pozitivă, și mă îmbrățișează, strângându-mă tare.

— Serios!

Doamne, ce chipeș e! Închid ochii și îmi las capul pe umărul lui.

Încetează! Nu e decât o fațadă — o parte din jocul lui. Nu te lăsa păcălită, orice ai face, Brielle!

Face un pas în spate și mă ia de mână, ducând-o încet la buze s-o sărute.

— Unde vrea fata mea să meargă în seara asta?

Se uită în ochii mei.

Fata lui!

Futu-i, era mai sigur când era un ticălos obișnuit care nu voia decât să mi-o tragă!

Ridic timid din umeri, copleșită de seducția lui tandră.

— N-am idee unde să merg în Londra.

Îmi întinde mâna și-l iau de braț.

— Se pare că eu hotărâsc, atunci!

Rânjește.

Chicotesc și mă ridic pe vârfuri să-l sărut.

— Există vreun moment în care nu hotărăști tu, domnule Masters?

— Cu siguranță, nu!

Ieșim din cameră, iar liftul ne așteaptă.

„Cu siguranță, nu!”

Ce vrea să spună cu asta? De-asta nu vrea să se îndrăgostească, pentru că nu mai poate controla lucrurile?

Liftul ajunge la parter și ieșim ținându-ne de mână.

Hm, ce lucru interesant a spus, o să revin asupra lui!

Trei ore mai târziu, mă topesc la propriu pe masă în fața lui.

Suntem la Closs Maggiore, un restaurant exclusivist din Mayfair, și stăm în grădină. Mesele sunt luminate de lumânări, iar deasupra noastră sunt atârinate becuțe. O muzică relaxantă învăluie tot spațiul exterior.

Șampania curge cu ușurință, și am avut o cină grozavă. Conversația se desfășoară nestingherit. Julian e mai relaxat decât a fost vreodată cu mine, râzând cu poftă și fiind fermecător, inteligent și spiritual. Am vorbit despre facultate, despre munca lui, despre munca mea de acasă, despre prieteni și familie. Mi se pare că suntem la o întâlnire adevărată.

Lumina focului aprins îi dansează pe față când mă privește atent, luând o gură de șampanie.

— Și ce ți-a spus mama azi?

Chicotesc. Alcoolul mi s-a urcat deja la cap.

— Vrea să-ți fac curte.

Zâmbește și se strâmbă.

— Chiar ți-a spus asta?

— Da!

— Scuzele mele! E nerușinată!

Zâmbesc și sorb din șampanie, tăcând de data asta.

Mă privește în ochi.

— Ce i-ai spus, Bree? Ce i-ai spus când te-a îndemnat să-mi faci curte?

Răspunsul e important pentru el, îmi dau seama.

— I-am spus că nu le fac curte bărbaților.

Ridică din sprâncene.

— E adevărat?

— Da!

Îmi umezesc buza de jos.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este o relație cu un bărbat.

Julian stă mai drept pe scaun, cu privirea întunecată.

— Dar ce vrei?

— Ceea ce am deja.

Ne privim în ochi.

— Și anume?

Îi zâmbesc dulce.

— Un șef sexy cu un penis imens ca un ciocan pneumatic.

Se îneacă, râzând în hohote.

— Sincer, Bree, ești incredibilă!

Pufnesc în râs și apoi rămânem cu ochii unul la altul, redevenind serioși.

— Mama ta încearcă să te însoare, îi șoptesc.

— Da!

— Promite-mi că atunci când va veni vremea să ne despărțim...

Pe față îi apare o expresie încruntată.

— Ce să-ți promit?

— Promite-mi că nu mă vei transforma în cealaltă femeie!

Se uită la mine, și știu că am atins un punct sensibil.

— Promite-mi că o vei încheia frumos și vei căuta o viitoare soție fără ca eu să fiu lângă tine!

Julian se sprijină încet de scaun.

— Pot să te asigur că nu sunt în căutarea unei soții.

Îi iau mâna și-i sărut dosul palmei.

— Iar eu nu sunt în căutarea unui soț. Nu avem mult timp împreună, Jules! Mă voi întoarce acasă, în Australia, până la urmă.

Îi sărut mâna din nou, iar el mă urmărește cu sprâncenele împreunate.

— Hai să profităm cât mai mult de perioada asta scurtă pe care o avem la dispoziție!

Își întoarce mâna și-mi cuprinde obrazul, trecându-și degetul mare pe buza mea de jos.

— Cred că ești cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, recunoaște cu blândețe.

Simt că devin prosteste de emoționată pentru că știu sigur că e cel mai chipeș bărbat cu care am fost vreodată. Confirmarea mamei lui că e foarte singur și tulburat a deschis cutia Pandorei în inima mea. Suferința prin care a trecut în timp ce creștea doi copii frumoși... Nu-mi pot imagina asemenea durere. Niciun bărbat nu ar trebui să treacă prin așa ceva. Nu e de mirare că s-a închis față de lume. Se teme să mai lase pe cineva să se apropie.

Vreau doar să fie totul bine pentru el și să-l ajut să-și găsească drumul. Sinceră să fiu, îi sunt recunoscătoare lui Frances pentru întâlnirea noastră de la prânz. Acum îl văd pe Julian în cu totul altă lumină.

O lumină frumoasă, dar chinuită.

Zâmbesc, încercând să mă smulg din emoțiile astea siropoase.

— Ai spus că mă duci să dansez.

Rămâne cu mâna pe bărbia mea.

— Unde ar vrea fata mea să danseze? îmi șoptește.

Mă uit în ochii lui.

— Oriunde, numai să fiu cu tine.

Ne lovim de perete cu o bufnitură, buzele lui le zdrobesc pe ale mele, iar șoldurile lui mă țintuiesc de perete.

— Deschide ușa! îi spun gâfâind. Deschide-o!

Își scoate cu greu cheia din buzunar, iar ușa se deschide în sfârșit cu un scârțâit. Mă prinde din nou și mă sărută în timp ce mă împinge cu spatele în cameră.

Am dansat ore întregi, ne-am sărutat ore întregi, iar acum suntem acasă și nu mai pot aștepta nicio clipă să-l am.

Mă întoarce și-mi trage fermoarul rochiei, cu buzele zăbovind pe gâtul meu. Îmi desface lenjeria și o lasă să cadă pe podea, iar eu rămân doar în pantofii negri cu tocuri amețitor de înalte. Ochii lui flămânzi coboară spre corpul meu când mă întoarce cu fața spre el, apoi se ridică spre fața mea.

— Te vreau! îi șoptesc. Te rog! Nu mai pot aștepta!

Își pierde controlul și lasă sacoul să-i cadă de pe umeri, aruncându-l pe podea.

Îmi scot pantofii și trag cuvertura de pe pat, întinzându-mă și așezându-mi capul pe pernă.

Mă privește în ochi, descheindu-și încet nasturii de la cămașă și scoțându-și pantalonii.

Ochii îmi coboară pe corpul lui, pe pieptul lat și muscular, pe abdomenul tonifiat, către penisul gros și întărit ce-i atârnă greoi între picioare. Văd fiecare venă, iar lichidul preejaculator picură din vârful.

Paradisul!

— Cum mă vrei?

Se apleacă să mă sărute.

Îi prind fața în mâini.

— Deasupra mea, ținându-mă aproape.

Ne sărutăm.

— Vreau să fie lent în seara asta, iubitule!

Închide ochii, iar buzele lui le acoperă pe ale mele.

E chiar aici, cu mine. O simte și el. Orice ar fi asta.

Julian se așază deasupra mea. Desfac picioarele să-i cuprind corpul masiv și-i zâmbesc, plimbându-mi mâinile în sus și-n jos pe spatele lui lat. Alunecă încet înăuntru, și amândoi închidem ochii, gemând de plăcere.

Sărutările noastre sunt tandre, penisul lui alunecă adânc și, în momentul acesta, mă simt incredibil de apropiată de el. Julian iese încet și intră la loc.

— Fir-ar al dracului! geme el. O să mă omori naibii cu zile!

Aburul umple baia.

N-am idee cât e ceasul, dar am făcut dragoste ore întregi, iar acum stăm amândoi în cada adâncă și fierbinte. E ca și cum nu vrem să dormim, pentru că noaptea se va sfârși. Se întinde pe spate, iar eu mă sprijin de el și-mi las capul obosit pe pieptul lui. El își freacă fața înainte și înapoi pe fruntea mea, ținându-mă strâns.

Mă simt mai apropiată de el decât ar trebui.

— Cum ți-ai pierdut virginitatea?

Zâmbesc în sinea mea.

— O, Doamne, nu-mi aminti de eșecul ăla!

Picură apă caldă pe umerii mei.

— La propriu!

Chicotesc.

— Najika Merris.

Zâmbesc lipită de pielea lui, știind deja că o să-mi placă povestea.

— Era mai mare decât mine. Mă dorea foarte mult.
Șovăie.

— Mi-a oferit o felație la balul școlii.

— Poftim? îl întreb răsând și ridic ochii la el, mirată.

Câți ani aveai?

— Șaisprezece.

Clatin din cap, apoi mă sprijin din nou de pieptul lui cald și puternic.

— Mi-a supt-o în spatele sălii.

Chicotesc, imaginându-mi scena pe care o descrie.

— Pe urmă a făcut sex cu mine în timp ce prietenii mei se uitau.

Mă ridic șocată.

— Poftim?

Rămân cu gura căscată.

— Prietenii tău s-au uitat cum ți-ai pierdut virginitatea?

Îmi zâmbește și mă trage înapoi la pieptul lui.

— Da, pe urmă a făcut sex și cu ei doi. Toți ne-am pierdut virginitatea în aceeași seară cu aceeași fată.

Izbucnesc în râs.

— O, Doamne! E cea mai groaznică poveste despre virginitate din lume! Ce parașută!

— Oribil!

Julian se strâmbă.

— Destul de nostim...

Se oprește.

— Destul de nostim, ce?

— N-am spus nimănui povestea asta.

— Bine! Nici n-ar trebui!

Încep să râd.

Îl simt zâmbind deasupra mea și mă sărută pe frunte, strângându-mă mai tare în brațe.

— Te mai vezi cu prietenii aceia? îl întreb.

— Sunt încă cei mai buni prieteni ai mei. Sebastian și Spencer. Ne vedem tot timpul.

— Păi, presupun că aveți o legătură specială acum.
Râde.

— Da, e o poveste amuzantă despre care vorbim deseori când ne îmbătăm.

Lăsăm tăcerea să se mai prelungească puțin.

— Jules, pot să te întreb ceva?

Mă sărută încet pe tâmplă.

— Ce anume?

— Ce e cu scenetele?

Rămâne tăcut.

— Când mă inviți aici, în nopțile astea, de ce vrei să mă costumez și să nu fiu eu însămi?

Se oprește o clipă, apoi răspunde:

— Pentru că femeia frumoasă care locuiește în casa mea și-mi îngrijește copiii e prea bună pentru mine.

Îl ascult tăcută.

— N-ar trebui să i-o trag așa cum ți-o trag ție.

Mă încrunt pe pielea lui, apăsată de degetele care-mi mângâie spatele.

— De ce nu poți să i-o tragi cum mi-o tragi mie? șoptesc.

— Pentru că e genul de fată de care te îndrăgostești, iar eu nu sunt făcut pentru dragoste. N-aș face decât s-o dezamăgesc.

Mi se umezesc ochii. Dumnezeuule mare, e distrus!

Cădem amândoi pe gânduri și știu că trebuie să învelesc atmosfera.

— Oricum, fata aceea care trăiește în casa ta e frigidă și nu le-ar trage-o prietenilor tăi niciodată.

Ridic ochii la el.

Îmi zâmbește și mă sărută blând.

— Ar trebui să stai departe de ea.

Zâmbesc, sărutându-l.

— Așa am de gând, nu-ți face griji! E diavolul deghizat.

Chicotesc și ne sărutăm din nou.

Și, doar pentru seara asta, totul e bine în lumea mea.

E vineri, iar Julian trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta. Și-a eliberat după-amiaza ca să vină cu mine la întâlnirea de la școală. Abia aștept să văd ce are să ne spună profesorul. Sper să nu fie atât de rău pe cât mă aștept.

Am făcut puțină ordine în camera lui Sammy și trec pe hol să arunc o privire în camera lui Julian, încruntându-mă când văd ceva nelalocul său.

E o carte, întoarsă pe dos, deschisă pe noptieră. Intru și o ridic.

Când copiii suferă

Pentru adulți, ca să ajute copiii să accepte moartea.

Mi se umplu ochii de lacrimi și mă așez pe pat cu cartea în mână.

Mă copleșește tristețea. Mi-aș dori să nu fi fost nevoie ca o asemenea carte să fie scrisă. Mi-aș dori să nu aibă nimeni nevoie de ea. Cum îți înveți copiii să trăiască fără mama lor?

Stau acolo o clipă, cu lacrimi în ochi.

Au trecut prin atâtea! Mi-i imaginez la înmormântare și la praznic. Willow avea zece ani, Sammy, doar trei. Probabil nici nu-și amintește de ea. Îi văd îmbrăcați frumoși, pe Samuel într-un costumaș în brațele tatălui său. Julian probabil a organizat înmormântarea.

A fost îngropată sau incinerată? Unde e mormântul ei?

De atunci a rămas casa tăcută și tristă?
 Aud mașina lui Julian pe alee. Așez cu grijă cartea la
 loc pe noptieră și cobor pe scări să-l întâmpin.

Vreau să-i spun că totul va fi bine.

Dar nu a fost soția mea, nu eu sunt cea care o jelește și
 nu e OK, pentru că nu se mai întoarce niciodată.

Pentru prima dată, înțeleg de ce este el așa, atât de
 izolat de lume și temându-se să se mai apropie vreodată
 de cineva.

Ușa se deschide, iar Julian apare în fața mea, zâmbin-
 du-mi călduros. Poartă un costum gri și o cravată albă,
 fără să arate deloc ca un bărbat înecat în suferință.

— Bună, domnișoară Brielle!

Mi se oprește inima o clipă. Vreau doar să-l cuprind cu
 brațele pe după gât și să-l îmbrățișez.

— Bună! șoptesc.

— Ești gata să mergem?

Dau din cap, dar ezit. Chiar nu este treaba mea.

— Ce e? mă întrebă, simțind că vreau să spun ceva.

— Faci o treabă foarte bună.

Se încruntă, așteptând să elaborez.

— Cu copiii. Chiar faci o treabă foarte bună cu ei! Ești
 un tată grozav!

Îmi zâmbește blând, mulțumindu-mi în tăcere.

— Să mergem!

Stăm în fața biroului directorului, așteptând să fim che-
 mați înăuntru. Julian e lângă mine, ținându-și mâinile
 împreunate în fața lui și uitându-se drept în față. Am
 ieșit la micul-dejun azi-dimineață și am făcut dragoste
 din nou. Reformulez. Mi-a tras-o de parcă nu mai exista
 ziua de mâine și s-ar putea să se îndeplinească promisi-
 unea lui că nu voi mai putea merge o săptămână. După

aceea, m-a sărutat la plecare și s-a dus la serviciu, redevenind persoana aceea rece și indiferentă.

E ca și cum ar fi doi oameni diferiți. Cel cu care mi-o trag la hotel e cald, sexy și tandru.

Cel cu care locuiesc e reținut, glacial și nu-și exprimă sentimentele deloc.

Nu știu cum să-l abordez acasă sau dacă îmi doresc măcar așa ceva.

S-a întors să mă ia pentru întâlnirea asta legată de Willow, iar acum e ca și cum seara trecută nici nu a existat.

A existat?

Mi-am imaginat toată povestea aceea frumoasă?

Ușa biroului se deschide.

— Vă rog, intrați!

Directorul zâmbeste.

— Julian Masters, se prezintă șeful meu, iar cei doi își dau mâna.

— Eu sunt directorul, iar dumnealui este consilierul școlii noastre.

Zâmbesc și iau loc lângă Julian.

— Așadar, domnișoară Johnston, ultima dată când am vorbit aveți niște îngrijorări cu privire la Willow și la cum se descurcă la școală.

— Da!

Zâmbesc, strângându-mi poșeta din poală.

— Ei bine...

Consilierul ridică din sprâncene, părând stânjenit.

— Am avut o întâlnire cu toți profesorii ei săptămâna asta și, din păcate, am aflat lucruri care m-au tulburat foarte tare.

— Cum ar fi? întreabă Julian tăios.

— Se pare că acum Willow nu are niciun prieten apropiat, zice consilierul, făcând o grimasă.

Mă schimb la față.

— Cum așa?

— Dat fiind că singura ei prietenă a plecat acum nouă luni, stă singură la prânz și nu intră în vorbă cu nimeni.

Julian se încruntă.

— Ce vreți să spuneți?

— Merge singură la bibliotecă, continuă omul și ridică din umeri. Nu știam acest lucru, până când profesorii au început să le pună întrebări celorlalți elevi.

Îmi strâng mâinile în poală.

O, nu!

— E o problemă? întreabă Julian.

Consilierul se încruntă.

— Se pare, iar asta e doar din ce am auzit și sper să nu fie adevărat, că e o problemă. Circulă un nume, pentru început. Toți îi spun Willow Ciudata.

Julian se încruntă.

— Există un incident anume care a declanșat acest lucru? întreb.

— Nu sunt sigur, dar încercăm să aflăm.

— Cum e posibil să aflu abia acum? se răstește Julian. Nu e suficient de bine. Plătesc 30 000 de lire pe an, iar școala nu mă ține la curent când fiica mea suferă sub ochii conducerii.

— Scuzați-mă, domnule Masters, îmi pare rău, dar nu ați fost niciodată la o ședință cu părinții și profesorii! Nimeni din școală nu vă cunoaște personal. Fostele bone ale lui Willow participau la activitățile și galele noastre. Noi nici nu știam că mama lui Willow a murit.

Julian lasă capul în jos și se uită la covor. Îl văd cum se învinovățește.

— Nu e vina lui! răbufnesc. Nu încercați să dați vina pe el! Consilierul școlii, adică dumneata, ar fi trebuit să

cunoască problema cu mult timp înainte să mă implic eu. Willow este în grija dumneavoastră, și cineva ar fi trebuit să observe ceva și să-l sune pe domnul Masters, ca să vorbească despre ce se întâmplă aici. Dacă un copil nu are prieteni e o problemă gravă.

Consilierul ridică sfidător bărbia.

— Vă asigur că sunt conștient de această problemă acum și ne vom ocupa de ea!

— Cum, mai exact? mă răstesc. Și vreau să știu ce aveți de gând să faceți în privința hărțuirii. Willow este atacată zilnic în legătură cu moartea mamei ei, și nu vom tolera așa ceva.

Directorul și consilierul schimbă o privire între ei.

— Cunoașteți efectele distructive ale hărțuirii asupra tinerilor adolescenți și cât de mare este legătura cu depresia? îi întreb.

— Da... dar...

— Fără dar! Vreau ca fetele să fie sancționate pentru ce i-au spus și ce i-au făcut.

— Nu s-a întâmplat pe domeniul școlii.

— Nu-mi pasă! Ţuier, pierzându-mi cumpătul. Pur și simplu, nu este suficient. V-am avertizat că, dacă trebuie să implic poliția pentru a reclama școala, așa voi face!

— Domnișoară Johnston, vă rog să vă calmați.

Mă uit la Julian, care încă se uită la covor, pierdut într-o mare de regret.

Pentru Dumnezeu, e inutil!

Caut în poșetă și scot o bucată de hârtie pe care am adus-o de acasă.

— Pofțiți, acestea sunt cele șase fete implicate. Aș dori o întâlnire cu părinții lor cât mai curând posibil.

Emily Edwards

Michella Topan

Kiara McCleary

Teigan Hoslop

Bethany Maken

Karen Visio

Directorului îi cade fața când vede numele.

— Îmi pare rău, nu va fi posibil! Problema e confidențială și, până nu se întâmplă ceva pe domeniul școlii, părinții și copiii nu vor fi implicați.

— Poftim? strig îngrozită. Pur și simplu, nu e de ajuns. Nu vreau să mai existe alt incident. Willow nu mai poate îndura încă un incident. Mai mult decât atât, nici n-ar trebui să fie nevoită s-o facă.

Îi trag una lui Julian în picior ca să-l trezesc din visare.

— Nu va exista un alt incident, pentru că, dacă va fi, o să vă acuz chiar eu de neglijarea unui minor care v-a fost lăsat în grijă! mârâie.

Directorul se lasă pe spate în scaun, neștiind ce să spună.

Julian se ridică.

— Mă voi întoarce joia viitoare, la ora 18.00, ca să mă întâlnesc cu toți profesorii ei în acest birou.

Se oprește și se uită urât la cei doi bărbați, care se ferec de căutătura lui.

— S-a înțeles?

— Da, domnule!

— Dacă fiicei mele i se mai spune un singur lucru — unul doar — despre mama ei decedată, o să-i trec prin foc pe cei implicați.

Cei doi bărbați schimbă o privire.

Julian se uită la ei, apoi se întoarce și iese valvârtej.

Zâmbesc cu mândrie. Țsta e bărbatul meu!

Mă grăbesc să-l ajung din urmă. Merge întins spre mașină, fără să uite să-mi deschidă portiera.

Ah, mereu un gentleman, chiar și când e furios!

Urcă în mașină și intră în trafic ca un maniac.

— Te-ai descurcat bine.

Îi zâmbesc.

Julian clatină din cap.

— Nici măcar n-am știut. Ce fel de tată de rahat sunt?

— Nu spune asta!

Întind brațul și-l iau de mână, să-l liniștesc. El o așază pe coapsa lui și continuăm drumul în tăcere.

Mâna îi e caldă, puternică, și simt că încep să mă înmoi.

Ne oprim la semafor, iar el se uită la mine, coborându-și ochii la buzele mele.

— Sunt furios pe mine, îmi șoptește.

— Știu!

O, Doamne, varsă-ți nervii pe mine!

Îmi duce încet mâna la buze și o sărută. E prima dată când m-a atins în afara nopții programate împreună.

— Ar trebui neapărat să scapi puțin de furia asta! îi șoptesc.

Julian închide ochii, de parcă își imaginează același lucru.

Aerul din mașină începe să vibreze. Nu mă gândesc decât la o partidă fierbinte și dură de sex.

Cum ar fi când e furios și gol?

— Ar trebui să mergem acasă! îi sugerez.

Ochii i se întunecă și apasă pe accelerație, făcându-ne să ne lipim de scaune.

— Ar trebui să facem multe lucruri, domnișoară Brielle!

Adrenalina mă lovește puternic. S-o facem. Să ne-o tragem acasă.

Intrăm pe alee, și mi se strânge stomacul când văd mașina mamei lui așteptând acolo.

La naiba cu ea că-mi întrerupe partida furioasă de sex!
Julian răsuflă greoi, vizibil enervat și el.

— Mama ta e aici!

— Văd asta, murmură sec. N-am chef de tâmpeniile ei azi!

Mă strămb.

— Fii drăguț, te rog!

Se uită urât la mine.

— Vrei să scoatem copiii la cină în seara asta? încerc să-i alung nervii.

— Bine!

Julian coboară din mașină și trânteste portiera, intrând în casă fără mine. Mă trezesc zâmbind prostește după el.

Cred că e și mai sexy când e furios.

Cum e posibil?

Capitolul 13

Brielle

MERGEM ÎMPREUNĂ PE STRADA AGLOMERATĂ. EU ÎL ȚIN de mână pe Sammy, iar Willow merge în spate cu tatăl ei.

— Unde e restaurantul ăsta, domnișoară Brielle? strigă Julian din spate.

— Chiar aici!

Întind gâtul ca să mă uit în lungul străzii.

— Sper! șoptesc pe înfundate.

E vineri seara. După întâlnirea noastră de mai de vreme de la școală, l-am convins pe Julian să ne ducă la un nou restaurant texan care s-a deschis în oraș. E săptămâna de deschidere, așa că au câteva atracții deosebite. Mi s-a părut că ar putea fi chiar distractiv din ce am citit în broșură. Sper că o vom înveseli pe Willow.

— Ce înseamnă, mai exact, mâncarea texană? întreabă Julian.

Rânjesc și-i fac cu ochiul lui Sammy.

— Carne de cal.

— Poftim? strigă Will, indignată. Nu mănânc cal.

Chicotesc.

— Texanii nu mănâncă așa ceva! îmi strigă ea. Ce nă-tăfleată ești, Brell!

Eu și Sammy râdem. Câteva clipe mai târziu, ajungem la restaurant.

TEXAS RANGERS

Restaurantul are uși duble imense din lemn și a fost amenajat să semene cu un hambar mare. Pare nelalocul său, prin comparație cu părțile elegante ale Londrei pe care le frecventează Julian.

— O, uau, de comă! șoptește Sammy, privind uimit în jur.

— Da, fără îndoială vom fi în comă după ce mâncăm aici! bombăne Julian sec.

Îi dau un ghiont.

— Nu mai fi atât de snob!

Tipa de la intrare se apropie de noi.

— O masă pentru patru?

— Da, vă rog!

Zâmbesc și mă ridic pe vârful picioarelor, nespus de încântată că mă aflu aici.

Femeia îmi întinde o găletușă argintie cu alune de servit la bere.

— Sunt din partea casei, zice și se îndepărtează. Pe aici, vă rog! ne strigă peste umăr.

Copiii o urmează, dar eu rămân în urmă, strângând umerii și zâmbindu-i larg lui Julian.

— Ce-mi place când sunt din partea casei.

Julian mă privește drept în față.

— Sau la tine în gură.¹

¹ Joc de cuvinte pornind de la sensurile cuvântului *nut* în limba engleză, acesta însemnând „nucă”, „alună”, dar și „testicul” (n. red.).

Pufnesc în răs.

— Sau așa...

Trecem prin restaurantul aglomerat și ne așezăm pe o bancă. Se aude muzică country, iar zona din spate dă către o curte imensă. Au atracții acolo, evident pentru că e săptămâna de deschidere. Sunt măgari, cai și un țarc cu pui de animale, iar un taur mecanic e instalat într-un colț.

— Îmi place locul ăsta!

Zâmbesc când ne așezăm.

— Și mie! zice Sammy și îmi zâmbește.

Ridic pumnul și îl lovesc cu al lui.

Julian își îndreaptă atenția spre fiica lui.

— Ce părere ai de locul ăsta, Will?

Aceasta privește în jur și vede coji de alune pe jos.

— E puțin necivilizat, după părerea mea.

— Mulțumesc! În sfârșit, cineva care știe despre ce vorbesc!

Julian oftează, ușurat.

Eu și Sammy ne strâmbăm unul la altul și deschidem meniurile.

— Uau, cu siguranță îmi iau coaste!

Citesc mai departe.

— Se numește The Huge Rack¹.

Pe fața lui Julian apare o expresie dezgustată.

— Trebuie să stau față în față cu tine în timp ce mesteci carnea de pe un os care se numește The Huge Rack?

Chicotesc.

— Aha, și o să beau și bere direct din sticlă.

¹ Joc de cuvinte pornind de la sensurile cuvântului *rack* în limba engleză, acesta însemnând „grilaj”, „grătar”, „rastel”, dar și eufemism pentru „sâni” (n. tr.).

Willow râde.

— Ce necioplită ești, Brell!

— De-aia mă placi atât de mult!

Flutur jucăuș din gene.

— Tu ce-ți iei, Sammy? îl întreb.

Băiatul studiază meniul.

— Poate aripioare de pui.

— Hm! zic și dau din cap. Sună grozav, dar trebuie să ne asigurăm că le cerem simple, nu picante!

— Da! încuviințează Sammy, dând din căpșor. Sigur, să nu fie picante.

— Will, îți iei coaste cu mine?

Mă uit din nou la meniu.

— O, trebuie să luăm cartofi dulci!

Willow se concentrează, citind meniul.

— Cartofi dulci? Mâncarea asta e ciudată.

— Știu, e grozavă, nu-i așa? zic, încântată. Tu ce iei, domnule Masters?

Acesta răsfoiește meniul, încruntându-se.

— Intoxicație, fără îndoială.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vrei să nu ne mai strici plăcerea? Doar alege ceva!

— Chilli Tex Mex, zice și închide meniul.

Chicotesc.

— Vorbești serios?

— Da, de ce?

— N-ai idee cât de picant ar putea fi.

Rânjește.

— Dragă domnișoară Brielle, pot să-ți reamintesc că-mi place ca viața mea să fie superpicantă?

Zâmbesc, uitându-mă la masă. Julian flirtează puțin în seara asta.

— Dacă te deranjează stomacul toată noaptea, să nu dai vina pe mine și să nu mă chemi! îl tachinez.

Copiii pufnesc în râs, iar Julian își dă ochii peste cap.

— O, uite, calul!

Sammy zâmbeste încântat, uitându-se la curtea din spate.

— Vrei să mergem să-l vedem? întreabă Will.

— Putem? mă întreabă Sam.

— Desigur! le răspund zâbind.

Se ridică amândoi și dispar în spate, lăsându-ne pe mine și pe Julian să-i urmărim o vreme în tăcere.

— Mulțumesc că ai venit în seara asta! spune Julian. Nu sunt sigur cum să mă descurc cu chestia asta.

— E OK! Nu o să ies în weekend.

— De ce nu?

— Vreau să stau cu Will!

— Ah, deci rămâi acasă pentru ea, nu pentru mine? mă tachinează.

— Exact!

Zâmbesc, văzând cum mă privește în ochi. E atât de pierdut în povestea asta cu Will, încât nu știe cum să facă să fie bine.

— M-am gândit că am putea face ceva distractiv, și sâmbătă, și duminică. Știi, ca să încerc să-i distrag atenția.

Julian dă din cap și își coboară ochii la masă.

— Te-ai mai gândit dacă le iei o pisicuță? îl întreb optimistă.

Julian își întoarce ochii spre mine.

— Nu vreau animale de companie, Bree. Noi suntem mult timp plecați. Copiii stau la mama în fiecare joi.

Se încruntă.

— Pisica poate merge cu ei.

Clatină din cap.

— Nu!

Îmi dau ochii peste cap.

— Bine!

Vine chelnerița și comandăm mâncare și băutură, apoi dispare din nou în mulțime.

— Atunci, ce vrei să faci tot weekendul? întreabă.

— Orice vrei tu.

Ochii lui se întunecă, fixându-mă.

— Orice vreau eu nu se poate acasă.

— De ce nu?

Clatină din cap.

— Pentru că trebuie ca lucrurile să rămână separate.

— De ce?

— Pur și simplu!

Copiii se întorc țopăind la masă, așa că ne întrerupem conversația și rămânem din nou tăcuți.

Mă uit la taurul mecanic care încearcă să arunce pe cineva din spinare.

— Cine vrea să vină și să vadă cum călăresc taurul? întreb.

Lui Julian îi pică fața.

— Da! țipă copiii.

Mă ridic.

— Haideți, atunci!

— Nu te urci pe capcana aia letală, Bree! Îți interzic! se răstește el brusc. Stai jos imediat!

— Sunt în siguranță! pufnesc.

Julian se uită la taur cum începe să se miște mai repede și clatină din cap, speriat.

— Nu! Nu! Nu ai voie! Nu vreau să te rănești!

— Nu o să mă rănesc, fătălăule!

Rânjesc și plec, văzând cum copiii o iau înainte.

Julian se ridică brusc.

— Bree! se răstește la mine.

Mă întorc spre el.

— Ce e?

— Te rog! Chiar nu vreau să te urci!

— Uită-te la tine cum o faci pe protectorul!

— Nu e amuzant!

Rânjesc.

— Ba da, este puțin! Relaxează-te, Jules!

Respiră greoi și mă urmează pe trepte.

— Nu te duc la spital dacă mori.

— Bine! Oricum mă aștept să fiu dusă la morgă.

Îi zâmbesc.

— La naiba, Hristoase!

Zece minute mai târziu, stau pe taurul mecanic care începe să se miște în cercuri lente. Willow și Sammy sar în sus și-n jos, dar Julian arată de parcă e pe punctul să verse. Le fac cu mâna și râd în hohote.

— Hai, Brell! strigă Willow.

Ridic o mână în aer, prefăcându-mă că învărt un lasou, apoi arunc lasoul spre ei. Julian se ciupește de rădăcina nasului, exasperat.

Asta mă face să râd și mai tare. Îl stânjenesc îngrozitor.

Taurul crește viteza și mă țin de el cu coapsele. Copiii țipă, iar Julian își ridică mâinile pe cap, cuprins de spaimă. Taurul începe să zvâcnească, dar mă țin în continuare.

Copiii scandează, iar eu râd în gura mare.

Julian face ochii cât cepele în timp ce mă învărtesc, săltând în sus și-n jos. Îl aud pe Sammy râzând ascuțit. Deodată, taurul devine foarte violent, și sunt pe punctul de-a fi aruncată.

— O, Doamne! îl aud pe Julian strigând. Oprește-l imediat! strigă el la operator.

— Nu, nu-l opri! replic, râzând.

Dintr-odată, se smucește în față, iar eu sunt aruncată de pe taur și cad pe perne. Aterizez greoi pe spate, cu ochii spre cer.

Au... Asta a durut!

Julian aleargă spre mine.

— Ești... ești rănită? se bâlbâie, uitându-se la mine îngrijorat.

Râd, cu ochii la el.

— Ce distractiv a fost!

Mă ia de mână și mă ridică, ajutându-mă să-mi șterg rumegușul de pe corp.

— O mai fac o dată! îl tachinez.

— Peste cadavrul meu! mârâie, luându-mă de mână și trăgându-mă înapoi la masă.

Copiii vin după noi, râzând ca apucații.

— Copii, controlați-vă bona asta țărănească!

Julian bea Corona direct din sticlă.

— E complet scăpată de sub control.

Râd și ridic berea, sorbind încet și uitându-mă la el.

— Poartă-te frumos! îmi șoptește.

Îi fac un semn obraznic cu ochiul.

— Acum e rândul tău să înfrunți moartea, domnule Masters! îl înțep.

— Cum așa?

E însă salvat de chelneriță, care îi așază mâncarea dinainte. E un morman imens de tocană de carne, cu ardei roșii și verzi pe farfurie și o lingură de smântână deasupra. E atât de fierbinte, încât ies aburi din ea!

O privim toți patru, amuțiți.

Julian se încruntă și ridică ochii la mine.

- Poate că taurul mecanic era alternativa mai sigură.
 — Nu-ți face griji! îi răspund cu un zâmbet. Te duc eu la morgă!

Julian

— Spotto! strigă Brielle.

— Hm...

Mă încrunt la ea, așezat cum sunt pe scaunul pasagerului. E sâmbătă după-amiaza și am ieșit cu mașina în afara orașului. Am o surpriză pentru copii. Am fost la antrenamentul de fotbal dimineață, apoi în parc să ne jucăm cu mingea. Pot să confirm că Brielle Johnston e nebună de legat.

Râde și glumește întruna, și nu se ia în serios nicio clipă. Știe întotdeauna exact cum să găsească partea amuzantă a oricărei situații.

Nu-i de mirare că o iubesc copii. Simpla apropiere de ea creează dependență, pentru că emană fericire.

N-am cunoscut niciodată pe cineva ca ea.

— Ce înseamnă Spotto? o întreb.

Mă privește cu ochii mari.

— N-ai jucat niciodată Spotto?

Clatin din cap, iar ea se întoarce pe scaun către copii.

— O, Doamne! Voi ați jucat vreodată?

Copiii clatină și ei din cap.

Brielle își aruncă brațele în aer.

— E incredibil! Trăiți cumva sub o piatră?

Rămânem tăcuți, așteptând explicația ei întortocheată, fără îndoială.

— Când conduci și vezi o mașină galbenă, trebuie să fii primul care strigă Spotto.

Mă încrunt mai tare.

— Pentru ce?

— Pentru că așa e jocul. Trebuie să fii primul care vede mașinile galbene.

Ridic din sprâncene.

— Doamne sfinte, cred că sunt puține distracții în Australia!

Pufnesc toți trei în râs.

— O!

Brielle ridică un deget în aer.

— Și...

Se întoarce spre copii.

— Dacă vedeți un Volkswagen galben, trebuie să strigați sac de box.

Mă uit când la ea, când la drum.

— Sac de box?

— Da, pentru că atunci poți să o lovești pe persoana de lângă tine în braț cât poți de tare.

— Da! zice Willow din spate. Eu sigur o să văd una.

Râd și clatin din cap.

Ce mai urmează?

— Sac de box! țipă Brielle, și-mi întorc ochii spre ea.

Râde în hohote și arată cu degetul la mine.

— Ha! Te-am făcut să te uiți.

Rânjesc și intru pe alee.

— O să-ți trag eu ție una imediat!

Se face liniște în mașină când trecem de indicatorul cu adăpostul pentru animale.

— Ce facem aici? întreabă Willow.

Opresc mașina și mă întorc spre ei.

— M-am gândit că poate luăm un câțel.

— Poftim? țipă toți. O, Doamne!

Copiii sar din mașină și aleargă spre clădire.

Îmi îndrept atenția spre Bree, iar ea îmi zâmbeste cu o strălucire afectuoasă în ochi.

— S-ar putea să fie cel mai sexy lucru pe care l-ai făcut vreodată!

Zâmbesc, dând din cap și privind prin parbriz.

— Nu știu dacă să mă simt jignit că încercările mele anterioare de a fi sexy au fost atât de... nesatisfăcătoare. Ar trebui să fie un compliment sau o insultă, domnișoară Brielle?

Ea râde și sare din mașină.

— Un compliment, maimuțoiule! Acum, coboară din mașină!

Mergem pe culoarul adăpostului, inspectând cățeluși.

— Pe ăsta! strigă Samuel, plin de încântare.

Mă uit și văd o potaie lăptoasă. Mă strâmb.

— Avem nevoie de un câine care să nu crească prea mare.

— Da! murmură Bree, uitându-se la animalele din jur. Ce fel de câine vrem?

— Unul prietenos, dar care nu latră mult, îi răspund. Sau care să facă mizerie.

Bree ridică sarcastic dintr-o sprânceană în vreme ce eu ridic din umeri. Teoretic, sună bine. *

— Uitați-l pe acesta! strigă Sammy și se lasă în genunchi în fața unei cuști.

Un cățel cu alb și maroniu, cu urechi pleoștite și ochi mari și căprui, se uită la noi.

Willow se așază în genunchi lângă ei.

— O, Doamne, ăsta trebuie să fie! strigă ea.

Citesc eticheta:

Femelă Beagle
10 săptămâni
Are nevoie de un cămin iubitor
Temperament blând
Grozavă pentru copii

Cățelușa se uită la mine cu ochii mari și căprui.

Bree se lasă jos.

— Uită-te la fața ei mică și drăguț!

— Hai să mai căutam, bine? șoptesc, trecând repede mai departe.

Ajung la capătul culoarului și mă întorc, văzând că ei trei nu s-au mișcat din fața cățelușei beagle.

— V-ați uitat la toți câinii? îi întreb.

— Îl vrem pe ăsta, îmi spune Willow hotărâtă.

— Bree, poți să cauți pe Google și să vezi cum sunt câinii beagle, te rog?

— Sigur!

Își scoate telefonul și începe să citească informațiile.

— Grozavi cu copiii, tovarăși minunați în casă, blânzi, loiali. Nu fac dezordine. Foarte tăcuți.

Îi studiez fața.

— Îmi spui doar ce vreau eu să aud?

Izbucnește în râs.

— Bineînțeles!

Îmi dau ochii peste cap. Nu-mi vine să cred că fac asta.

— Sunteți siguri că pe ăsta îl vreți?

Toți trei zâmbesc entuziasmați.

— Bine! A fost mai ușor decât mi-am imaginat.

Mă duc la vânzătoare.

— Scuzați-mă, putem lua beagle-ul de zece săptămâni, vă rog?

Tânăra îmi zâmbește și trece printr-o serie de întrebări, apoi răspunde într-un final:

— Grozavă alegere! E o fată mică și frumoasă. O pregătesc și ne întâlnim în față în zece minute.

Ia cățelușa din cușcă, iar Willow și Samuel încep să sară pe loc, neputând să se stăpânească.

— Ne vedem în față!

Îmi zâmbește și dispare pe ușa dinspre birou.

Ajungem în altă secțiune a adăpostului, iar acolo îmi cade fața. E plină de pisol.

— O, Doamnel! icnește Willow.

— Uită-te la asta! țipă Bree.

Mergem și vedem un ghem mititel, alb și pufos, care se uită la noi.

— Pe asta! ne strigă Samuel. Arată precum cea pe care o atacă ursul.

Izbucnesc toți trei în râs.

Mă duc la recepție și aștept să vină fata cu cățelul.

— O, nu, m-a prins!

Willow râde, așa că ne întoarcem să vedem o pisicuță alb-roșcată stând pe labele din spate. Și-a întins laba printre gratii și i-a agățat cumva puloverul împletit al lui Willow.

Ea râde și încearcă să se desprindă, iar Samuel și Bree încearcă s-o ajute. Pisicuța e vioaie, jucându-se cu ei prin cușcă.

Willow își întoarce ochii spre mine.

— Tată, putem să luăm și pisoiul?

— Nu!

— Te rog! imploră ea. O, te rog, tată! O să am eu grijă de el. O să și plătesc pentru mâncarea lui din banii mei de buzunar.

— Willow, tocmai am luat un câine!

Zâmbește întristată către pisoi și continuă să se joace cu el prin cușcă.

— De ce nu-l poate avea? șoptește Bree.

— Nu vreau o pisică, la naiba! murmur pe șoptite.

— Nu e vorba de tine. E vorba de a-i distrage atenția de la situația din școală. Pisica asta ar fi prietena perfectă pentru ea.

— Pentru asta am luat câinele.

Mă încrunt.

— Crezi că Sammy o să-și ia mâinile de pe câinele ăla? O să am grijă de el!

Brielle își împreunează mâinile, rugându-mă în timp ce topăie pe loc.

— Te rog. O să te implor! îmi șoptește.

O privesc inexpresiv.

— Bree, dacă în clipa asta nu implori, mi-e teamă să mă gândesc cum te comporți când o faci cu adevărat.

Respir adânc și mă uit la Willow, care acum îi zâmbește celei mai urâte pisici din lume.

Fir-ar al dracului!

Apare femeia cu cățelul și i-l dă lui Samuel, dar eu mă concentrez la Willow.

Bine...

Am pierdut complet controlul asupra situației.

— Luăm și pisoiul roșcat, vă rog!

Willow și Bree încep să țipe și să bată din palme.

— Tată, ești cel mai grozav! strigă Willow.

Bree îmi zâmbește, iar ochii ei mă privesc cu tandrețe.
— Să nu spui o vorbă! o avertizez.

Brielle râde și o ia de braț pe Willow în timp ce se joacă mai departe cu pisoiul.

Grozav! Acum nu am doar ouăle învinețite, trebuie să mai am și grijă să nu mă agațe pisica de penis în somn.

Brielle

— Începe filmul, să știți! strigă Sammy.

Sunetul cuptorului cu microunde se aude exact la timp. Willow scoate a doua pungă de popcorn și o răstoarnă în castron.

Tocmai am pregătit o cină delicioasă, iar casa e animată de animăluțele jucăușe. A fost o zi minunată!

Intru în camera de zi și o găsesc întunecată. Copiii stau întinși pe fotoliile lor confortabile, iar Julian e pe canapea. S-a acoperit cu o pătură imensă și bate cu palma pe locul de lângă el. Zâmbesc. Îmi place că vrea să stea lângă mine!

Tillie, cățelușa, și Maverick, pisoiul, stau ghemuiți în pătucurile lor, lângă copii.

Mă întind, iar Julian mă acoperă cu pătura, trăgându-mi picioarele în poala lui. Doamne, nu vreau decât să-l sărut!

Văzând cât de mult s-a străduit cu copiii, am simțit că-mi explodează ovarele.

— La ce ne uităm? întreb.

— *La Terminatorul*, îmi spune Willow cu ochii lipiți de ecran.

— Mă voi întoarce, încerc să-l imit cât mai bine pe Arnold Schwarzenegger.

Julian își dă ochii peste cap.

— Simt că ar trebui să mă ridic și să merg la baie doar ca să pot spune că mă voi întoarce, chicotesc.

— Doamne, ajută-ne! bombăne Julian sec.

Chicotesc.

— Ce amuzantă sunt!

— Știm.

Râd din nou și timp de două ore mă pierd complet în acțiunea filmului.

— Cât crezi că mânca doar ca să ajungă la dimensiunile astea? îl întreb.

— Te rog să nu vorbești!

Julian oftează.

Ce serios e! Îmi mișc piciorul în poala lui ca să-l énervez, iar el îl prinde și-l apasă pe penisul lui, continuând să se uite la televizor cu o expresie împietrită.

O, e distractiv!

Îmi freacă din nou piciorul de penisul lui, încordându-se ca să-l simt cum se mișcă.

Încep să mă topesc pe dinăuntru.

Mă întreb cum ar fi să-l am în casa asta? Să se furișeze noaptea în patul meu și să-l țin în brațe prin somn. O voce supărătoare din mintea mea îmi spune că încep să am sentimente pentru el. Mai ales după ziua de azi.

Dar nu! Știi exact ce-i asta!

E doar sex, nu-i așa? Cumva totuși pare mai mult, și ne potrivim atât de bine! Comentariile lui seducătoare, felul în care își face mereu griji pentru mine, felul în care rămâne cu ochii la mine când crede că nu mă uit și felul în care se plânge de îngrozitorul meu simț al umorului, toate mă duc cu gândul la lucruri la care n-ar trebui să mă gândesc.

Încetează!

Îmi apasă din nou piciorul pe el, și zâmbesc, însă nu într-o direcție anume.

Vreau să fac sex în casa asta. Vreau să-l influențez până nu se mai poate abține. Dacă facem sex aici, va trebui să accepte că femeia pe care o crede prea bună pentru el e și femeia căreia poate să i-o tragă.

Amândouă fac parte din mine. Sunt aceeași persoană. Nu știu de ce vrea să le separe, dar mă tem că are legătură cu teama.

Când sunt la hotel, sunt condițiile lui. Mama lui mi-a spus că e fericit când lucrurile se întâmplă conform condițiilor impuse de el. Numai și numai atunci. Trebuie să schimb situația ca lucrurile să fie în condițiile mele... Dar cum?

Îmi apasă piciorul din nou și-l privesc, știind că e excitat. Are nevoie de asta. E o persoană foarte sexuală. Îmi imaginez că e genul de bărbat care te dorește în fiecare zi dacă ești soția lui.

Soția lui!

Cum ar fi?

Cum ar fi să mă iubească și să aibă grijă de mine întotdeauna?

Închid ochii.

Încetează!

Îi simt penisul zvâcnind sub mine și-mi întorc privirea spre el.

Are ochii duși în fundul capului. Rămân cu gura căscată, iar el rânjește ca pentru sine.

Pe bune?

Tocmai și-a dat drumul în aproximativ patru minute.

Filmul se termină, iar el sare de pe canapea.

— Mă duc la duș!

Dispare pe scări fără alte vorbe, lăsându-mă acolo clătinând din cap.

Îi ajut pe copii cu noua rutină a animalelor înainte de culcare, când aud e-mailul.

Julian Masters

Solicită compania lui

Bree Johnston

Ocazia: Analiza situației

Data: Joi

Când: 19.00

Unde: Camera 612, Rosewood, Londra

Cod vestimentar: Bondage

Fac ochii mari.

Bondage?

Ce mama dracului?

Capitolul 14

Brielle

MĂ TREZESC CU O BĂTAIE PUTERNICĂ ÎN UȘĂ ȘI SAR speriată.

— Brell, vino repede! strigă vocea panicată a lui Sammy prin ușă, după care îl aud alergând pe hol.

Hm... Arunc o privire încruntată prin cameră. Ce se întâmplă?

Pe urmă, aud vocea lui Julian urlând prin casă.

Ce se întâmplă acolo? Îmi iau halatul și-l îmbrac înainte de a deschide ușa dormitorului.

— Serios? îl aud pe Julian țipând. E incredibil, ce mama dracului?

Rahat, vorbește urât în fața copiilor! Ce naiba s-a întâmplat? Alerg spre casa mare și fac ochii cât cepele de cum intru.

Julian, Willow și Samuel stau încremeniți, uitându-se la dezastru.

Cățelușa a sfâșiat cele două fotolii ale copiilor și sunt biluțe de polistiren prin toată casa.

Privesc dezordinea cu gura căscată. Întregul living e distrus. Pernele sunt pe jos, nu pe canapea unde ar trebui

să fie. Planta din ghiveci a fost ronțaită aproape de tot. Acum nu mai are frunze și e culcată pe o parte. Biluțele de polistiren sunt împrăștiate pe podea ca o zăpadă groasă, inclusiv pe podeaua din sufragerie și bucătărie. Sunt și urme unde a alergat și a alunecat pe ele. Ridic ochii spre Sammy și Willow, care stau tăcuți cu ochii căsați, îngroziți și neștiind ce să spună despre catastrofa din fața noastră. Pisica apare prin zăpada albă de biluțe, cu sute de mici sfere lipite de blana ei.

Nu mă pot abține. Îmi duc mâna la gură și izbucnesc în hohote derâs.

— Nu e amuzant, domnișoară Brielle! se răstește Julian.

Râd și mai tare, luând o mână de biluțe albe și aruncându-le spre Willow și Samuel.

— Uite! Ninge!

Cățelușa aleargă prin cameră ca un star rock, aruncându-se în viteză între biluțele albe.

— Câinele ăsta e o adevărată nenorocire! mârâie Julian. Uitați-vă la locul ăsta! E complet distrus.

— E doar un pui.

Râd și mă arunc printre bile lângă ea.

— Ești o cățelușă obraznică!

Tillie sare pe mine și începe să-mi dea jucăuș cu laba prin păr.

— Veniți amândoi, haideți să ne jucăm cu puiul vostru!

Sammy și Willow schimbă o privire, iar Sammy se aruncă pe podea fără nicio grijă. Nu durează mult și Willow pufnește în râs, trântindu-se lângă noi. Cățelușa o ia razna, lătrând și mârâind, bucuroasă că ne jucăm cu ea. Arunc niște biluțe albe în capul lui Willow. Pe urmă, mă întind pe spate și dau din mâini și din picioare.

— Uitați, fac un inger de zăpadă! le spun printre hohote de râs.

Sammy și Willow se iau după mine. Ridic ochii și-l văd pe Julian privindu-ne pe toți trei, încremenit și dezgustat.

— Ce naiba faceți voi trei? se răstește. Casa e complet distrusă, iar voi nu faceți decât să râdeți și să vă jucați în mizerie?

Arunc o mână de biluțe spre el.

— Fă-ne niște poze, morocănosule!

Julian își încrucișează brațele pe piept și ridică din sprâncene.

— Domnișoară Brielle, chiar ți se pare totul amuzant?

Cățelușa mârâie, stând pe labele din spate înainte de a sări spre el și a-l ataca. Râzând, mă ridic cu mâinile pline de biluțe.

— Pe el, copii! strig și îi arunc biluțele în cap.

Sărim toți în picioare și fugim după el.

— Încetează! strigă el și încearcă să scape.

— Pe el! le ordon.

— Ce naiba? strigă Julian și începe să alerge spre bucătărie.

Copiii țipă încântați și îl apucăm de mâini, trăgându-l toți trei la podea și acoperindu-l cu biluțe. Mă trântesc lângă el. Willow și Sammy fac la fel, iar cățelușa noastră star rock sare și se așază pe pieptul lui Julian, mândră nevoie mare. Julian clatină din cap și se uită în tavan, cerând ajutorul divinității.

— E incredibil! murmură el.

Arunc niște biluțe în aer.

— Nu interesează pe nimeni.

Willow râde.

— Da, tată, nu interesează pe nimeni!

*

Recitesc e-mailul. E marți dimineața și mă pregătesc pentru seara de întâlnire.

Julian Masters

Solicită compania lui

Bree Johnston

Ocazia: Analiza situației

Data: Joi

Când: 19.00

Locația: Camera 612, Rosewood, Londra

Cod vestimentar: Bondage

Ce mama dracului înseamnă bondage? Se așteaptă să apar legată într-un costum de mumie, cu un căluș la gură? Bondage e ceva ce faci, nu ce porți. Cel puțin, așa credeam. Nu că aș ști, de fapt. Înainte să-l cunosc pe domnul Masters, n-am fost niciodată cu un ticălos pervers.

Totuși, mă trezesc în scurtă vreme intrând pe ușa grea de metal a unui sex shop. E complet izolat fonic, iar ferestrele sunt vopsite. La televizoarele fixate în pereți rulează un film porno. E 9.30 dimineața. Doamne, ce pasionați sunt oamenii știa! Mă uit în sus și văd o fată pe pat. E în patru labe, iar trei bărbați dezbrăcați stau deasupra ei. Doamne, ce loc sordid!

— Pot să te ajut? întrebă un tânăr.

Pare să aibă nouăsprezece ani; parcă abia a terminat școala. Ce naiba caută aici?

Mama ta știe unde lucrezi, băiete?

— Nu, mulțumesc! Doar mă uit!

Chiar am nevoie de ajutorul lui, dar n-am de gând să-l las să-mi explice în timp ce-mi arată legături pentru bondage. Peretele din spate e plin de bice, lanțuri și tot felul

de instrumente care arată de parcă locul lor e la săpături arheologice. Văd o fotografie cu o femeie legată, suspendată de tavan. Frânghiile sunt înfășurate în jurul sânilor atât de strâns, încât carnea s-a învinețit. Cu siguranță, nu poate fi o chestie sănătoasă pentru țesutul mamar. Îmi încrucieșez brațele pe piept, puțin stânjenită de ce văd. Ce naiba crede el că o să-mi facă, de fapt?

Scot telefonul. Îl sun. Nu-mi place treaba asta. Nu o să facă așa ceva cu sânii mei. Nu fac asemenea prostii nici moartă. Îi formez numărul, iar el răspunde la primul apel.

— Bună dimineața, frumoasa mea Bree! toarce vocea lui gravă.

Zâmbesc prostește și las capul în jos, pentru ca tânărul acela să nu mă audă.

— Sunt într-un sex shop, șoptesc.

— Serious? răspunde el sexy.

— Nu știu ce înseamnă bondage, dar te asigur că nu-mi învinețești sânii.

Râde.

— Iar eu te asigur că nu o să rămână urme.

— Jules, nu! șoptesc.

Râde din nou.

— Cumpără doar ce-ți convine!

Mă uit și văd un penis imens și negru, care se prinde cu centură.

— Bine! O să cumpăr o centură cu un penis uriaș și o să ți-o trag cu el.

El izbucnește în râs.

— Pot să te asigur și că nici asta nu se va întâmpla. Nu mi-o trag în cur. Al tău însă e de pus pe tapet.

— Ba nu!

— Trebuie să intru în sală, scumpo! Ne vedem diseară!

Închide telefonul.

Mă încrunt. De mare ajutor mi-a fost! Judecătorul Pervers, asta e el!

O femeie tânără iese dintr-o cameră din spate, venind spre mine cu un zâmbet pe față.

— Ai nevoie de ajutor?

— Hm... Cred că da! Caut o ținută bondage care să nu arate așa.

Arăt la poza cu biata femeie transformată în friptură la proțap.

— Înțeleg că doar testezi apele.

Dau din cap.

— Da! Sigur testez, dar nu să mă...

Îmi flutur brațele în jur.

— Învinețesc.

Femeia mijeste ochii și privește în jur.

— OK! Avem niște seturi drăguțe de lenjerie de piele neagră cu șireturi. Ai putea lua și niște cătușe sau ceva care să le însoțească.

— Da, asta! Asta pot să fac.

O aștept pe Emerson în parc. E marți, la ora prânzului, iar ea e în pauză. Nu ne-am mai văzut la fel de des pe cât ne-am fi dorit. Mai ales decât l-a cunoscut pe Alastar, iar eu am început să mă văd pe ascuns cu Julian. Încercând să rezolv problema, am început să pregătesc prânzul pentru amândouă într-o dimineață și ne întâlnim zilnic aici.

— Bună, frumoasa mea prietenă!

Zâmbesc când se așază pe pătura de picnic lângă mine. Deschid o doză pentru ea și-i pun un pai, întinzând-o spre ea cu un zâmbet.

— Mi-e dor de tine!

Em se încruntă.

— Știu, și mie!

Îi dau un sandvici.

— Cum merge? o întreb.

— Da, e bine! Nu prea știu ce fac însă.

Ne mestecăm mâncarea.

— Ce mai face șeful tău cel atrăgător?

Zâmbesc. O să încerc s-o obișnuiesc cu ideea de mine și Julian împreună.

— Atrăgător?

Mă privește, așteptând alte informații.

— Într-o seară ne-am uitat la *Terminatorul* împreună.

— Da?

— Da! Era întuneric în cameră, iar copiii erau pe jos, în fața noastră.

Em mestecă, încruntată.

— Și?

— Mi-a folosit laba piciorului ca să se masturbeze.

Aproape că îi ies ochii din cap.

— Poftim?

— Mi-a prins piciorul pe sub pătură și l-a frecat de penisul lui sculat.

— Du-te de-aici! Nu-i adevărat!

Zâmbesc. *Nici nu-ți închipui tu!*

— O, ba da!

Em își mestecă sandviciul, cu ochii cât cepele.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— L-am lăsat s-o facă.

Rămâne cu gura căscată.

— Nu-mi vine să cred!

Rânjesc.

— E al dracului de sexy!

— Cum a fost?

Mă privește în ochi.

— Cum e penisul lui?

— Imens.

Em își acoperă gura, mirată.

— A avut orgasm.

— A avut orgasm? icnește.

— Am simțit zvâcnetul și, când s-a terminat filmul, a sărit de pe canapea și s-a dus la culcare.

Em mestecă încet, fără să clipească.

— Nu-mi vine să cred povestea asta. Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Nimic! Acum se poartă din nou normal.

— Uau!

Mă las pe spate pe pătură și zâmbesc în sinea mea, bucurându-mă de razele soarelui pe față.

— Da, oficial, masturbez bărbații cu piciorul.

Em clatină din cap.

— Acum le-am aflat pe toate!

E ora 16.00. Sunt neliniștită.

Tocmai mi-a venit ciclul și e seara de întâlnire. Nu-l văd decât o seară pe săptămână și îmi vine ciclul, la naiba! Cea mai rea parte este că acum trebuie să-l sun și să-i spun că nu pot să vin. Nu pot să mai amân. O să plece în curând de la birou către hotel.

Îi formează numărul.

— Bună! răspunde cu vocea sexy.

Îmi dau seama că e în mașină.

La naiba, a plecat deja!

— Bună! e tot ce pot să spun.

— Ești pe drum?

— Nu! îi răspund încruntată. Ești singur în mașină?

— Da!

— Eu...

Mă opresc pentru că nu vreau să spun asta.

— Nu cred că pot veni în seara asta.

— Poftim? Stai puțin...

Aud un foșnet, pe urmă își ia telefonul și-mi dau seama că a tras pe dreapta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă.

— Nu e o perioadă a lunii potrivită pentru mine.

— De când?

— Din clipa asta.

Tace puțin.

— Deci nu vii... doar din cauza asta?

Pare supărat.

— Păi, nu putem face sex.

— Și pentru tine e vorba numai despre sex, nu-i așa? se răstește furios.

Îmi mușc buza de jos, ca să-mi înăbuș zâmbetul.

— Tu ești cel care a spus că o să fie întotdeauna vorba numai despre sex.

— Păi, nu e! Urcă în mașină și vino la hotel! A fost o săptămână lungă fără tine.

Rămân tăcută la telefon. Tocmai a recunoscut că și pentru el înseamnă mai mult de atât?

— OK, plec în curând!

Zâmbesc; nu pot să mă abțin.

— Bine! răsuflă el greoi. Ne vedem în curând!

Ce-a fost asta?

Intru în hotel după o oră și jumătate. A trebuit să duc copiii și puii blănoși și obraznici la bunica lor pe drum încoace. Sunt neliniștită, dar nu ca altă dată. Azi am altfel de emoții. Julian a spus că nu e vorba numai despre sex.

Pentru mine nu a fost niciodată, dar am crezut că doar atât era pentru el.

Bat la ușă și o deschide grăbit.

— Credeam că nu mai vii! Îmi spune cu o voce tăioasă.

Zâmbesc blând.

— Sunt aici, Jules!

Trăsăturile i se relaxează și mă ia în brațe, strângându-mă tare. Stăm îmbrățișați ceva vreme. Nu știu de ce, dar ceva pare în neregulă cu el.

Bărbatul dominant care mă supune cu sexul nu e astăzi aici. E un om complet nou. Un om pe care nu l-am cunoscut până acum.

— Ești OK? îl întreb cuibărită în brațele lui.

— Da! îmi șoptește în păr.

Dar nu e așa, o simt. Ceva sigur e în neregulă. Mă sărută, apoi îmi studiază fața, privindu-mă de sus în jos.

— Uite ce chipeș ești! șoptesc și-l sărut. Îmi place acest Julian.

— A fost o săptămână lungă fără tine!

Îi ating ușor fața cu degetele.

— E un aranjament dificil în unele zile.

Mă sărută din nou și mă conduce în cameră, închizând ușa cu piciorul înainte de a ne întinde în pat.

— În seara asta nu facem sex, zâmbesc în timp ce continui să-l sărut.

— Știu asta. Doar te sărut. Nu ți-o lua în cap!

— Cum a fost ziua asta?

— Lungă, murmură neatent în timp ce îmi mângâie corpul și își coboară buzele spre gâtul meu.

— Ce mâncăm la cină?

— Cui îi pasă?

Pufnesc în râs. Doamne, cât de dorită mă face să mă simt!

Mă întorc și iau telecomanda să deschid televizorul.
— Hai să vedem un film!

E abia ora șase seara. Trebuie să-i distrag atenția, al-
tfel o să se frece de scaun imediat. Derulez filmele.

— Ce vrei să vezi?

Julian ridică din umeri și-și dă ochii peste cap.

— Orice vrei tu.

Pornesc *Ocean's Eleven* și mă lipesc de pieptul lui, bu-
curându-mă de felul în care mă ține strâns și zâmbind vi-
sător. Cred că e întâlnirea mea preferată de până acum.

Patru ore mai târziu, Julian e dezbrăcat deasupra mea,
iar eu sunt doar în chiloți. Am picioarele desfăcute, și el
își apasă corpul pe osul meu pubian. E ridicol cât de mult
il doresc!

Nu s-a uitat la film. Eu m-am uitat la film, în timp ce
el își plimba mâinile pe corpul meu. Mă atinge de ore în-
tregi de parcă sunt cea mai frumoasă femeie din lume.
Nu știu cât mai rezist.

— Doamne, am nevoie de tine! geme, iar limba îi pă-
trunde mai adânc în gura mea.

Futu-i, și eu am nevoie de el!

Își freacă penisul rigid de mine. Ce plăcut este – e atât
de mare!

— Te rog! mă imploră, atingându-mi maxilarul cu
gura deschisă.

— Nu, Julian! gâfâi. E prea... intim!

Se retrage și se uită la mine.

— Am nevoie de intimitate în seara asta.

— De ce?

Își lipește buzele de ale mele.

— Nu știu! Doar am nevoie.

Ne sărutăm din nou și încep să pierd controlul situației. El îmi dă piciorul într-o parte, ca să mă stârnească mai tare. Corpul lui masiv mă excită și mă face să mă încordez. Doamne, ce bine e!

— N-am mai făcut-o până acum, recunosc în șoaptă.

— Nici eu!

Mă încrunt și-i atrag din nou atenția asupra mea.

— Nici eu n-am mai făcut-o. Nu în perioada asta a lunii.

Hm? Cum se poate? Nici măcar cu soția lui?

— De ce nu? îl întreb.

— N-am vrut niciodată.

— Atunci, de ce vreo s-o faci cu mine?

— Spune-mi tu, și atunci vom ști amândoi!

Sărutul îi devine frenetic, iar corpul lui masiv se ridică până e deasupra mea.

Excitația mea e la un nivel nebunesc. Mă transformă într-un fel de animal.

— Hai să mergem la duș! sugerează, neputând să-și ascundă tremurul vocii.

E disperat.

— Jules...

— Te rog! Te implor, la naiba! îmi șoptește.

Mă convinge când îl aud recunoscând că mă imploră și mă trezesc dând din cap.

— OK, putem face un duș.

El găfăie, lipit de buzele mele.

— Doar... lasă-mă un minut! șoptesc.

Mă ridic și mă uit la corpul lui întins pe pat. Penisul rigid îi e lipit de abdomen, iar o pată de lichid lucește pe mușchii tonificați. Sunt incredibil de excitată, chiar sunt. Sexul îmi zvâcnește, dorindu-și satisfacerea.

Intru în baie, scot tamponul și urc în duș. Stau sub apa caldă, iar inima îmi bate cu putere în piept. Are nevoie de intimitate în seara asta, iar pentru mine nu se poate mai intim de atât.

Intră și mă privește în ochi. Întind mâna în direcția lui, iar el o prinde și pășește încet sub apa caldă. Mă strânge în brațe, sărutându-mă.

— Ești sigură?

Se uită lung la mine.

Apa îi curge pe față și arată atât de frumos și de chinuit...

Arată de parcă ar fi al meu.

— Sunt sigură!

Buzele noastre se unesc, iar limba îi alunecă adânc în gura mea. Mă ridică de la podea, lipindu-mă de perete, și, cu o mișcare bruscă, mă pătrunde.

Gemem ușor amândoi pentru că, Doamne, e minunat! Julian se mișcă încet, delicat, și simt fiecare venă de pe penisul lui.

Senzația fizică pe care o am...

Cea emoțională...

Mă simt mult mai apropiată de el decât ar trebui.

Îmi urcă picioarele peste antebrațele lui, apucându-mă de fund și apropiindu-mă de el ca să intre mai adânc.

— Jules! scâncesc.

— Știu, iubito!

Lasă capul în jos și începe să se miște lent și adânc. Plescăitul apei pe pielea noastră răsună în jur, și scot un strigăt, neputând să-mi mai înfrânez orgasmul.

Julian inspiră brusc, înfigându-se mai adânc ca nicio dată și dându-și drumul în mine.

Corpurile noastre zvâcnesc și tremură, bucurându-se de valurile de plăcere.

Ne sărutăm încet, blând, iubitor. Atingerea lui este electrizantă.

— Ce faci din mine? îmi șoptește într-un sfârșit, în timp ce apa îi curge deasupra capului.

— Am grijă de bărbatul meu! îi răspund încet.

Ochii lui mă cercetează, și simt că își dorește să spună mai mult.

Însă mă sărută încet, și îi zâmbesc, iar inima mi se topește și mai tare. Nu-mi vine să cred că am făcut asta.

În fiecare zi, mai facem câțiva pași pe scara intimității și, orice ne-am spune unul altuia, știm amândoi că e mai mult de atât.

Ceasul anunță miezul nopții și încă încerc să-mi dau seama ce e cu el în seara asta. Suntem amândoi în pat, iar el își odihnește capul pe pieptul meu. E moale, relaxat și atât de al naibii de frumos, încât mă doare inima!

Ceva s-a schimbat.

Totul s-a schimbat.

— Ai spus ceva deunăzi și mă gândesc întruna la asta, îmi spune.

— Ce anume?

Îi sărut tâmpla.

— Ai spus că fostul tău iubit avea probleme psihice și că ai rămas cu el ca să încerci să-l faci bine.

Mă încrunt; oare cum își amintește așa ceva?

— Da!

— Ce era în neregulă cu el?

Îmi ating obrazul de al lui.

— E un om frumos... dar a fost abuzat în copilărie de un unchi, și asta i-a distrus psihicul.

— E normal!

— Cu siguranță! oftez. Dar ceva în el s-a schimbat.
Julian se uită la mine.

— A devenit homosexual?

Clatin din cap.

— Nu, dimpotrivă! A trebuit să-și demonstreze că nu e.

Se încruntă, așteptând să continui.

— Dacă o femeie îi făcea avansuri, trebuia să marșeze. Nu putea să o refuze pentru că, într-un fel pervers, credea că asta ar fi confirmat că e homosexual, de fapt.

Julian îmi mângâie coapsa, așteptând cu răbdare să-i spun întreaga poveste.

— Venea acasă și-mi mărturisea totul. Pe urmă, se simțea scârbit și mă implora să-l iert.

Mijesc ochii și-mi amintesc oroarea acelei vieți. Nicio dată nu știam ce avea să aducă fiecare zi. Stabilitatea nu era o opțiune.

— Ne duceam amândoi la terapie timp de câteva săptămâni intense. Era bine o vreme... până se întâmpla iar.

— Cu câte femei s-a culcat în timp ce era cu tine?

— Prea multe, recunosc în șoaptă. Spre final, n-am mai putut suporta. Știam că are probleme mari. Știam că mă iubea. Dar cu inima mea cum rămânea? Meritam ceva mai bun, înțelegi?

Julian dă din cap, cu o privire întristată.

— Cum s-a terminat?

— Lucra în oraș. Lucrurile se întâmplau mereu acolo, așa că le-a ținut complet separate de mine. Nimeni n-a știut vreodată. La naiba, nici eu n-aș fi știut dacă n-ar fi venit acasă, plângând de fiecare dată că se simțea vinovat și confesându-se.

Julian respiră adânc.

— Pe urmă, într-o zi, s-a culcat cu o fată pe care o cunoşteam. Ea ştia că eram împreună.

Mă încrunt şi mi se umplu ochii de lacrimi. Durerea e la fel de mare ca în ziua când am aflat.

— A depăşit limita cu ea. Toţi ne cunoşteau pe amândouă. Cei din jur au crezut că era prima dată când călca strâmb, dar habar nu aveau că eu sufeream singură de trei ani, încercând să-l salvez.

— Doamne, Bree! îmi şopteşte.

— Ar fi fost mai uşor să plec, dar era atât de tulburat! Credeam că, dacă nu-l pot ajuta când mă iubea atât de mult, nimeni n-ar fi putut s-o facă.

Julian tace.

— Nu l-am putut salva, şoptesc, plină de regret. A trebuit să rup legătura cu el până la urmă pentru că nu suportam să mă implor mereu să-l primesc înapoi. Nu mai suportam sentimentul acela de vină.

Julian ascultă cu o privire pătrunzătoare.

— După ce am plecat, a luat-o razna complet şi a început să şi-o tragă cu orice mergea pe picioare. De atunci, a avut două supradoze.

— Futu-i! îmi şopteşte, luându-mi mâna şi sărutând-o.

Mă gândesc o clipă.

— Mulţi au spus că am fost slabă că am rămas cu el.

— Nu e adevărat!

Răsuflu greoi.

— Atunci am decis să fiu fericită şi recunoscătoare pentru fiecare zi.

Julian se întoarce pe o parte să se uite la mine.

— Aşadar, cred că ai terminat cu bărbaţii cu probleme?

Mă priveşte drept în ochi.

Îi zâmbesc şi-i sărut buzele mari şi frumoase.

— Mai am loc pentru unul!

Mă sărută și se schimonosește la față, de parcă ar fi copleșit de emoție. Nu știu care naiba e problema, dar trebuie să aflu.

Telefonul îmi sună la 11.00 fix, iar numele domnului Masters apare pe ecran.

— Un telefon în timpul zilei? Trebuie să fie ceva important, îl tachinez când răspund.

— Foarte nostim! bombăne el, neimpresionat.
Zâmbesc.

— Cu ce te pot ajuta, domnule judecător?

— Ai planuri în seara asta?

— Nu!

Îmi mușc buza de jos, iar inima îmi dansează auzindu-i vocea.

— Ai vrea să mergi cu mine la o strângere de fonduri?

— Da! Adică... la fel ca o întâlnire adevărată?

— Ca... un experiment adevărat.

Chicotesc.

— Un experiment științific?

— Doamne sfinte! Da sau nu? se răstește, și-mi dau seama că e încordat.

— Da, sigur, da!

Mă încrunt.

— Care e codul vestimentar?

— Nu e bondage.

Julian pufnește în râs.

— La naiba!

Fac ochii mari.

— Ce enervant!

— Te iau la șapte?

— OK!

Țopăi puțin pe loc.
— La șapte să fie!

Tocmai s-a făcut ora șapte și aud o bătaie în ușa dormitorului meu.

Închid ochii și îmi pun mâna pe abdomen, încercând să mă liniștesc.

Niciodată n-am fost atât de emoționată, și știu că nu e vorba de ce urmează să fac. E vorba de ceea ce ignor.

Instinctul îmi spun să fug.
E o idee proastă.

N-ar trebui să ies cu Julian în seara asta. Știu că ar trebui să ținem lucrurile separate. Dacă totul se va termina prost?

Locuim împreună, fir-ar să fie!

Deschid ușa și-l văd acolo — bărbatul meu înalt, frumos, în costumul negru de seară.

Îmi zâmbeste seducător, iar ochii îi coboară pe rochia mea strâmtă de seară, de culoarea cafelei. Trag aer în piept și îi simt aftershave-ul amețitor.

— Arăți minunat! îmi șoptește.

Îi zâmbesc afectuos, iar inima încearcă să-mi sară din piept.

— Mulțumesc!

Ochii lui întunecați mă fixează.

— Ești pregătită?

Înghit în sec.

— Atât cât se poate!

Mă conduce de mână prin casă și apoi spre mașină. Ca de obicei, îmi deschide portiera, dar mă lipește de mașină și se apleacă să mă sărute.

Îl cuprind cu brațele pe după gât și-l sărut și eu.

— Acum ne putem săruta în garaj?

— Ne putem săruta în garaj.

Măinile lui mari coboară spre fundul meu, apoi mă trag spre trupul lui solid. Rămânem unul în brațele celuilalt în timp ce se uită la mine, studiindu-mi chipul. Brusc, fruntea i se încrêțește, și devine serios.

Ce-i cu privirea asta?

Se îndreaptă și se retrage.

— Trebuie să plecăm!

— OK!

Urc în mașină și, fără o vorbă, Julian închide portiera și urcă pe locul șoferului.

După ce intrăm pe șosea, mă trezesc urmărindu-l adâncit în gânduri. Când își ridică ochii, mă surprinde. Julian îmi ia mâna și o așază pe coapsa lui.

— E totul în regulă? îl întreb.

Se concentrează la condus, luându-mi mâna și sărutând-o când și când.

— De ce să nu fie?

— Ești tăcut.

Rânjește.

— Încerc să-mi astâmpăr scula din pantaloni, dacă vrei să știi. Se pare că are o voință proprie când ești în preajmă.

Îi zâmbesc, ușurată că s-a întors bărbatul meu jucăuș.

— Atunci, poate ar trebui să mi-o tragi bine!

Râde.

— Nu-ți face griji, frumoasa mea domnișoară Brielle!

Îmi sărută din nou mâna, cu ochii la drum.

— O să ți-o trag cât cuprinde până termin cu tine!

Mi-a spus domnișoara Brielle. Zâmbesc fals și îmi întorc ochii la șoseaua din fața noastră.

Și-a ridicat scuturile din nou.

Să termine cu mine.

De ce am auzit doar aceste cuvinte din fraza aia?

Rămânem amândoi duși pe gânduri pentru tot restul drumului. Mă întreb cum o să se desfășoare totul. Nu știu la ce se gândește, dar știu că e mai mult decât scula din pantaloni.

Întotdeauna se bucură să mă atingă la hotel, dar, când am stat față în față și am avut acel scurt moment de intimitate acasă, l-am simțit cum se retrage.

Habar n-am de ce mă interesează. N-ar trebui. Știu ce se întâmplă aici. M-a avertizat, și știu cum funcționează acest joc.

Nu există prefăcătorii – nici promisiuni, nici nevoia de a ne preface că avem sentimente care nu există.

Nu lua chestia asta drept altceva decât este, Brell!

Ceea ce avem este o prietenie cu câteva orgasme pe lângă. Nici mai mult, nici mai puțin.

Cum a spus el, avem un aranjament.

După douăzeci de minute de tăcere, oprește în fața unei elegante clădiri de piatră, în parcarea cu valeți. Coboară, îi dă cheile unui însoțitor, apoi vine să mă ajute să cobor. E un gentleman perfect, mereu îmi deschide portiera și merge în urma mea. Probabil e educația aceea scumpă. Presupun că taxele școlare îți oferă ceva în schimbul banilor. Mă întreb dacă și Sammy învață asemenea lucruri.

Julian mă ia de mână și urcăm treptele.

Clădirea asta e luxul întruchipat.

— Ce e aici? îl întreb în șoaptă.

— Casa Spencer, îmi răspunde, evident distrat în timp ce privește în jur.

Tavanele sunt arcuite și acoperite de picturi uimitoare. Covorul e roșu, iar mobilierul e de pe altă lume. E arhitectură de epocă la cel mai înalt nivel.

— Doamne, e superbă!

Julian zâmbeste.

— M-am gândit că o să-ți placă. E din secolul al XVII-lea și e perfect întreținută.

Îmi mușc buza de jos ca să-mi ascund entuziasmul. Îmi spune întruna mici detalii istorice, știind că-mi plac.

— Cândva, i-a aparținut contelui Spencer, adaugă.

Fac ochii mari.

— Serios? Lady Diana a fost una dintre fiicele celui de-al optulea conte Spencer.

Îmi zâmbeste ușor.

— Așa e! Fratele ei e al nouălea conte.

— Uau! șoptesc.

Casa e plină de oameni. Bărbații poartă costume de seară, iar femeile sunt îmbrăcate la perfecție. Ospătarii se plimbă peste tot cu tăvi de șampanie.

— Ce eveniment spuneați că e? îl întreb.

— E o strângere de fonduri pentru un program legat de sănătatea mintală pentru foștii infractori.

— Ah!

Un ospătar trece cu o tavă, iar Julian ia două pahare, oferindu-mi și mie unul.

— Mulțumesc!

Ciocnește cu mine.

— Vii la toate evenimentele astea? îl întreb.

— Venim pe rând. Numai unul dintre noi vine la chestiile astea. Majoritatea sunt pline de sponsori.

— Noi?

— Eu și ceilalți judecători.

Iau o gură de șampanie, cu ochii la el.

— Știi, sunt uimită că ești judecător. Un judecător adevărat.

Rânjește.

— De ce?

Ridic din umeri.

— Nu știi! N-am mai cunoscut niciodată un judecător.

Mă încrunt.

— N-am cunoscut pe nimeni care să cunoască un judecător.

Ridică paharul în aer și-l înclină spre mine. Ochii îi scânteiază.

— În cinstea faptului că-l cunoști foarte bine pe acest judecător!

Îi zâmbesc blând, simțind fluturi în stomac. Niciodată n-am fost cu un bărbat ca Julian Masters. Are un nivel de atracție pe care nu l-am mai văzut până acum. Nu cred că sunt multe femei care au văzut așa ceva. E profund, reținut, schimbător și al naibii de sexy. Cu costumul acela negru, părul brunet, linia dreaptă a maxilarului și ochii pătrunzători, totul la el emană putere de dominare.

Oare îmi acaparează gândurile pentru că e mai în vârstă decât mine și e ceva interzis? Trebuie să mă întreb dacă aș fi la fel de atrasă de el dacă ar avea vârsta mea și ar fi un tip oarecare.

Hm, e o idee interesantă, de fapt! De ce sunt atrasă de el?

Dacă era de vârsta mea și m-ar fi cunoscut pe mine prima? Am fi fost împreună? Adică, dacă m-ar fi cunoscut înainte să se îndrăgostească de soția lui.

Mă copleșește tristețea. Sărmana! Pierde atât de mult din viața copiilor ei frumoși! Sunt atât de minunați și au nevoie de ea! Las capul în jos și mă uit o clipă la covor. Ea ar fi aici cu el. Era soțul ei. E cea mai mare teamă a mea, că nu-mi voi vedea copiii crescând. Cât de tragic!

Mă întreb cum arăta.

Mă încrunt când un gând ciudat îmi trece prin minte. De ce nu sunt fotografii cu ea în casă? Nici măcar în camerele copiilor. Nu ar dori să-și amintească de ea? Mă concentrez și desfășor în gând fiecare cameră din casă. Nu! N-am văzut nicăieri o fotografie cu ea.

Ce ciudat! O să-l rog mâine pe Sammy să-mi arate o poză cu ea.

— Și nu cunoști niciodată pe nimeni la evenimentele astea? îl întreb, schimbând subiectul.

— Nu!

Ia o gură de șampanie.

— Suntem invitați de formă și, cum am spus, participă numai sponsori. Dacă vii neînsoțit, te simți singur.

Se uită în jos, la rochia mea, și-și umezește buzele.

— Ți-am spus ce frumoasă ești în seara asta?

Mă uit la mine și-mi trec mâinile peste șolduri.

— Da, dar poți s-o mai spui.

Râde.

— Ești...

Face o pauză pentru efect.

— Fără îndoială, ești cea mai frumoasă femeie de aici în seara asta.

Mă schimb la față, prefăcându-mă jignită.

— Doar aici? Adică sunt alte femei mai frumoase în lumea mare?

În ochii lui se citește neastâmpărul.

— Nu, din câte știu eu!

— Te-ai scos!

Îi zâmbesc.

Ridică din sprâncene și soarbe din pahar, apoi aruncă o privire spre mulțime, dar ochii mei rămân ațintiți asupra lui. Mă simt ca o fetiță la primul concert rock.

Julian întoarce capul și mă surprinde privind-l.

— La ce te gândești?

— Acum? îl întreb.

— Chiar acum.

— Că mi-ar plăcea să mă săruți, îi șoptesc.

Electricitatea vibrează între noi, iar el îmi zâmbeste iarăși sexy.

— Aici?

Dau din cap.

— Vrei să te sărut chiar aici?

Chicotesc.

— Nu, dar putem găsi un loc unde s-o faci.

Îmi atinge spatele cu mâna și se apleacă să-mi șoptească la ureche. Răsuflarea lui îmi gădilă gâtul, făcându-mi pielea de găină.

— De ce am senzația că o să-mi fie greu să păstrez secretul din cauza ta?

Mă aplec mai tare spre el.

— Pentru că așa e.

Ochii i se întunecă, și mă privește o clipă.

— De când se pune masa, ai aproximativ opt minute până te târăsc la mașină.

— Și ce-o să faci cu mine?

Se apleacă și-mi sărută buzele cu blândețe.

— Orice vreau.

Ni se ating buzele din nou. Deodată, nu-mi pasă unde suntem și cine ne vede, pentru că el e singurul om din încăpere.

Are o anumită intensitate. E ca și cum încearcă să mă facă să-mi pierd mințile cu sărutările acestea delicate și blânde, ascunse printre cuvintele dure.

Și funcționează.

M-a sărutat doar de câteva ori de când am plecat de acasă.

Cu sărutul acesta, m-ar putea convinge să fac orice. E pur și simplu perfect.

Atenția lui e o dependență afurisită.

Sunt ca o toxicomană în pragul euforiei și am nevoie de o doză.

Mâna îi alunecă în jos și mă apucă discret de fund.

— Frumoasa mea Bree!

Aproape aud electricitatea vibrând între noi, și știu că o aude și el.

— Chestia asta mă stârnește, îi șoptesc.

Ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Când îmi spui așa...

Îmi spune așa doar când suntem singuri. Probabil de-asta îmi place atât de mult.

Își trece limba peste buza de jos, urmărindu-mă.

— Bree! îmi șoptește, iar eu pufnesc în râs exact când se aude un clopot ce anunță deschiderea balului.

Așteptăm să se împrăstie puțin mulțimea. Mă ia de mână, conducându-mă prin sala de bal și printre oameni. Se uită pe hartă la locurile noastre și ne îndreptăm spre masă.

Julian se oprește brusc.

— Futu-i! îmi șoptește.

— Ce e?

— E aici un coleg de-al meu.

— Și? îl întreb încruntată.

— Nu vreau să aflu naibii despre tine.

Îmi dă drumul la mână de parcă-l frige și merge spre masă, trăgându-mi scaunul furios.

Ce naiba? Nu e vina mea că e colegul lui aici, dar totuși mă așez.

— Vrei ceva de băut? se răstește el.

Glumește? N-am greșit cu nimic!

— Te rog! răspund calm.

Dispare spre bar, așa că rămân singură în timp ce oamenii încep să apară, unul câte unul, ocupând mesele.

— Bună, eu sunt Veronica!

O femeie îmi zâmbește când se așază lângă mine.

— Eu sunt Ted, se prezintă soțul ei și încep amândoi să discute cu mine despre distracția din programul serii.

Sunt prea distrasă.

De ce se întoarce Julian atât de greu?

Mă uit spre bar și-l văd vorbind cu o doamnă și un domn, adânciți în conversație. Scot telefonul.

Am primit un mesaj de la Willow.

Bună, Brel!

Să nu uităm uniformele pentru mâine!

Închid ochii. Rahat, uniformele!

Am uitat cu totul de ele. Era rândul nostru să spălăm uniformele după antrenamentul de joi seara. Am aruncat o pungă plină în portbagaj. Sunt încă acolo, murdare.

La naiba! Va trebui să le spăl în seara asta când ajung acasă.

Da, desigur.

La ce oră spuneai că plecăm?

Îmi răspunde:

La opt.

Răsuflu adânc. Minunat! Se pare că am de spălat când ajung acasă. Îi răspund:

Sunteți OK la bunica?

Primesc un mesaj:

Da!
Noapte bună!

Zâmbesc.

Noapte bună!

Stau singură la masă timp de douăzeci de minute în timp ce oamenii încearcă să converseze politicos cu mine. Cu fiecare secundă care trece, devin tot mai neliniștită. Mă uit și-l văd râzând în hohote, distrându-se de minune în timp ce vorbește, lăsându-mă aici singură.

Nu înțeleg!

Sorb din șampanie, dorindu-mi să pot goli toată sticla.

Sosesc aperitivele, dar el tot nu se întoarce la masă. Au rămas doar el și femeia la bar acum, și e clar că evită să se așeze lângă mine.

OK, acum mă enervez.

Mișc din buze și împing scaunul. Mă duc la toaletă.

Mă îndrept spre baie și stau în cabină o vreme. De ce m-ar aduce la dineul ăsta fără să facă vreun efort să stea cu mine? Știu că nu vrea să știe nimeni cine sunt, dar s-ar purta așa cu o prietenă dacă ar invitat-o în oraș? Nu cred.

Inima îmi bate cu furie în piept.

Încetează! Probabil vorbește despre un caz important, iar eu fac scene. După cincisprezece minute, mă întorc la

masă. Acum stă pe scaunul de lângă mine, iar femeia cu care discuta la bar stă de cealaltă parte. Au sosit, în sfârșit, și felurile principale.

Trag scaunul, iar el îmi zâmbeste când mă așez.

Îi zâmbesc și eu strâmb.

— Domnișoară Brielle.

Julian arată spre mine.

— Ea este Anna, o colegă de serviciu.

Îi zâmbesc roșcatei drăguțe. Are în jur de patruzeci de ani și un trup incredibil. Părul până la umeri e bogat, iar pielea ei măslinie se potrivește cu ochii verzi. E cu adevărat uluitoare.

— Bună! o salut, zâmbind.

— Bună seara, domnișoară Brielle!

Tipa se întoarce spre Julian.

— E o prietenă a lui Willow? întrebă ea sarcastic.

Julian ridică surprins din sprâncene, apoi scoate un râset stingherit.

— Nu, nu! E doar bona noastră. Îi plac istoria și clădirea asta, așa că am vrut s-o aduc s-o vadă. E venită de curând la Londra. Tocmai din Australia.

Anna râde și spune ceva ce nu înțeleg, și încep amândoi o discuție șoptită.

Las capul în jos, simțind că-mi clocotește sângele.

„Doar bona.” Iau paharul și-l golesc dintr-o mișcare.

Cine dracu' își imaginează că e?

Îmi împing farfuria la o parte.

— Nu ți-e foame? mă întrebă.

Mă uit urât la el.

— Tocmai mi-a pierit pofta.

În următoarele patruzeci de minute, rămân tăcută în timp ce restul celor de la masă mănâncă și stau de vorbă.

Julian nu mi-a adresat o vorbă bună de o oră și jumătate, dar el și Anna nu au încetat cu discuțiile de când s-au așezat. Vizibil stânjenți, ceilalți invitați încearcă să mă includă în conversație, pentru că le pare rău pentru mine.

De ce m-a adus aici? Mă simt ca o proastă.

Julian spune ceva, iar Anna izbucnește în râs.

Doamna din fața mea îmi zâmbește trist.

Dă-o naibii, plec!

Las șervetul și-mi scot poșeta de sub masă.

— Unde te duci? mă întreabă el încet.

Îmi aud bătăile inimii în urechi de furie.

— Acasă.

Mă ridic și ies din sala de bal către foaier, apoi pe ușile din față către valet.

— Scuză-mă, poți să-mi chemi un taxi, te rog? îl întreb.

— Bineînțeles!

Stau cu brațele încrucișate la piept când Julian iese în stradă, dorindu-mi ca Emerson să nu fi fost la întâlnire în seara asta, ca să merg la ea acasă și să nu mă întorc până luni. Imposibil!

— Ce faci? întreabă Julian, apropiindu-se din spate.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce ți se pare că fac?

— Te duc eu acasă!

— Nu te deranja!

O mașină oprește, iar valetul – cel care încerca să-mi aducă un taxi – trebuie să se întoarcă și să parcheze mașina.

— Mă întorc într-un minut, domnișoară! îmi strigă.

Răsufli adânc.

— Minunat!

— Scuză-mă, poți să-mi aduci mașina, te rog? îl roagă Julian pe celălalt valet.

— Bineînțeles, domnule!

Julian stă tăcut lângă mine.

— Întoarce-te înăuntru, domnule Masters!

Scot un oftat.

— De ce ești nervoasă?

Ridic din sprâncene, dezgustată.

— Dacă tu nu știi, nu-ți spun nici eu!

Julian tace, neștiind ce să zică sau neînțelegând cât de furioasă sunt. Mașina lui ajunge, așa că îmi deschide portiera. Mă uit în jur. Ori stau aici în frig, ori îl las să mă conducă. La naiba, nu vreau decât să merg acasă! Urc în mașină, iar Julian închide portiera după mine.

Iese în trafic. Mă uit prin parbriz, urmărind la picăturile de ploaie care încep să cadă și acționează ștergătoarele automate.

— N-am vrut să știe nimeni că suntem împreună, oftează Julian.

— Păi, nu e nevoie să te mai străduiești să mă ascunzi.

Se uită la mine.

— De ce?

— Pentru că mă respect prea mult! răbufnesc.

— Ce tot spui?

— Ce mama dracului? urlu la el. Mă scoți la cină și pe treci două ore vorbind cu altă femeie, apoi îi spui că sunt doar bona.

Mă privește încruntat.

— Mi se potrivește perfect, domnule judecător! îi răspund, strămbându-mă la el.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că în seara asta, în timp ce tu te jucai de-a judecătorul cu Anna, eu te judecam pe tine. Și nu mi-a plăcut naibii ce-am văzut.

— Serios?

Mă întorc spre el, indignată de purtarea lui.

— Nu știu cum te porți de obicei cu femeile, Julian, dar ascultă la mine... niciodată nu o să mai ai vreo șansa să mă faci să mă simt ca în seara asta.

— Cum te-am făcut să te simți? mârâie.

— Ca o târfă ieftină pe care o duci acasă s-o fuți când s-a terminat seara.

Își încleștează fălcile și strânge cu putere volanul, fără să spună o vorbă. Parcurgem restul drumului în tăcere. Intră pe alee și parchează mașina. Cobor, trântesc portiera și urc spre ușa de la intrare, căutând cheile.

Julian trece în fața mea, deschide cu cheia lui și împinge ușa. Trec pe lângă el și traversez furioasă casa.

— Oprește-te! strigă după mine.

Mă întorc brusc spre el.

— Niciodată n-am fost atât de furioasă! Ticălos arogant ce ești, crezi oare că o să accept asemenea tratament?

Clatin din cap.

— Cine te crezi?

Julian mijeste ochii.

— Să nu-mi spui mie ce să fac! Asta nu e o relație!

Rânjesc, amuțită, pufnind pe nas drept răspuns. Nu mă deranjez să răspund.

— Bree! îmi spune încet, prinzându-mă de braț.

Îi dau mâna la o parte.

— Nu vreau să am o relație cu tine! strig la el. Doar gândul de a face sex cu un porc arogant îmi întoarce stomacul acum. Să nu îndrăznești să-mi mai spui așa! Numele meu e domnișoara Brielle pentru tine și nu sunt decât bona. Stai naibii departe de mine!

Julian se uită urât la mine.

— Scoți totul din context și vorbești aiurea fără motiv.

— Du-te-n mă-ta!

Mă întorc și merg spre dormitor, trântind ușa după mine. Sunt atât de furioasă, încât îmi dau lacrimile.

Nu-mi vine să cred că își justifică purtarea față de mine. Nu mi-a adresat o vorbă două ore, în timp ce vorbea cu altă femeie, fir-ar să fie!

Aud ușa din față trântindu-se și mașina lui pornind. Alerg la fereastră și-l văd plecând ca un nebun lăsat liber.

A plecat din nou.

Mă trântesc pe pat și-mi șterg lacrimile de furie ce mi s-au adunat în ochi.

Cuvintele lui îmi răsună în cap.

„Asta nu e o relație.”

Serios, Sherlock? Nu e o relație, e un dezastru!

Capitolul 15

Brielle

A TRECUT O ORĂ ȘI SUNT ÎNCĂ ÎN PAT, UITÂNDU-MĂ LA tavan. Cum am ajuns în situația asta? Cu ce credeam că mă voi alege dacă ies cu Julian Masters la întâlniri?

Când eram la hotel doar noi, lucrurile erau sigure. Erau controlate.

Nu era dureros.

Scot telefonul și intru pe Instagram și Facebook ca să-mi distrag atenția de la starea asta de rahat. Nimic nu funcționează.

Arunc telefonul, scârbită. Îhh! Urăsc Facebookul! Ar trebui să se cheme Fakebook, pentru că orice idiot din lume postează fotografiile și se laudă cu ce viață bună are. Toate femeile au soți și iubiți superbi, atenți, bebeluși, copii, toate par să aibă ce nu am eu. Nu vezi niciodată pe cineva postând imagini și spunând: „Ah, am ieșit aseară cu șeful meu mai în vârstă care, apropo, m-a tratat ca pe o cocotă proastă și m-a făcut de rușine”, nu-i așa? Îmi dau ochii peste cap.

Nenorociți falși!

Telefonul scoate un sunet, și mă grăbesc să citesc mesajul de la mama.

**Bună, Brell,
Cum îți merge?
Ne este dor de tine!**

Citesc mesajul și îmi dau lacrimile. Fără să stau pe gânduri, îi formez numărul. Răspunde după prima sonerie.

— Bună, frumoasa mea Brell!

— Bună, mamă!

Sunetul vocii ei iubitoare mă copleșește, și mi se gătuie vocea pe loc.

— Ești OK, scumpo?

Închid ochii. De unde știe mereu că ceva nu e în regulă?

Dau din cap, chiar dacă nu mă vede.

— Da! o mint, în ciuda lacrimilor evidente.

— Ce e, Brell? întreabă ea.

Am ieșit la întâlnire cu un tip care e mai aproape de vârsta ta decât de a mea, s-a dovedit a fi un adevărat nemernic, iar acum sunt singură în casa asta mare și înfricoșătoare, pentru că nu am unde să mă duc.

— Nimic, mamă! zâmbesc eu. Doar că mi s-a făcut puțin dor de casă!

Răsucesc pătura între degete.

— Totul va fi bine mâine-dimineață.

— Ieși în oraș să vezi atracțiile turistice?

— Da!

Îmi umflu obraji cu aer.

— Emerson a cunoscut pe cineva.

— O, e de treabă?

— E cuceritor. Îl cheamă Alastar. E irlandez, îi povestesc cu un zâmbet. E diferit!

Mama râde.

— Dar tu? Ai pe cineva în vizor?

— Nu!

Mă încrunt.

— Toți bărbații pe care îi întâlnesc sunt niște idioți!

Ezit un moment.

— Sunt ca un magnet pentru ei.

— Te așteaptă, Brell! Un om special stă și te așteaptă să vii. În orice moment, poate să apară.

Mi se pune un nod în gât. Înainte, credeam că cineva mă aștepta undeva, dar nu știu dacă mai cred chestia asta.

Îmi pierd încrederea în specia masculină de la o zi la alta.

— Tu și tata ce faceți? schimb eu subiectul.

— Suntem bine! De fapt, ne gândeam să venim acolo într-o excursie.

Fac ochii mari.

— Serios?

— Da, ar fi abia peste șase sau opt săptămâni, dar ne-am gândit să venim la Londra o săptămână, apoi să plecăm la Praga.

— O, ați putea? Ar fi minunat!

Mi se umplu iar ochii de lacrimi.

— Mi-ar plăcea la nebunie să vă văd!

— Ești OK, scumpo? Nu pari în regulă! E vineri seara. Credeam că ești în oraș.

— Ies mâine-seară cu Em. În seara asta are întâlnire.

— Dar tu n-ai întâlnit pe nimeni altcineva cu care să ieși în oraș?

— Colegii de apartament ai lui Emerson sunt foarte drăguți. Cred că voi începe să ies cu ei dacă lui Em îi place cu adevărat tipul ăsta. Nu stau singură în casa asta mare și veche, asta e sigur, murmur mai mult pe înfundate.

— Și cu slujba ta cum merge? Faci tot ce trebuie să faci?
 Casc ochii mari când îmi amintesc de uniformele care
 sunt încă în portbagaj. Rahat!

— Da! o mint. Mamă, trebuie să plec, mă strigă unul
 dintre copii!

— OK, dragă! Te iubesc! îmi spune drăgăstos. Te
 anunț în legătură cu excursia!

— Și eu te iubesc! Pa, mamă!

Închid și cobor în garajul întunecat. Mă lovesc cu de-
 getul de la picior într-un obiect ieșit în afară.

— Futu-i! mă răstesc, țopăind pe loc.

Mă străfulgeră durerea. Furioasă, aprind lumina și
 ocolesc portbagajul ca să scot sacul imens cu tricouri.

Glumești? Sunt cel puțin două mașini de rufe aici. Trag
 în casă sacul mare. Lumina e aprinsă în garaj, dar nu-mi
 pasă, poate să-și permită afurisita de factură. Acum, ca
 seara să fie și mai grozavă, trebuie să stau aici singură și
 să spăl rufe în timp ce el sigur s-a întors la evenimentul
 acela ca să continue să se dea la roșcata aceea superbă.

Pun primul rând de rufe la spălat și întorc butonul cu
 forță. Sângele îmi clocotește în vene.

Ticălos nenorocit!

Unde-i whiskyul acela scump? O să-l beau pe tot.

Bzz, bzz, bzz, bzz!

Mă încrunt. Ce naiba se aude? Lovesc cu pumnul în
 pernă, mă întorc pe o parte și închid ochii.

Bzz, bzz, bzz, bzz!

— Taci naibii! mormăi cu nasul în pernă. De ce naiba
 se aude alarma într-o sâmbătă?

Apăs pe amânare și închid ochii din nou? De ce a por-
 nit? N-am setat-o?

Stai...

Deschid larg ochii.

Uniformele!

Îmi pun halatul și alerg la spălătorie, scoțând tricourile din mașina de spălat și aruncându-le în uscător. Intru în bucătărie și pornesc cafetiera. Mă uit la ceasul de la cuptor. E ora șase și e liniște în jur.

Ah, așa e! Copiii au dormit la bunica, iar domnul Judecător Idiot încă doarme la etaj. Mă întreb la ce oră a ajuns nemernicul acasă.

Mă duc la fereastră și mă uit la garaj, să văd dacă mașina Porsche e pe alee. Nu! Probabil a parcat în garaj. Ciudat! N-am auzit ușa de la garaj, ca de obicei. Mă enervează că uneori mă trezește.

La naiba, acum trebuia să fiu euforică în urma întâlnirii, simțindu-mă relaxată și revigorată. În schimb, sunt obosită, sunt la menstruație și sunt irascibilă – nu e o combinație bună în nicio situație. Sper ca scorpia aceea de Tiffany să-mi apară în cale la fotbal. Am nevoie de un pretext să omor pe cineva.

Îmi fac o ceașcă de cafea și mă așez la masa din sufragerie. Vreau să usuc și să strâng tricourile înainte să se trezească cineva. Nimeni nu va ști că sunt praf la slujba asta de bonă.

Reiau în gând evenimentele de seara trecută și cred că acum sunt și mai furioasă decât aseară, dacă e posibil așa ceva. Mi-l imaginez spiritual și fermecător și mi se încinge sângele.

Mă întreb... oare a agățat-o pe roșcata aceea până la urmă? Îmi dau ochii peste cap, dezgustată. Și dacă a adus-o aici? Ce-aș face, de fapt, dacă ar coborî pe scări?

Mă ciupesc de baza nasului și mi-i imaginez împreună sau pe ea în casa asta. Aș lua-o razna complet dacă

aș vedea-o aici acum, fără îndoială. Probabil mi-aș pierde controlul și i-aș trage o lovitură de karate lui Julian cu piciorul direct în membru.

Zâmbesc când mi-l imaginez aplecat de durere, implorându-mă să nu-l mai lovesc în boașe.

Al dracului tâmpit!

Doamne, urăsc sentimentul ăsta! Credeam că nu voi mai avea zile în care mă simt așa.

Mă întorc la spălătorie și deschid uscătorul în grabă. Hainele sunt încă ude. La naiba!

Mă întorc în casă și mă uit în sus, pe scări.

N-ar fi adus-o acasă. În niciun caz.

Mă încrunt. Oare ar fi adus-o?

Răsuflu adânc, pentru că cine știe? Adică, niciodată n-am crezut că o să mă trateze așa cum a făcut-o aseară.

Acum, orice e posibil. Îmi mușc buza, uitându-mă în stânga și-n dreapta să mă asigur că nu mă vede nimeni.

Nu e nimeni aici, proasto! Îmi reamintesc. Julian doarme cu ușa puțin întredeschisă. Dacă a adus-o acasă, sigur ar fi închisă. Dacă este... Doamne, ajută-l!

Urc scările în vârful picioarelor. Trebuie să arunc doar o privire.

Mă uit pe hol și văd că are ușa deschisă.

Îmi duc mâna la piept, ușurată. Slavă Domnului! Pe urmă, mă încrunt. Ușa e deschisă prea larg.

Înaintează pe hol și privesc în cameră, unde patul lui e gol, nederanjat, încă pregătit.

Poftim?

Nu s-a întors acasă.

Glumești? Dau buzna pe scări ca Hulk. Mă duc la spălătorie și deschid uscătorul, injurând când văd că hainele sunt încă ude.

— Uscăți-vă, nenorocitelor! strig la tricouri. Nu vă puneți cu mine azi! Ați înțeles?

Scot al doilea rând de rufe din mașina de spălat și încep să le întind în jurul caloriferului, pe suportul pliant mic. De ce nu m-am gândit să fac asta aseară?

— Prostia ta mă uimește, șoptesc pe înfundate.

Mă așez din nou și-mi fac încă o ceașcă de cafea, savurând fiecare gură în tăcere.

Probabil îi ia pe copii cu mașina pe drumul de întoarcere din Orașul Sexului.

Îmi imaginez că intră pe ușă și eu îi trag un pumn drept în nas, lăsându-l inconștient. Sunt sigură că, dacă m-aș uita acum în oglindă, aș vedea că albul ochilor mei e roșu. Sunt ca un exorcist înainte de confruntarea finală.

Îmi las capul în mâini.

Calmă, calmă... doar rămâi calmă!

E un idiot, iar tu ești prea bună pentru el. A făcut sex aseară cu nenorocita aceea de prăjitură cu căpșune.

Aud mașina pe alee și alerg la fereastră. O, nu!

Sunt aici!

Aleg la spălătorie și încep să scot tricourile din uscător în viteză, când ceva cade pe podea. Ce? Mă uit și văd ceva alb. Ce-i asta? Îl iau de jos și văd că e un număr șapte foarte fierbinte.

Casc ochii.

Scot un tricou din uscător și văd că numărul de pe spate se topește și atârnă.

O, nu!

Ce naiba?

Verific tricourile. Bineînțeles, toate numerele de pe spate ori au căzut complet, ori atârnă pe jumătate.

— Brelly! strigă Sammy din bucătărie.

Îmi acopăr gura cu mâinile. Ce mama dracului?

Nu se poate așa ceva!

Nu... Doamne sfinte, nu!

— Du-te și trezește-o! îl aud pe Julian spunându-i lui

Willow.

— Sunt trează! mârâi. Și în mijlocul unui coșmar.

Willow intră în spălătorie și face ochii mari când vede tricourile pe care le țin în mână.

— O, Doamne! strigă ea. Ce-ai făcut?

Mă strâmb și-mi pun mâinile în cap.

— Nu știu! urlu.

Julian intră în spălătorie și-i cade fața când vede numărul doi topit.

— Ce naiba se întâmplă aici? Nu poți să le pui în uscător. Să nu-mi spui că le-ai pus în uscător! se răstește la mine.

— Normal că le-am pus! îi răspund răstit.

Willow începe să plângă și fuge la etaj, făcând o adevărată criză.

Știu cum se simte, pentru că și mie îmi vine să fac una. E incredibil, la naiba!

Domnul Masters ridică tricourile și începe să le verifice.

— Toate sunt stricate, mârâie el.

— Ce fel de mizerii de tricouri de sport nu intră în afurisitul de uscător? strig.

— Orice tricou din lumea asta afurisită.

Sammy răbufnește și-l lovește pe tatăl lui cu pumnul în picior cât de tare poate.

— Nu țipa la ea! strigă băiatul. Încetează!

Pe urmă, izbucnește în lacrimi.

Mă schimb la față.

— Sammy, nu, puiule! E OK!

Îl iau în brațe, iar el plânge pe umărul meu.

— Tata nu a vrut.

Îl legăn în timp ce face și el o criză.

— Nu poți să-l lovești niciodată pe tata!

Julian se uită urât la mine, pe urmă fuge la etaj să o liniștească pe Willow. Îmi sprijin capul de al lui Sammy în timp ce-l legăn.

Da...

Ziua de sâmbătă a început de minune!

Aduceți alcoolul!

Stau pe scaunul pliant cu Sammy în poală, așteptând să înceapă meciul. Julian a preluat controlul asupra situației cu tricourile azi-dimineață pentru că, în mod evident, eu nu i-am făcut față. S-a dovedit că erau două seturi de tricouri în sacul acela și, în combinație cu cele care nu erau în uscător, am avut aproape pentru întreaga echipă. Lipseau doar patru numere, iar el le-a lipit temporar cu fierul de călcat în timp ce eu îmi pierdeam mințile. În mod sigur o să cadă pe teren, dar acum cui îi pasă? Nu vorbesc cu Julian, iar Willow nu vorbește cu mine. Sammy nu vorbește decât cu mine, iar weekendul ăsta e traumatizant!

Julian stă în spatele nostru cu brațele încrucișate, prea încordat ca să se așeze.

— Samuel, de ce m-ai lovit azi-dimineață? întrebă, neputând să se mai abțină.

Mișc din buze, dar reușesc să-mi mențin privirea îndreptată spre teren.

— Pentru că voiam să încetezi, răspunde Samuel sincer.

— Ce să încetez?

— Să mai țipi la Brelly. O vei face să plece.

O, nu!

— Nu, Sammy! îi spun. Nu plec. Doar aveam o discuție. Poți să ai o discuție fără să plece nimeni.

Îl prind în brațe. Bietul copil!

— Promiți? întrebă, uitându-se la mine cu fața mică și îngrijorată.

— Promit! Nu plec, ți răspund. Niciodată nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

Ridic ochii spre Julian, care mă privește chiorăș, furios că propriul copil a ales să mă apere în fața lui.

S-ar putea să-l omor pe tatăl tău, dar nu te părăsesc, Sammy!

Băiatul se ghemuiește în poala mea, și meciul începe. Sammy își vede prietenul pe celălalt teren și aleargă să se joace cu el.

Eu și Julian urmărim meciul în tăcere... până când alege să vorbească:

— Îmi pare rău pentru aseară! îmi spune încet.

Mă uit la teren, neputând să-i răspund.

— Nu vorbești cu mine?

Îl ignor din nou. Dacă vorbesc cu el, o să-mi pierd cum-pătul, și am prea multă demnitate să fac asta aici.

— Ce te așteptai să fac? insistă.

— Nu mai vorbi! șuier. Încerc să mă uit la meci!

— Brel?

Aud o voce de femeie în spatele meu și ne întoarcem amândoi, văzându-i pe Joseph și Frances, părinții domnului Masters, apropiindu-se.

O, minunat! Exact ce-mi trebuia!

— Bună!

Zâmbesc și mă ridic să-i întâmpin.

Amândoi mă sărută pe obraz și stau lângă mine și fiul lor.

— Cum se descurcă? întrebă Frances, uitându-se la Will pe teren.

— Grozav! răspund, zâmbitoare.

Julian își întoarce ochii spre mine, acuzându-mă tacit că spun minciuni.

— Julian?

Auzim altă femeie strigând și ne întoarcem toți, văzând-o pe proasta de Rebecca.

— Bună!

Julian îi zâmbește fals.

— Te ascundeai de mine?

Rebecca râde, punându-și mâna pe pieptul lui.

El râde stânjenit.

Îmi dau ochii peste cap, scârbită de-a dreptul.

Tipa flirtează și râde împreună cu el timp de zece minute, făcându-i pe toți să se simtă stingheriți până când nu mai suport.

— Mă duc să văd ce face Sammy! îi spun.

Îl verific pe Sammy, apoi mă duc strategic în cealaltă parte a terenului.

Nu pot să mai ascult nicio clipă cum flirtează femeia aceea cu el.

Frances vine lângă mine.

— Dumnezeu mare, Brell, nu mă lăsa cu femeia aia proastă!

Îmi dau ochii peste cap.

— Știu, îți trebuie o găleată ca să stai să le auzi cum suspină în jurul lui.

Frances se strâmbă, prefăcându-se că se cutremură.

— Julian are talentul de-a atrage cele mai oribile femei.

— Lui îi place! răspund sec.

— Tu și Julian ați vrea să veniți la noi diseară... la cină? întrebă optimistă. Aș vrea să vă întorc favoarea.

La naiba, se poartă frumos!

— Nu pot, îmi pare rău! Am alte planuri.

Frances se schimbă la față. Se gândește puțin.

— Ai o întâlnire?

— Nu! răspund, clătinând din cap. Ies cu prietena mea,

Emerson.

— O!

Frances zâmbește fals și mă ia de braț.

— Ce frumos!

— Să nu-ți faci idei! oftez

Frances mă bate cu palma pe braț.

— N-aș îndrăzni!

Julian și tatăl lui ocolesc terenul ca să vină lângă noi.

— Mamă, ai putea să iei din nou copiii la tine după-amiază? Aș vrea să am o întâlnire în privat cu domnișoara Brielle.

Frances face ochii mari de bucurie.

— Da, ce idee grozavă! Du-o pe Brel la prânz la întâlnire! zice mama lui Julian în timp ce mă bate pe braț. Și, dacă o convingi să-și anuleze programul din seara asta, pot să țin copiii ca s-o scoți la dans.

Vai, ce viperă bătrână...

Julian se schimbă la față.

— Ai o întâlnire diseară? întreabă, îngrozit.

— Da!

Ezit, pentru că sunt cea mai rea mincinoasă din lume.

— Am!

— Cu cine? se răstește Julian.

— Un doctor, răspunde Frances și mă strânge de braț.

Mă încrunt la ea. Ce faci, femeie bătrână și senilă?

— Ce doctor?

Tatăl lui Julian rânjește, prefăcându-se că urmărește meciul.

— Nu e treaba ta! îi spun. Ce-ar fi să mergi și să o inviți la dans pe una dintre mămicile astea disperate care nu au parteneri?

Mă prefac că mă uit la meci.

— Sau pe Prăjitura cu Căpșune. E mereu dispusă să se distreze.

Julian mijește ochii, știind exact la cine mă refer.

— Cine e Prăjitura cu Căpșune? șoptește foarte încet mama lui.

— Colega nepoliticoasă a lui Julian.

— Nu e nepoliticoasă! Era doar o întâlnire de afaceri, se apără el.

— E mai mult decât o simplă bonă, îi spun sarcastic.

Julian zâmbește fals.

— M-am pierdut, șoptește mama lui, crezând că aud doar eu. Cine-i prost?

— El este, îi răspund.

Tatăl lui Julian zâmbește către teren, amuzat de conversația noastră.

— O, pentru că tricourile băgate la uscător au fost o idee tare inteligentă! spune Julian disprețuitor.

Îi arunc o căutătură urâtă și o strâng pe mama lui de braț.

— Îmi pare rău, dar în Australia putem pune tricourile în uscător! Nu sunt obișnuită cu calitatea inferioară a produselor din Regatul Unit... sau a bărbaților.

Tatăl lui râde din nou, uitându-se la telefon.

— O, înțeleg! Prăjitura cu Căpșune e o păpușă din anii '80 cu părul roșu, zice și ridică telefonul să ne arate.

Julian își dă ochii peste cap, iar eu îmi mușc buza să nu zâmbesc. Oare tatăl lui chiar a căutat pe Google în tot acest timp ce înseamnă Prăjitura cu Căpșune?

— Julian?

O femeie strigă de pe cealaltă parte a terenului. Ne uităm și vedem o femeie care zâmbeste și dă din mână într-un mod exagerat.

Julian se preface că zâmbeste și-i face și el cu mâna.

— Doamne sfinte! oftează mama lui. Femeile astea sunt insuportabile!

— Se potrivesc perfect cu el, murmur cu ochii la meci. Julian, te duci și stai cu ea ca să nu vină aici să stea la taclale, te rog!

Mama lui Julian râde și mă bate pe brațul de care încă mă ține.

— O, îmi plăci foarte mult, Brell! zice și se uită la Julian. Ești sigur că nu mergeți la dans diseară?

— Cu siguranță! răspundem la unison.

Trebuie să închei conversația asta.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Vrea cineva cafea? întreb.

— Da, te rog! răspund Julian și tatăl lui.

— Vin cu tine, draga mea!

Mama lui zâmbeste, ținându-mă strâns de braț în timp ce traversăm terenurile.

— Cine e Prăjitura? șoptește ea.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ești foarte curioasă.

— Așa este! Acum, povestește-mi!

— Nu poți să-i spui că ți-am zis.

Frances își încrucișează degetele pe piept.

— Pe cinstea mea!

— Aseară am ieșit cu Julian, ca între prieteni.

Ea face ochii mari de bucurie.

— Serios?

— Nu te ambala! A fost un dezastru!

— De ce?

— M-a ignorat timp de două ore și a vorbit cu o roșcată sexy de la serviciu.

Frances mijeste ochii.

— Prăjitura cu Căpșune?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Întotdeauna am detestat-o pe păpușa aia, bombăne Frances.

— În fine, eu am plecat, ne-am certat, pe urmă, a ieșit și nu s-a mai întors toată noaptea acasă.

— Păi, a fost la mine acasă.

— Poftim? mă încrunt.

— S-a întors să ia copiii și a adormit pe canapea, așa că a decis să rămână peste noapte.

— O!

Frances se încruntă.

— Doar nu credeai...

Ridic din umeri.

— Nu, Brelly! zice Frances, apoi mă bate pe braț și mă trage mai aproape. A fost cu noi.

Clatin din cap, dezgustată.

— Nu contează. Suntem doar prieteni, așa că...

Ridic din umeri.

— Asta-i tot.

— Asta-i tot? se încruntă ea. Nu se poate!

O privesc drept în față.

— Asta-i tot, serios!

— Vorbește cu el după-amiază! Poate puteți ieși și lămurii totul diseară.

Mă smulg din strânsoarea ei.

— Nu lămuresc nimic cu el. E ciudat, e un om ciudat...

Ezit, pentru că a sunat nepoliticos.

— Nu te supăra, e un om minunat, dar...

— Nu m-am supărat. E ciudat!

Frances râde.

— Și tocmai de-asta îmi place. Ești îmbucurător de sinceră! Julian are nevoie de cineva ca tine în viața lui.

O bat pe braț și îl trec din nou pe după al meu.

— Mie nu-mi place Julian. Nu e omul potrivit pentru mine! oftez. Dar vrei să ieșim la cafea și o prăjitură marți?

Frances îmi zâmbeste larg.

— Mi-ar plăcea la nebunie!

Drumul înapoi spre casa lui Julian se termină într-o tăcere deplină. Copiii s-au întors la mama lui ca să putem discuta despre cele petrecute seara trecută.

Din păcate pentru el, nu am despre ce să vorbesc. Intru în casă și îmi strâng lucrurile, pentru că merg la Emerson în weekend. Nici măcar nu-mi pasă că ea nu-i acasă și trebuie să stau pe trotuar s-o aștept. Orice e mai bine decât să stau cu Julian acum.

Sunt încă teribil de furioasă. El parchează mașina, așadar cobor, mergând întins spre casă.

— Putem vorbi, te rog? întreabă.

— N-am nimic de discutat, Julian! îi strig peste umăr.

— Eu am.

— Atunci sună pe cineva, pentru că eu nu stau de vorbă!

Intru în casă, apoi în camera mea și scot geanta de voiaj.

Ce să port în seara asta în oraș? Hm, ceva incredibil de sexy! Încep să caut în garderobă și să întind lucruri pe pat. Scot niște lenjerie drăguță, de dantelă neagră, peste o rochie neagră.

Julian intră în cameră.

— Ce faci? mă întreabă.

— Împachetez.

Se uită la lenjeria de pe pat.

— Ai o întâlnire în seara asta?

— Da!

Mă uit în continuare prin sertare.

— Unde l-ai cunoscut?

— Nu e treaba ta! Ieși afară!

El respiră greoi.

— Putem vorbi despre seara trecută, te rog?

— Nu!

Mă aplec și încep să caut pantofii pe podeaua dressingului.

— Nu voiam să știe cineva că suntem împreună.

Arunc pantofii cu toc înalt pe pat cât pot de tare.

— Nu suntem împreună.

— E doar o fată cu care lucrez, adaugă.

— Nu-mi pasă cine e! Nu e vorba de ea.

Julian își pune mâinile în șold.

— Atunci, despre ce e vorba?

Îmi ridic ochii la el.

— Ce dracu', nu poți să fii chiar atât de prost!

— Pune-mă la încercare!

— E vorba despre tine și neputința ta de a comunica.

— Ba comunic! îmi răspunde el scandalizat. Comunic foarte bine.

— Habar n-ai cum să comunici cu oricine, nici măcar cu copiii tăi.

— Nu-i adevărat!

— Bine atunci, istețule! Ai aflat ce i-a spus fata aia lui Willow despre mama ei acum o săptămână la fotbal. Ai discutat cu ea despre asta?

Julian se încruntă.

— N-am vrut s-o supăr.

— O superi dacă o ignori! urlu la el. Spune-mi! Spune-mi când ai vorbit ultima oară cu copiii tăi despre ceva legat de ei.

— Poftim? Vorbesc cu ei în fiecare zi. Ce tot spui?

— Vorbești cu ei despre ce e la televizor, despre ce se întâmplă în lume, despre ce mănâncă, despre teme, lucrurile legate de școală. Ai conversații banale, nici mai mult, nici mai puțin.

Julian se încruntă mai tare.

— Când i-ai întrebat ceva personal ultima oară? Willow a jucat golf săptămâna trecută și a fost foarte, foarte bună, dar nici n-ai vorbit cu ea despre asta. De ce? De ce ești așa?

— Pentru că nu am plăcerea de a fi părintele distractiv. Trebuie să-i disciplinez.

Mi se încrețește fruntea.

— Sunt copii buni. Nu au nevoie de cineva să-i disciplineze. Au nevoie de un tată care să le arate cum să iubească.

Julian lasă capul în jos, apoi își ridică ochii la mine, furios.

— Nu e treaba ta! Nu discut cu tine despre copiii mei!

— Tu ai vrut să vorbim. Asta fac, vorbesc.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Și, dacă tot vorbim, de ce nu sunt poze cu mama lor nicăieri în casă? adaug.

Ochii îi scapără de furie.

— Nu atinge subiectul ăsta!

— Nu! Vreau să știi! De ce nu e nici măcar o dovadă că a existat? Copiii merită să-și amintească de ea. Sunt o parte din ea, dar sunt crescuți ca și cum nici măcar nu a existat.

— Ieși dracului afară! urlă el.

— Tu ești în camera mea. Tu să ieși afară! îi răspund.

Se uită la mine, și-mi dau seama că l-a jignit comentariul meu despre soția lui. Îmi regret vorbele.

— Julian, copilăria ar trebui să fie plină de dezordine, de dragoste și râsete.

Rămânem tăcuți o clipă.

— Nu vreau să privești în urmă într-o zi și să te întreb de ce nu ești apropiat de copiii tăi.

— Îmi iubesc copiii! Îmi iubesc copiii mai mult decât orice! răspunde abătut.

— Știu că așa e!

— Atunci, ce vrei să spui?

— Spun că trebuie să înveți să li te oferi.

— Asta fac. Le ofer tot ce am!

— Le oferi stabilitate. Ei au nevoie de compasiune și înțelegere. Au nevoie să fii și prietenul lor.

Mijește ochii și se uită la lenjeria de pe pat.

— Și aseară ce-a fost? Încercam doar să te apăr de bârfe.

— N-am nevoie de protecție. Asemenea copiilor, vreau compasiune și înțelegere.

Clatină din cap, oprindu-se o clipă.

— Înainte să ieșim... când eram aici...

I se gătuie vocea.

— Ce s-a întâmplat când eram aici?

Își ridică ochii spre mine.

— M-ai derutat.

Mă încrunt.

— Te-am derutat?

Își trece frustrat mâinile prin păr.

— Nu știu! Pur și simplu...

Se uită în ochii mei.

— Eram cu adevărat bucuros că ies cu tine în oraș...

— Și ce-i în neregulă cu asta?

Ridică din umeri.

— Eu nu am relații normale, Bree. N-am nicio nenorocită de idee ce se întâmplă între noi.

Își ridică mâinile în aer.

— Sunt confuz naibii, OK?

— Julian! oftez eu.

Mă ia de mână.

— Nu ieși în seara asta! Stai aici, cu mine!

Respir greoi, iar el mă prinde cu brațele și mă trage mai aproape.

— Eu doar...

Șovăie.

— Eu doar...

Se oprește din nou.

Mă desprind din brațele lui.

— Julian, înțeleg că nu vrei să ai o relație. Înțeleg că nu avem niciun viitor. Dar nu voi înțelege niciodată cum m-ai făcut să mă simt aseară. Eu nu m-aș purta niciodată așa cu un prieten.

Îi pică fața.

— Trebuie să te aduni! Nu pot avea un aranjament între prieteni cu beneficii dacă nici măcar nu e o prietenie.

— Bree...

Încearcă să-și pună mâna pe mine din nou, dar mă retrag.

— Nu mă lua cu Bree!

Julian mă privește în ochi.

— Chiar o să ieși cu altcineva în seara asta?

— Da!

Își încleștează fălcile, furios.

— Dacă ieși, consideră că între noi s-a terminat!

Rânjesc și clatin din cap, uluită.

— Tu i-ai pus capăt aseară, Jules! Nu da vina pe mine!

Julian lasă capul în jos și se uită în podea.

— Poți să ieși, te rog? îl întreb. Vreau să mă pregătesc!

Se întoarce și iese, și văd ușa închizându-se după el.

Simt regretul în stomac.

Pare neașteptat de decisiv.

Capitolul 16

Julian

STAU LA MASĂ ȘI-MI MASEZ FRUNTEA ÎNAINTE ȘI ÎNAPOI.

Oprește-o să iasă în oraș! Du-te și cere-ți scuze!

Mă simt febril și mi-e rău.

Convinge-o să rămână!

Închid ochii și răsuflu adânc, înghițind în sec. Am o senzație neobișnuită de regret în piept.

Dacă vrea să iasă cu altcineva, e treaba ei. Nu sunt adeptul monogamiei. Și atunci, ce e senzația asta de greață pe care o am ori de câte ori mă gândesc că iese cu alt bărbat?

Încetează!

Mă ridic să-mi torn un pahar de whisky, pe urmă mă așez iar la masă și iau o gură. Poate nu o să plece.

Cuvintele ei îmi sună întruna în cap: „N-am nevoie de protecție. Asemenea copiilor, vreau compasiune și înțelegere.”

Le arăt compasiune copiilor. Renunț la toată viața mea nenorocită pentru ei. Cine se crede ea să dea vina pe mine când habar nu are de situația noastră?

Iau o gură mare de whisky când iese cu geanta în brațe.

Spune-i să nu plece!

Strâng din buze, ca să n-o implor cu voce tare. Iau încă o gură și dau din picior pe sub masă.

— Ești OK? mă întreabă.

— De ce să nu fiu?

— Păi, pentru că bei whisky la 10.30 dimineață.

Stă și mă privește o clipă.

— N-am vrut să pară că ești un tată rău.

Șovăie.

— Nu asta am vrut să spun.

— Așa a sunat.

Se așază față în față cu mine.

— Julian!

Mă uit la paharul de pe masă.

— Vrei să te uiți la mine?

Ridic ochii la ea.

— Știi că nu vrei să ai o relație.

Încleștez fălcile.

— Nu știi cum crezi că o să meargă lucrurile între noi, dar m-ai supărat aseară. M-ai jignit profund și m-ai surprins, pentru că nu mă așteptam. Am fost complet bulversată și de felul în care m-ai tratat, și de cum m-am simțit.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Și nu e un semn bun să mă simt rănită când noi nici măcar nu avem o relație.

Ea mă privește în ochi.

— Mi-ai spus să mă protejez de tine.

Iau o gură de whisky, fără să găsesc un răspuns inteligent.

— Asta fac acum.

— Ieșind cu altcineva? o întreb.

Mă fixează cu privirea.

— Vreau doar un prieten pe care să mă bazez.

— Te poți baza pe mine.

— Nu, nu pot. Mi-ai arătat asta aseară.

— Aseară a fost o excepție.

— Aseară a fost prima noastră întâlnire, fir-ar să fie!

Strâng din buze ca să nu spun încă ceva care să mă facă de răs. Nu o implor. Mi-o imaginez sărutând pe altcineva și simt că-mi crește temperatura. Frustrat, îmi frec bărbia țepoasă. Încetează! Nu crezi în monogamie.

Ce-i sentimentul ăsta prostesc?

E gelozie?

Dau din picior pe sub masă, încercând să-mi controlez sentimentele.

Se uită în ochii mei.

— Barierele astea pe care le ridicîi

Mă încrunt, căci nu înțeleg.

— De ce o faci?

Mă strâmb.

— Nici măcar nu știi despre ce naiba vorbești.

— De ce anume te protejezi, Julian?

Mă ridic brusc.

— Nu stau aici să ascult tâmpeniile astea psihologice.

Clatin din cap de frustrare.

— N-am nevoie de protecție. Îmi convine să am prietene cu beneficii. Nu răstălmăci totul în ceea ce crezi tu că vreau!

— Chiar îți convine?

Mă privește cu atenție.

— Pentru că păreai destul de nervos când ai crezut că ies cu altcineva în seara asta.

— Pentru că mă respingi dracului! urlu la ea. Nu pot fi respins! Nimeni nu mă resping!

Mă întorc cu spatele la ea, respirând cu dificultate. A trecut mult timp de când nu m-a mai făcut cineva să-mi pierd cumpătul. Răsufli adânc, încercând să-mi stăpânesc nervii.

Pleacă! Ieși imediat din cameră!

— Lasă-mă să mă apropiu și putem încerca din nou!

Mă întorc spre ea.

— Habar n-am despre ce vorbești!

— Te-ai închis față de mine. Seara trecută, când ne țineam în brațe, am avut o mică fereastră de intimitate, dar te-ai închis imediat!

— Nu-i adevărat.

— Ba da, așa ai făcut, și, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă conving mai tare că așa te comporți de obicei. Nu aduci vorba despre anumite subiecte cu copiii pentru că nu vrei să le dai ocazia să pună întrebări dificile.

Mă întorc spre ea și ne privim în ochi.

— Te protejezi și de ei, Julian, fie că știi, fie că nu.

Mi se strânge stomacul auzind insinuarea ei.

— E ridicol!

— Chiar e? Poți măcar să te gândești la asta după ce plec?

Mă uit la ea și trebuie să o spun, pentru că mă omoară cu zile.

— Nu vreau să fii cu altcineva.

— Ce vrei să spui?

Mă încrunt, știind că trebuie să spun mai mult, dar nu reușesc să scot cuvintele din gură.

Mă privește în ochi.

— Chiar crezi că o să ies cu alt bărbat când nu mă gândesc decât la felul în care m-ai rănit?

Îmi cade fața.

— N-am vrut să te rănesc, Bree!

— Și totuși, ai făcut-o!

Mă uit în pământ, copleșit de rușine.

— Poate trebuie să învăț și eu să ridic bariere, șoptește.
Înghit nodul din gât și ridic ochii spre ea.

— Trebuie neapărat să pleci?

— Da!

Mă uit urât la ea, plin de nervi. Iar mă respinge.

Se aude un claxon afară.

— A venit Uberul!

Respir adânc.

Merge spre ușă și se întoarce.

— Vorbește cu mine, Julian! Spune-mi ce vrei!

Strâng din dinți și mă copleșește nevoia de a răbufni
și de a o răni pentru că mă lasă aici.

— Vreau o femeie care nu cerșește afecțiune.

Zâmbesc disprețuitor.

Mă privește cu ochi triști, și-mi vine să-mi trag una de
cum scot cuvintele din gură.

De ce-am spus asta? Las capul în jos, pe urmă aud ușa
închizându-se încet în urma ei.

Brielle

Mă dau cu ruj și mișc din buze în oglindă.

— Crezi că ar trebui să port rochia neagră sau pe cea
gri? Întreabă Emerson, ținând două rochii în dreptul ei.

Mă uit la ele, încruntată.

— Cea gri.

Sunt acasă la Emerson, pregătindu-ne să ieșim în oraș.
Încerc să mi-l scot pe Julian din minte.

„Vreau o femeie care nu cerșește afecțiune.”

— Îmi pare rău că nu pot să mergem mâine să vizităm orașul! oftează Em. Nu știam că trebuie să lucrez.

— E OK, o să merg să fac ceva singură. Putem merge săptămâna viitoare.

— Și Thomas, nu?

Emerson zâmbește.

— E atât de amuzant! Sincer, râd întruna când e el prin preajmă.

— Da, e drăguț! consimt.

— Păi, măcar e mai drăguț decât șeful acela al tău care se masturbează cu picioarele.

Em plescăie din limbă, așezându-se lângă mine și dându-se cu rimel.

— Te rog, spune-mi că ai trecut peste fascinația față de el!

O urmăresc o clipă. Nu i-am spus nimic lui Em despre ce s-a întâmplat între mine și Julian. Nu știu sigur de ce.

— Ce anume nu-ți place la el, Em? o întreb. Nici măcar nu-l cunoști.

Em îmi aruncă o privire.

— Ai dreptate, nu-l cunosc, dar te cunosc pe tine.

— Și? o întreb încruntată.

— A spus că vrea sex fără obligații.

Iau rimelul.

— Și?

— Și pe urmă te duce la cină și te ignoră cu desăvârșire timp de două ore.

Mă uit la imaginea mea în oglindă și strâng din buze din nou.

— Și mai e și toată tensiunea asta sexuală, și îți spune că cei mici sunt pe primul plan.

— Pentru mine, asta e o calitate admirabilă, răspund imperturbabil.

— Așa e!

Em se oprește din ce face și se uită la mine.

— Dacă sunt copiii tăi.

O urmăresc o clipă.

— Te cunosc, Brell. Știu că nu ai relații fără obligații pentru că nu ești genul acela de fată. Atunci, de ce să irosești următorul an cu un tip care nu vrea un angajament și care probabil o să se culce cu altele în timp ce tu ești acasă, având grijă de copii? Nu e ca și cum nu dai nas în nas cu el, căci locuiți împreună. Te ocupi de copiii lui. Ideea este că tu îi vei fi loială, iar el, nu.

Respir adânc, iau fardul și încep să-mi conturez obraji.

— Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla.

Emerson se oprește și clatină din cap.

— Brell, nu e bărbatul potrivit pentru tine!

Las fardul de obraz pe măsuta de toaletă.

— De ce ești atât de sigură?

Em se gândește puțin.

— OK, hai să privim lucrurile așa: ai putea întâlni un tip de 25 de ani care e sufletul tău pereche. Te îndrăgostești și te distrezi de minune, poate ești împreună cu el câțiva ani. Sunteți o echipă. Decideți împreună unde veți locui și economisiți pentru o casă. Te măriți, faci copii și sunteți pe picior de egalitate tot restul vieții.

Îmi întorc ochii spre ea în oglindă și o urmăresc.

— Sau... te poți combina cu domnul Masters, care s-a îndrăgostit deja de sufletul lui pereche și l-a pierdut. E văduv, iar tu vei fi mereu pe locul al doilea, orice ar fi. Casa, slujba, copiii lui... Iar tu rămâi să-și găsești loc printre ei.

Înghit în sec.

— Chiar dacă și-ar dori o relație – ceea ce nu e adevărat –, niciodată nu vei fi pe primul loc pentru el, Brell.

Întotdeauna vei fi a patra sau a cincea la rând. El nu se poate muta în Australia. Nu poate să iasă și să fie spontan. Nu te poate pune mai presus decât copiii. Nu-ți poate oferi ceea ce-ți poate da un bărbat mai tânăr.

Îmi cade fața.

— Vreau doar ce e mai bine pentru tine, Brell, iar domnul Masters nu e acela. E complet opusul.

Mă prinde cu brațul pe după umeri și ne uităm la imaginea noastră în oglindă.

— Ai stat alături de fostul tău iubit cu trei ani mai mult decât trebuia pentru că îl compăttimeai, pentru că ești un om bun și voiai să-l reperi.

— Știu! oftez.

Em îmi dă un ghiont în umăr.

— Nu poți să-l reperi pe Julian, orice ai face! Nu poți să dai timpul înapoi pentru el. El deja a trecut prin toate astea cu altcineva.

Zâmbesc întristată.

— Orice ai face, să nu ajungi la sex cu el! Dacă o faci, totul o să devină o harababură complicată.

Răsuflu adânc și iau rujul să mai dau un strat. E primul secret pe care l-am păstrat vreodată față de Emerson. Și știu de ce, pentru că instinctul îmi spune că fac ceva complet greșit.

— Pe aici, doamnelor!

Thomas zâmbește și ne conduce prin mulțime.

— Faceți loc, vin niște doamne superbe! strigă el, iar oamenii chiar se dau la o parte din calea noastră.

Eu și Emerson pufnim în râs.

— Ce nebun ești! șoptesc.

— La dispoziția voastră!

Îmi zâmbește și-mi face seducător cu ochiul.

Ne aflăm la o galerie de artă, la una dintre licitațiile lui Emerson. Alastar – noul iubit al lui Em – e artist și are niște lucrări scoase la licitație în seara asta. Thomas e fratele lui. Se pare că e foarte talentat, cel puțin așa a auzit Em.

I-am cunoscut pe Thomas și Alastar în al doilea weekend aici și, cu toate că Alastar – Star, pe scurt – e tăcut și morocănos, Thomas e exact opusul. E amuzant și degajat, și râd întruna când e el în preajmă. Îi place să flirteze, dar cred că așa e cu toată lumea. În orice caz, mă simt foarte confortabil lângă el.

— Trebuie să stau de vorbă cu niște oameni. Mă întorc în scurt timp! spune Star.

— OK! spunem noi, zâmbind.

— O să aduc ceva de băut! sugerează Thomas. Ce doriți?

Mă încrunt. Hm, ce să fie?

— Un pahar de Sauvignon Blanc, te rog!

— Și eu!

Em zâmbește.

Încăperea e aglomerată și zgomotoasă. Ne uităm în jur uluite. Bărbații poartă costume scumpe, iar femeile sunt îmbrăcate în haine de designer. Toți roiesc de colo-colo în timp ce în fundal are loc licitația scumpă.

— Uau! îi șoptesc lui Em. Îți vine să crezi că e adevărat?

— Nu! râde ea. Ce naiba? Uită-te la noi, la o licitație de lucrări de artă scumpe.

Thomas se întoarce cu băuturile și aruncăm o privire în jur, sorbind din pahare.

Am fost mai întâi la un restaurant și am luat cina cu băieții, dar am și băut prea multe cocteiluri. Licitația lui Star începe la 22.30, așa că am ajuns la timp. De fapt, avem și o jumătate de oră în plus la dispoziție.

Port o rochie neagră și mulată care-mi trece de genunchi. Baretele subțiri îmi expun umerii, iar un șirag

lung de mărgele aurii sporesc efectul dramatic, asortându-se cu pantofii și poșeta aurie. Am părul liber și m-am dat cu un ruj roșu. M-am străduit ceva mai mult în seara asta, pentru că am nevoie de o încurajare. Gândurile la Julian, acasă, îmi împovărează mintea, precum și ce mi-a spus Emerson mai devreme, când ne pregăteam să ieșim.

Are dreptate în toate privințele; am făcut o greșală. E enervant că nu pot să nu mă gândesc la el și la felul în care m-a respins cu atâta răceală.

Mă simt ca un rahat, de fapt.

Thomas spune ceva, dar nu-l aud din cauza mulțimii.

— Pardon? Nu te-am auzit! îi spun.

Se apleacă și mă prinde cu brațul de talie, trăgându-mă spre el ca să-l aud.

— Am zis... vrei să ieșim împreună la o cafea săptămâna viitoare?

Ah!

— Adică, la o întâlnire? îl întreb, surprinsă.

El râde și mă trage mai aproape, să mă sărute pe obraz.

— Sigur, la o întâlnire. Ce părere ai?

Mă uit prin încăpere, iar ochii mi se opresc automat la privirea rece și aspră a lui Julian Masters.

Mă încordez imediat.

Ce dracu'?

Stă alături de un grup de șase bărbați, toți cam de vârsta lui, arătoși, fiecare purtând un costum scump.

Zâmbesc stângaci și las capul în jos. Atunci observ că Thomas mă ține în continuare cu brațul.

Fir-al al naibii!

Ridic ochii și-l văd pe Julian uitându-se urât la noi, vizibil infuriat.

Seara asta tocmai s-a înrăutățit dramatic.

Ce naiba caută aici?

Capitolul 17

Julian

FURIA ÎMI VĂJĂIE ÎN URECHI.

E aici cu cineva...

La o întâlnire?

Tipul își ține mâna pe spatele ei și, când spune ceva, ea îi zâmbește. Bree poartă o rochiță neagră care îi scoate rotunjimile în evidență.

Arată delicios!

Furios, îmi întorc privirea. Nici nu e de mirare că abia aștepta să plece de acasă.

Începe să-mi clocotească sângele în vene.

— Ce-i cu tine, Masters? se încruntă Seb. Arăți de parcă ai văzut o fantomă.

Adrenalina începe să-mi străbată corpul, și mă cuprinde o senzație necunoscută de gelozie.

— Nimic!

Mă uit urât la Brielle, în partea opusă a camerei, pe urmă mă întorc cu spatele la ea.

— O să licitez pe Panton, spune Seb, uitându-se la program. Mai am două lucrări ale lui în casa de pe plajă.

— Cât o să plătești? întreabă Spencer, citind lista.

— O să văd mai întâi cât am plătit pentru ultimele.

Își scoate telefonul și începe să caute în e-mailuri.

Strâng din dinți, ca să nu mă tot întorc spre ea.

— Brielle e aici, le spun încet.

— Cine? se încruntă Seb.

— Bona.

— Iisuse! zâmbește el. Unde?

— În partea cealaltă a camerei. Cea în rochie neagră.

Părul lung, brunet.

Seb aruncă o privire prin sală și fluieră încetișor.

— Fir-ar să fie, e superbă!

— Cine e superbă? întreabă Spencer, alăturându-se conversației.

— Bona lui Masters e aici.

— Unde?

— Rochie neagră, păr lung. Bruneta, o mai știi de la golf?

Spencer se uită prin încăpere.

— Fir-ar al dracului, da, e sexy!

— Ce face? întreb printre dinți.

— Vorbește cu un tip, dar se uită întruna încoace, șoptește Seb.

Închid ochii și inspir adânc, încercând să-mi calmez bătăile inimii. Nu contează că e aici cu altcineva. Nu-mi pasă, câtă vreme îmi dă ce-mi doresc.

Golesc paharul cu whisky, iar inima îmi bate cu putere.

Spencer rânjește, infumurat.

— Uită-te la tine, Masters! Ești gelos, ce dracu'?

— Nu fi prost! mă răstesc.

— Ba ești! Transpiri!

Spencer râde și-i dă un ghiont lui Seb.

— Masters și-a anulat ouțele.

— Ba nu! strig.

— Julian, pot să vorbesc cu tine o secundă, te rog?
întreabă Bree, apucându-mă de cot din spate.

Mă întorc spre ea și-mi pierd controlul.

— Ești la o nenorocită de întâlnire? mărâi la ea.

Face ochii mari, apoi se uită la prietenii mei, copleșită de rușine.

Spencer rânjește și întinde mâna spre ea.

— Eu sunt Spencer.

— Eu sunt Sebastian, îi spune Seb.

Stau amândoi și zâmbesc, cu ochii la mine, bucurându-se de spectacol.

— Eu... eu sunt Brielle.

Le zâbește sfioasă.

— Știm exact cine ești, spune Seb arogant.

Bree se încruntă la el, apoi își îndreaptă atenția spre mine.

— Pot să vorbesc cu tine afară? Acum... Te rog?

— Ești la o întâlnire! La dracu', nu-mi vine să cred! răbufnesc.

Strânge din buze.

— Doar nu cerșești afecțiune, nu-i așa, Julian?

Își pune mâna în șold.

— Nu există ceva mai neatrăgător decât un bărbat care cerșește afecțiune.

Mijesc ochii. Scorpia, îmi aruncă în față propriile cuvinte!

Băieții râd, iar Spencer ridică mâna în aer. Seb bate imediat palma cu el.

— Bum! exclamă Spencer, zâmbind. Ia de-aici, Masters!

— Du-te dracului! mă răstesc și o pornesc spre ușă.

— Ce naiba faci? șoptește furioasă când ieșim pe ușă în curte.

— Tu ce naiba faci?

— Sunt în oraș, mă distrez. Ce ți se pare?

— Ești la o întâlnire? Nu-mi vine să cred!

— Mi-ai spus că cerșesc prea multă afecțiune.

Furios, îmi pun mâinile în șold, și simt că-mi ard urechile de furie.

— Credeam că e ceva între noi.

— Și eu la fel!

— Atunci, ce faci? șoptesc furios.

— Încerc să te uit.

— Poftim? De ce?

— Pentru că nu vrei ce vreau eu! se răstește la mine.

— Ce anume?

— O prietenie.

— Ne-o tragem. Sigur că avem o prietenie. Ai înnebunit? mă infurii, pe punctul de a-mi pierde mințile.

— Vreau să vorbești cu mine.

— Păi vorbesc cu tine! mârâi la ea, trecându-mi exasperat mâna prin păr.

— De ce te porți așa, Julian? șoptește.

— Pentru că nu suport gândul că te atinge altcineva.

— De ce?

— Pentru că ești a mea, la dracu'! recunosc, pierzându-mi controlul.

Ridică din sprâncene și zâmbește ușor, în timp ce o privesc chiorăș și mă chinui să respir.

Nu-mi vine să cred ce-am spus.

Stăm pe loc, uitându-ne unul la altul - eu cu mâinile în șold, gâfâind din greu, iar ea părând relaxată și calmă.

— Totul e în regulă aici? mă întrerupe prietenul meu idiot.

— Du-te-n mă-ta, Spence! strig fără să mă uit la el.

— OK, atunci!

Spencer se întoarce și intră.

— Ce se întâmplă între noi, Julian? întreabă Bree.
Mă uit la ea, neajutorat.

— Să nu spui că nu ai sentimente pentru mine, pentru că știu că ai!

Mă încrunt, iar confuzia și durerea mi se citesc pe față.

— Habar n-ai de nimic.

— Atunci ce-i asta?

Arată spre mine.

— De ce te porți așa dacă te doare undeva?

Strâng din dinți.

— Știu că ții la mine, Julian! Nu ne mai face să pierdem vremea și recunoaște!

Îmi las ochii în pământ.

— Poți ori să fii bărbat și să mă duci acum la dans, ori poți să stai cu prietenii tăi toată seara, iar eu merg la dans cu Thomas.

Își strecoară mâna pe sub sacou și o întinde spre fundul meu.

— Nu mă amenința, Bree! N-are să-ți placă naibii de mine când sunt furios.

— Îmi placi oricum ai fi!

Îmi zâmbește sexy.

— Vrăjitoare!

Se ridică pe vârfurile de la picioare.

— Vrei să știi un secret?

— Ce e? o întreb și o sărut scurt.

Încă sunt furios.

— Și eu te plac.

Îmi înăbuș rânjetul.

— Hai să mergem acasă!

— Nu!

Își trece limba peste buzele mele, iar penisul îmi zvâcnește de plăcere.

— Hai să ieșim! Vreau să dansez cu bărbatul meu!

Mă cuprinde un fior neașteptat când o aud numindu-mă
bărbatul ei și-mi umezesc buza de jos, privind-o în ochi.

— Hai!

Ieșim din galeria de artă, iar ea urcă în mașină, lăsându-mă să alerg spre locul șoferului și să urc lângă ea.

Își pune mâna pe membrul meu de îndată ce pornesc
motorul, și inspir brusc, încercând să ies cu spatele din
parcare.

Adrenalina încă îmi pompează în corp.

— Julian!

Mă uit la ea.

— Condu mașina de parcă ai furat-o!

Eliberez ambreiajul, accelerând în viteza întâi, pe
urmă mă uit la ea.

— Pe urmă, o să ți-o trag de parcă te urăsc.

Râde răgușit, și pentru prima dată de multă vreme...
simt că trăiesc.

După un interval de sărutări fierbinți în mașină, intrăm
impleticindu-ne într-un bar o oră mai târziu. E mic,
retras, iar o femeie cântă o piesă a lui Lady Gaga, dându-se
în spectacol. Bree merge la bar și se apleacă peste
tejghea, sprijinindu-se în coate.

— Ce să fie? o întreabă barmanul.

Bree îi zâmbește năstrușnic și se uită la rafturile cu
băuturi.

— Luăm patru tequila și patru margarita, te rog!

Mă uit încruntat la ea și văd că-i scapără ochii de
obraznicie.

— Hai să ne facem mângă!

— O, nu! se aude o voce răgușită. Jules!

Hm? Genele îmi flutură ușor când încerc să deschid
pleoapele grele.

Camera începe să se învârtă și simt un val de greață în stomac.

— Ce dracu'?' șoptesc.

Am vocea aspră și abia se aude.

Mă uit în jur la camera de zi. Bree mă privește și râde. Încrunțat, îmi las capul în jos pe covor cu o bufnitură.

— O... Doamne! Ce naiba s-a întâmplat?

Se ridică încet, sprijinindu-se în coate.

Doar imaginea ei mă face să zâmbesc.

— Uită-te la tine! îi spun.

Bree se uită în jos, pe urmă din nou la mine.

— O, nu!

E complet goală și are cravata mea pe cap ca o bandană. Are părul vâlvoi. Mă ridic și eu în capul oaselor, iar ea izbucnește în râs. Ceva atârnă în fața ochilor mei și o dau cu mâna la o parte.

— Ce-i asta?

Bree râde zgomotos, uitându-se la mine. Mă uit în jos. Port o singură șosetă, iar în jurul capului am măргеelele ei aurii.

Îmi ling buzele uscate ca iasca.

— Ce gură uscată am! gem eu.

Mă târăsc să iau două pahare cu apă, întorcându-mă în living cât de repede pot. Îi dau paharul și abia pe urmă observ că toată camera e distrusă. Canapeaua e împinsă la perete și sunt chipsuri împrăștiate pe covor. O sticlă de whisky e vărsată pe măsuța de cafea. Mă ciu-pesc de baza nasului.

— Parcă e unul dintre filmele acelea cu *Marea Mahmureală*.

Brielle bea tot paharul de apă dintr-o suflare, pe urmă se ridică și vine lângă mine. Mă sărută și zâmbește.

— Am avut o noapte grozavă!

Se oprește și mijește ochii.

— Așa cred!

Mă încrunt și ne văd dansând pe piesa „Poker Face”.
Unde-a fost asta?

Bree își ia telefonul de pe măsuță de cafea și face un selfie cu noi doi exact când eu dau la o parte măregele de pe cap.

Râde din nou.

— Trebuie să fac un duș până nu mor.

O iau de mână pe Bree și o trag în sus pe scări, către baie. Stăm unul lângă altul, uitându-ne în oglindă la înfățișarea noastră răvășită.

— O, Doamne!

Bree se încruntă.

— Ce naiba s-a întâmplat și unde-s copiii?

— La mama.

Pornesc dușul și îmi dezleg măregele de pe cap.

— Trebuie să mă duc după ei!

Fac ochii mari de groază.

Bree își acoperă gura cu mâna și râde în hohote.

— O, ce idee grozavă ai avut, Einstein! Hai să ne facem mângă!

Îmi dau ochii peste cap.

Stau sub apă, iar Brielle aproape varsă în chiuvetă.

— Cred că o să mor! mormăie.

— Așa îți trebuie, nebună afurisită ce ești!

Se bagă sub apă lângă mine și ne ținem în brațe. Îi sărut creștetul capului în timp ce apa fierbinte curge peste noi.

— Am făcut sex?

— Iau anticonceptionale, așa că e în regulă și dacă am făcut.

Mă sărută pe piept.

Ne ținem în brațe multă vreme și zâmbesc în sinea mea când încep să-mi revină amintirile. Nu-mi amintesc ultima dată când m-am distrat atât de bine!

Bree mă sărută pe piept și se uită la mine.

— Deci... acum o să fiu iubitul meu?

Mă încrunt la ea.

— Poftim?

— N-o face!

Mă sărută pe buze.

— Nu-ți lua vorbele înapoi!

— Nu știu cum să fiu iubitul cuiva.

Oftez întristat.

Mă sărută din nou pe piept.

— Știi că trebuie să-ți fie greu, după ce ți-ai pierdut soția. Știi că nu lași pe nimeni să se apropie de tine. Ești un soț extrem de bun că suferi atât de mult după ea!

Poftim?

Fac un pas în spate și-mi îngheață sângele în vene. Mă uit în ochii ei în vreme ce apa îmi curge pe cap și în jos pe față.

Timpul pare că încremenește.

— Sunt un soț bun? întreb. Crezi că sunt un soț bun?

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— N-ai nici cea mai vagă idee despre ce naiba vorbești, spun disprețuitor.

Pălește, dar nu spune nimic.

— Soția mea a murit în ziua în care i-am cerut să divorțăm.

Bree se schimbă la față și mă privește în ochi.

— Cum? Cum a murit?

— S-a sinucis.

Capitolul 18

Brielle

— POFTIM? ȘOPTESC.

Mă privește în ochi.

— Ai auzit bine.

Julian ia șamponul și începe să-și spele părul în timp ce eu mă holbez la el.

S-a sinucis.

Își clătește șamponul din păr și se uită la mine.

— Ai amuțit de uimire? întreabă sarcastic. Sau ești prea îngrozită să vorbești?

Ridic din sprâncene și iau șamponul ca să-mi spăl părul.

Am amuțit de uimire și sunt prea îngrozită să vorbesc.

De ce nu mi-a spus Janine, bucătăreasa?

— Cine știe lucrul ăsta? îl întreb.

— Părinții mei.

— Altcineva?

— Sebastian și Spencer: Nimeni altcineva. Nu i-am mai spus niciunei femei până acum.

Mă uit la fel și nu știu dacă să fiu flatată sau îngrozită că sunt prima căreia îi spune. Ce replică aș putea avea?

Mijesc ochii.

— Porți secretul ăsta în suflet de cinci ani?

Julian dă din cap, iar apa îi curge pe față. Ochii lui triști mă privesc de parcă se așteaptă s-o iau la fugă. Chiar este distrus. E clar ca lumina zilei.

Știam eu! Știam că ceva îl rănește. Am simțit-o acum câteva săptămâni.

Îmi cuprinde fața cu mâna.

— Jules! șoptesc.

Lasă capul în jos, iar eu mă ridic pe vârfuri să-l sărut tandru. În clipa asta, are nevoie de mine. Are nevoie de înțelegerea mea și, oricare ar fi motivul, i-o voi oferi.

— E OK, iubitul! îl liniștesc.

Julian își lasă capul pe umărul meu în timp ce îl îmbrățișez strâns.

Mă ține în brațe și simt cum se scurge tristețea din el. E prima dată când m-a lăsat să-l văd complet vulnerabil. Și e mai frumos decât mi-aș fi imaginat vreodată.

— E OK, iubitul! S-a terminat!

Are ochii sticloși și mă strânge cu forță, îngropându-și fața în curbura gâtului meu.

Cum o fi să-i spui în sfârșit un asemenea secret cuiva după ce l-ai ținut ascuns atâta vreme?

Ne ținem multă vreme în brațe, și știu sigur că ar trebui să-i îndrug niște tâmpenii psihologice despre sinucidere sau altceva în clipa asta, dar habar n-am de unde să încep.

Așa că aleg să păstrez tăcerea.

O să-mi spună el când e gata și voi aștepta oricât de mult durează.

— Știi că probabil o să vomit toată ziua, șoptesc.

Îl simt zâmbind în dreptul gâtului meu.

— O meriți din plin.

Râd sprijinită de umărul lui.

— Am vrut doar o distracție spontană cu tine.

Totul e atât de planificat cu noi, iar vorbele lui Emerson despre incapacitatea lui de a fi spontan m-au stârnit.

Julian se lasă pe spate, stăpânindu-se. Începe să-mi spele părul sub apă, adâncit în gânduri.

— Misiune îndeplinită! rânjește. Nici măcar nu știu unde e mașina. E suficient de spontan pentru tine?

Îl privesc râzând, apoi redevenim serioși. Îmi trec degetele prin părul lui.

— Mulțumesc!

Se încruntă.

— Înseamnă mult pentru mine că mi-ai spus.

Julian strânge din buze, de parcă se abține să mai spună ceva, și-l sărut blând.

— Să știi, Jules, că sunt de partea ta.

Mă trage mai aproape, iar eu mă retrag.

— Ar trebui să știi că, dacă facem sex acum, o să vomit pe tine.

Râde, îndepărtându-se de mine.

— Asta nu e pe lista cu ultimele dorințe.

Termină cu spălatul părului și iese din duș să se șteargă. Îmi întinde un prosop și-l înfășoară în jurul meu, încercând să mă șteargă cât de grijuliu poate. Ne sărutăm iar și iar, și eu zâmbesc întruna.

— Va trebui să aștepti până diseară. Avem o casă dis-trusă și trebuie să luăm copiii.

Scot un oftat.

— Golf! suspină el. Le-am promis copiilor că-i duc să jucăm golf.

Chicotesc și spun ceva ce știu că o să regret.

— E OK! Vin și eu!

*

Stau pe canapea cu ochii ațintiți asupra lui Julian. Spre deosebire de alte zile, știu că tăcerea lui e apăsătoare. Stă și se preface că se uită la televizor, dar mintea îi e în altă parte. A fost tăcut azi, pierdut în propriile gânduri, și știu că după ce mi s-a confesat azi-dimineață acum reia totul în gând. Copiii stau întinși pe jos, cu animăluțele lor.

În cele din urmă, mă ridic. Sunt epuizată și adorm aici.

— Du-o pe Tillie la toaletă înainte să se culce, Sammy! îi spun.

— OK!

Băiatul fuge afară cu câțelul, și zâmbesc văzând cum dispăre.

— La culcare, Will! spune Julian.

— Da!

Willow se ridică și-l ia pe Maverick, pisoiul.

— Noapte bună! strigă ea și dispăre pe scări.

Îi caut privirea lui Julian prin încăpere și simt o nevoie copleșitoare să-l sărut de noapte bună.

— Noapte bună! îi spun.

Se uită la mine.

— Noapte bună, Bree! O să adorm înainte să las capul pe pernă.

— OK!

Mă apropiu și mă opresc în fața lui.

— Dacă aș putea să te sărut de noapte bună, aș face-o! Îmi zâmbeste.

— Și eu la fel!

Rămânem cu ochii unul la altul, bucurându-ne de afecțiune. Detest chestia asta! Detest că nu pot să am un minut singură cu el decât dacă suntem la hotel. De ce nu putem face dragoste acasă? Chiar o să schimbe situația cu ceva?

— Mulțumesc că m-ai distrus aseară! rânjește.

Zâmbesc și-i fac un semn obraznic cu ochiul.

— Oricând.

— Ne vedem mâine-seară? întreabă.

— Cu siguranță!

Mă întorc în cameră, fac duș, mă spăl pe dinți și urc în sfârșit în pat. Când sting lumina și privesc în întuneric, mintea mea începe să lucreze.

Cum o fi să fii în pielea lui – singur cu atâta vinovăție?

Mama copiilor... moartă.

Nu se mai întoarce niciodată.

Mă foiesc în pat, întorcându-mă de pe o parte pe alta și chiar lovind perna cu pumnul. Văd în fața ochilor fața abătută a lui Julian când mi-a spus secretul lui. Sunt atât de obosită, că nu vreau decât să dorm. Habar nu am la ce oră am adormit aseară. Îl văd pe Julian dezbrăcat, cu măregele mele aurii pe cap de dimineață, și zâmbesc în sinea mea. Părea atât de relaxat și fericit! Întind mâna după telefon, iar o vreme verific platformele sociale, dar mintea mea tot nu se relaxează. Fără să mă gândesc, îi trimit un mesaj lui Julian.

Noapte bună, bărbatul meu!

Patul e rece fără tine.

Xx

Aștept un răspuns, dar nu vine. Probabil a adormit deja. Mă întorc pe spate și mă uit la tavan. Am o senzație oribilă de tristețe și nu știu cum să scap de ea. Sunt pierdută într-o sumedenie de gânduri și, când simt că se mișcă patul, mă întorc brusc și-l văd pe Julian lângă mine.

— Bună! îmi șoptește.

Îi zâmbesc, iar el mă ia în brațe, întinzându-se lângă mine. Buzele ni se ating și ne sărutăm cu tandrețe.

E aici! E aici, în patul meu!

Ceva s-a schimbat între noi de azi-dimineață, la duș. Secretul lui a trecut cumva dincolo de barierele mele. Acum nu vreau decât să repar totul pentru el.

— Ești OK? șoptesc și-l strâng în brațe.

— Da, iubito, sunt OK!

Mă sărută.

Ne îmbrățișăm strâns și mi se umplu ochii de lacrimi. A trecut prin atât de mult! Ne sărutăm iar și iar, și parcă nu reușesc să mă apropiu destul de el. Se ridică brusc și-mi scoate cămașa de noapte, iar apoi se dezbracă. Aseară, când ne-am distrat nebunește, totul a fost pentru el. În seara asta, simt că tandrețea lui e pentru mine.

Își dă seama că am nevoie de el. Poate și el are nevoie de mine.

Se ridică peste mine și se strecoară cu grijă între picioarele mele, sărutându-mă totodată. Îmi plimb degetele în sus și-n jos pe mușchii lui, apoi i le trec prin păr, fără să ne luăm ochii unul de la altul.

— Ești perfectă! îmi șoptește.

Îi zâmbesc și-l cuprind cu brațele. Continuăm să ne pierdem în sărutări până se ridică și alunecă adânc înăuntrul meu.

Gemem amândoi, iar respirația lui e întretăiată.

Îmi place cum i se taie respirația când e pe cale să-și piardă controlul.

Se retrage încet și intră mai adânc. Buzele ne sunt lipite, iar trupurile își găsesc propriul ritm.

Julian pătrunde tot mai adânc în timp ce țin picioarele cât de depărtate pot.

E atât de mare! Al naibii de perfect!

Înăuntru, afară, de jur împrejur, se mișcă într-un ritm perfect, iar eu mă agăț de umerii lui.

— Julesc! scâncesc, știind că sunt aproape.

Se ridică deasupra mea și începe să apese adânc, fără să-și ia ochii de la mine. Îi cade părul pe frunte, și zâmbesc în sus, la el. Are cea mai grozavă expresie în timpul sexului – complet concentrat la ceea ce face.

Îmi ridică picioarele, le așază pe umerii lui și începe să împingă în forță.

Pielea se lovește de piele în timp ce-mi ia corpul în stăpânire.

Rămân cu gura căscată, pierdută în propria plăcere.

E atât de adânc!

O, Doamne! Cât de bine se pricepe!

— Futu-i! Fuuuutu-i! geme și rămâne nemișcat, iar eu îi simt zvâcnetul orgasmului și știu că a ejaculat adânc în mine.

Asta îmi declanșează și mie orgasmul și mă contract, agățându-mă cu putere de el. Îmi ia fața în mâini și mă sărută. E un sărut tandru și delicat, și mă ține aproape de el. Știu că ar trebui să fie doar o partidă scurtă, dar nu e, fir-ar să fie!

E mult mai mult de atât.

O simt.

Se mișcă încet ca să se golească de tot, dar buzele noastre tot nu se dezlipesc.

— Cum m-ai convins să fac asta? șoptesc. Sunt mort de oboseală!

Mă sărută din nou.

— Ai o influență negativă asupra mea, domnișoară Brielle!

Chicotesc.

— Pardon, eu doar stăteam aici întinsă, văzându-mi de treabă, când m-ai acostat în propriul meu pat.

— N-ar trebui să fii al naibii de irezistibilă!

Julian râde și iese din corpul meu, rostogolindu-se pe o parte. Mă trage mai aproape, și îl sărut pe piept, bucuroasă să-i simt zâmbetul pe frunte. Simt și aud cum îi bate inima în piept.

Rămânem așa câteva clipe, revenindu-ne din euforie.

— Măine e luni!

Oftez somnoroasă.

— Nu-mi aminti!

Îmi ridic ochii la el.

— Cum e să fii judecător?

Se încruntă ușor.

— E o treabă serioasă.

Zâmbesc.

— Eu aș fi o judecătoare bună?

Râde și mă sărută pe frunte.

— Ai fi o judecătoare dezastruoasă.

— Hei! Pot să fiu și eu serioasă, să știi!

Își dă ochii peste cap.

— Nu, nu poți! Recunoaște și gata!

Se gândește o clipă și zâmbeste.

— Dar să nu schimbi nimic la tine! Ești perfectă așa cum ești.

Mă ridic puțin și rămân cu gura căscată.

— Recunoști că-ți place zăpăceala mea, domnule judecător?

Ridică din sprâncene.

— Posibil.

Mă trage spre el să-l sărut din nou.

— Să nu spui nimănui!

Mă întind din nou lângă el.

— Păi, oricum nu știe nimeni despre noi, așa că va rămâne secret.

Păstrăm tăcerea o vreme.

— A fost un weekend agitat, nu? îl întreb, zâmbind.

— Hm...

— De câtă vreme nu te-ai mai distrat așa ca seara trecută?

Ridică din umeri, se încruntă și mă trage din nou deasupra lui.

Cu capul pe pieptul lui, aștept să răspundă.

— Aveam doar 22 de ani când am cunoscut-o pe Alina.

Poftim?

— Era la aceeași universitate și o remarcasem. Era frumoasă.

Zâmbesc când mi-l imaginez mai tânăr.

— Ne-am combinat într-o seară, după ce am fost într-un club.

Doamne, ce atrăgător trebuie să fi fost la 22 de ani! E incredibil de sexy acum, la 39 de ani.

— Am făcut dragoste după câteva săptămâni, după altă seară în oraș. N-am mai văzut-o până când a apărut la ușa camerei mele după trei luni. Era însărcinată.

Simt un fior în inimă.

Își umezește buzele și privește în gol.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Am făcut ce trebuia.

Mi se strânge stomacul.

— Te-ai căsătorit cu ea?

Dă încet din cap, cu buza de jos între dinții din față, iar eu aștept să continue, dar nu o face.

— Și a fost bine? șoptesc.

Ridică din umeri.

— Am încercat. Am încercat în fiecare nenorocită de zi să mă îndrăgostesc de ea.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— La 23 de ani, aveam soție și copil, murmură.

Îl sărut pe piept și-mi lipesc obrazul de pielea lui. Urăsc povestea asta, pentru că știu deja cum se termină.

— La început, nu a fost atât de rău. Ne prefăceam amândoi unul în fața celuilalt. Până când s-a îndrăgostit de mine, dar eu nu m-am îndrăgostit de ea...

I se frânge glasul.

O lacrimă îmi scapă și o șterg repede.

Încetează!

Își încleștează fălcile, și știu că s-a întors acolo, în urmă cu mulți ani.

— Nici măcar nu m-am putut forța să fac dragoste cu ea, la naiba!

O, ce poveste oribilă!

— Jules! șoptesc, iar el mă cuprinde cu brațul și mă trage mai aproape.

— Samuel a fost conceput într-o noapte în care am venit beat acasă. Doar atunci se întâmplă.

Închid ochii.

— Pe urmă... ea a început să bea.

Dumnezeule!

— Situația a devenit atât de gravă, încât a trebuit să angajez o bonă cu normă întreagă, să aibă grijă de copii chiar dacă ea era acasă.

Julian privește în gol.

— Erau zile când nu se dădea jos din pat.

O, biata femeie!

— Am încercat, am încercat să o ajut. Dar n-am făcut destul.

Mă doare sufletul pentru amândoi.

— N-am mai suportat. I-am spus într-o dimineață, înainte să plec la serviciu, că în ziua aceea urma să depun actele de divorț.

Închid ochii strâns, așteptând următoarea parte a poveștii.

— Și-a luat la revedere de la copii.

O lacrimă îmi curge pe obraz și cade pe pieptul lui.

— A condus beată pe o stradă înfundată cu 210 de kilometri la oră, direct într-un copac.

Nodul care mi s-a pus în gât e dureros, și încerc să-mi rețin lacrimile.

Se uită drept în față, aproape încremenit.

— Copiii știu? șoptesc.

— Nu. Cum poți să-și spui copilului tău că mama s-a sinucis pentru că tatăl lor nu o iubea?

Mă smiorcăi și-mi curg lacrimile pe obraji.

— Îmi pare rău!

Mă sărută pe tâmplă.

— Și mie!

Capitolul 19

Brielle

— TE UIȚI CU NOI LA FILM? MĂ ÎNTREABĂ.

— Da!

Am stat toată ziua cu copiii și n-am avut nici măcar o clipă singuri.

Ridică încet mâna să-mi cuprindă obrazul, iar eu închid ochii.

Atingerea lui e magică.

— Vreau să știi cât de mult regret felul în care te-am tratat la cină, îmi șoptește. Mi-a rămas în minte.

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Știu!

Clatină din cap.

— Nu știu ce m-a apucat. Pur și simplu, am gestionat situația foarte prost.

Văd cât de greu îi este să vorbească despre asta.

— Știu!

Mă privește în ochi.

— Copiii trebuie să fie pe primul loc.

— Și pentru mine la fel! șoptesc. Nevoile lor sunt mai presus de ale mele sau ale tale.

Ne privim în ochi, și simt că accept un fel de târg aici. Vrea ca eu să-i asigur fericirea copiilor săi. Cum să-i asigur așa ceva?

Sărută-mă!

— E mai greu decât ar trebui să fie! recunoaște încet. Nu mă pot gândi la nimeni în afară de tine.

Își trece degetul mare peste buza mea.

— Promite-mi! Promite-mi că, atunci când se vor destrăma lucrurile între noi, nu o să-i părăsești!

De ce e atât de sigur că o să se destrame?

Mă încrunt și dau din cap înainte să mă pot opri.

— Promit că ei vor fi mereu pe primul loc!

Ochii îi coboară la buzele mele, iar inima începe să-mi bată cu putere. Ca la un semn, auzim pe cineva coborând scările și ne desprindem unul de altul. Se duce la frigider și scoate o sticlă de vin drept acoperire.

Sammy intră în bucătărie.

— Haideți! Să vedem un film!

Puștiul dispăre în living și îi aud pe el și pe Willow stând de vorbă. Se așază confortabil pe noile fotolii, cui-băriți lângă animăluțele lor.

Julian apare din spatele meu și mă prinde de talie, trăgându-mă agresiv spre el.

— Du-te și îmbracă-te cu o fustă! îmi șoptește la ureche.

Mă mușcă de lobul urechii și simt cum mi se face pielea de găină.

Poftim?

Fir-ar al naibii!

Intru în camera mea și încep să caut repede prin garderobă. Ce naiba? Nici măcar n-am o fustă care să nu fie strâmtă.

Rahat! Mă gândesc o clipă.

Știu! Am o cămașă de noapte și un halat. Îmi scot lenjeria intimă și îmbrac cămașa neagră de mătase și halatul alb și pufos pe deasupra, pe urmă mă întorc în living. Inima îmi bate cu putere în timp ce adrenalina îmi străbate corpul.

O să mă atingă.

— Grăbește-te, Brell! strigă Willow.

Intru în living și văd copiii pe podea, cu fața la televizor, iar pe Julian la un capăt al canapelei. Bate cu palma pe locul de lângă el și își umezește buza de jos.

— Stinge lumina!

Fir-ar să fie, nu există pe pământ bărbat mai sexy decât el!

Sting lumina și mă așez lângă el. Aruncă o pătură mare peste noi.

Începe *Terminator 2*, dar nu mă interesează absolut deloc filmul.

— Întinde-te! îmi șoptește.

Fac ce-mi spune și-mi pun picioarele în poala lui. Pătura ne acoperă complet.

Îmi ia piciorul și-l freacă de penisul lui rigid prin pantaloni, iar eu închid ochii, simțind cât de excitat e.

Cu ochii la televizor, îmi desface halatul și îmi așază piciorul pe umărul lui, în lungul canapelei. Pe celălalt îl împinge în față, deschizându-mă complet în acest fel.

Ce naiba?

Zâmbește amenințător și stă cu privirea îndreptată spre televizor, în timp ce urmăresc umbrele ecranului pe fața lui. Mâna lui îmi mângâie pulpa, apoi urcă pe coapsă, pe sub cămașa de noapte, pe abdomen și pieptul meu gol. Își încleştează fălcile, apucându-mă de sân și strângând cu putere.

Încerc să mă concentrez și să-mi controlez respirația.

Ce dracu' facem?

Sunt doi copii în cameră care habar nu au de nimic, și totuși...

Julian trece la celălalt sân și-l masează cu palma. Simt dorința din atingerea lui și aproape iau foc. Mâna îi coboară pe abdomenul meu în timp ce-mi explorează corpul. Degetele îmi urmăresc șoldurile și coastele. Mă prinde de laba piciorului și o apasă din nou pe penisul lui.

Futu-i, e tare ca piatra!

Închid ochii și savurez furtivitățile din corp. Ce nebunie!

Timp de cincisprezece minute, mâna lui stângă explorează fiecare centimetru de pe trunchiul meu, atingându-mă delicat, în timp ce mâna dreaptă îmi ține piciorul pe membrul său.

Ori de câte ori mă apucă de sân, penisul îi zvâcnește sub mine, și amândoi închidem ochii, pierzându-ne în moment.

Atinge-mă...

Atinge-mă...

Atinge-mă acolo!

Pelvisul meu începe să se ridice de pe canapea spre mâna lui.

Îmi pierd controlul. Mă apucă de picior și se apasă mai tare; îi văd pieptul cum urcă și coboară în umbră.

Doamne, e la fel de excitat ca mine!

Își coboară mâna, și amândoi ne ținem respirația. Îmi ridic bărbia spre tavan de nerăbdare.

Îmi atinge cu degetele părul pubian. Nu am prea mult – câțiva centimetri și tuns foarte scurt – și văd o urmă de zâmbet pe fața lui, căci simte cât de umedă sunt, și deschide gura larg de uimire.

Își dă capul pe spate și șoptește:

— Futu-i!

O, Doamne, cât de tare m-a excitat!

Degetul lui mare alunecă înainte și înapoi prin carnea mea deschisă, și se întoarce, uitându-se la mine și înfi-gându-și degetul înăuntrul meu.

Mă încordez, iar el se cutremură.

O să aibă orgasm. O să aibă orgasm doar pentru că m-a atins.

La televizorul cu volumul ridicat se desfășoară o serie de crime, și toți urlă în timp ce împușcăturile răsună în jurul nostru, dar eu nu simt decât un extaz liniștit.

Îmi apasă piciorul cu putere pe penisul lui, și amândoi ne încordăm, încercând să întârziem orgasmul.

Îmi trage corpul spre el cu forță, așa că stau cu șoldurile aproape în poala lui, cât pe ce să-mi pierd controlul.

Vrea să aibă acces cu mâna dreaptă.

Ne privim în ochi în timp ce își înfige două degete adânc în mine. Deschide gura larg și începe să împingă adânc.

Slavă Domnului că e întuneric! Cine știe cum arată scena asta?

Cu mâna stângă pe sânul meu, cu degetele de la mâna dreaptă îngropate în sexul meu, alunecă până la capăt, apoi iese de tot. Înăuntru și afară. De câte ori le lasă să alunece, simt arsura cărnii care se lărgțește și știu că asta e scopul lui.

E al naibii de plăcut!

Înăuntru, afară, de jur împrejur, încercând totodată să-și țină brațul cât mai nemișcat posibil. Facem chestia asta aproape o oră. De câte ori sunt aproape, reduce presiunea și trece înapoi la săni. Îmi ies din minți și puțin îmi pasă dacă moare Terminatorul.

Omorâți-l pe nemernic și încheiați odată filmul ăsta afurisit ca să i-o pot trage lui Julian!

Intrăm într-un ritm – unul pe care nu-l voi putea opri. Mișcările sunt dure și adânci, cu trei degete groase care mă penetrează. Cât de plăcut este! Prea plăcut!

Pelvisul mi se ridică din nou de pe canapea, implorând în tăcere.

Dă-mi-l!

Dă-mi-l!

Julian mă pompează frenetic cu degetele și încep să văd stele.

Oh! Asta e!

Corpul mi se leagănă sub presiunea mâinilor puternice care mă mișcă, și-mi dau capul pe spate când orgasmul îmi străbate tot corpul. Închid ochii și mă cutremur, contractându-mă în jurul lui.

Privirile ni se întâlnesc, iar pe fața lui se citește triumful.

Tipul ăsta e prea de tot!

Continuă să mă pompeze încet în timp ce-l privesc, și simt că am o experiență extracorporală. A fost cel mai puternic și minunat orgasm pe care l-am avut vreodată! O oră de atenție acordată de degete e visul oricărei femei.

Julian nu s-a grăbit. A făcut ce trebuie. S-a asigurat că sunt satisfăcută din plin. Scoate încet degetele și mă încrunt, simțind că nu mai sunt.

Nu pleca! Rămâi acolo!

Își duce degetele la gură, și-mi stă inima. Ce face? În lumina slabă din cameră, își bagă degetele în gură și începe să sugă lichidul de pe ele.

Rămân cu gura căscată. O, Doamne, la naiba!

Închide ochii în timp ce mă gustă.

Îl privesc, gâfâind. Cine e bărbatul ăsta? Cum naiba a ajuns atât de sexy?

Îmi ia laba piciorului și o freacă de membrul lui, sugându-și în același timp lichidul de pe degete.

Îmi țin respirația.

Fir-ar...

Își dă capul pe spate, iar penisul îi zvâcnește sub piciorul meu. Sexul mi se contractă din nou când are orgasm, gustându-mă.

A avut orgasm pentru că m-a gustat.

Nici măcar nu l-am atins.

Asta e! Jocul s-a terminat!

Nimic nu e mai sexy de-atât.

M-a distrus definitiv.

În următoarele douăzeci de minute, mâinile lui îmi mângâie corpul și continuă să alunece în sexul meu, dar, în mod surprinzător, nu mi se pare ceva sexual.

E ca și cum mă venerează, având nevoie să atingă fiecare centimetru. Se asigură că încă poate s-o facă. Mâna îi alunecă pe coapsa mea, apoi din nou în vagin, apoi sus, pe sâni, ca o închinare completă.

Stau cu picioarele larg deschise, oferindu-i acces total în timp ce-l privesc.

E al naibii de frumos! Credeam că e sexy când aștepta orgasmul, dar acum, când îl văd că mă atinge în acest fel, e cu totul alt nivel de atracție.

Un nivel pe care nu l-am avut niciodată.

Filmul se termină, iar el îmi trage cămașa de noapte în jos și aranjează halatul ca să fie închis. Mă mișc pe canapea, îndepărtându-mă puțin de el. Mâna îi rămâne fermă pe laba piciorului meu însă, de parcă nu vrea să-i dea drumul.

Trage puțin pătura, pentru ca ei să ne poată vedea.

Pe ecran se derulează genericul.

— A fost grozav! spune Sammy. Ți-a plăcut, tată?
Julian face ochii mari.

— Cel mai bun film pe care l-am văzut în viața mea.
Pufnesc în răs, iar el mă strânge jucăuș de picior.

— La culcare, amândoi! Urc și eu imediat! le spune.

— Noapte bună, Brell! le strigă Willow și dispare pe scări cu pisoii roșcat în brațe.

Sammy sare în picioare și vine să mă îmbrățișeze.

— Ne vedem mâine, Brell!

Își duce cățelul în spate ca să meargă la baie înainte de culcare.

— OK, Sammy!

Îi zâmbesc.

Julian se întoarce spre mine și mă ridic în capul oaselor pe canapea, rămasă brusc singură.

Se apleacă și mă sărută încet, ținându-mi fața în mâini.

— Cobor în camera ta peste jumătate de oră! îmi promite lipit de buzele mele.

Ne sărutăm din nou.

— Ești pregătită pentru mine?

— Doamne, da! șoptesc. Grăbește-te!

Se ridică și se apleacă iar să mă sărute.

— Ne vedem în curând!

O jumătate de oră mai târziu, sunt în pat, am făcut duș și am îmbrăcat iar cămașa de noapte. Camera e luminată doar de veioză.

Număr minutele până ajunge aici, până mă face să simt totul de la capăt.

Se aude o bătaie ușoară în ușă, iar inima mea începe să bată mai tare.

— Intră! îi strig.

Julian pătrunde în cameră, zâmbind.

— Bună!

Mă ridic în pat și mă sprijin de tăblie.

— Bună!

Nu știi de ce, are o pungă de cumpărături la el.

— Ce-ai acolo? îl întreb.

— Ah! Am adus șampanie și pahare!

Se întoarce și încuie ușa.

— M-am gândit că ar putea să ne mai calmeze.

Chicotesc.

— Eu, una, sunt deja nespus de calmă, Julian.

Ochii lui strălucesc poznași.

— Și ce privesc frumoașă ai oferit când te-ai calmat!

Julian scoate paharele și deschide sticla, apoi toarnă în pahare pentru amândoi și se așază pe marginea patului.

Ridic paharul.

— Pentru *Terminatorul!*

El râde și ciocnește cu mine.

— Pentru *Terminatorul!*

Julian pune paharul jos și mă sărută, apoi își folosește limba și puterea ca să mă întindă pe pat. Gura îi coboară pe sfârcul meu, mușcându-l prin mătase.

— Bree! îmi șoptește, trecând la gâtul meu.

Îmi ridică repede cămașa peste umeri și rămân întinsă, complet goală, în fața lui. Se uită în jos, la mine, iar ochii îi sticlesc de excitație.

— Cât de frumoasă ești!

Deodată, devin disperată.

— Dezbracă-te!

Îl apuc de poala tricoului și i-l trag peste cap.

— Am nevoie de tine!

Îl sărut.

— Am nevoie de tine acum.

Julian se ridică și își scoate tricoul, apoi blugii și chi-
loții negri.

Îmi cobor privirea spre corpul lui și, când încearcă să
mă sărute, ridic o mână în aer.

— Nu! Nu te mișca! Lasă-mă să te privesc!

Rămâne nemișcat și gol lângă pat, așteptând semna-
lul că mă poate atinge.

Are pieptul lat, abdomenul tonifiat și un „V” perfect
din mușchii ce coboară spre zona inghinală. Îmi ume-
zesc buzele. N-am văzut niciodată un specimen perfect ca
el! Îmi cobor ochii mai jos, la penisul mare care-i atârnă
greoi între picioare. Vene groase coboară și îi înconjoară
membrul. Inima începe să-mi bată repede, și ridic ochii la
el. Înghit în sec și mă întind la loc, cât pe ce să fac infarct.
Niciodată n-am fost mai emoționată ca acum.

Ochii lui îmi măsoară corpul de parcă se întreabă de
unde să înceapă, iar eu clatin din cap.

— Te vreau și gata! Nu mai vreau preludiv! Nu vreau
să mai treacă niciun minut fără să fii înăuntrul meu!

Julian mă privește. Se întinde lângă mine să mă să-
rute, și zâmbim amândoi de parcă am așteptat momentul
ăsta foarte multă vreme.

Ne agățăm unul de altul, iar el îmi desface picioarele,
urcându-se deasupra mea. Are o privire amenințătoare
când începe să se frece de mine. Atingerea lui e tandră și
iubitoare. Sărutul lui e... perfecțiune.

Limbile noastre dansează împreună multă vreme și se
mișcă mai insistent. I-am înconjurat talia cu picioarele,
așteptându-l.

Disperați, găfăim amândoi.

— Jules! murmur.

— Știu, iubito! Îmi șoptește cu gura lipită de gura mea. Știu!

Se împinge în deschizătura mea, așa că-mi desfac picioarele mai larg, ca să mă pătrundă adânc dintr-o mișcare.

Amândoi scoatem un geamăt.

— O, Doamne, ce bine e! murmur.

Julian iese încet și intră iar, și ne sărutăm din nou. O, futu-i! Parcă ar atinge chiar capătul dinăuntru meu. Are dimensiunea perfectă, și mă face să-mi dau ochii peste cap.

— Cum e? Îmi șoptește.

Îi cuprind fața cu mâinile și-l sărut cu cea mai pură disperare.

— Fă-o să dispară! Pune capăt durerii! Îl implor.

Se ridică și iese, apoi intră mai adânc. Iar și iar, de fiecare dată mai adânc ca înainte, de fiecare dată mai tare.

Intrăm într-un ritm, iar el începe cu adevărat să mi-o tragă. Lovituri adânci, puternice, fac patul să se lovească de perete. Îmi ridică mai mult coapsa, ca să aibă acces mai bun.

— Fir-ar al naibii, Bree!

Geme, aproape să-și piardă controlul.

— Cum naiba o să mă satur vreodată de asta?

Dacă aș putea să răspund la această întrebare, aș face-o, dar ochii mei sunt duși în fundul capului, și stau cu gura deschisă.

Julian își pierde controlul și-mi ridică picioarele, lovindu-mă tot mai tare până când nu mai auzim decât sunetul patului care se izbește de perete. Scot un strigăt când lumea explodează în culori strălucitoare. Corpul lui e acoperit de un strat de transpirație, și îmi ridică șoldurile la

înălțimea potrivită, pompând mai adânc, apoi rămânând nemișcat, îngropat înăuntrul meu. Corpul îi zvâcnește cu putere în timp ce îl străbate orgasmul.

Răsuflesc greoi, iar el se apleacă să mă sărute. Ne zâmbim cu buzele lipite unele de alte, iar corpul lui se mișcă încet, înăuntru și în afară.

— Ești perfectă, la naiba! îmi spune, de parcă e cel mai important lucru pe care l-a rostit vreodată.

Zâmbesc sfioasă, copleșită de emoție.

Mă sărută iar și iar până când, zece minute mai târziu, se retrage și cade pe pat lângă mine. Stăm față în față, iar el își trece degetele prin părul meu, evident căzut pe gânduri.

— Ce e? îl întreb, zâmbind.

— Doar tu.

Surâd, apoi rămânem așa, într-o tăcere confortabilă. Mă simt atât de relaxată, iar ochii încep să mi se închidă!

— Nu adormi, iubito! Vreau să mai petrec puțin timp cu tine!

Zâmbesc la pieptul lui.

— Poți să mă ai în fiecare noapte, Jules! Sunt a ta! șoptesc somnoroasă, închizând ochii de tot.

— Până pleci! murmură el încet, parcă distras.

Zâmbesc, lipită de pielea lui.

— Da!

Am pleoapele atât de grele, încât nu mi le pot ține deschise.

— Până plec!

Capitolul 20

Brielle

E ÎNCĂ ÎNTUNERIC ÎN CAMERĂ CÂND MĂ TREZESC. Julian a plecat deja la serviciu, iar lumina pătrunde ușor pe lângă draperii. Mă frec la ochi și mă uit la tavan, neputând să cred ce weekend am avut. S-au întâmplat atât de multe! Mi-e greu să procesez atâtea informații.

Alina! Biata Alina!

Mintea mi-e împovărată de gândul la ea și cât de tristă trebuie să fi fost viața ei. A rămas însărcinată atât de tânără, apoi Julian nu a fost capabil s-o iubească, dar asta nu a împiedicat-o să se îndrăgostească de el. Durerea aceea a schimbat-o atât de mult, încât a devenit alcoolică, murind de singurătate.

Mi se pune un nod în gât când îmi imaginez cât de singură trebuie să se fi simțit.

Ce poveste teribil de tragică! Mă cuprinde tristețea când mi-o imaginez zăcând la etaj de disperare, căutând înnebunită o cale de a scăpa de ceea ce devenise viața ei.

Nu-i de mirare că această casă este atât de apăsătoare și de serioasă.

Niciodată nu a fost altfel.

Și frumosul meu Julian, forțat să se însoare cu o femeie pe care nu o iubea! A încercat să facă ce trebuia și să-și asume responsabilitățile. Niciodată nu a avut ocazia să-și caute propria fericire. Nu-mi pot imagina cât de vinovat se simte în fiecare zi, știind că incapacitatea lui de a iubi o femeie a provocat, din neatenție, moartea acesteia.

Mama lui mi-a spus că are probleme. La naiba, nu glumea, nu-i așa? Acum știi exact de ce nu vorbește cu copiii despre aceste subiecte dificile. Cum ar putea să explice vreodată povestea aceea fără să le stârneasă resentimente?

Îmi pare rău, copii, n-am putut s-o iubesc pe mama voastră după ce am lăsat-o gravidă, așa că e vina mea că a devenit alcoolică și s-a sinucis.

În niciun caz!

Mă târâsc până la baie și fac un duș. Simt o nevoie nouă și copleșitoare să-l protejez pe Julian. E un om bun, un om onorabil care a încercat să facă tot posibilul ca să îndrepte o situație neplăcută, dar în cele din urmă nu a reușit.

Nu o să-l las nici măcar o zi să se învinovățească. Știu de ce îi este teamă de relații și de faptul că cineva ar putea să-l iubească. Normal că nu și-ar dori să mai fie vreodată responsabil pentru fericirea altcuiva. Nici eu nu mi-aș dori asta.

Apa caldă îmi curge pe față, lăsându-mă să mă pierd în gânduri.

„Nu voi face decât să te dezamăgesc.” Cuvintele lui îmi revin în minte. Îi este frică să mai dezamăgească pe cineva – să mai lase pe cineva să se apropie de el.

Păcat, Julian, pentru că sunt deja apropiată de tine și de copii și nu o să te las să mă respingi doar pentru că ți-e frică!

În timp ce stau la duș, simt cum dispar reținerile mele în privința lui Julian Masters, scurgându-se odată cu apa fierbinte.

Îl vreau ca șef, ca amant... ca iubit.

Vreau pachetul complet, cu tot cu copii.

Eu și Willow stăm la masa din bucătărie și luăm micul-dejun.

— Abia așteptăm ziua noastră ca între fete, Will!

Zâmbesc, ducând la gură ceașca de cafea. L-am convins pe Julian să o lase pe Willow să lipsească de la școală pentru niște programări. El nu trebuie să știe că e pentru manichiură. Avem nevoie de puțin timp împreună și vreau să o fac să vorbească cu mine.

— Ce anume face lumea într-o asemenea zi? întrebă Willow.

— Păi, ne facem unghiile, pe urmă poate mergem la coafor. După aceea, am putea merge într-un loc drăguț să luăm prânzul.

Îmi zâmbește strâmb.

— Poate chiar mergem să ne luăm haine noi.

Fac ochii mari, încercând să îi stârnesc același entuziasm ca al meu.

— Serios? Cum ar fi?

Ridic din umeri.

— Orice vrei tu!

Începe în sfârșit să zâmbească.

— Are și Emerson o zi liberă. M-am gândit că după-amiază am putea bea o cafea cu ea.

— Vrei să o cunosc pe prietena ta? mă întrebă, surprinsă.

— Aha!

Îi zâmbesc.

— Tu ești prietena mea, ea e prietena mea, așa că e mult mai ușor dacă și prietenele mele se împrietenesc.

— O, nu, Tillie! îl auzim pe Sammy strigând de la etaj. Willow își întoarce ochii spre mine.

— Ce-a mai făcut cățelușa aceea obraznică? întreb.

— O, Doamne, e extenuantă!

Will oftează, apoi mergem la etaj ca să vedem care e problema.

Ham, ham!

Tillie se sprijină pe labele din spate, pe urmă sare în sus și-l atacă pe Sammy.

— Tillie! strigă el.

Căscăm ochii amândouă când vedem pagubele.

Tillie a găsit trusa de machiaj a lui Willow și a ros tot ce era înăuntru. Sunt pete de fard și de ruj pe covorul de la etaj, precum și în jos, pe scări. Acum are un burete de pudrieră în gură și fuge de Sammy, bucurându-se de urmărire, crezând că e cea mai grozavă distracție.

— O, nu, obraznico! exclam.

Tillie latră și o ia la fugă. Ne luăm după ea, alergând pe scări.

— O, Doamne, s-o prindă cineva! țipă Willow.

Sunt îngrozită că o să înghită buretele.

— Tillie! strig și alerg pe scări. Vino înapoi!

Pisoiul Maverick crede că e un joc amuzant și începe să se ridice cu ghearele pe canapeaua de piele, pentru ca Tillie să nu mai acapareze atenția.

— Încetează, Maverick! strig când trec pe lângă el. Animăluțele astea sunt foarte obraznice azi!

— În ritmul ăsta, Sammy o să întârzie la școală! strigă Willow.

O încolțim pe Tillie în bucătărie, iar cățelușa o ia razna, îndoindu-și labele din spate și întinzându-le pe cele din față. Se distrează de minune!

Ham, ham!

Mă uit în jur, la noi trei în pijamale, alergând după un câțel care distruge toate casa, și mă apucă râsul.

— Vino încoace, fetiță obraznică!

Îmi întind brațele și încerc s-o ademenesc.

Tillie începe să mestece buretele din gură, așa că strigăm cu toții:

— Nuuuu!

Willow se aruncă asupra ei, iar eu îi desfac botul, scoțându-i buretele mestecat dintre colți.

Tillie îl apucă pe Sammy de degete și mușcă vârtos.

— Aaa! urlă băiatul.

— Nu! mă răstesc la ea. Nu mușca, obraznico!

Willow o așază pe Tillie înapoi pe podea, iar cățelușa fuge la etaj, hotărâtă să mai găsească ceva de stricat.

— O, Doamne! strigă Willow și fuge după ea.

Sammy își dă ochii peste cap și o ia la fugă. Mă întorc răsând și-l văd pe Maverick cățărându-se cu ghearele pe perdele. Se uită la mine cu capul dat pe spate.

— Dă-te jos, Maverick, pisei obraznic!

Îmi trec mâinile prin păr.

Animalele astea au scăpat complet de sub control.

— Dar cămașa asta? o întreb pe Will.

Ne-am făcut unghiile, iar acum cutreierăm prin magazine cu cardul auriu de credit al Tăticului Pricopsit. Sunt cheltuieli esențiale – mult mai importante decât lenjeria de tip bondage, cu siguranță.

Will se uită la cămașă și se încruntă.

— E OK, cred!

— Ce stil îți place?

Mă gândesc o clipă.

— Ești la vârsta la care te transformi dintr-o rățușcă într-o lebădă.

Își dă ochii peste cap văzând cum mă dau în spectacol și strânge din buze.

— Păi, mereu mi-au plăcut hainele grunge.

O ascult, dând din cap.

— Dar mă gândeam că aș putea să încerc ceva mai...

Vocea i se gătuie.

— Ceva cum? o întreb și mă uit în jur la rafturi.

— Nu știu. Ceva mai... atrăgător? zice ridicând din sprâncene.

Zâmbesc, știind că îi place, până la urmă, de băiatul de la clubul de golf.

— Ce idee excelentă!

O iau de braț.

— Hai să-ți facem rost de o garderobă nouă!

Două ore mai târziu, avem șase pungi în mâini, pline cu unele dintre cele mai frumoase haine pe care ți le poți imagina, precum și cu patru perechi de pantofi. Am golit complet cardul de credit. Dar, sincer, cui îi pasă? Nu e ca și cum nu și-ar permite!

Mergem pe stradă, în drum spre Emerson, mâncând gofre cu ciocolată și înghețată la cornet.

— Spune-mi ce mai e la școală! o rog în timp ce ling paradisul de ciocolată.

Willow clatină din cap.

— Nu e nimic de spus!

— De ce crezi că se iau de tine fetele acelea?

Ling înghețata, prefăcându-mă neinteresată de răspuns, Willow se încruntă.

— Sunt doar diferită.

— Cum așa?

Mi-am petrecut toată ziua pregătind-o să aibă discuția asta cu mine și, dacă e nevoie de toți banii lui Julian pentru a scoate mai mult de la ea, atunci așa să fie!

— N-am mamă!

Ridică din umeri și privește în jos.

— Nu-mi place ce le place lor.

O privesc cu atenție.

— De exemplu?

— Muzica, băieții ăia proști. Totul! N-am nimic în comun cu niciuna dintre ele.

— Dar asta e OK, nu? o întreb, încruntată. Te deranjează că nu ai nimic în comun cu ele?

— Mă deranja înainte!

— Și acum, nu?

— Acum cred că m-am obișnuit.

O iau de braț și mergem mai departe.

— Să știi că e OK să fii diferită, Will. Eu sunt diferită, și nu toată lumea mă place.

— Pe tine te place toată lumea, Brell, mă țistuieste ea.

— Nu, nu-i adevărat! Știi de câte ori au spus că sunt o aiurită doar pentru că sunt veselă și degajată? Oamenii presupun că-s proastă pentru că râd mult.

Ridic din umeri.

— Ia gândește-te... Tu și tatăl tău ați crezut că sunt o aiurită la început.

Mă privește încruntată în timp ce cuvintele mele își fac efectul.

— Eu aleg să fiu cum vreau să fiu.

O înghiontesc cu umărul.

— Nu-mi pasă ce cred oamenii. Trebuie să alegi cum vrei să fii și să uiți ce spun sau ce gândesc alții.

Willow mă ascultă cu atenție.

— Pentru că oamenii care contează te vor iubi indiferent cum ești.

— Și tata? mă întreabă. O să mă iubească?

— Tatăl tău te iubește foarte mult. Vrea doar să fii fericită, Will. Nu spune el întotdeauna ceea ce simte, știu, dar asta e adevărul, și îl știi și tu în adâncul sufletului.

Îmi zâmbeste blând, uitându-se în ochii mei.

— O să facă pe el când o să te vadă cu rochiile astea frumoase! îi spun, încântată.

Willow chicotește.

— Ce-ar fi să trecem pe la bunica și să-i arătăm hainele noi în drum spre casă? o întreb eu.

— OK!

Îmi zâmbeste.

Ajungem la cafeneaua unde ne întâlnim cu Emerson și, când intrăm, o găsim stând undeva în spate.

— Bună!

Zâmbind, o sărut pe obraz.

— Bună, Will! o salută Em, zâmbitoare.

— Bună! răspunde Willow timidă.

— Iisuse, ați cumpărat tot magazinul? întreabă Em și scoate un icnet, văzând toate pungile noastre.

— Da!

Mă las pe scaun cu un oftat.

— Aveam nevoie de un întăritor. Niște scorpii mici și bogate îi fac necazuri lui Will la școală.

Emerson mijește ochii și lovește cu pumnul în palmă.

— Pe cine trebuie să elimin?

Stau întinsă pe canapea.

— Îmbracă rochia gri! îi strig.

Frances stă pe fotoliu și urmărim împreună parada modei făcută de Will. Valetul ne aduce o tavă cu ceai și biscuiți, așezând-o pe masă.

— Asta e tot, doamnă?

— Da, mulțumesc, dragă! spune Frances, zâmbind.

Nu-mi vine să cred că are angajați în casă. Parcă ar fi din familia regală sau așa ceva.

Willow intră în birou în rochia gri, vaporosă, punându-și mândră mâinile în șold.

— O, Doamne! exclamă Frances și începe să bată din palme. Pur și simplu, superbă! Arăți de parcă ai avea cel puțin 21 de ani în ținuta asta, Will!

Willow se ridică pe vârfuri și se privește.

— Pune fusta neagră, bluza și pantofii cu toc înalt! o sfătuiesc, zâmbindu-i.

Will dispăre înapoi în birou ca să se schimbe cu următoarea ținută.

Suntem acasă la Frances sau ar trebui să spun în palatul ei, făcând paradă cu hainele noi ale lui Will, și niciodată n-am fost atât de încântată. E foarte distractiv!

— Ridică-ți părul pentru ținuta asta! îi strig de pe canapea.

Am fost de câteva ori aici în ultima săptămână, în vizită la Frances. Uneori mă simt singură în casa noastră mare și veche, când toți sunt plecați la școală sau la serviciu. Mama lui Julian chiar este o doamnă de treabă, și-mi plac sarcasmul și inteligența ei. Nu discutăm deloc despre Julian când suntem aici, dar am o vagă bănuială că citește printre rânduri și că știe exact ce se întâmplă. Chiar e deșteaptă foc.

Willow reapare în fața noastră cu brațele întinse.

— Ta-da!

— Vai de mine!

Frances își duce mâinile la obraji.

— Doamne, ai milă, ești divină!

Încep să râd.

— Este, nu-i așa? Întoarce-te și arată-ne spatele!

Willow face o piruetă, moment în care amândouă scoatem un icnet.

Modelul nostru râde și dispare în camera unde se schimbă.

Frances se uită la mine.

— Mulțumesc! îmi șoptește.

— Pentru ce?

— Pentru că ai răbdare să o cunoști pe Willow.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Câți oameni au avut răbdare să vadă ce e sub cicatricile ei și să admire cât de frumoasă e fata asta, de fapt?

— A fost o onoare să-mi petrec timpul cu ea.

Frances zâmbește cu subînțeles.

— Te-ai mai gândit dacă te măriți cu fiul meu?

Chicotesc.

— Nu!

Frances se așază pe canapea și mă ia de mână, uitându-se la mine cu o privire optimistă.

— Suntem doar prieteni, Frances! Nu te ambala!

Ea însă mă bate ușor peste palmă și zâmbește larg.

— Sigur că da, dragă! Te cred!

Willow apare din nou, de data asta cu o rochie albastră, mulată.

— Și pe asta pot s-o port dacă ies vreodată în oraș.

Își pune mâinile în șolduri cu mândrie.

— De exemplu... la o întâlnire.

Bat din palme.

— O, Doamne, Will, da! Cu siguranță e o ținută potrivită pentru o întâlnire.

Frances se ridică și o îmbrățișează pe Will.

— Sunt foarte mândră de tine, scumpo!

Sunt atât de fericită, încât zâmbetul aproape îmi sfășie fața.

A fost o zi frumoasă. De fapt, cea mai grozavă zi.

— Îl aduni, exact așa!

Mă uit la Willow cum recuperează cu lingura ultimele resturi de aluat din castron.

— Așa! o laud, zâmbitoare. Acum bag-o la cuptor!

Lui Willow a început să-i placă să fie în bucătărie și încerc să fac asta cu ea cât de mult pot. Sammy stă pe o bancă și ne privește, iar „Poker Face” de la Lady Gaga răsună în casă. Începe să se întunece, iar cina e în cuptor.

Îl simt înainte să-l văd.

Mă întorc și-l văd pe Julian stând, în ușă și urmărindu-ne. Poartă un costum bleumarin și-și ține servieta pe lângă corp. Niciodată n-am văzut un bărbat al naibii de divin până la el. Ochii lui mari și căprui mă fixează cu cea mai tare expresie de „hai să mi-o tragi!” pe care am văzut-o vreodată.

— Bună! îl salut, zâbind.

— Bună! îmi răspunde cu o privire intensă, făcându-mi sexul să se contracte de plăcere.

Îl îmbrățișează pe Sammy, pe urmă o sărută pe Will pe obraz.

— Coacem, tată! îi spune Will.

— Văd și eu! zâmbește el. Ce mănânc în seara asta la desert?

— Plăcintă daneză cu mere.

Willow zâmbește mândră, punând mâinile în șold.

Julian se uită la cuptor și se întoarce spre ea.

— O să mă faci gras și neatrăgător, Will! o tachinează, apoi ochii i se întorc spre mine.

Rânjesc la el: *Asta-i bună!*

— Mergeți să vă spălați pentru cină! le spune copiilor. Will, de ce nu aduci hainele noi să i le arăți tatălui tău?

Fata așteaptă aprobarea lui Julian, după care îi vede zâmbetul drept răspuns, așa că strânge din umeri și aleargă la etaj cu Sammy după ea.

Mă duc la frigider să pun ingredientele la loc când brațul lui Julian se furișează în jurul meu din spate. Mă lipește de corpul lui, iar membrul lui e rigid deja.

Mă topesc instantaneu.

Julian îmi dă părul la o parte, apoi buzele lui îmi găsesc gâtul, mușcându-mă și făcându-mi pielea de găină pe brațe.

— Toată ziua am fost excitat, gândindu-mă la tine, îmi șoptește la ureche.

Excitația îmi inundă tot corpul.

— De ce? îi șoptesc în timp ce își freacă fața de a mea peste umăr.

Mă trage mai aproape, iar erecția lui îmi apasă fundul.

— Pentru că voiam să fiu acasă, aici, înăuntrul tău.

Îmi sărută urechea.

Ham, ham!

Tillie îl apucă de pantaloni și încearcă să-l tragă, folosindu-se de toată puterea și topăind de colo-colo.

Să te ia naiba, Tillie, că mi-ai stricat momentul! Câinele ăsta o să mă omoare cu zile!

— Nu! se răstește Julian și dă din picior, încercând să scape de cățelușa obraznică. Dacă-mi rupi costumul, te-a luat naiba, potaie!

Se apleacă și o împinge, dar ea o ia razna și mai tare și sare din nou, apucându-l cu dinții mici și ascuțiți de măneca sacoului.

O urmăresc, râzând.

— Tillie, oprește-te!

Cățelușa mârâie când este împinsă.

Maverick sare pe bancă, iar Julian se schimbă la față.

— Coboară în clipa asta!

Ridic ghemotocul roșcovan de blană și-l pun pe podea.

— E doar un puiuț. Încă nu cunoaște regulile, îi spun lui Julian.

— E un afurisit de pericol pentru sănătate!

Willow coboară îmbrăcată cu rochia albastră și întinzându-și brațele cu mândrie. De îndată ce o vede, Julian rămâne cu gura căscată, iar ochii îi trec de la ea la mine și înapoi.

— Will! spune cu respirația tăiată. Ce frumos arăți!

Will zâbește mândră, iar eu clilesc printre lacrimi. Încep să mă înmoi la bătrânețe.

— Plângi? mă întreabă Will.

Flutur prosopul prin aer.

— E din cauza cepelor pe care le-am tăiat.

Willow izbucnește în râs.

— Ce prostuță ești!

Mă smiorcăi.

— Mi s-a spus și mai rău de atât.

Julian rămâne cu ochii la mine, pe urmă își îndreaptă atenția spre Will.

— Și ce altceva ați mai făcut voi azi?

— Ne-am făcut unghiile, am fost la cumpărături, pe urmă am vizitat-o pe bunica.

Julian se încruntă.

— V-ați dus la bunica?

— Sigur! A trebuit să-i arătăm hainele noi ale lui Will, intervin în discuție.

— O, și am cunoscut-o pe Emerson! E foarte de treabă! Și știai că miercuri e ziua lui Brel? adaugă Will.

Julian se uită la mine.

— Nu mi-ai spus.

Se uită pe rând la amândouă.

— Ce vrei să faci de ziua ta?

Mă uit la Will. Chiar mă gândeam mai devreme la asta.

— Speram că Will să gătească cina pentru noi.

Fata cască gura de uimire.

— Vrei să gătesc eu de ziua ta?

Icește, uitându-se la Julian, apoi la mine.

— Dintre toate lucrurile pe care ai putea să le faci, vrei să gătesc eu?

Dau din cap, zâmbind.

— Numai dacă ai timp.

— Mi-ar plăcea!

Willow dă din mâini de jur împrejur.

— Putem să-i invităm pe bunicul și pe bunica? Ah... și pe Emerson?

Julian zâmbește, văzând cât este de entuziasmată.

— Dacă dorești.

— Ura! Poate să fie un dineu. O... Va trebui să fac tort.

Se foiește întruna și pe urmă fuge la etaj ca un copil bucuros în ziua de Crăciun. Tillie începe să latre și aleargă după ea. Auzim gălăgia când dispar amândouă pe scări.

Julian își întoarce privirea la mine și-mi cuprinde fața cu mâinile.

— O să ți-o tragi în seara asta, domnișoară Brielle!

Mă ridic pe vârfuri și-l sărut pe buze, strecurându-mi mâinile pe sub sacoul lui.

— Bine! Să fii dur, domnule Masters!

— La mulți ani! cântă în gura mare cei de la masă.

Lumânările aniversare îmi luminează fața zâmbitoare. E ziua mea, una dintre cele mai fericite pe care le-am avut vreodată.

Julian m-a trezit dimineață – purtând costumul lui sexy – cu o ceașcă de cafea pentru mine – un lux de care încă n-am avut parte. Copiii mi-au făcut felicitări, mi-au cumpărat un pulover și chiar mi-au cules flori din grădină.

Tillie a ros covorul, iar Maverick a adormit în mașina de spălat. Pisioul acela nebun își dorește să moară.

Iar acum stau aici cu Julian, Will, Sammy, Emerson, Frances și Joseph, uitându-mă cum îmi cântă. Will a pregătit o cină grozavă, iar conversația a fost amuzantă și relaxată. Masa e aranjată perfect. Mi se pare că tot ce am încercat să o învăț pe Will a dat roade, în sfârșit.

Sufiu în lumânări în aplauzele asistenței. Mă uit la Julian peste masă, iar el îmi zâbește blând.

Abia aștept să-l țin în brațe după ce pleacă toți în seara asta.

Relația noastră s-a schimbat. De când mi-a povestit despre trecutul lui și am făcut sex în casă, vine în camera mea în fiecare noapte și rămâne până când trebuie să se trezească și să plece la serviciu. Acum abia aștept să merg la culcare, pentru că atunci e numai al meu. Chiar și sunetul lui dormind lângă mine mă liniștește.

M-am îndrăgostit de el!

S-a întâmplat la un moment dat, între întâlnirile bunești de la hotel și momentul acesta, în ciuda înfățișării serioase pe care o afișează lumii. Cu toate că e un bărbat chinuit, tandrețea pe care mi-o arată când suntem singuri îmi topește inima. Fiecare centimetru traumatizat din el e perfect pentru mine.

— Pune-ți o dorință!

Julian îmi zâmbeste.

Mă uit în ochii lui și suflu în ultima lumânare.

Nu lăsa povestea asta să se termine!

Oaspeții au plecat, în casă e liniște, iar eu îl aștept în dormitor pe bărbatul meu. E cea mai urâtă parte a zilei, când e la etaj și așteaptă să adoarmă copiii ca să vină la mine.

În cele din urmă, bate încetișor la ușă și intră. Mă întorc și zâmbesc văzându-l într-un halat bleumarin și boxeri.

— Ce face fata mea? îmi șoptește în păr.

Închid ochii și îl prind în brațe.

— Mai bine acum, că ești aici!

Face un pas în spate și scoate un plic auriu cu o panglică roșie.

— Ce-i asta?

— Aș putea să mint și să spun că e un cadou pentru tine, dar de fapt e un cadou pentru mine.

Mă uit încruntată la plic.

— Deschide-l!

Dezleg panglica de mătase și scot un cartonaș crem.

Chicotesc când văd că e chiar o invitație, dar asta arată ca o adevărată invitație la nuntă.

Julian Masters

Solicită compania lui

Bree Johnston

Ocazia: Ziua de naștere

Data: Acest weekend

Când: 18.00

Unde: Roma

Cod vestimentar: Așa cum ești.

— Roma?

Ridic ochii la el.

— Poftim?

— M-am gândit că ți-ar plăcea să mergi la Roma în weekend...

Se oprește, de parcă ar avea brusc emoții.

— De ziua ta.

Rămân cu gura căscată.

— Serios?

Ridică dintr-o sprânceană și zâmbește seducător.

— Serios!

Îi sar în brațe.

— Ah!

Mă dau în spate și mă uit la invitație.

— Vrei să vin așa cum sunt?

Mă privește în ochi.

— Pe tine te vreau.

Îmi mușc buza de jos ca să-mi înăbuș zâmbetul prostesc.

— Azi împlinesc 26 de ani, Julian!

— Atunci îți datorez 26 de orgasme. Treci pe spate și desfă picioarele acelea frumoase!

Mă împinge, și cad pe pat, chicotind. Se urcă pe mine și-i simt erecția pe abdomen în timp ce îmi sărută corpul. Îmi desface picioarele în mod agresiv și își trece limba prin carnea mea, făcându-mă să-mi ridic spatele de pe pat.

— La mulți ani, iubito! Îmi șoptește. Lasă-mă să intru!

Capitolul 21

Brielle

STAU LA GHIȘEUL DE CHECK-IN LA AEROPORT CA O ADMIRATOARE care așteaptă să intre la un concert rock.

Julian Masters este zeul meu rock.

Ne face îmbarcarea, și se vede clar că stewardesele suspină la fiecare cuvânt al lui. Poartă un costum gri-închis, o cămașă albastru-deschis și o cravată bleumarin, pantofi scumpi și ceasul lui obișnuit de firmă. Bărbatul meu e înalt, brunet și chipeș. Emană putere, bani și suficientă energie sexuală, încât să aprindă tot universul.

Îmi pare rău, fetelor! E doar al meu și mă duce la Roma de ziua mea ca să-mi ofere douăzeci de orgasme. Înghițiți gălușca și plângeți, afurisitelor!

Zâmbesc prosteste în sinea mea. Ce fel de viață mai e și asta? Un bărbat sexy mă duce la Roma, la naiba!

Așa trăiesc oamenii bogați, iar acum trăiesc și eu pe picior mare. Fac repede o poză și i-o trimit lui Emerson cu următorul comentariu:

Julian se întoarce spre mine, încruntându-se când mă vede cu zâmbetul acela exagerat pe față.

— Ce-i cu expresia aia? întrebă.

— E expresia mea pentru „plesnesc de fericire”.

Îmi zâmbește blând.

— Sunt sigur că o vezi mereu pe fața mea! adaug.

Julian clatină din cap.

— N-am mai văzut-o în viața mea.

Mă ia de mână.

— O afișez deja de o săptămână, domnule Masters!

— A, asta! Chiar mă întrebam dacă nu cumva ești bolnavă, zice și rânjește. Ești foarte ușor de mulțumit, domnișoară Brielle.

Îi răspund cu un rânjet similar.

— Dimpotrivă, iubirea mea.

Zâmbetul îi dispare, și mă privește în ochi.

La naiba, tocmai i-am spus „iubirea mea”! De ce-am făcut asta?

Mă ridic și-l sărut ușor pe buze, încercând să-i distrag atenția.

Mă ia de mână.

— Hai să mergem!

Mă privesc în oglinda din baie. Mi-am lăsat părul liber, cofându-l cu onduleuri mari. Am un machiaj fumuriu și port o rochie de seară roz pal pe care am cumpărat-o ieri, cu tot cu pantofi cu toc asortați. Știu acum de ce mi-a dat cardul de credit. Era conștient că nu am haine potrivite pentru locurile în care avea să mă ducă.

— Ești gata? întrebă din ușă.

Mă simt ca o regină. Camera noastră de la Rome Cavalieri e absolut spectaculoasă. Are o saltea mare, iar

capătul patului e imens și auriu. Picturi masive cu îngeri acoperă pereții auri, iar podelele sunt acoperite de covoare cu modele. Niciodată n-am văzut asemenea lux.

Julian îmi întinde mâna, îndemnându-mă să-i arăt ținuta în toată splendoarea ei, iar ochii înfometaji îi coboară pe fiecare centimetru.

— Ești al dracului de frumoasă; abia dacă pot suporta!

— Nici tu nu arăți prea rău, Masters!

Puțin spus! Poartă un costum negru de seară, iar fața frumoasă îi strălucește pentru mine. E un partener dat naibii. În barba de două zile se văd urme argintii pe la perciuni, suficient cât să înnebunească orice femeie.

Ne-am revenit după greșeala cu „iubirea mea” de după-amiază. Nu știu de ce am spus-o, dar teama de pe fața lui m-a făcut să dau puțin înapoi. Credeam că poate începe să accepte ideea.

Sau poate că nu...

Se apleacă să mă sărute, iar mâinile lui îmi apucă fundul ca să mă tragă mai aproape. Îi simt erecția prin pantaloni.

— Chestia aia e rigidă mereu? îl întreb.

Rânjește.

— Când sunt în preajma ta, da! ☺

— Cum reușești să gândești când tot sângele din corp ți se adună într-un penis de mărimea asta?

Râde și mă ia de mână, ducându-mă în living.

— Cu lingușeala obții orice.

Se uită la mine.

— Ți-am luat ceva!

— Ce?

Mă duce la sertarul de la birou, de unde scoate o cutie de catifea neagră.

— Ce-i asta? șoptesc când îmi întinde cutia.

— Cadoul de ziua ta.

— *Ăsta* e cadoul de ziua mea!

Arăt cu mâna spre cameră.

— Tu ești cadoul de ziua mea!

— Faptul că te am doar pentru mine în camera asta pentru un weekend e un cadou pentru mine, nu pentru tine. Deschide-o!

Julian zâmbește, privindu-mă cu atenție.

Deschid cutia și mi se taie respirația, apoi îmi ridic ochii la el.

— Jules, nu! E prea mult!

— Prostii!

Mi-a cumpărat cercei cu diamante. Sunt din aur roz, încercuind două diamante imense.

— Nu pot să-i accept!

Mă sărută și-mi dă părul de pe față.

— Ba da, poți! Ești prima femeie pe care am vrut vreodată s-o răsfăț. Lasă-mă s-o fac!

Emoționată, scot cerceii mei și-i pun pe cei noi. Pe urmă, mă privesc în oglindă și mi se umplu ochii de lacrimi.

Se schimbă la față.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimeni nu mi-a cumpărat vreodată un astfel cadou!

— Dacă te consolează cu ceva, nici eu n-am mai cumpărat vreodată un astfel cadou pentru o fată.

Mă uit în ochii lui.

Întreabă-l acum! Fă-o și gata... Întreabă-l!

Chestia asta mi se învârtește prin minte de peste o săptămână.

— Ai fost vreodată îndrăgostit, Julian?

Mă privește în ochi și clatină încet din cap.

— Nu!

Simt fluturi în stomac de bucurie și-mi scapă un zâmbet trădător.

— Îți place răspunsul ăsta?

Îmi zâmbește și-mi dă părul de pe frunte.

— Da! Îmi place mult răspunsul ăsta! îi șoptesc.

Simt că-mi recapăt încrederea. E un lucru rău dacă mă bucur că nu a mai fost îndrăgostit? Există o șansă să fiu prima femeie pe care o iubește. E o șansă mică, dar șansa e șansă.

— Sunt gata pentru romantism la Roma, domnule Masters!

Ridică din sprâncene.

— Știi că ești alături de un om care nu se pricepe la romantism, nu-i așa?

— Orice moment petrecut cu tine, Julian, e fericit și romantic!

Îi zâmbesc.

El râde și mă trage spre ușă.

— De aceea ești considerată aiurită, domnișoară Brielle. Chiar nu ai idee despre ce vorbești.

Pufnesc în răs, iar el mă ia de mână și mă conduce pe coridor.

Deja e cea mai frumoasă seară din viața mea.

Julian

O ascult respirând în timp ce doarme. Bree stă întinsă pe o parte, cu fața spre mine, iar mâna ei mică se odihnește în palma mea. Părul lung și negru îi e împletit într-o coadă lejeră, pentru somn. Buzele mari și frumoase sunt ușor întredeschise, iar genele negre se mișcă din când în

când, de parcă visează. Nu-mi pot lua ochii de la ea, doar în caz că eu sunt cel ce visează, și nu va mai fi lângă mine când mă trezesc.

Pătura albă e adunată în jurul ei. O ridic încet și o invelesc la loc, ca să-i fie cald. Se agită o clipă, pe urmă îmi sărută mâna și adoarme la loc.

Asta e - chestia aia despre care citești în cărți.

Paceal

Zâmbesc și-i dau o șuviță de păr după ureche, apoi mă aplec și-i sărut încet buzele, cu o venerație desăvârșită.

E al naibii de perfectă în toate privințele! Niciodată n-am cunoscut o femeie ca ea. Ne potrivim în toate felurile: la minte, la trup și la suflet.

M-a captivat!

Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte pe pământ, doar aici, cu ea, făcând chestia asta.

E ciudat!

Aseară am ieșit la cină, am vorbit și am râs ore întregi. Pe urmă, am dansat, iar ea mi-a cântat. O văd cântând pe ringul de dans și simt o strângere de inimă care mă face să mă încrunt. Pe urmă, am venit acasă, am făcut dragoste și mi-a cântat din nou în timp ce râdeam de vocea ei înfiorătoare.

Ce-i sentimentul ăsta?

Se foiește.

— Jules? murmură somnoroasă.

— Sunt aici, iubito! îi șoptesc, cuprinzând-o cu brațul și trăgând-o aproape.

Îmi zâbește cu ochii închiși și se cuibărește la pieptul meu. Câteva clipe mai târziu, îmi dau seama că a adormit iar după ritmul respirației.

Trebuie să merg la baie, dar nu mă ridic, pentru că nu vreau să-i dau drumul. O sărut pe frunte și închid ochii.

Când o țin în brațe, mă simt mai aproape de paradis ca niciodată.

Brielle

Lumânarea dintre noi pâlpâie, aruncând o umbră discretă asupra lui Julian. Suntem într-un restaurant italian romantic și bem cocteiluri cu șampanie și limoncello după ce am devorat cea mai bună cină din istoria mâncării bune.

— Pot să te întreb ceva?

Îmi zâmbește.

— Presupun că o să mă întrebi oricum.

Chicotesc și ridic paharul spre el.

— Mama ta mi-a spus despre Grupul Masters și despre rolul tău acolo.

— OK!

Mă încrunt.

— De ce ești judecător când afacerea familiei are atât de mult succes?

— Am studiat dreptul la universitate ca să pot lucra pentru firma familiei. Dar pe urmă...

Se oprește pentru un moment.

— S-au întâmplat toate acele lucruri cu Alina și aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția, așa că am început să studiez mai mult. La un moment dat, afacerea familiei nu a mai fost de ajuns pentru mine.

Îl privesc și încerc să mi-l imaginez pe atunci.

— Ce s-a întâmplat când ți-a spus că e însărcinată?

— Am cerut un test de paternitate.

Mă încrunt.

— M-am culcat cu ea în seara când ne-am cunoscut, zice Julian și ridică din umeri. Știam că e promiscuă. Știa bine cine sunt, știa de averea familiei.

— Asta ai crezut? Că îți voia banii? îl întreb.
Soarbe din pahar, iar ochii i se încetosează.

— Da!

— Până când?

— Până când a murit.

— Vă certați des? Îmi pare rău că pun întrebări, dar încerc doar să înțeleg cum e să fii căsătorit cu cineva fără să fii îndrăgostit.

— E OK! Niciodată n-am vorbit despre asta cu cineva, în afară de Spencer și Sebastian.

— Spencer și Sebastian? îl întreb încruntată.

— Cei doi prieteni ai mei.

Julian soarbe din pahar și zâmbește.

— Mai știi, cei din spatele sălii de la școală?

Fac ochii mari și pufnesc în răs.

— Ah, ei! Spencer și Sebastian. Până și numele lor par obraznice.

— Sunt o belea, asta e sigur.

— Cu ce se ocupă?

— Sebastian e arhitect. E divorțat, nu are copii.

Julian zâmbește afectuos.

— Iar Spence are o firmă de metalurgie și și-a tras-o prin toată lumea... de două ori. Creează zgârie-nori și alege să trăiască aici și la New York.

Zâmbesc.

— Ești apropiat de ei, din câte înțeleg.

— M-au ajutat să rămân întreg la mine de-a lungul anilor. Mă cunosc mai bine ca oricine. Am trecut prin multe împreună.

Julian ridică mâna spre ospătar, cerând tăcut încă două cocteiluri.

Mă uit la lichidul auriu din paharul meu elegant.

— Băuturile astea sunt foarte tari.

— O, de parcă nu faci față la o băutură bună, Domnișoară Hai Să Ne Facem Mangă!

Încep să râd, pe urmă mă gândesc la încă o întrebare și devin serioasă.

— Ce e? mă întreabă.

— Mai am o întrebare și nu vreau să te superi, dar sunt lucruri la care mă gândesc când sunt singură. Voiam doar să pun cărțile pe masă, știi?

Își dă ochii peste cap.

— Spune!

— Ești cel mai sexual bărbat cu care am fost vreodată. Când suntem împreună, facem *mult* sex și nu poți să-ți ții mâinile acasă. În fiecare seară petrecută împreună, facem sex într-un fel sau altul. Nu-mi pot imagina că ai rezistat fără sex.

Se lasă pe spătarul scaunului și-și trece degetul mare peste buza de jos.

— Încotro bați? întreabă.

— Ai spus că nu făceai sex prea mult cu Alina. Că s-a întâmplat doar de câteva ori.

Mă privește în ochi.

— Aveai aventuri?

Soarbe din pahar, iar privirea îi coboară încet spre masă.

Răspunsul e important pentru mine. Trebuie să știu de cine sunt îndrăgostită.

Julian își ridică ochii la mine.

— N-am avut niciodată o aventură. Nu i-aș face asta nimănui!

Îmi țin respirația, uitându-mă la el.

— În schimb, făceam sex cu numeroase prostituate de lux.

Mă încrunt.

Stă drept și-mi ia mâna peste masă, încercând să-mi descifreze expresia șocată.

— Și a fost ceva rece, singuratic și nu se compara cu ce avem noi.

— Cât timp ai mers la prostituate?

— De la 24 de ani până în ziua în care ai intrat în casa mea.

Poftim?

— Și celelalte femei cu care te întâlneai? întreb încruntată.

— Am continuat să merg la prostituate în timp ce eram cu ele.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Nu mă simțeam atașat de ele. Le vedeam doar o dată pe săptămână. Am nevoie de mai mult sex de atât.

Mijesc ochii.

— Nu erai atașat deloc?

Clatină din cap, încruntându-se.

— Până să te cunosc pe tine, nu credeam că sunt capabil să iubesc pe cineva.

A spus cumva...?

Nu! Termină!

— Și acum? șoptesc și-i iau mâna în a mea.

Ochii îi strălucesc de tandrețe.

— Cred că ești o vrăjitoare care m-a transformat într-un școlar jalnic și amorezat.

Îi ridic mâna și zâmbesc.

— De ce?

— Pentru că mă gândesc toată ziua la tine, iar gândul că aș putea fi cu altcineva, că altcineva m-ar putea atinge...

Se încruntă și clatină din cap.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

Aerul dansează între noi. Cum reușește Roma să-l facă atât de deschis și de cuceritor?

— Știi, încep să cred că nici eu n-am mai fost îndrăgostită, îi șoptesc.

Se apleacă și mă sărută ușor.

— Atunci, ce au fost ceilalți bărbați din viața ta?

— Doar... exersam.

— Pentru ce?

— Pentru tine.

Îmi zâmbeste în timp ce mă sărută și uităm complet că ne aflăm într-un restaurant aglomerat, iar sărutul nostru devine pasional.

— Am un nou ser preferat al adevărului.

Îi zâmbesc.

— Care anume?

— Cocteilurile cu șampanie și limoncello.

Julian mă învârte pe ringul de dans, deși e unu noaptea. Am râs, am băut și am mâncat peste tot în Roma. Se aude „Your Song” al lui Elton John, și îi zâmbesc bărbatului meu. Suntem doar noi doi pe ringul de dans, iar clubul e aproape gol. Îmi țin brațele pe gâtul lat al lui Julian, iar el își pune mâinile pe șoldurile mele în timp ce ne legănăm. E fericit, lipsit de griji și tot ce știam că poate fi. Zâmbesc și ascult versurile. Niciodată nu mi-a plăcut cântecul acesta până acum, dar faptul că sunt aici cu Julian face să mi se pare cel mai grozav din lume.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, domnule Masters.

— Despre ce e vorba?

— De când te-am întâlnit la aeroport, am știut că ești special.

Mă privește în ochi și se încruntă, de parcă în sufletul lui se duce o luptă.

— Și eu trebuie să-ți mărturisesc ceva, domnișoară Brielle.

— Te ascult!

Îi zâmbesc prosteste.

Face ochii mari, iar buzele i se relaxează.

— Când ți-am spus că nu știu ce e să fii îndrăgostit, am mințit.

Înghite în sec.

Mă uit în ochii lui mari și căprui.

— Pentru că sunt îndrăgostit de tine, îmi șoptește.

Mă încrunt în timp ce lumea se oprește în loc.

— Dar... Credeam că nu știi să iubești.

— Nu știu.

Mă sărută încet.

— Se pare că inima știe, cu sau fără permisiunea mea.

Zâmbesc, dar ochii mi se umplu de lacrimi.

— O, Julian, sunt atât de îndrăgostită de tine! îi mărturisesc.

Buzele ni se ating într-un moment perfect de intimitate, iar el mă zdrobește la pieptul lui, strângându-mă în brațe.

Continuăm să dansăm pe ring pe muzica lui Elton. Doar noi doi... singuri.

Uitându-ne unul la altul.

În ceea ce trebuie să fie cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Julian

Intrăm în cameră, și o conduc în timp ce o sărut. Penisul meu e întărit și pregătit. Închid ușa, lovind-o cu piciorul. Niciodată n-am mai simțit așa ceva - nevoia copleșitoare de-a i-o trage unei femei, însă gândindu-mă și să am grijă de ea a doua zi dimineață.

Să o iubesc.

Mă aplec și-i ridic rochia peste umeri dintr-o mișcare rapidă. Rămâne în fața mea în lenjeria de dantelă albă. Îi măsoar corpul din priviri, iar penisul mi se întărește aproape dureros. Sâni ei sunt mari și fermi, abdomenul e ușor rotunjit, șoldurile sunt voluptoase, iar fața ei...

Fața ei frumoasă, pură.

— Scoate tot!

O sărut agresiv.

— Vreau să scoți tot de pe tine!

Îmi dau jos sacoul și las cămașa să-mi cadă de pe umeri în timp ce ea se ocupă de curea, gâfâind disperată când trage de pantaloni în jos până rămân gol în fața ei.

Ochii îi rătăcesc pe trunchiul meu.

— Ești înnebunitor de sexy!

Zâmbește în sinea ei.

Îmi trec degetele prin carnea ei. Fata mea e umflată și umedă; e pregătită pentru mine.

Îmi pun mâna pe creștetul capului ei și o împing în jos.

— În genunchi!

Îmi iau penisul în mână și-i umezesc buzele cu lichidul preejaculator.

Își ridică ochii la mine și-și linge buzele. Ne privim în ochi. Nimic nu mai contează când se uită așa la mine.

— O să ejaculez în gura ta și pe urmă o să îți-o trag atât de tare, încât nici nu o să mai îți minte că suntem la Roma.

Îmi frec încet penisul cu mâna, iar Bree deschide gura. Doar imaginea ei în genunchi, cu gura deschisă, mă amețește. Îmi mișc mâna mai repede și mai tare drept răspuns.

— Atinge-te! îi șoptesc.

Mâna îi coboară între picioare și închide ochii când o cuprinde extazul. Simt focul aprins în testicule.

Fir-ar al dracului...

O apuc de păr și intru încet în gura ei.

Închid ochii. Fir-ar să fie, gura ei e perfectă!

Ies și intru din nou, mai adânc. Ochii ei întunecați îmi pândesc fiecare reacție.

— Îți place așa, iubito? șoptesc aspru.

Dă din cap, în jurul meu. O apuc de ceafă și îi împing penisul în gură.

Fii blând! Fii. Blând! îmi reamintesc, dar niciodată nu pot fi așa cu ea. Mă face să-mi pierd controlul. E cea mai tare la pat din câte am avut, și mă uluiește faptul că este și femeia pe care o iubesc.

Asta e ceva rar. Știu că e rar.

Chiar se întâmplă în realitate?

Intru în ritm, făcând-o să geamă în jurul meu. O strâng de păr cu putere și simt că încep să zvâcnesc.

Futu-i, nu încă!

O apuc agresiv și încep să i-o trag în gură, șuierând de plăcere când mă înghite cu totul.

— Ce fată bună! găfâi. Așal!

Pompez în continuare.

— Dezvelește-ți dinții! gem.

Ea zâmbește și și-i dezvelește, iar eu scot un strigăt când mă străbate orgasmul. Penisul meu zvâcnește și sperma densă și albă i se adună în gură. Bree se chinuie să înghită tot, și îi dau încet părul de pe frunte, uitându-mă în jos, la ea. Inima îmi bubuie în piept, iar ea mă linge în sus și-n jos, asigurându-se că o privesc. Indiferent de câte ori am văzut-o făcând asta, nu o să fie niciodată de ajuns. O ridic în picioare și o sărut adânc. Simt gustul meu, iar asta mă stârnește din nou.

E al dracului de sexy!

O împing pe pat, o sărut și-mi înfig trei degete în ea. E fierbinte, iar mușchii i se contractă în jurul degetelor mele, făcându-mi penisul să se întărească din nou.

— Vaginul ăsta frumos trebuie hrănit! îi șoptesc.

Bree geme și se arcuiește, ridicându-și spatele de pe pat.

— Nu-i așa? îi șoptesc, mișcând mai tare din degete.

— Da! geme.

Mai adaug un deget, patru în total.

— Ah, ai grijă!

Mi se întunecă privirea.

— Nu mă lua cu asta, Bree! Știi care sunt regulile în patul meu.

Dă din cap și închide ochii. Știu că sunt greu de gestionat în dormitor, dar, dacă vrea să mă iubească, trebuie să se obișnuiască cu cine sunt. Am încercat să mă controlez cu ea până acum, dar faptul că știu că acum îmi aparține a dezlănțuit animalul pe care l-am ținut în cușcă.

Eu mi-o trag într-un singur fel.

O pompez cu forță și simt cum carnea i se contractă în jurul meu. Ne mișcăm repede și tare, iar patul se leagănă, lovindu-se de perete.

Îi place - îi place când i-o trag cu mâinile.

— Ești gata? o întreb.

Mă privește în ochi și îi ating clitorisul cu degetul mare. Corpul ei se încordează pe loc în jurul degetelor mele, și simt că penisul îmi zvâcnește când ea tresaltă cu un orgasm devastator.

— Ah, Julian! strigă.

Îi apropii picioarele, le împing într-o parte și le îndoi de la genunchi. Apoi o penetrez din nou. Închid ochii.

— Da, futu-il șoptesc.

Își ține picioarele adunate și e extrem de strâmtă în jurul penisului meu.

Îi trag o palmă la fund, iar ea strigă:

— Au!

O lovesc din nou pentru că s-a plâns, și închide ochii, acceptând de data asta.

— Exact așa!

O prind de șold și i-o trag adânc – atât de adânc, încât se zbate și geme, scoțându-mă naibii din minți.

Tot corpul mi se acoperă de un strat de transpirație când mă uit la locul unde trupurile noastre se unesc. Penisul meu rigid dispare în carnea ei roz, moale și udă. Sunetul pielii care se lovește de piele răsună prin cameră.

— Fir-ar al naibii, Bree! gem.

— Julian! scâncește. O, Doamne, cât de bine e!

Mă uit la fața ei îmbujorată și la părul brunet răsfirat pe perna mea.

— Încordează-te! îi cer, lovind-o din nou.

Ea face cum îi spun și se încordează în jurul penisului meu. Îmi dau capul pe spate și mă eliberez în forță, pompând cu putere. Ea strigă din nou, și nu știu dacă e un strigăt de plăcere sau de durere. În orice caz, sună al dracului de bine!

O călăresc încet cât are orgasm, după care mă întind deasupra ei și o sărut ușor.

— Te iubesc! îmi șoptește, agățându-se de mine.

Zâmbesc, cu buzele lipite de ale ei, încă respirând cu greutate.

— Și eu te iubesc!

Capitolul 22

Brielle

AUD MAȘINA OPRIND ȘI ZÂMBESC ÎN SINEA MEA. JULIAN s-a dus să ia copiii. Mi-a fost foarte dor de ei. Am venit cu avionul de la Roma acum câteva ore, după cel mai grozav weekend. Mai întâi m-a adus acasă, pe urmă s-a dus să-i ia. Nu-mi place că n-am putut să merg și eu, dar părinții lui cred că el a plecat cu Sebastian în weekend. Nu știu cât timp o să păstrăm secretul. Trebuie să vorbesc cu el despre asta. Nu-mi place să-i mint pe copii. Urăsc să dorm jos când restul familiei e la etaj,

Vreau să fiu acolo sus, cu ei.

Cina e în cuptor, și îmi dau seama cât de plăcut e să fiu acasă!

Ușa de la intrare se deschide zgomotos.

— Brelly! țipă Sammy și aleargă în bucătărie, aruncându-se spre mine.

— Bună, puiule!

Îl sărut pe frunte.

— O, ce dor mi-a fost de tine!

Îi zâmbesc și-l strâng în brațe.

Tillie intră în fugă în bucătărie și sare pe picioarele mele. Pe urmă apare și Will, pe care o prind cu brațul liber.

— Bună, dovlecel!

O sărut pe frunte.

Apare și Julian din urma lor și mă găsește cu câte un copil sub fiecare braț și un câine sărindu-mi pe picioare.

— Eu n-am avut parte de primirea asta! bombăne el sec, aruncând cheile pe bancă.

Chicotesc și-l privesc în ochi.

— Am atât de multe să-ți spun, Brell! anunță Willow cu vocea plină de bucurie.

— Așa e? o întreb, zâmbitoare.

Willow își întinde brațele.

— Nu o să-ți vină să crezi.

— Ce e?

— Lola m-a invitat la petrecerea de ziua ei.

— Chiar așa?

— Da, și *toată lumea* merge.

Fac ochii mari.

— Adică băieții de la golf?

Îmi zâmbeste și dă aprobator din cap.

— Și toți prietenii ei de la universitate.

— Ce veste grozavă!

Arăt cu degetul la ea.

— Ar trebui să porți rochia albastră, iar eu o să-ți fac părul. Am putea încerca mâine niște coafuri noi.

— Da, putem?

Julian își dă ochii peste cap și se așază lângă blat.

— Să vă reamintesc că rochia albastră poate fi purtată doar în casă?

Rânjind, îmi ridic ochii la el. Urăște faptul că fetița lui crește.

— Și când ai vorbit cu ea? o întreb, întorcându-mă la Willow.

— Mi-a scris mesaje tot weekendul.

— Serios? o întreb, zâmbind larg. Uită-te la tine, ce prietenoasă și sociabilă ești!

Willow zâmbește, nespun de mândră.

— Mai e jumătate de oră până la cină. Ce-ar fi să mergeți la un duș și să vă pregătiți pentru școală? îi întreb.

— OK!

Sammy se întoarce în living.

— O, nu! Maverick, nu! îl auzim strigând.

Willow intră în living.

— O... rahat! icnește ea.

— Ce se întâmplă acolo? strigă Julian.

— Nimic! îi răspunde Willow calmă.

Ceva *sigur* se întâmplă acolo. Îmi pun mâna pe umărul lui Julian și trec pe lângă el.

— Toarnă puțin vin, dragule! Rezolv eu cu copiii!

Asta înseamnă „te rog să stai aici cât rezolv eu cu animalele sălbatice pe care le numim de companie”.

Intru în living și o găsesc pe Willow stând pe canapea și încercând să pună la loc draperiile pe care Maverick le-a smuls de la fereastră. Mă apropii să le văd și observ că s-au rupt de sus.

Julian intră și se încruntă când vede pagubele.

— Pisica asta afurisită e acasă de cinci minute! strigă el. Cum naiba a distrus draperiile în doar cinci minute?

— E doar un pui! îi spun.

— O... și încă nu cunoaște regulile, mă imită Julian, dându-și ochii peste cap și strigând peste umăr la plecare: Pisica aia se întoarce la adăpost dacă nu învață naibii regulile în curând!

Chicotesc și mă uit după el. Domnul meu Marocănos s-a întors.

Julian Masters

Solicită compania lui

Bree Johnston

Ocazia: Analiza situației

Data: joi seara

Când: 18.00

Unde: Camera 612, Rosewood, Londra

Cod vestimentar: Bondage

Zâmbesc când citesc invitația din e-mail. Chiar e chitit pe treaba asta cu bondage, nu-i așa? Poate ar trebui să-mi fac de cap și să cumpăr niște bice. Deja mă plesnește la fund când intră în ritm. Nu că aș simți-o cu adevărat.

A fost îngrozit la Roma când a văzut amprenta roșie de pe fundul meu în timp ce făceam duș după sex. Cred că și-a cerut scuze de cel puțin zece ori.

Sună telefonul, făcându-mă să zâmbesc. Vorbeam de lup. Numele domnului Masters luminează ecranul.

— Bună, domnule Masters!

— Ce face bona mea obraznică azi? toarce el.

— Se simte deosebit de obraznică.

— De ce?

— Îmi doresc ca bărbatul meu să fie aici cu mine.

— Și mie mi-e dor de tine! îmi șoptește.

Cine e bărbatul acesta și ce-a făcut cu domnul Masters, cel cu probleme emoționale, pe care l-am cunoscut acum șase săptămâni?

— În curând plec de la birou. Ești pe drum? întrebă.

— Încă nu! Mai durează o oră.

— OK! Să conduci cu grijă!

Închid și mă uit o clipă la telefon. A început să-mi spună asta de când ne-am întors de la Roma: „Să conduci cu grijă!”

La asta se gândește... la telefonul pe care l-a primit când a murit Alina? Se teme că o să primească din nou telefonul acela?

Mai avem atâtea punți de trecut, atâția demoni interiori cu care să luptăm – amândoi! Mă tot gândesc la un lucru oribil – și urăsc că mă gândesc la asta –, dar cum rămâne cu dependența lui de prostituate? S-ar întoarce vreodată la așa ceva?

Adică, dacă aș fi însărcinată și n-aș putea face sex o perioadă îndelungată, ar mai fi satisfăcut?

Încetează! Nu te mai gândi la prostiile astea! Nu e ceva sănătos!

Trecutul lui e trecut. Nu mă poate răni decât dacă îi permit.

Cioc, cioc!

Stau în fața camerei 612 la Rosewood, zâmbind. Port unul dintre pardesiurile lui negre. Dedesubt, am lenjerie neagră în stil bondage, cu cizme negre și lungi până la coapsă, cu șireturi.

Pot să fiu oricât de perversă vrea el să fiu.

Julian scoate la suprafață o latură a personalității mele care nu știam că există. Îmi doresc sexualitatea asta supusă.

Când suntem acasă și se furișează în patul meu, facem dragoste încet și delicat. Ne șoptim toată noaptea că ne iubim. Dar când stăm la hoteluri, ne-o tragem ca animalele și sunt complet dependentă. Sunt dependentă de o nouă doză. Îmi place contrastul dintre dur și blând.

Dintre iubit și futut.

Dintre domnul Masters și Julian.

Julian mă iubește.

Domnul Masters iubește să mă fută... tare.

Îmi deschide ușa, dezbrăcat deja, doar cu un halat pe el. Are un pahar de whisky în mână și știu că e deja erect pe sub halat. Mă străbate un fior, un fior bolnav, pentru că știu ce reconstituim aici: perioada petrecută de el în bordeluri. Și singurul lucru bolnav e că-mi place al dracului de mult!

Îmi place să fiu târfa lui!

— Bună seara, domnule Masters! șoptesc.

Ochii îi scapără de excitație.

— Bună seara, domnișoară Brielle!

Vocea lui e mai gravă când e excitat. Sesizez acum diferența dintre personalitățile lui.

Domnul Masters are un ton grav, poruncitor. Julian are ori unul trist, ori unul jucăuș, în funcție de starea lui.

Mă ia de mână și o duce la buze, sărutând-o încet.

— Te așteptam!

Mă conduce în cameră și arunc o privire la noptieră, unde văd o sticlă de ulei de corp. Înghit în sec și încerc să ignor fluturii din stomac.

Îmi toarnă un pahar de whisky.

— Bea asta!

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— O să ai nevoie!

Inima îmi bate cu putere, și beau combustibilul de rachetă. Îmi amintește de serile în care beam împreună un pahar înainte de culcare. Parcă a fost acum o veșnicie.

Golesc paharul din trei înghițituri, iar el zâmbește amenințător.

— Bravo! îmi șoptește.

Întind paharul spre el.

— Aș mai dori unul!

Rânjește și-mi umple paharul încet. După aceea, iau o gură și ignor felul în care îmi tremură mâinile.

Sunt atât de emoționată! N-am idee ce-a pregătit pentru mine, dar uleiul îmi spune că e ceva ce n-am mai făcut până acum.

— Dezbracă-te! îmi ordonă cu răceală, intrându-și foarte lejer în rol.

Golesc al doilea pahar și-mi scot haina, aruncând-o pe scaun.

Îmi zâmbeste misterios, iar ochii lui flămânzi îmi privesc corpul. Port un corset negru de piele cu șireturi care-mi ridică sânii până la cer și chiloței din același material. Mă inconjoară ca un animal care îi dă târcoale prăzii. Își lasă halatul să-i cadă de pe umeri și mi se taie respirația.

E gol și erect. Mușchii i se unduiesc pe abdomen și are „V”-ul acela perfect definit care îi coboară spre vintre. Penisul mare îi atârnă greoi între picioare. Văd fiecare venă de pe capul umflat. Lichidul picură din vârf și nici măcar nu m-a atins încă.

Încep să simt furnicături în corp, de la excitație și de la whisky, dar mai ales datorită lui.

Se duce la valiză și scoate un bici negru de piele. Instantaneu, casc ochii la el.

Futu-i!

— O să te lovesc de trei ori.

Ochii lui întunecați mă fixează.

— Și pe urmă o să ți-o trag în cur.

Înghit nodul din gât.

— Da, domnule!

Privesc prin cameră.

— Pot să mai beau un whisky, te rog?

Rânjește, auzind că accept, și dă din cap, după care îmi mai toarnă un pahar. Când se întoarce, mă sărută încet, de parcă se scuză deja pentru ce urmează să îndur. Buzele lui întârzie pe buzele mele, iar frunțile ni se unesc.

— Știi că te iubesc! îmi șoptește.

— Da!

— N-o să-ți fac rău!

— Știu! Îngaim cu inima bătându-mi nebunește.

Chiar nu știu dacă pot s-o fac.

Dar vreau... pentru el.

Vreau să fiu orice pentru el.

Îmi dau capul pe spate și golesc paharul, iar el mă apucă brusc de păr să mă sărute. Suge și domină, și limba lui îmi pătrunde în gură, ținându-mi capul așa cum își dorește.

— Pe spate, iubito!

Degetul îi alunecă sub chiloții de piele și trece prin sexul meu, de care mă apucă agresiv.

— Vreau să-ți sug sexul frumos și catifelat.

Sexul meu se contractă, dorindu-l, având nevoie de el.

Iisuse Hristoase, e al dracului de sexy!

Mă întind pe pat și el îmi dă jos chiloții de piele. Își trece degetele prin sexul meu, deschizându-mă și studiindu-mă.

Îmi țin respirația.

Se apleacă și-mi sărută tandru interiorul coapsei, făcându-mă să tremur. Mă privește în ochi și suflă pe pielea mea. Nu știu de ce, dar s-ar putea să fie un incendiu acolo. Nu m-aș mira.

Se mângâie de câteva ori, și văd lichidul cum picură. Doamne, e un spectacol de pomină! Îmi imaginez cum ar fi să fiu plătită pentru așa ceva. Poate fi și prostituția de înțeles dacă ai de-a face cu clienți ca el.

Julian se apleacă și-și lipește limba de carnea mea deschisă, iar eu trebuie să mă încordez ca să nu zvâcnesc. Mă apucă de coapse, mi le desface și începe să-mi sugă sexul. Ochii lui amenințători mă fixează permanent.

O, Doamne, Cerule, ai milă!

Îl apuc cu mâinile de ceafă, ținându-l lipit de mine în timp ce închide ochii. Sunetul gemetelor lui vibrează pe corpul meu. Mă aduce în pragul orgasmului, apoi se oprește în ultimul moment. Trebuie să închid ochii ca să-l țin la distanță. Simpla imagine a lui e atât de excitantă, încât ar înnebuni orice femeie normală.

— J-Julian! găfâi.

— Nu poți să-ți dai drumul! mârâie.

— De ce nu?

— O să-ți dai drumul pe penisul meu, nicio secundă mai devreme!

Iar și iar mă sugă, mă tachinează, aducându-mă aproape de extaz, după care se oprește, făcându-mă să mă zvârcolesc pe pat și să-l implor.

— Te rog! gem. Julian, acum!

Julian își ridică o clipă capul și mă sărută pe interiorul coapsei.

— În genunchi!

Mă întorc, dându-i întocmai ascultare, și mă așez în patru labe.

— Așază-te pe coate! îmi ordonă.

Fac ce spune, iar el ia uleiul, turnându-mi-l pe fund și pe coapse.

Hristoase...

Începe să-l maseze, lăsându-și degetele să alunece în sexul meu deschis.

— Ești al naibii de plăcută la atingere, iubito!

Mă pompează o vreme, iar eu închid ochii, lăsând plăcerea să mă învăluie.

Îmi sărută spatele și-și strecoară un deget în fundul meu.

— Oh...

Închid ochii strâns.

— Lasă-mă să intru!

Încerc să-mi controlez respirația și să mă relaxez când își înfige încă un deget adânc. Îi simt buzele pe spate. Îi văd penisul printre picioare și jur că arată de parcă e pe punctul să-și dea drumul. Mă lasă cu gura căscată.

E sexy la un nivel nemaiîntâlnit.

Mă lucrează încet, trăgându-mă de șold până mă lipesc de degetele lui. Închid ochii și simt un val de plăcere.

— Ți place, fata mea perversă?

— D-Da! scâncesc.

Julian depărtează cele două degete, apoi adaugă încă unul. Trebuie să închid ochii mai strâns ca să suport. E diferit de tot ce am trăit vreodată. E atât de greșit, dar al dracului de plăcut!

Simt o usturime bruscă atunci când biciul îmi lovește fundul, dar el își înfige degetele adânc imediat după aceea.

Gem din adâncul sufletul.

Julian repetă gestul de încă două ori, de fiecare dată fiind și mai plăcut, pe urmă scoate degetele. Atunci îi simt penisul în spate.

Mai toarnă ulei pe posteriorul meu, masându-l cu degetul, după care se pregătește și împinge în față. Mă lipesc cu fața de saltea în timp ce o durere puternică mă arde.

— Oh! strig.

Se apleacă și mă sărută pe spate.

— Te descurci minunat, iubito! Aproape am intrat.

Îmi atinge clitorisul cu mâna și învârte degetele exact cu presiunea potrivită ca să simt plăcere în loc de durere. Îmi dau ochii peste cap, iar el împinge din nou.

— Ah! strig cu capul în saltea.

— Asta e!

Julian iese și intră din nou cât de încet poate. Închid ochii strâns. Se retrage și alunecă mai adânc, fără să înceteze să-și miște degetele pe clitorisul meu.

— Hai, iubito! îmi șoptește. Fute-mă!

Sunetul vocii lui mă smulge din transă și mă împing puțin în spate.

— Da, așa! îmi spune răgușit. Te descurci grozav!

Împing din nou, iar el șuieră.

Doamne, ce mult îi place!

Alunecă de câteva ori înăuntru și afară, și cred că încep să mă pricep. Încep să mă lovesc de el, ușurată că durerea a trecut și că plăcerea crește. Mă prinde de șolduri și începe să mă călărească, iar eu îmi țin respirația. Fir-ar să fie... *E o plăcere incredibilă!*

Nu aud decât sunetul uleiului care alunecă între noi și-mi ridic ochii la oglindă, la imaginea noastră. Ochii îi sunt fixați pe locul unde ni se îmbină trupurile. E ud de transpirație și îmi posedă corpul exact așa cum își dorește: doar pentru plăcerea lui. Niciodată în viața mea n-am fost atât de excitată!

Fiecare mușchi de pe abdomenul lui se încordează în timp ce pompează și apoi, de parcă simte nevoia de mai multă siguranță, ridică un picior și-l pune pe pat lângă mine, trăgându-mi-o cu putere.

Strig din răspuțeri când mă sfâșie un orgasm ca o tornadă. Julian își dă capul pe spate, gemând de plăcere și ejaculând adânc în corpul meu.

O vreme, se mișcă încet, intrând și ieșind în mod repetat. În cele din urmă, îi simt sărutările blânde pe spate în timp ce se întinde deasupra mea, cu penisul încă înăuntru.

Îmi întoarce capul și mă răsplătește cu un sărut.

— Te iubesc! îmi șoptește, lipit de gura mea.

Nu pot să-i răspund. Încă sunt preocupată de mine. Cred că termenul „dezastru” a fost creat pentru acest moment. E încă lipit de mine și nu-l văd decât pe el. E adânc înăuntru meu, iar limba lui îmi copleșește gura.

E gravat în inima mea.

— Te iubesc! îi mărturisesc.

Zâmbește și-mi lipește capul de al lui.

— Cum naiba am pus mâna pe tine?

— Agenția Smithson Employment, îi răspund găfâind.

Julian izbucnește în râs și iese încet din mine. Simt o durere puternică atunci când se retrage și mă mir cât de mult îmi doresc să rămână acolo.

Mă sărută și mă ridică de mână.

— Trebuie să te spăl!

Îi zâmbesc somnoroasă.

— Știu! Sunt o fată foarte murdară!

E sâmbătă seara, iar Willow iese în sfârșit cu Lola. Nu merg la petrecere – aceea e în weekendul următor –, dar e totuși foarte emoționată. Și eu am emoții pentru ea! E prima dată de când sunt aici când iese cu cineva de aceeași vârstă cu ea.

— Unde anume vă duceți?

Julian se încruntă, stând în fotoliu cu cartea în brațe și picioarele pe scăunel.

— La cină și la film.

— La ce oră vii acasă?

— Filmul se termină la unsprezece.

— Ai doar șaisprezece ani, să știi, Will. Nu vreau să stai în oraș toată noaptea.

Willow își dă ochii peste cap spre mine.

— Știu, tată.

— Te duc cu mașina? întrebă.

— Nu, conduce Lola.

Julian își ridică ochii din carte.

— Nu vreau să mergi cu mașina cu cineva care abia învață să conducă.

Se uită la mine.

— Bree, tu știai că fata asta e destul de mare să conducă?

— Julian, e în regulă! oftez. Are permis, am cunoscut-o pe Lola la golf și pare minunată!

Mă rog, nu chiar, dar ne-am salutat. Oricum, Willow pare s-o placă.

— Mă duc să mă îmbrac.

Will zâmbește și urcă scările.

Strâng din umeri.

— Sunt atât de bucuroasă pentru ea!

Julian se concentrează la cartea lui.

— Eu o să fiu bucuros când penisul meu o să fie în gura ta diseară, bombăne ca pentru sine.

Mă aplec și-i șoptesc în ureche:

— Ești un bărbat foarte pervers!

Julian rânjește și mă plesnește peste fund.

— Și cu o bonă și mai perversă, numai bună de futut.

Douăzeci de minute mai târziu, se aude o bătaie la ușă.

— Du-te să răspunzi! îi șoptesc.

— Du-te tu! îmi spune.

— E casa ta! Deschide tu!

Se ridică îmbufnat și deschide ușa.

— Bună seara, domnule Masters! Eu sunt Lola.

Fata zâmbește și îi întinde mâna.

— Bună, Lola! răspunde el. Mă bucur să te cunosc!
Se întoarce spre mine.

— Ea e Brielle.

Zâmbesc, iar Lola dă mâna cu mine.

— Bună, Brielle!

O, e superbă, o frumusețe naturală, și poartă pantaloni bleumarin cu o cămașă albă!

— Bună, Lola! Încântată să te cunosc!

Fata își trece mâinile peste coapse, evident stânjenită, iar Will coboară pe scări. Lola ridică ochii și zâmbește blând când se uită una la alta.

Willow poartă rochia ei albastră de ieșit la întâlnire, precum și pantofii cu toc. Arată nespus de frumos. Are părul pe spate, ondulat, și e machiată subtil, ca să-și scoată în evidență cele mai frumoase trăsături.

Coboară scările sub privirile Lolei. Mă uit la amândouă și simt că-mi ies din propriul corp.

Inima îmi bate nebunește în piept, văzându-le cum interacționează tăcut.

O, Doamne!

Cum de nu mi-am dat seama?

Ce proastă ești, Brielle!

Nu e o ieșire la film între prieteni.

Asta e o întâlnire amoroasă!

S-ar putea ca Willow să fie lesbiană.

Luni după-amiază, stau în mașină în fața școlii lui Willow. Azi termină cursurile la ora 14.00. Mi-am frământat creierii tot weekendul cum să vorbesc cu ea despre sexualitatea sa. Nu i-am spus nimic lui Julian. Cum aș putea, când nici nu știu dacă bănuielile mele sunt întemeiate?

Am vorbit mult ieri cu Emerson la prânz și amândouă am ajuns la concluzia că Willow trebuie să-mi spună

singură. Nu o pot aborda eu. S-ar putea să fie doar o etapă, și nu vreau să fac mai multă tevatură decât merită. Nu pot decât să o ajut și să fiu alături de ea când are nevoie de mine.

Se aude clopoțelul, și aștept în timp ce copiii încep să iasă din școală. În cele din urmă, toate mașinile pleacă. Majoritatea copiilor au dispărut, dar ea unde e?

Mă uit la ceas. E 14.17.

Aștept în continuare.

Acum, parcare e complet goală. O sun pe mobil, dar nu răspunde.

Unde e?

14.35.

Ce mama dracului?

Încep să bâțai din picior. Trebuie să plec acum, altfel nu mai ajung să-l iau pe Sammy. Încerc să o sun din nou.

Niciun răspuns.

O sun pe Frances.

— Bună, draga mea! mă salută.

— Ești acasă? Poți să-mi faci o favoare? o întreb.

— Desigur, ce s-a întâmplat?

— Nu o găsesc pe Will și o să întârzii să-l iau pe Samuel dacă mai aștept.

— E în regulă, îl iau eu!

— O, ai putea? Mulțumesc!

— Desigur, dar unde e Willow?

— Nu știi! Încă nu a ieșit din școală. Mă duc acum s-o caut.

— OK, dragă! Ne vedem acasă!

Îl sun pe Julian.

— Bună, iubito! îmi răspunde.

— Ai vorbit cu Will?

— Nu, de ce?

— Nu a ieșit încă din școală. Sunt aici de aproape o oră deja.

— Probabil e pedepsită sau e la bibliotecă. O sun acum! Oricum plec și eu spre acasă în curând, îmi spune. S-au încheiat procesele de azi.

Mă încrunt.

— OK, ne vedem acasă!

Cobor din mașină, merg spre corpul principal al școlii și intru pe coridor. Școala e complet pustie.

Ce naiba? Unde sunt toți profesorii? Școala se golește complet în jumătate de oră?

Mă îndrept spre aripa de matematică și apoi spre bibliotecă, dar nu e nimeni.

Oare a fost măcar la școală azi?

Încep să intru în panică.

S-a întâmplat ceva? Nu îi stă deloc în fire.

Încep să alerg pe coridor, formându-i numărul din nou în timp ce alerg cu inima la gură.

Îi aud telefonul sunând și arunc o privire prin jur. Îi găsesc geanta în fața laboratorului de științe. Mă aplec și deschid geanta, scoțând telefonul care sună. Numele Brelly apare pe ecran.

Cu siguranță e geanta ei.

Unde dracu' e?

— Will? strig eu. Willow, ești aici?

Deschid ușa clasei.

— Willow?

Aud o bătaie în ușa debaralei și alerg spre ea, găsind-o încuiată pe afară. Întorc cheia, trag de ușa masivă și o găsesc pe Willow udă de plâns și de transpirație. Îmi cade în brațe.

— Scumpo, ce s-a întâmplat? șoptesc îngrozită.

Plânge la pieptul meu, tremurând de frică.

— Te-au încuiat aici?

Încuviințează cu o mișcare din cap și plânge, cuprinsă de panică.

— O, dovrele!

O strâng în brațe. E atât de tulburată, încât alunecă în jos și nu pot s-o țin în picioare. Ne așezăm îmbrățișate pe podea.

Scot telefonul și-l sun pe Julian, care îmi răspunde la prima sonerie.

— Unde era?

— Am găsit-o! Era încuiată în debara. Sună la poliție și vino imediat la școală! Cred că trebuie să mergă la spital.

— Iisuse, e OK?

— Nu, Julian!

Încep să plâng.

— Nu e!

Willow începe să aibă convulsii, iar eu închid telefonul. O să intre în șoc, așa că o țin strâns, sunând chiar eu la ambulanță.

— E OK, scumpo! îi șoptesc, legănând-o. Nu trebuie să te mai întorci aici. Niciodată!

O legăn în continuare.

— Îți promit, nu trebuie să mai vii niciodată aici!

Lacrimi vinovate îmi curg pe obraji. Ar fi trebuit să fac mai mult s-o protejez.

Ar fi trebuit să fac *mai mult*.

Willow se uită pe fereastră, lipsită de orice emoție.

Salonul de spital e slab luminat acum. I s-au dat medicamente ca să se calmeze. E ora 22.00 și nu vor să o externeze în seara asta.

Julian stă pe un scaun, lângă pat, cu Sammy în poală, iar eu stau pe un scaun mare pe cealaltă parte a patului. Willow nu mi-a dat drumul la mână de peste două ore.

Julian e furios – adică, la un nivel termonuclear. Poliția a venit să ia declarații, dar Will a izbucnit în lacrimi de îndată ce i-a văzut pe agenți. I-am rugat să plece și să revină altă dată. Pur și simplu, Willow nu poate face față la asta acum.

Julian nu a vorbit cu mine de când am ajuns aici. Nu-mi dau seama dacă e nervos că am intervenit și i-am luat-o înainte. Se uită la podeaua din fața lui. Știu că se învinovățește la fel de mult ca mine.

E o încurcătură nenorocită.

— Sunt obosit! șoptește Sammy, frecându-se la ochi.

— Știu, amice! murmură Julian și-l sărută pe cap. O să mergem în curând.

— Plecați? șoptește Willow panicată, uitându-se de la unul la altul.

— Nu, scumpo, eu rămân! o asigur.

Julian își ridică la mine ochii furioși, iar eu îmi feresc privirea. Iisuse, nu începe acum cu prostiile astea! N-am dracului starea necesară!

— Vrei să stai cu ea, Julian, ca să-l duc pe Sammy acasă? mă ofer.

— Nu, Brell, te vreau pe tine! șoptește Willow.

Julian își încleștează maxilarul și se ridică, vizibil enervat că Willow mă vrea pe mine, nu pe el.

— Atunci, plec! îmi spune.

Ferm.

— Julian! oftez.

— E în regulă! se răstește, apoi o sărută pe Willow pe frunte. Mă întorc dimineață.

Cu o ultimă privire spre noi, îl ia de mână pe Samuel și îl conduce pe hol.

Willow mă strânge de mână, iar eu îi dau părul de pe frunte la o parte, zâmbind blând.

— Ar trebui să încerci să dormi puțin, dovrece! șoptesc.

— Nu mă lași, nu?

Se încruntă, îngrijorată.

— Nu, o să fiu aici toată noaptea!

Se relaxează și închide ochii, lipindu-se de mâna mea.

Scot telefonul și-i scriu un mesaj lui Julian.

Noapte bună, Jules!

Te iubesc!

xx

Aștept răspunsul, dar nu-l primesc.

Inspir adânc și mă afund în scaun. O să fie o noapte lungă, lungă de tot!

Capitolul 23

Brielle

MĂ TREZESC PE SCAUN, TRESĂRIND. E APROAPE DIMINEAȚĂ, iar Julian stă lângă Will, cu mâinile împreunate în față.

— Bună! îi șoptesc.

Îmi zâmbeste.

— Bună!

— Ești OK? îl întreb.

Încuviințează, dând din cap.

— Îmi pare rău pentru aseară!

Ridică din umeri.

— A fost o zi grea!

Îmi întorc ochii spre Will. Doarme liniștită.

Arăt spre baie și intru. Câteva clipe mai târziu, Julian mă urmează și închide ușa după el. Mă ia în brațe și rămânem îmbrățișați.

— Mi-a fost dor de tine aseară! șoptesc.

— Și mie!

Mă sărută încet.

— A dormit bine?

— Da, a fost sedată toată noaptea!

— Tu ai dormit?

Se uită la mine și-mi dă o șuviță de păr după ureche.

— Nu, am moțăit doar. Dar sunt bine.

Îl sărut din nou.

— Îmi pare rău că a vrut să stea cu mine aseară!

M-am simțit prost toată noaptea. Ar fi trebuit să stai tu.

E fiica ta, nu a mea!

— Nu, e OK! Doar că nu sunt obișnuit să mă bazez pe altcineva.

Julian răsuflă adânc.

— M-am purtat ca un copil răsfățat aseară, când nu m-a vrut pe mine.

Îi zâmbesc.

— Îl iubesc pe copilul meu răsfățat.

Îmi zâmbește și mă apucă de fund.

— Hai să plecăm naibii de aici!

— Brel? o aud pe Will strigând.

Rahat! Ies pe ușă.

— Aici sunt!

Will se încruntă.

— Credeam că ai plecat.

— Nu, sunt aici, scumpo! Doar vorbeam cu tatăl tău în baie. Nu voiam să te trezim.

Julian iese din baie.

— Bună!

Julian o sărută pe frunte și o ia de mână.

Mă dor ovarele când văd că e grijuliu și blând cu copiii lui.

— Bună, tată! îl salută ea. Îmi pare rău pentru toată agitația!

Julian îi zâmbește trist.

— Nu e vina ta, Will! Te rog să nu crezi că e vina ta!

Willow tace.

— Am vorbit cu doctorul. Poți să mergi acasă! o anunță.

— Da?

— Da!

Julian își ridică ochii la mine.

— Trebuie să fii la câteva programări în următoarele săptămâni, dar totul e în regulă.

Willow îi zâmbește somnoroasă.

— Bine! Mi-e foarte dor de Maverick!

— Hm...

Julian își dă ochii peste cap.

— O să te bucuri să afli că aseară n-am găsit pisoiul ăla afurisit când am ajuns acasă. Am stat trei ore pe afară să-l caut, iar când am intrat am văzut că dormise sub perna mea tot timpul.

Mă trezesc zâmbind.

— Am fost tentat să-l sufoc cu perna când l-am găsit acolo.

Willow râde.

— Mulțumesc că ai avut grijă de el!

Julian face ochii mari și rânjește înfumurat. Trebuie să mă abțin să nu-l iau de mână.

Pe cine crede că păcălește când o face pe durul? E un pisoi mare pe dedesubt.

O ridică pe Willow, trăgând-o de mână.

— Hai acasă!

Casa e tăcută, căci povara zilei de ieri încă ne apasă. E ora 15.00, iar Frances și Joseph îl iau pe Samuel de la școală, apoi îl aduc acasă. Julian a fost la secția de poliție, hotărât să depună plângeri împotriva celor care i-au încuiat fiica în debara. Poliția îi interoghează acum pe copiii din școală și speră să obțină niște răspunsuri ca să afle cine e vinovat.

Stăm la masa din bucătărie și bem cafea, pierduți în gânduri.

— Ce se întâmplă dacă nu află cine a făcut-o? întreb.

— Vor afla!

Julian suflă în ceașca de cafea.

— Poliția o să afle adevărul.

— Trebuie să căutăm o școală nouă pentru ea.

Julian se încruntă.

— Pentru ce?

— Păi, nu se mai poate întoarce acolo.

— De ce nu?

Julian clatină categoric din cap.

— Persoana vinovată va fi acuzată și exmatriculată.

După aceea, se poate întoarce.

— Julian, erau 25 de copii în clasă. Niciunul nu a intervenit să-i spună cuiva că e încuiată acolo.

Julian se încruntă.

— Problema e mult mai gravă decât niște fete rele.

— Nu fi atât de teatrală!

Îmi cade fața.

— Tu te auzi ce spui? Depresia la adolescenți e cauza numărul unu a sinuciderilor din toată lumea. Fiica ta e agresată. Încearcă să se regăsească.

— Nu are tendințe sinucigașe! se răstește.

— De parcă poți să-ți dai seama când are lumea tendințe sinucigașe! strig la el indignată.

Julian se schimbă la față și-și freacă buzele cu degetele, încleștându-și fălcile.

— Îmi pare rău!

Clatin din cap, regretând instantaneu cuvintele pe care i le-am aruncat.

— N-am vorbit serios!

— Ba da!

Îl iau de mână peste masă.

— Julian, te rog, hai să schimbăm școala! Nu e nevoie să suporte chestia asta! E doar un copil.

— E cea mai bună școală din Anglia. Vreau să merg acolo.

— De ce? îl întreb, încruntată. Ca să te poți lăuda? E cea mai bună școală cu cele mai rele fete.

Îmi ridic mâinile în aer.

— Cea mai bună școală nu înseamnă nimic dacă e al dracului de nefericită și deprimată.

— Trebuie să învețe să fie mai dură.

— *Sigur glumești!*

— Lumea nu e numai inimioare și flori, Brielle!

— Crezi că nu știi asta? Îmi pierd cumpătul. Nici să crești fără mamă nu e doar cu inimioare și flori, Julian!

Își lasă ochii în jos.

— Nu se poate întoarce la școala aia. Se întoarce acolo doar peste cadavrul meu!

— Nu e decizia ta! Îmi spune, ridicând tonul de furie.

— Nu-mi vine să cred! Chiar ești atât de mult cu capul în nori, încât nu vezi pădurea de copaci? Banii nu înseamnă nimic dacă ești nefericit, Julian!

Julian se ridică brusc.

— Crezi că nu știu? mârâie. Știu asta mai bine ca oricine.

Julian clatină din cap.

— Asta nu e treaba ta.

— Nu e treaba mea!

Îmi ridic mâinile în aer, disperată.

— Atunci, eu ce naiba mai caut aici dacă Willow nu e treaba mea?

— Îmi faci mie viața grea!

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Chiar ai de gând să o duci înapoi acolo?

— Da! zice și ridică bărbia sfidător. Poate să stea toată săptămâna acasă, până când poliția îi găsește pe cei vinovați și se aduc acuzații oficiale. Pe urmă, se întoarce la școală.

Clatin din cap dezgustată.

— Sărman nătâng! Crezi că poliția o să schimbe ceva? Crezi că școala o să schimbe ceva? Îi doare în cur, Julian! Tot sistemul îi protejează pe infractori. Știi asta mai bine decât oricine. Ești judecător, fir-ar al dracului! Un criminal e bătut în închisoare, și toată lumea ia foc.

Julian se uită urât la mine.

— Dar cu cei zece copii pe care i-a violat ca să fie trimis la închisoare? Nimeni nu știe nimic despre victimele tăcute, nu-i așa? Nu auzi decât despre criminali. Tot sistemul juridic e pregătit să-i salveze. Școlile, legea, orice-ar fi, la naiba!

Clatin din cap în timp ce lacrimi pline de furie îmi apar în ochi.

— Totul e ca să-i protejeze pe ei, să le protejeze intimitatea și reputația, să se asigure că sunt consiliați.

Îmi șterg o lacrimă.

— Ei bine, nu o las să devină o altă statistică doar pentru că ești un snob nenorocit.

— Nu ai niciun cuvânt de spus aici! Nu ești mama ei, la dracu! urlă la mine.

— Sunt cel mai apropiat lucru de o mamă pe care-l are și aleg să o apăr așa cum ar trebui s-o faci tu.

Julian face un pas în spate; emană dispreț prin toți porii.

— E copilul meu și nu accept să-mi spui cum s-o cresc. Cum îndrăznești să te cerți cu mine pe chestia asta?

— Ți-am promis că întotdeauna o să pun copiii pe primul loc, îi răspund.

— Mai presus de mine? strigă. Îi pui pe ei mai presus de relația noastră?

— Da, și nu ai decât să mă urăști cât vrei. Îi sunt loială lui Willow și oricărui lucru ce o va face cât se poate de fericită.

Lacrimile îmi curg pe față.

— Orice cale alege ea, o voi susține sută la sută.

— Atunci o să fii pe cont propriu, la naiba! mârâie la mine. Să fii părinte nu e un concurs de popularitate, Brielle. Înseamnă să iei decizii grele, zice și bate cu palma în bancă. Deciziile corecte. Am avut grijă de ea în ultimii șaisprezece ani și tot eu o să am grijă de ea în următorii șaisprezece. Treaba asta nu are *nimic* de-a face cu tine! urlă Julian, pierzându-și controlul cu totul.

— Dumnezeuule, Julian! Ce se întâmplă? șoptește Frances când intră în cameră. De ce vorbești așa cu Brielle?

Îmi șterg lacrimile de furie și las capul în jos.

— Ce se întâmplă, fiule? întreabă Joseph.

Sammy intră în cameră. Îi cade fața când mă vede plângând.

— Ce s-a întâmplat, Brelly?

— Nimic, puiule, sunt bine!

Mă silesc să-i zâmbesc.

— Poți s-o duci pe Tillie la plimbare, te rog?

Sammy dă din cap, cu ochii la mine.

— E OK! Poți să te duci! îi spun și schitez un zâmbet.

El face cum îi spun, dar cam fără tragere de inimă.

Noi, ceilalți, rămânem tăcuți.

— Ce se întâmplă? întreabă Frances în cele din urmă.

Julian respiră întretăiat, încercând să-și controleze nervii și punându-și mâinile în șold.

— Eu nu vreau ca Willow să se întoarcă la școala aia, le spun încet. Nu are prieteni și e nefericită. Mă tem pentru sănătatea ei psihică.

Julian mă privește urât, iar furia lui e palpabilă.

— Sunt de acord cu tine! spune Joseph ferm. Nu e nevoie să se întoarcă la școala aceea. A terminat clasa a zecea. Are deja un post în afacerea familiei. Poate să-și încheie studiile de la distanță cât lucrează.

— Nu toată lumea are legătură cu afurisita de afacere de familie, tată! urlă Julian.

— Tu n-ai de unde să știi, pentru că refuzi să lucrezi acolo, îi răspunde Joseph. E vorba de faptul că tu nu vrei să lucrezi acolo, nu Willow.

Îmi pun mâinile în cap, știind că situația scapă de sub control.

— Încetați! șoptesc furioasă. Mie nu-mi pasă decât de Willow! Vreau ce e mai bine pentru ea.

— Ce e mai bine pentru Willow e să nu te mai amesteci tu! mârâie Julian.

Clocotesc de furie și mă uit la el cu foc în priviri.

— Bine! șuier la el și ies valvârtej din cameră.

Nu m-am simțit niciodată atât de deznădăduită.

Casa a fost tăcută toată după-amiaza. Eu și Julian nu ne vorbim. Willow stă ascunsă în camera ei, dar i-am fost alături, încercând să mă asigur că e OK.

Sunt la masa din bucătărie, încercând să mă gândesc la ce-i pot spune lui Julian ca să îndrept lucrurile. Pur și simplu, nu cred că se poate întoarce în siguranță la școala aceea.

E ora 20.00 când se aude soneria, iar Julian se duce să deschidă.

— Lola, bună! o salută Julian și îi zâmbește. Ce surpriză plăcută!

Îmi pică fața. Ce caută aici?

— Am venit să văd ce face Will. E OK dacă o vizitez?

— Bineînțeles! îi răspunde Julian. Intră, intră!

Lola intră și zâmbește când mă vede.

— Bună, Brell!

— Bună, Lola! Ce frumos din partea ta că ai venit! Mă ridic neliniștită.

— Willow e sus, mă duc s-o chem...

— Nu, o conduc eu sus! mă întrerupe Julian. Pe aici! O conduce la etaj, iar eu pun ceainicul. Julian se întoarce câteva clipe mai târziu.

— Vrei o ceașcă de ceai? îl întreb.

Încuviințează și se așază pe un scaun lângă blat.

Pun plicul de ceai în apă.

— Îmi pare rău pentru după-amiază! Doar că...

Mă opresc, încercând să mă exprim corect.

— Mă tem pentru ea!

Julian încuviințează, făcând un semn din cap.

— Și eu!

Se scarpină în cap.

— Și îți cer scuze! N-ar fi trebuit să-ți spun lucrurile acelea.

Rămânem tăcuți, niciunul neștiind ce să-i spună celuilalt.

— Prima noastră ceartă, șoptesc. Din cauza copiilor. Julian se încruntă și zâmbește în același timp.

— Nu-mi place că ai spus că o alegi pe ea în locul meu.

— Julian, n-aș alege pe nimeni în locul tău. Dar trebuie să fac ceea ce consider că e corect.

Îl iau de mână peste blat.

— Îmi fac griji cu adevărat pentru ea. Dacă s-ar întâmpla ceva, n-aș putea să mi-o iert niciodată.

Mă privește în ochi.

— Chiar crezi că e în pericol să intre în depresie?

— Da, cred că e deja deprimată, puțin.

Julian își lasă bărbia în piept.

— O putem ajuta, dar...

Mă opresc și mă uit la el.

— Calea pe care o alegi pentru ea s-ar putea să nu fie cea pe care și-o dorește.

Îl strâng de mână.

— Trebuie să ai încredere în alegerile ei. Dacă spune că nu se poate întoarce acolo, trebuie s-o ascuți.

Julian întinde mâna după cafea și ia o gură.

— Lola pare drăguță totuși.

Zâmbesc în sinea mea. Numai de-ar ști el cât de drăguță o consideră Will!

Ca la un semn, Will intră în bucătărie, iar Julian îmi dă drumul la mână. Rahat!

— Bună! o salută Julian, zâmbitor. Arăți mai bine!

— Lola poate să doarmă la noi?

— Sigur!

Mă încrunt.

— Și unde să doarmă?

— În camera mea, pe canapeaua extensibilă.

Poftim?

— E în regulă.

Julian o cuprinde cu brațul.

— Distracție plăcută, OK?

Ce dracu? Are șaisprezece ani și e vulnerabilă. Nu e în stare să aibă prima experiență sexuală cu o femeie mai mare chiar sub nasul tatălui ei.

Iisuse Hristos! Ziua asta poate fi și mai grea?
Willow zâmbește.

— Mersi!

Urcă veselă la etaj.

Începe să-mi bubuie pulsul în urechi. Trebuie să-i spun ce bănuiesc. Dar *sunt* doar suspiciuni. Julian se ridică și mă ia în brațe.

— Hai să mergem la culcare devreme și să facem sex de împăcare!

— Hm, da! îi răspund neatentă.

Poate sunt doar prietene...

Știu că nu sunt. Are doare șaisprezece ani.

Dacă se întâmplă ceva, iar Willow o ia razna complet? E prea fragilă să facă asta acum. Trebuie s-o opresc, așa că mă ridic.

— O să mă duc să mă asigur că au destule păături!

— OK, scumpo! Eu merg să incui.

Mă duc în camera lui Willow și mă opresc în dreptul ușii închise. Sammy doarme deja după ce a rămas treaz până târziu aseară ca să aibă grijă de Maverick.

Îmi bubuie inima în piept. Cum naiba să pun problema?

Bat la ușă cât pot de încet.

— O secundă! strigă Willow, părând deja vinovată.

La naiba, are zăvor la ușă?

Deschide în grabă și mă uit în cameră. Lola e întinsă pe patul ei, iar Willow arată deja răvășită. Iisuse, se sărutau?

— Pot să vorbesc puțin cu tine, Will?

Se încruntă.

— Sigur!

O conduc pe hol până nu mai avem unde înainta. O trag repede în camera lui Julian.

— Ia loc!

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

Îi iau mâinile în ale mele și ne așezăm pe pat.

— Știi că te iubesc, nu-i așa? îi șoptesc.

Will se încruntă și mai mult.

— Nu cred că e bine ca Lola să doarmă aici.

— De ce nu?

Înghit în sec.

— Păi, abia v-ați cunoscut.

Mă privește, și-mi dau imediat seama că încearcă să afle dacă știu.

— Și ce dacă? Vrem să ne cunoaștem mai bine.

Mă uit în ochii ei.

— Will...

Se încruntă iar.

— De unde știi?

Zâmbesc cu blândețe.

— Mi-am dat seama imediat după ce am văzut cum vă priviți.

Îi dau lacrimile.

— O să-i spui tatei? îmi șoptește panicată.

Clatin din cap.

— Nu, scumpo! Tu trebuie să faci asta când vei fi pregătită.

Îi trec mâna prin păr.

— Ai doar șaisprezece ani. Nu pot să am conștiința împăcată dacă o las pe Lola să stea aici.

Lasă capul în jos și i se umplu ochii de lacrimi.

— Mă urăști acum?

— Poftim? Nu!

O iau în brațe.

— De ce te-aș uri? Nu e nimic rău în asta. Ești perfectă exact așa cum ești.

O sărut în creștetul capului.

— Te rog să nu-i spui tatei! Încerc să mă lămuresc și eu, mă imploră.

— Știu!

O strâng în brațe.

— Și o să te lămurești, știu că așa e!

— Te iubesc, Brell! Îmi șoptește cu capul pe umărul meu. Ești primul om care a fost vreodată de partea mea.

— Și eu te iubesc, scumpo!

O sărut pe cap, iar ea mă îmbrățișează strâns.

— Ce faceți aici, vă smiorcăiți? Întreabă Julian, intrând în cameră.

Ne desprindem una de alta și ne ștergem la ochi.

— Doar am avut o săptămână nasoală, nu-i așa, do-
vlecel? spun și îi zâmbesc lui Willow.

— Da!

Willow se ridică, încă ștergându-și lacrimile.

— Tată, Lola nu poate să rămână acum! Trebuie să lucreze dimineață.

— OK!

Ridică din umeri.

— Cum vrei!

Will iese și dispare pe hol.

— Ce-a fost asta? mă întrebă încruntat Julian.

Mi se strânge inima. Trebuie să-l mint, deși știu că nu e bine.

Nu e secretul meu ca să i-l spun.

— Nimic, doar încărcătură emoțională, îi răspund cu tristețe.

Julian îmi cuprinde fața cu mâinile și o apropie de a lui.

— Ești OK? îmi șoptește, privindu-mă cu atenție.

Zâmbesc și dau din cap. Înghit nodul dureros din gât, încercând să-mi rețin lacrimile. Willow are un drum foarte dificil în față. E copleșitor și mă doare pieptul!

Nu sunt OK!

După ce am plâns o oră și am făcut un duș, mă urc în sfârșit în pat. Sunt epuizată pentru că nu am dormit aseară și sper ca totul să pară în regulă dimineață. Julian a trebuit să aștepte să plece Lola ca să poată cobori. Probabil a adormit deja. E obosit și el, după ce a căutat pisoiul năstrușnic toată noaptea. Parcă îl văd mergând pe afară pe întuneric, cu o lanternă în mână, și asta mă face să zâmbesc.

Lasă impresia că e dur, dar eu știu adevărul.

Ușa se deschide încet, pe urmă aud încuietorea. Faptul că e aici mă face să zâmbesc în pernă.

Ocolește patul.

— Bună! îmi șoptește.

— Bună!

Îi zâmbesc. Seara trecută a fost prima când am dormit separat de când suntem împreună. Mi-a lipsit.

Se dezbracă încet și se bagă lângă mine sub pături, luându-mă în brațe. În clipa în care mă agăț de el, emoțiile reapar și-mi dau lacrimile.

— Ce s-a întâmplat, iubito? îmi șoptește.

Nodul din gât mă doare cumplit.

— Sunt doar obosită și mi-e teamă pentru Will.

— E OK! O să fie OK, îți promit!

Se sprijină în cot, oferindu-mi un sărut de încurajare.

— Promite-mi că, orice s-ar întâmpla, o să fii mereu de partea ei! îl implor încet.

Mă privește încruntat.

— Știi că așa o să fac. O iubesc! Sigur că o să fiu mereu de partea ei.

Îmi imaginez cum o să reacționeze când o să afle că ar putea fi lesbiană și iar îmi curg lacrimile. Nu o să poată accepta. Știu că așa e! Nici nu-mi pot imagina cât de speriată e ea.

Julian se apleacă mai aproape.

— Hei, îmi șoptește, dându-mi părul la o parte de pe față. Ce-i cu atâtea lacrimi?

Ridic din umeri și mă silesc să zâmbesc.

— Întoarce-te! îmi spune.

Mă întorc cu spatele la el, mă îmbrățișează și mă sărută pe obraz.

— Culcă-te, iubito! Delirezi.

Mă simt în siguranță în brațele lui și închid ochii în timp ce mă sărută pe umăr.

— Te iubesc! îmi șoptește în păr.

Simt vinovăția în piept.

— Și eu te iubesc!

Au trecut două săptămâni de când Will n-a mai fost la școală. Cele două fete care au făcut-o au fost exmatriculate, dar pentru noi nu mai contează. Din fericire, Joseph și Frances l-au convins pe Julian să o lase să plece de acolo. Acum își face ucenicia la Grupul Masters, iar după-amiaza vine un profesor care face lecții cu ea. E fericită și zâbește pentru prima dată după multă vreme. Azi e primul ei meci de fotbal. Nu joacă niciuna dintre fetele acelea oribile, și am fost de acord cu toții că n-ar trebui să renunțe la activitățile ei sportive.

Stau pe scaunul pliant lângă Julian ca să urmărim meciul.

— Julian? strigă Rebecca, mergând întina spre noi.
Te-ai ascuns de mine, dragule?

Îi pune mâna pe umăr.

— Ce faci diseară?

Mă uit la el și-i arunc o privire. M-am săturat ca scorpia asta să se agațe de bărbatul meu în fața mea.

Julian pare să înțeleagă aluzia.

— Poți să iei mâna de pe mine, te rog? oftează el.

— Poftim?

Tipa se schimbă la față de uimire.

— Nu-mi place cum mă atingi de fiecare dată când vorbești cu mine, murmură el sec.

Rămân cu ochii la teren și-mi mușc obrazul pe interior ca să nu zâmbesc. *Stânjenitor!*

— Ah!

Rebecca se încruntă, părând fâstăcită. Își netezește fusta ca să se adune.

— Ei bine, ce faci diseară?

— Ies în oraș cu iubita mea.

Rămân cu ochii la teren, prefăcându-mă că nu ascult.

— Ai o iubită? întreabă ea, mai îngrozită ca înainte.

— Da!

— Pe cine?

— Asta nu te privește.

Rebecca rămâne cu gura căscată. Nu l-a auzit nicio dată vorbind atât de tăios și-mi vine să ridic pumnul în aer ca să sărbătoresc.

— Ah!

Tipa se încruntă și mai tare.

— Păi, nu e ceva serios, nu-i așa?

— Ba da! Am ieșit complet de pe piață.

Nu mă pot abține, iar de data asta zâmbetul meu răz-
bate, așa că mă ridic în grabă.

— Mă duc să iau cafea! spun răspicat.

— Vin și eu!

Julian se ridică.

— Ah!

Rebecca pălește.

— Ne vedem mai târziu, bănuiesc!

Merg spre duba cu cafea cu brațele încrucișate, zâm-
bind și privind în pământ.

— De ce zâmbești, domnișoară Brielle?

— Îmi place că ai ieșit de pe piață, domnule Masters!

Râde și ridică dintr-o sprânceană.

— Și mie, în mod surprinzător!

Capitolul 24

Zece săptămâni mai târziu

Brielle

MĂ TREZESC TREMURÂND, APROAPE DE ORGASM. LUMINA dimineții pătrunde pe după draperii. Am picioarele desfăcute, sunt goală, iar Julian ia micul-dejun.

Face asta des – mă trezește cu un orgasm. Limba lui e ceasul meu deșteptător și sunt cea mai norocoasă de pe planetă. Îmi cobor mâinile pe ceafa lui.

— Bună dimineața, domnule Masters!

Zâmbesc și-mi trec mâinile prin părul lui.

— Bună dimineața, frumoasa mea Bree! îmi șoptește și mă sărută pe interiorul coapsei.

Mă desface cu degetele și continuă să sugă.

Doamne, cât îi place! Niciodată n-am fost cu un bărbat care face sex oral doar pentru că tânjește atât de mult după el.

E lucrul preferat al lui Julian, ceea ce înseamnă că am murit și am ajuns în rai.

Știind că sunt singura femeie pe care a iubit-o vreodată și cu care a avut o relație adevărată, relația noastră a

ajuns la un alt nivel. De parcă n-ar mai fi fost nimeni înaintea mea. Mă privește de parcă sunt singura femeie de pe lume.

Îmi împinge picioarele în saltea și introduce două degete, făcându-mă să-mi arcuiesc spatele. Zâmbesc somnoasă, știind că-mi pregătește trupul să-l primesc pe al lui.

Se dovedește că m-am îndrăgostit de un obsedat sexual.

Mi-o trage în fiecare dimineață când pleacă la birou, pe urmă face dragoste cu mine în fiecare seară. Am parte de ce e mai bun și într-o situație, și-n alta. Julian nu a avut asta niciodată, un trup care să fie al lui, să poată face ce vrea și când vrea cu el.

Poate într-o zi o să se sature de sex, dar în acest moment corpul meu e jucăria lui preferată și venerează fiecare centimetru al lui.

Mi-o trage tare cu mâna, și rămân undeva între somn și trezie. Lumina dimineții pătrunde prin draperii și zâmbesc în sinea mea. În câte dimineți am urmărit răsăritul cu senzația de plăcere intensă între picioare?

Julian se ridică, aplecându-se peste mine, și văd luciul excitației pe buzele lui când mă privește.

— Cum mă dorești în dimineața asta, domnule Masters? șoptesc.

El îmi ridică picioarele pe umeri și alunecă adânc, privindu-mă în ochi.

— Simt fiecare mușchi dinăuntrul tău, îmi șoptește.

Îi cuprind fața cu mâinile, mișcând din buze în timp ce-l privesc.

Își depărtează genunchii pentru a avea un echilibru mai bun, iar eu închid ochii, încercând să mă obișnuiesc cu el. E atât de adânc din poziția asta! E concentrat pe ceea ce are nevoie să ia de la corpul meu. Începe să mă

pompeze cu mișcări lente, adânci și dure, și îi simt mușchii de pe fese contractându-se când se mișcă. Îmi dau capul pe spate pe perne.

— O, Doamne! scâncesc. Ce bine e!

— Îți place?

Își întoarce capul și-mi sărută glezna.

Dau din cap, uitându-mă la el și văzându-i fața frumoasă între tălpile mele. Asta da trezire de dimineață!

— Ce face fata mea azi? întrebă răgușit, continuând să mă călărească încet.

— Hm! oftez.

Futu-i, cui îi pasă? Ziua asta e deja perfectă.

— Futu-i, da! Ce bine e!

Julian închide ochii și începe să simtă frenezia propriului orgasm, accelerând ritmul. Ochii i se întunecă și mă pătrunde cu putere.

— Te iubesc, la naiba!

Zâmbesc, știind ce urmează. Iată-l cum vine! Nu poate fi blând decât puțină vreme, până începe să-și piardă controlul.

A întins brațele, și văd fiecare mușchi flexând pe pieptul lui în timp ce se sprijină în mâini.

Corpul meu începe să se contracte și-l prind de brațe.

— O, Doamne! scâncesc. Fute-mă!

Îmi întorc capul și-i sărut încheietura mâinii rămase lângă capul meu.

— Dă-mi-o tare, iubitul!

El șuieră și începe să se izbească în mine. Sexul mi se încordează în jurul lui și mă strâmb, încercând să nu strig.

— Futu-i! Futu-i! Futu-i!

Se înclină în față și se înfige adânc în mine. Simt zvâcnetul penisului când ejaculează.

Apoi buzele lui le găsesc pe ale mele și îmi coboară încet picioarele. Sărutul e tandru și frumos, și jur că e motivul pentru care m-am născut!

Sunt atât de îndrăgostită de acest bărbat, încât nici nu mai văd bine. Mă agăț de el.

— Te iubesc! îi șoptesc.

Julian zâmbește, lipit de fața mea.

— Eu te iubesc mai mult!

Ding dong!

Se aude soneria.

Tillie încearcă să se agațe de șireturile de la pantofi când mă duc la ușă.

— Încetează, Tillie! o cert.

Deschid ușa și găsesc un curier în fața mea, cu cel mai mare buchet de trandafiri roșii pe care i-am văzut vreodată.

— Livrare pentru domnișoara Brielle Johnson?

Rânjesc.

— Eu sunt!

Danzez pe loc și iau trandafirii din mâna lui.

— Mulțumesc!

Închid ușa și intru în bucătărie ca să-i pun pe masă. Bobocii sunt imenși și de un roșu-închis. Parfumul lor e puternic și frumos!

Deschid felicitarea micuță.

Se împlinesc douăsprezece săptămâni

de când ți-am spus că te iubesc.

Cele mai fericite săptămâni din viața mea.

Încă te iubesc!

Julian

Zâmbesc prostește și mi se umplu ochii de lacrimi. Mi se înmoaie genunchii din cauza lui. Scot telefonul și-i trimt mesaj, deși știu că e în sală și nu poate vorbi.

**Uită-te la tine cum devii sentimental
Eu te-am iubit cu mult înainte de astal
Mulțumesc pentru florii
Vino repede acasă!**

XOXOX

— Vrei să dansezi? mă întreabă partenerul meu sexy așezat față în față cu mine la masă.

Zâmbesc.

— Știi că da!

E sâmbătă seara, iar eu și Julian ne bucurăm de luxul de-a ieși în oraș. Sammy doarme la prietenul lui, iar Willow a ieșit la cină și la film cu Lola. Suntem într-un bar și în ultima vreme ne-am descoperit plăcerea de a dansa. Julian se ridică, luându-mă de mână ca să mă conducă pe ring. Îmi pun brațele în jurul gâtului său.

— Mulțumesc! îi spun zâmbind.

— Pentru ce?

Mâinile îi coboară pe fundul meu.

— Poți să pui mâinile înapoi pe talia mea, te rog? îi zic. Mai sunt și alți oameni aici, să știi.

Julian face ochii mari și-și ridică mâinile la un nivel respectabil.

— E mai bine așa?

— Nu chiar!

— Pentru ce îmi mulțumești, Bree? repetă.

— Pentru că-mi arăți cum e.

Se uită în jos la mine, vizibil nedumerit.

— Să fii iubită din toată inima.

Râde și mă învârte.

— Cred că vrei să spui din tot penisul.

Pufnesc în râs.

— Și asta!

Ni se ating buzele. Julian își ridică ochii și se schimbă la față, făcând imediat un pas în spate.

— Ce e?

Privesc în jur, încruntată.

— Părinții mei sunt aici.

— Și?

— Păi... nu putem fi la o întâlnire, la naiba! îmi șoptește, trăgându-mă spre spatele restaurantului.

— Vor afla despre noi până la urmă.

Mă încrunt.

— Nu, nu vor afla! îmi șoptește furios, trăgându-mă spre ieșire.

Poftim?

Julian mă târăște afară din restaurant și către mașină, fără să uite să-mi deschidă portiera.

— Nu voiam să plec!

Enervată, mă bosumflu.

— Păi, trebuia să plecăm!

Mă împinge în mașină, închide portiera, aleargă pe cealaltă parte și urcă.

— De ce?

— Nu vreau să știe nimeni despre noi.

Julian pornește mașina.

— De ce?

Mă uit încruntată la el.

— Ți-e rușine cu mine?

Se strâmbă de parcă e o idee ridicolă.

— Nu, nu mi-e rușine cu tine!

— Atunci, care e problema? mă răstesc.

— Nu vreau să fim un cuplu.

Mă uit urât la el în timp ce conduce.

— Noutate: *suntem* un cuplu!

Mă privește furios.

— Nu ai o problemă când suntem un cuplu în fiecare dimineață cu scula pe afară, nu-i așa?

Își dă ochii peste cap.

— Nu mai fi atât de grosolană!

Ridic din sprâncene.

— Grosolană?

— Da, grosolană!

— Care e problema dacă oamenii află despre noi?

— Vreau să te păstrez doar pentru mine.

— Pentru cât timp?

Ridică din umeri.

— Julian, suntem împreună de luni întregi. Suntem îndrăgostiți! Vreau să le spun copiilor.

Julian pălește și cascadează ochii.

— Nu le spunem copiilor! Nici în ruptul capului!

— De ce nu?

— Pentru că o să se ambaleze și o să creadă că ne căsătorim.

Creierul meu încearcă să proceseze ce-a spus.

— Încotro crezi că merge relația asta, Julian?

Își întoarce ochii spre mine.

— Nu începe!

— Să nu încep?

Clatin din cap.

— Ce dracu' vrei să spui, să nu încep?

— Vreau să spun că nu port conversația asta cu tine.

— Așadar, asta e? În ce te privește, o să continuăm la fel ca până acum?

— Cum adică? se răstește.

— Să ne furișăm.

— Și ce-i în neregulă cu asta?

O, Doamne! Clatin din cap și mă uit pe geam.

— La ce te gândești acum, Bree? pufnește.

Îmi pică fața și încep să clocotesc de furie.

— O, nu știi! Poate la un viitor cu un bărbat care chiar e mândru să fie văzut cu mine.

— Nu începe cu tâmpeniile astea nenorocite! îmi spune disprețuitor. Știi ce simt pentru tine.

— Tâmpenii nenorocite? repet. Nu știu care parte din „te iubesc” nu o înțelegi, dar vreau să fiu cu un bărbat care are de gând ca într-o bună zi să se însoare cu mine.

Mă privește de parcă am înnebunit de tot.

— Nu mă recăsătoresc! În niciun caz nu mă mai recăsătoresc, Brielle! Scoate-ți imediat din cap prostiile astea!

Strânge de volan și clatină din cap.

— Așa că, dacă asta îți dorești de la un bărbat, poate ar trebui să-i punem capăt!

— Poftim? icnesc.

Îl privesc o clipă cum strânge de volan de i se albesc degetele.

— Nu o să mai fiu controlat niciodată de o verighetă afurisită! urlă la mine.

Rămân cu gura căscată de uimire. Chiar vorbește serios.

— Și copiii? îl întreb, simțind cum îmi îngheață sângele în vene. Mai vrei alți copii?

— Am 39 de ani, Brielle!

— Și ce dacă?

— Nu mai fac alți copii. Sunt prea bătrân!

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Atunci, noi ce facem aici? Credeam că suntem îndrăgostiți.

Julian tace și se uită la drum.

— Și eu, care credeam că ești mulțumită doar să mă ai pe mine, îmi spune sec.

— Sunt fericită cu tine, dar cum rămâne cu nevoile mele? Am 26 de ani. N-am fost măritată niciodată și vreau să am propriii mei copii.

Îmi duc mâinile la piept.

— Vreau copiii tăi și pe ai mei.

Julian inspiră adânc, fără să mai spună o vorbă. Se uită în continuare la drum și mergem tăcuți spre casă.

Când parchează mașina, cobor și trântesc portiera, după care intru în casă. Willow și Lola stau pe canapea și se uită la televizor.

— Bună!

Trec pe lângă ele, zâmbind.

— Sunt frântă! Mă duc la culcare.

Îl aud pe Julian punând cheile pe bancă în hol în timp ce intră după mine.

— Bună, tată! strigă Willow. Ce-a pățit Brel?

— Nu știu. Am luat-o cu mașina în drum spre casă. Era în oraș cu Emerson.

Închid ochii dezgustată și intru în dormitor.

Ce om lipsit de curaj!

E ora 2.00 noaptea când simt cum se mișcă patul, iar Julian urcă în spatele meu. Mă prefac că dorm. Nu vreau să vorbesc cu el. Mă strânge în brațe și îmi sărută părul.

— Nu pot să dorm fără tine, iubito! îmi șoptește.

Închid ochii. Dacă deschid gura acum, nu vom face decât să urlăm unul la altul. Poate are doar nevoie de timp ca să se obișnuiască.

Presupun că n-am mai avut niciodată discuția asta. Am presupus doar că știa că mi-aș dori aceste lucruri. Stau o vreme pe întuneric, dusă pe gânduri. Poate, dacă las lucrurile în pace o vreme, s-ar putea răzgândi. Mă întorc cu fața spre el.

Ne uităm unul la altul pe întuneric.

— Eu nu sunt Alina, Julian.

— Știu!

Mă trage spre el.

— Pe ea n-am iubit-o niciodată.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Dar ea a fost soția ta și ți-a dăruit copiii, îi șoptesc.

Mă îmbrățișează strâns și mă sărută pe frunte.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta, scumpo.

Închid ochii și mă sprijin de umărul lui, știind că discuția nu s-a încheiat nici pe departe.

— Nici eu!

Julian

Stau la bar într-o tavernă cu Sebastian și Spencer. Avem 22 de ani și e dimineața nunții mele. Îmbrăcați în costume, suntem pregătiți pentru biserică, dar atmosfera e sumbră. Amândoi încearcă să mă consoleze cum se pricepe mai bine.

Sunt devastat de ce urmează să fac – pentru că am stricat totul.

Dacă ar fi să merg la închisoare pentru tot restul vieții, aș fi mai fericit decât în clipa asta.

Mă uit la o picătură mică de bere care s-a rostogolit pe suport și răsufli întretăiat.

— *Ați organizat luna de miere? întrebă Spencer încet.*

— *Da!*

Ridic din umeri.

— Scoția.

— Cât timp plecați?

— O săptămână.

Iau o gură de bere.

Rămânem tăcuți toți trei, privind drept înainte.

— Cu puțin noroc, o să și-o tragă cu un scoțian și o să-ți ceară să divorțați, sugerează Seb.

Dau din cap dezinteresat și închid ochii cu părere de rău. Mă copleșește un nou val de greață. Am vomat toată dimineața.

— Nu face asta, Masters! mă imploră Spencer. E cea mai proastă și nenorocită decizie pe care o vei lua vreodată.

El și Seb schimbă o privire.

— Te-ai prins în capcană, omule! Îți vrea banii. Dă-i banii și gata! Dă-i naibii toți banii!

Îmi ridic ochii la el. Am avut discuția asta de un milion de ori. Chiar și părinții mei m-au implorat să n-o fac.

— Nu las alt bărbat să-mi crească mie copilul, le răspund abătut.

— Și îți sacrifici toată viața pentru un copil pe care nici măcar nu-l cunoști? se răstește Spence dezgustat.

— Da!

— Nu cred că pot să stau lângă tine și să te văd că faci asta, zice Seb pe un ton măhnit.

Mi se pune un nod în gât.

— E OK! Nu e nevoie să veniți dacă nu vreți!

Șoferul ajunge la ușa barului.

— Trebuie să mergem la biserică, altfel întârziem, îmi spune.

Dau din cap, uitându-mă cum dispăre pe ușă.

Inima începe să-mi bubue în piept.

— *Hai s-o ștergem draculul! răbufnește Spencer, tot mai panicat. Putem pleca în State. Da! O să trăim acolo și poți să-i trimiți bani. Clatină din cap și adaugă: Doar nu face asta, Masters, la naiba!*

Mă scurg de pe scaun.

Bip, bip.

Claxonul unei mașini din spatele meu mă readuce în prezent. Ridic ochii și văd că semaforul s-a făcut roșu, ceea ce înseamnă că l-am ratat complet.

Mă duc la birou. Oroarea tinereții mele mi-a rămas în gând toată săptămâna. Parcă m-aș fi întors acolo, confruntându-mă din nou cu aceeași situație.

Semaforul se schimbă și bag în viteza întâi, apăsând pedala până la capăt.

Nu pot să mă mai întorc acolo.

Nu acum, nici altă dată.

Brielle

Stau pe canapea în timp ce filmul rulează la televizor. E joi seara – seara de întâlnire –, dar suntem acasă. N-am primit invitația pe e-mail săptămâna asta, ceea ce m-a durut. Sammy stă lipit de mine, iar Will e întinsă pe podea. Julian e în fotoliu, cu cartea lui, neinteresat de ce facem noi.

A trecut o săptămână de când ne-am certat din pricina căsătoriei și a copiilor, și de atunci n-am mai discutat despre subiect.

Julian s-a izolat de mine; are scuturile ridicate din nou. Și-a încuiat inima la loc în congelator și nu se va mai dezgheța niciodată. Știu că-i este teamă, că e îngrozit că se va trezi din nou blocat într-o căsnicie lipsită de iubire.

Dar ar fi căsătorit cu mine, și mă doare că nu are destul încredere să se lase convins.

Poate se va lăsa. Poate va veni la mine cât de curând și vom putea discuta amândoi deschis despre asta. Dar până atunci, e un subiect tabu în cameră, în patul nostru, între noi.

— Măine-seară ies cu băieții direct de la birou, îmi spune încet și continuă să citească.

Mă întorc și mă uit la el până când mă privește și el, apoi ridic dintr-o sprânceană, nedumerită.

— Copiii vor fi la mama, așa că poți să ieși în oraș dacă vrei.

— Nu vreau să ies.

Mă privește în ochi. Îmi vine să țip, să-i strig că e un laș, dar n-aș face decât să-l îndepărtez și mai tare.

— Nu mă întorc târziu, îmi spune după o clipă.

Dau din cap și mă întorc spre televizor. Nodul din gât mă doare din nou în timp ce încerc să-mi rețin lacrimile. Nu pot să suport treaba asta. Orice ar fi mai bine de atât, să urlu, să țip, orice.

Mă gândesc la Alina. Cu asta a avut de-a face? Cu tăcerea lui?

În timp ce și-o trăgea cu prostituatele în secret.

Încetează!

Închid ochii, scârbită. Nu te mai gândi la ea! E diferit! Pe mine mă iubește. Nu mi-ar face așa ceva, știu că n-ar face-o!

Nu-i așa?

Îl sărut pe cap pe Sammy.

— Mă duc la culcare, puiule!

Mă ridic.

— Noapte bună, Will! îi spun.

Julian nu spune nimic.

— Noapte bună, Brell! strigă Will și Sammy.

Intru în cameră, mă duc la duș și încep să plâng.

Nu pot să nu mă gândesc la Alina, îngrijorată că urmăm același tipar. Abia dacă m-a atins de o săptămână, și n-am făcut dragoste nici măcar o dată.

S-a îndepărtat de mine fără niciun regret.

Închid ochii strâns și las lacrimile să mi se scurgă pe obraji. Simt că cineva mi-a smuls inima din piept cu încetinitorul.

Poate că basmul meu s-a terminat deja.

— Haide! spun râzând în timp ce alerg pe afară cu Tillie la capătul aleii.

E ora 16.00, Willow e încă la lucru, iar Sammy e la prietenul său până târziu, după cină.

Julian a venit în patul meu azi-noapte și am făcut dragoste. Mă rog, nu chiar. Practic, ne-am tras-o fără niciun pic de emoție. Dar mi s-a părut și că era trist. Am rămas tăcuți după aceea, agățându-ne unul de altul, de parcă speram ca unul din doi să retragă ce-a spus săptămâna trecută.

Eu, una, nu-mi pot retrage cuvintele pentru că sunt adevărate, vreau să am copii. Poate nu o să-i primesc de la Dumnezeu, dar măcar vreau să încerc. Pot să trăiesc fără căsnicie, dar fără a fi mamă... nu prea.

Poștașul oprește mașina, și zâmbesc, făcându-i cu mână în timp ce-mi întinde scrisorile.

— Ce mai faci? mă întreabă.

— Bine, mulțumesc! îi zâmbesc. Ce zi frumoasă!

— Așa e! Pe curând!

— Haide, Tillie!

Încep să merg spre casă, verificând plicurile. Plicticos, plicticos, plicticos. Dau peste o scrisoare în hârtie crem.

Julian Masters

Întorc plicul să văd destinatarul.

**Dr. Edwards
Clinica Rosedale**

Hm, mă întreb ce-o fi asta? Merg către casă, uitându-mă la scrisoare. Mă opresc și scot telefonul ca să caut pe Google dr. Edwards, Clinica Rosedale.

**Dr. Edwards este principalul specialist în vasectomie
din Londra.**

Simt urletul în gât, făcând ravagii în pieptul meu.

Nu! N-ar face asta, nu?

Aleg spre casă cu scrisoarea în mână. O pun pe banca din bucătărie și mă uit lung la ea.

Sângele îmi pompează în corp și încep să mă plimb de colo-colo. De ce primește o scrisoare de la acest doctor? Timp de un sfert de oră, mă holbez la plic până când curiozitatea învinge și îl deschid.

Domnule Masters,

Vă mulțumim pentru întrebarea dumneavoastră de săptămâna aceasta cu privire la procedurile de vasectomie. Găsiți mai jos lista de prețuri solicitată. Programarea inițială este pe data de 17, apoi procedura este stabilită pentru data de 25, după cum ați solicitat.

Cuvintele devin neclare din pricina lacrimilor, și-mi duc mâna la gură.

O să-și facă vasectomie fără să-mi spună!

Șocată, mă clatin în spate.

Ah... cât mă doare!

Iau cheile și urc în mașină cu scrisoarea în mână.
Pornesc pe alee fără să mă gândesc.

Vrea să ne certăm. Tocmai și-a făcut naibii rost de-o ceartă.

Capitolul 25

Brielle

GONESC SPRE TRIBUNAL CU INIMA BĂTÂND NEBUNEȘTE tot drumul până acolo. Nu mi-ar face una ca asta! Știu că n-ar face-o!

Mă iubește!

De ce mă duc la el dacă știu că trebuie să existe o explicație rațională pentru asta? Poate își anulează vasectomia? Da!

Fac ochii mari. Da, bineînțeles!

Îmi cade fața. Nu, nu e asta! Am folosit prezervative la început, pentru că se temea să nu mă lase însărcinată. Dacă și-ar fi făcut deja vasectomie, nu și-ar fi făcut griji pentru asta.

Mi se întoarce stomacul și lăcrimez din nou. Diseară o să iasă cu prietenii lui. Nu suport să nu aflu ce se întâmplă.

Trebuie să vorbesc cu el.

Mă uit la scrisoarea de pe scaun. Mă schimonosesc de lacrimi și mă smiorcăi zgomotos.

N-ar face-o!

Mă opresc la semafor și mă uit la ceas. La naiba, grăbește-te!

Dacă nu-l prind când se duce la mașină, nu o să știu unde e și nu vreau să am discuția asta la telefon. Trebuie să-i văd fața când îl înfrunt.

Mă uit la mașina de lângă mine. Cu o expresie îngrijorată, femeia se uită la mine cum plâng.

Nu, nu sunt OK, scorpie!

Clatin din cap și-mi șterg ochii cu antebrațul.

Știu că trebuie să fie o neînțelegere. Nu mi-ar face așa ceva. Sigur că n-ar face-o pentru că ar fi sfârșitul pentru noi, și el știe asta.

Te rog, nu lăsa să fie asta sfârșitul!

Nu sunt pregătită să renunț la el.

Te rog, te rog, te rog, iubitul! Să nu fie adevărat!

Intru în parcare subterană și conduc până când îi văd mașina pe locul rezervat.

E încă aici.

Parchez mașina și scot scrisoarea, ținând-o strâns în mână. Mă uit la ceas. E 16.30 și a terminat ziua de lucru. Ar trebui să coboare dintr-o clipă în alta. Mă duc la mașina lui, mă sprijin de ea și aștept.

Douăzeci de minute mai târziu, apare și el, vorbind și mergând alături de un alt bărbat îmbrăcat într-un costum scump. Mă îndrept imediat, iar inima mi-o ia la goană. Ridică privirea și se încruntă când dă cu ochii de mine.

— Ne vedem mai târziu! îi spune prietenului său și se îndreaptă spre mine.

Mă privește în ochi. Știu că-și dă seama că am plâns.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

Ar trebui să spun ceva inteligent sau să pun o întrebare calmă — orice care să mă ajute să nu mai arăt ca o nebună —, dar nu sunt în stare.

Ridic scrisoarea.

— Tu să-mi spui!

Se încruntă, ia scrisoarea din mâna mea și o citește. Își întoarce ochii spre fața mea și-și trece limba peste dinți.

— Mi-ai deschis corespondența?

— Spune-mi că nu-i adevărat! îi șoptesc.

El închide ochii și deschide portiera, aruncând servieta înăuntru și trântind portiera la loc cu o bufnitură asurzitoare.

— Nu e momentul sau locul în care să discutăm despre asta, îmi spune calm.

— E adevărat? urlu, pierzându-mi controlul de tot.

El își bagă mâinile în buzunarele de la costum și înghite în sec.

— Da!

Mă împleticesc în spate, șocată.

— Poftim? șoptesc.

Durerea îmi străpunge pieptul.

Julian ridică din sprâncene și se uită la mine.

— Ți-am spus... Nu vreau să mai am copii.

Îl privesc șocată, iar silueta lui pare neclară din pricina lacrimilor.

— Și voiai s-o faci fără să-mi spui?

Își lasă bărbia în piept.

— Nu, voiam să-ți spun!

— Ca să mă faci să plec? îl întreb încruntată.

Ochii lui triști se ridică spre mine.

Mă strâmb.

— Ai spus că mă iubești! șoptesc.

— Așa e!

Suspîn zgomotos, neputând să mă controlez.

Julian face un pas în față.

— Bree, iubito!

Face o pauză.

— Suntem... suntem în etape diferite din viață. Ne dorim alte lucruri.

Mă încrunt, iar lacrimile încă îmi curg pe față.

Se întâmplă cu adevărat?

— Nu poți să-ți ofer ce-ți dorești! mărturisește întriat. Mi-aș dori să pot. Dar nu pot.

— Ba da, poți! Dar nu vrei.

Julian își încleștează fălcile.

— Ai dreptate! Nu vreau!

Dacă m-ar lovi cu un topor, ar fi mai puțin dureros. Icnesc și simt o strânsoare în piept.

Fac un pas în spate. Cum poate să mă rănească atât de rău cu bună știință?

O, Doamne, trebuie să fug de el!

Julian face un pas în față și mă ia în brațe, iar fața mi se schimonosește când mă las în voia lacrimilor. Mi se zguduie umerii de plâns.

— Iubito, ascultă-mă! îmi șoptește în păr. Te iubesc! Mai mult decât orice, te iubesc! Dar nu mă pot întoarce acolo.

— Nu vreau să te întorci acolo! scâncesc. Nu sunt Alina, Julian. Nu mă mai pedepsi pentru greșelile ei!

— Nu vreau să te rănesc.

Furia mă lovește brusc, și mă smulg din brațele lui.

— Păi, m-ai rănit! îi strig.

— E corpul meu! se răstește.

— Și al meu! îi șoptesc. Cum ai putut să-mi răpești șansa la fericire fără să discuți cu mine despre asta?

Își apasă fruntea cu mâna, neputând să-mi dea un răspuns.

Mă uit lung la el.

— Nici măcar nu te cunosc! îi șoptesc.

Julian se schimbă la față.

— Nu spune asta!

— Unde e bărbatul frumos de care m-am îndrăgostit?

Arată spre el însuși.

— E chiar aici!

— Nu!

Clatin din cap, dezgustat.

— Aici e soțul Alinei, și nu pe el îl iubesc. El e un laș nenorocit!

I se umplu ochii de lacrimi.

— Bree...

Mă întorc și mă îndrept spre mașină ca un robot. Nicio dată n-am fost rănită atât de rău! Chiar și fostul meu iubit, ticălosul acela adulterin, nu m-a rănit atât de tare.

Pornesc mașina și ies din parcare. Julian stă în spatele mașinii lui, cu mâinile în buzunarele de la costum, urmărindu-mă impasibil.

Încep să urlu, încercând disperată să văd drumul printre lacrimi.

Asta e...

S-a terminat!

Julian

Intru în bar și-i găsesc pe cei doi prieteni ai mei într-un separeu din spate și mă așez lângă ei. Berea mă așteaptă deja.

— Salut! zâmbește Seb. Arăți ca dracu', frate!

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu mă întreba nimic!

Ridic paharul și-l golesc, ridicând repede mâna după încă unul.

— Ce dracu' ai pățit?

— Vrea căsătorie și copii.

Amândoi se încruntă și se uită unul la altul.

— Și? întrebă Seb.

— Eu nu vreau.

Amândoi ridică din sprâncene și sorb din bere, temându-se să comenteze.

Mă uit la televizorul de pe perete cu un nod imens în gât, văzând în fața ochilor expresia ei devastată. Închid ochii și răsflu adânc.

Seb se încruntă când mă uit la el.

— M-ai pierdut, zice și arată cu berea spre mine. De ce arăți ca dracu' dacă nu-ți dorești să te căsătorești și să ai copii?

— Pentru că o iubesc, șoptesc.

Schimbă amândoi o privire și Seb întinde o mână spre mine.

— Păi... Adică, are 22 de ani.

— 26, îl corectez.

— Normal că vrea căsătorie și copii. Încotro credeai că merge relația asta?

Mă sprijin cu cotul de masă și-mi las capul în palmă.

— Nu știi, la naiba! Nu aici.

— Să înțeleg că nu a primit vestea prea bine? întrebă Spencer.

— Ne-am certat weekendul trecut din cauza asta.

Iau o gură de bere.

Amândoi mă ascultă încruntați.

— Azi a deschis o scrisoare de informare pentru o vasectomie pe care am programat-o în weekend.

Îmi trec mâna prin păr.

— Au!

Seb se strâmbă la Spencer.

— Cred că a durut puțin.

Închid ochii.

— Ar fi trebuit să vedeți ce față a făcut, șoptesc abătut.

— Futu-î! Dacă eram în locul ei, îți făceam vasectomie pe loc cu genunchiul, murmură Spencer.

— Încă n-a ajuns acasă. Probabil asta o să pățească diseară.

Amândoi râd cu poftă de gluma lor stupidă.

— Ce-o să faci? întreabă Spencer.

Mai sosește un rând de băuturi.

Pereții încep să mă strângă și simt că mi se contractă pieptul în timp ce analizez opțiunile. Ideea de a repeta ce-am trăit cu Alina mă îngrozește cumplit; aproape îmi provoacă un atac de panică.

Dar cum ar trebui să trăiesc fără Bree?

Ea e totul pentru mine!

Golesc berea și mă uit la ecranul de televizor de pe perete, deasupra noastră. Nu că l-aș vedea. Nu văd decât fața devastată a lui Bree. Nu aud decât dezamăgirea și tristețea din vocea ei șoptită. Îmi amintesc vorbele ei:

„Aici e soțul Alinei, și pe el nu-l iubesc. El e un laș nenorocit.”

Nu pot fi aici. Las paharul pe masă și mă ridic.

— Trebuie să merg acasă!

— Credeam că ieșim în seara asta, se încruntă Seb.

— Da, la dracu', am griji mai mari decât o seară în oraș cu voi doi, ratașilor! Ne mai vedem!

Nu-mi amintesc când am ajuns acasă. Nu-mi amintesc că am urcat treptele din față sau că am descuiat ușa. Stau în holul întunecos și privesc în jur la casa tăcută.

E aici?

A plecat deja...

— Bree? o strig.

Niciun răspuns.

— Bree?

Merg spre camera ei și deschid ușa, aruncând o privire înăuntru.

— Bree?

S-ar putea ca băieții să fi avut dreptate cu castrarea. Dușul e pornit, și intru în baie, unde o găsesc ghemuită pe jos, plângând în timp ce apa fierbinte curge peste ea.

Mi se rupe inima.

— Iubito! șoptesc.

Îmi scot hainele și intru în duș, trăgând-o imediat în poala mea.

— Șști! Îmi pare rău! Îmi pare foarte rău!

O sărut pe frunte și o țin strâns în brațe în timp ce plânge la pieptul meu. Nu suport să o văd atât de supărată.

— E în regulă! N-o mai fac! Nu o fac, promit! șoptesc în părul ei.

Se agață de mine și o strâng în brațe. Nu știu cum să repar lucrurile.

Nu mai vreau copii.

Nu vreau să mă căsătoresc.

Dar o iubesc atât de mult!

E o situație imposibilă. Unul dintre noi trebuie să trăiască o minciună, astfel încât celălalt să fie fericit.

Brielle

Stăm pe jos la duș de peste o oră, iar eu sunt așezată în poala lui Julian. Mă lasă să plâng și-și cere scuze în șoaptă că m-a rănit. Nu știu cum să rezolv situația asta. ...numai că în seara asta s-a întors la mine și nu mă îndepărtează, așa cum a făcut toată săptămâna.

— Haide! murmură Julian. Hai să ieșim de aici, și se face frig!

Mă ridică în picioare și mă cuprinde cu brațele. Mă agăț de el. Simt că ne apropiem de finalul perioadei petrecute împreună, și o știe și el.

— Bree! îmi șoptește.

Rămân cu capul în piept.

— Uită-te la mine, scumpo!

Ridic ochii spre el și-mi ia fața în palme.

— Te iubesc atât de mult! Trebuie să știi cât de mult de iubesc!

Mă uit amorțită la el.

— Nu o să fac vasectomia!

Mă sărută ușor.

— Promit! OK? Nu știu ce-a fost în capul meu! M-am speriat și...

I se frânge glasul.

Dau din cap, împăcată pe moment.

— Doar acordă-mi puțin timp!

Mă sărută încet.

— Am nevoie de puțin timp.

Mă uit în ochii lui.

— Te rog? îmi șoptește. Nu vreau să te pierd! Nu suport să te văd așa!

Îmi las capul pe pieptul lui și mă îmbrățișează strâns. Poate că *putem* să rezolvăm lucrurile.

— M-ai rănit! șoptesc.

— Știu!

Mă sărută iar pe buze.

— Îmi pare rău!

Sărutul nostru devine pasional, și îmi lipesc fața de a lui. A fost o săptămână lungă și tensionată, și mi-a fost

dor de bărbatul meu. Poate aveam nevoie doar să lămurim lucrurile și acum totul va fi bine?

Mă înfășoară într-un prosop și mă șterge, după care ne întindem pe pat.

Își trece degetele prin părul meu, fără să-și ia ochii de la mine. Pare la kilometri întregi depărtare. La ce s-o fi gândind? Ne uităm unul la altul în timp ce-mi mângâie obrazul, iar un zâmbet îi apare pe față.

— La ce zâmbești? îl întreb.

— La tine!

Se apleacă și mă sărută.

— Ți se învinețesc buzele când plângi.

— Sunt degerate din pricina inimii tale înghețate.

Julian zâmbește.

— Am meritat-o.

— Cum o să funcționeze chestia asta, Jules?

Se încruntă.

— Nu știu.

Mă privește în ochi.

— Trebuie să decidem acum? Nu putem amâna deciziile astea importante?

— Pentru ce?

Ridică din umeri.

— Nu știu, dar am impresia că abia te-am găsit și că suntem împreună de două minute. Brusc, trebuie să iau o decizie pentru tot restul vieții noastre.

Ridică din umeri.

— De ce ne grăbim?

— Nu vreau să mi-o trag cu tine pe întuneric, Julian. Vreau să te iubesc la lumina zilei, îi șoptesc. Nu pot s-o mai mint pe Willow.

Clatin din cap.

— De câte ori o mint, mor puțin pe dinăuntru. Merită să știe adevărul.

Trage aer adânc în piept și se întoarce pe spate, uitându-se la tavan.

Ding dong!

— Sammy! șoptesc, ridicându-mă. L-au adus acasă. Am uitat complet!

Julian sare în picioare, apoi își ia hainele și se îmbracă în grabă.

— Stai aici, o să rezolv eu!

Julian dispare pe ușă, închizând-o după el. Sting lumina și mă bag sub pături. Am pleoapele grele. Sunt epuizată de plâns.

Închid ochii și încerc să uit ziua de azi.

Numai de-aș putea!

Mă trezesc brusc și-l văd pe Julian pe marginea patului, urmărindu-mă.

— Bună! îi șoptesc.

Îmi amintesc vag că s-a furișat în pat aseară târziu și că m-a ținut în brațe în timp ce dormeam.

— Bună!

Se uită țintă la umărul meu, de parcă e prea rușinat să mă privească în ochi. O vreme, nu spunem nimic, până când el reușește să scuipe afară cuvintele ca pe o otravă.

— Îmi pare rău!

— Pentru ce?

— Pentru aseară!

Mă trage aproape de el și mă strânge în brațe.

— N-ar fi trebuit să ies în oraș și să te las singură.

Mă încrunt. *Nu de asta eram supărată.* Dar tac, neștiind ce să spun.

— Bree. Eu doar...

Se oprește, privindu-mă în ochi.

— Eu doar...

— Tu doar ce, Julian?

— Nu știu ce vrei să spun.

— Ce-ar fi să începi cu adevărul?

Înghite în sec și mă privește.

— Știi că te iubesc. Nu vreau să te pierd!

Mă uit la el cu atenție.

Se încruntă, chinându-se să se exprime. Îmi dă părul de pe frunte la o parte.

— Ce-i cu graba asta?

— Nu e nicio grabă.

Mă privește în ochi de parcă încearcă să-mi citească gândurile.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de importante sunt pentru tine căsătoria și copiii? mă întreabă încet.

Înghit nodul din gât.

— O sută.

Se schimbă la față și se întoarce pe spate să se uite în tavan, respirând adânc.

Îl privesc și mă simt vinovată că-l prezez, când e clar că nu e pregătit.

— Hai să abandonăm subiectul deocamdată! Putem reveni la el peste șase luni. Ai dreptate, nu suntem împreună de suficient timp pentru asta, recunosc.

Julian ascultă, fără să spună o vorbă.

Mă sprijin în cot și-l sărut pe buze.

— OK? Nu ne mai gândim un timp la asta! Nu vreau să te stresez din cauza asta.

Strânge din buze, și am senzația că subiectul e deja încheiat în mintea lui. Nu știu ce să mai spun, așa că mă ridic.

— Unde te duci?

— Să fac duș.

Mă uit în ochii lui și, după o clipă, când nu răspunde, mă întorc și intru în baie, închizând ușa după mine.

Nu am cuvinte pentru el. Nu știu ce să spun.

Willow stă la masă cu o expresie solemnă. E sâmbătă, ora 18.00, iar Lola tocmai a anulat planurile pe care le aveau. Evident, e dezamăgită. Julian pregătește cina, iar Sammy face baie.

— Ce se întâmplă, dovlecel? întreb și suflu în ceașca de cafea.

— Nimic!

Ridică din umeri.

Julian se uită la ea și se încruntă la mine, nedumerit. Mă silesc să zâmbesc și ridic din umeri.

Azi am păstrat distanța față de Julian și mi-am lăsat timp să-mi ling rănilile. Încă mă doare. Mă tot întreb ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi găsit scrisoarea aceea. Ar fi mers până la capăt?

O să-mi ia și mie ceva timp să uit ziua de ieri. Nici acum nu-mi vine să cred că se programase la vasectomie.

O mică voce îmi spune că suntem incompatibili, de fapt. El trebuie să fie nefericit ca să fiu eu fericită și viceversa.

Habar nu am ce să fac cu informația asta nouă sau ce să simt.

Știu doar că nu suport gândul de a-l pierde, așa că-l ascund undeva în minte ca să-l analizez mai târziu.

— Vrei să mergem la un film și la cină numai noi două? o întreb pe Will. Doar noi două?

Se luminează la față.

— Serios?

Mă uit la Julian.

— E în regulă?

Ridică din umeri.

— Da, dacă vrei! Eu și Sam o să ne uităm la un film.

S-ar putea să fie exact ce am nevoie, o seară în oraș ca să-mi limpezesc mintea.

Willow zâmbeste larg și strânge din umeri.

— Uită-te ce filme sunt!

Îi zâmbesc lui Willow.

Entuziasmată, își scoate telefonul și caută programul filmelor.

— E unul la 21.00. Am avea timp să luăm cina înainte.

Zâmbesc, văzându-i bucuria.

— OK!

Will sare de pe scaun, animată.

— Ești cea mai tare!

Aleargă la etaj.

— Mă duc să mă pregătesc.

Zâmbesc în sinea mea. Julian se apropie și își pune mâinile pe umerii mei. Se apleacă și-mi șoptește în ureche:

— Are dreptate! Ești cea mai tare!

Îmi pun mâna pe mâna lui și zâmbesc întristată.

— Iar tu încă ești pe lista neagră.

— N-aș fi mers până la capăt.

— Dar te-ai gândit s-o faci.

Oftez.

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— O să mă revanșez când te întorci acasă.

— Corpul meu îți este interzis, șoptesc abătută. Pe vecie!

Julian îmi întoarce capul și mă sărută pe buze.

— Mai vedem noi!

*

Eu și Willow ieșim de la film la 23.45. Filmul a fost amuzant și am râs în hohote tot timpul. Aveam nevoie de noaptea asta cu ea ca să mă regroupez. Ne ținem de braț și mergem spre mașină.

— Și ce s-a întâmplat în seara asta cu Lola? o întreb.

— Sinceră să fiu, cred că a ieșit cu altcineva.

Mă încrunt.

— De ce crezi asta?

— Într-o seară, citeam pe telefonul ei după ce a adormit pe canapea la noi acasă când a primit un mesaj de la o fată care o invita să meargă în seara asta la un club care se numește Kitty Cats.

O ascult, urmărind-o din priviri.

— Ai întrebat-o ceva?

Clatină din cap.

— Nu!

— De ce nu?

— Nu voiam să fiu iubita geloasă.

— Poate sunt doar prietene?

— Nu, am căutat pe Facebook și Instagram! S-au împrietenit abia acum o săptămână.

Îmi pică fața.

— O!

— Și pe urmă, când mi-a scris în seara asta ca să anuleze...

Ridică din umeri din nou.

— Nu știu...

— Păi, poate nu s-a dus la clubul Kitty Cats.

Îi zâmbesc, oferindu-i puțină speranță.

Își dă ochii peste cap.

— Doamne, deja m-am săturat de întâlniri!

Fac ochii mari.

— Și eu!

Oftez întristată.

Urcăm în mașină și mă uit peste stradă, unde văd o reclamă luminoasă, roz-aprins.

KITTY CATS

Rămân cu gura căscată.

— O, uite, ăsta e?

Îi arăt cu degetul.

Willow face ochii mari, apoi își întoarce capul și ne uităm amândouă prin parbriz.

— Caută pe Google! Vezi dacă e același loc.

Își scoate telefonul și citește adresa.

— Exact ăsta e! Bar pentru homosexuali și lesbiene: Kitty Cats.

Rămânem tăcute, privind cum intră câteva grupuri de băieți și fete.

— Aș vrea să știu dacă e acolo! îndrăznește să spună Willow.

— Da, știu! Să fii o muscă pe perete!

Ne uităm în continuare cum se adună lumea.

— Poți să intri și să vezi dacă e acolo? mă întrebă.

— Poftim?

Mă uit la ea.

— Poți să intri doar cinci minute să vezi dacă e acolo? Te rog!

— Și ce-o să faci tu cât stau înăuntru? o întreb încruntată.

— Stau în mașină! O să încui portierele.

— Și ce-o să faci dacă e acolo cu altcineva?

— Mă despart de ea.

Cască ochii la mine de parcă sunt idioată.

Mă uit urât la ea și mă strâmb.

— Nu cred că e o idee bună, Will! Nu vreau să te las singură în mașină.

— O să stai doar cinci minute, iar paznicii sunt chiar acolo. Nu are ce să mi se întâmple. Cel puțin, așa o să știu sigur.

Mă gândesc o clipă. Cum altfel o să afle dacă Lola e o mincinoasă? Nu e ca și cum avem prieteni comuni. Ar putea să o înșele încă vreo doi ani până e Will destul de mare, încât să iasă în oraș, dacă asta îi este înclinația. Îmi ronțai unghia și mă uit peste stradă.

— Dacă intru, fac doar un tur al clubului și gata! Dacă nu o văd, ies și plecăm imediat.

— Da, OK! acceptă, uitându-se prin parbriz.

Mă uit la ea.

— Ce fac dacă o văd cu cineva?

Willow se încruntă.

— Nu o lăsa să te vadă. Pleacă și gata!

Îmi mușc buza de jos, nehotărâtă.

— Bine! Mă duc să cercetez puțin.

Ne uităm amândouă pe geam la clubul din fața noastră.

— O să-ți pierzi cumpătul dacă e acolo cu ea?

Ridică din umeri.

— Aș prefera să știu ca să o pot rupe înainte s-o facă ea.

Răsufli adânc.

— Da, OK!

Îmi iau geanta, scot telefonul și-l strâng în mână.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine! Stau cinci minute... maximum!

Îmi zâmbește și mă îmbrățișează.

— Mulțumesc! Ești cea mai tare!

— Stai! Ce fac dacă o fată se dă la *mine?* șoptesc.

Will îmi rânjește.

— Spune-i că ești îndrăgostită de tata!

Rămân cu gura căscată.

Râde încet.

— Nu sunt proastă, Brell!

Ridic din sprâncene.

— Măcar una dintre noi nu este! oftez.

Habar n-am ce să mai spun, așa că mă dau jos, traversez și mă apropiu de intrare.

— Cincisprezece lire, vă rog! spune ușierul sec.

— Doamne! murmur. Scump!

Scot poșeta, plătesc și intru în club. E întuneric, însă zăresc un ring mare de dans în mijloc. E aproape plin, mai ales de fete.

Iisuse, scena asta e foarte animată!

Privesc în jur și încerc să mă orientez. Se aude piesa „Let Me Think About It” a lui Freddy Le Grande. Îmi place cântecul, așa că încep să mă mișc puțin în timp ce trec prin mulțime. Piesa asta îmi aduce aminte de situația mea și a lui Julian în acest moment. *Să mă gândesc puțin.*

OK, concentrează-te! Fac doar o tură!

Oricum nu o voi găsi dacă e aici. Locul e înțesat de lume. Încep să mă plimb prin club în ritmul muzicii, privind în jur. Ringul de dans clocotește de agitație, și zâmbesc, văzând fetele cum se mișcă lasciv în timp ce dansează.

E un loc grozav!

Ajung în colțul din spate când deodată muzica se oprește și se aprind luminile. Ce naiba? Mă încrunt și mă uit în jur.

Se aude o voce din difuzoare.

— Verificarea identității!

Hm?

Ce naiba? Mă întorc și văd vreo douăzeci de polițiști care verifică identitatea tuturor la ușă.

Doamne, e o operațiune sub acoperire!

Înaintează prin mulțime și sunt cât pe ce să ajung la ușă când fac ochii mari.

Un polițist a prins-o pe Willow de braț și o târăște în direcția ușii.

Ce dracu? Alerg după ei. Ce naiba caută ea aici? I-am spus să aștepte în mașină. Polițiștii ies pe ușă în timp ce Willow se zbate să scape.

— Ce faceți? strig la ei. E cu mine!

— Îmi arăți buletinul? îi spune polițistul.

O, nu.

— Nu... nu am portofelul la mine, se bâlbâie Will.

— E cu mine, oricum plecăm acum, îi spun și o iau pe Willow de braț.

Inima îmi bate nebunește.

Polițistul o trage înapoi.

— Nu atât de repede! Dă-mi portofelul!

Willow scoate încet portofelul și i-l întinde.

Polițistul îl scotocește și citește de pe legitimația de elevă.

Willow Masters

16 ani

— Am prins una! îi spune prietenului său.

Clatin disperată din cap.

— Nu, nu! E o greșeală! Ea doar venise să mă ia.

— Da, da! Sigur că da, cucoană!

Tipul continuă s-o tragă pe Willow în direcția mașinii de poliție.

Willow face ochii cât cepele. E îngrozită.

— C-ce faceți cu ea? mă bâlbâi.

— O ducem la secția de poliție.

Casc ochii.

— Pentru ce?

— E arestată. Vor veni părinții ei s-o ia.

Clatin din cap.

— Eu sunt mama ei! O duc acasă acum.

Tipul o împinge în mașina de poliție și scoate telefonul ca să sune la numărul de pe legitimația lui Willow.

O, fir-ar al dracului!

— Bună seara, sunt detectivul Rogers. O cunoașteți pe Willow Masters? întrebă.

Ascultă o clipă.

— Nu, e bine! se răstește. Va trebui să veniți la secția de poliție s-o luați.

— Pentru ce? îl aud pe Julian întrebând cât se poate de clar prin telefon.

— Tocmai a fost prinsă că minoră într-un club de noapte pentru homosexuali.

Mi se scurge sângele din obraji.

Fir-ar!

Al dracului!

Să fii!

Capitolul 26

Brielle

STAU ÎN SALA DE AȘTEPTARE A SECȚIEI DE POLIȚIE CU O senzație de greață în stomac. Groaza mă învăluie ca un nor de furtună.

Am dat-o în bară. Am dat-o în bară rău. Eu sunt adultul aici. Ce greșeală prostească am făcut!

De ce am intrat în club? Și de ce a venit Willow după mine? N-aș fi intrat niciodată acolo dacă aș fi crezut vreo secundă că va veni după mine.

E un coșmar nenorocit! Ușa se deschide, și apare Julian. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei prin încăpere și se uită urât la mine.

Mi se strânge stomacul. Doamne!

— Bună seara, am venit s-o iau pe fiica mea, Willow Masters! anunță el.

— Ah, da! răspunde polițistul de la recepție.

Ridică ochii la Julian.

— Domnule judecător Masters. Ce surpriză!

Julian se uită chiorâș la polițist, iar eu mă afund și mai tare în scaun. Futu-i, polițistul știe cine e!

— A fost acuzată de ceva? întreabă Julian.

— Nu, dar e minoră și a fost găsită într-un club de noapte pentru homosexuali. E obligatoriu să fie adusă aici până când o poate lua un părinte. Puteți semna pentru ea ca s-o luați acasă!

Julian strânge din dinți.

— Înțeleg.

Ochii lui furioși se uită spre mine, așa că mă fac din nou mică pe scaun.

Futu-i!

Îmi frământ mâinile în poală.

Julian semnează documentele în tăcere, iar polițistul dispăre.

Îmi ridic privirea și-l văd pe Julian cum se uită la mine cu mâinile băgate în buzunare și fața împietrită.

Mă ridic și ies pe ușa din față. O să-i aștept afară pe amândoi. E întuneric, e frig, e liniște și mă uit numai la asfaltul de sub tălpi.

Ușa se deschide, iar Julian se îndreaptă spre mașină.

— Pe aici! se răstește.

Julian deschide portiera pasagerului, iar eu rămân deoparte.

— Poate să stea Willow în față.

— Cu tine vreau să vorbesc! îmi spune și mă privește cu ochi reci.

— Mă gândeam eu!

Înghit în sec și schimb o privire cu Willow.

Urc pe scaun și închid portiera încet. Willow se așază pe bancheta SUV-ului.

Julian intră în trafic și-și întoarce ochii furioși spre mine.

— Ce dracu', Brielle? strigă din răspuțeri, lovind cu palma în volan.

Tresar de spaimă când aud plesnitura și mi se umplu ochii de lacrimi în aceeași clipă.

— Îmi pare rău!

Clatin din cap.

— Nu e vina ei! strigă Willow. Eu am intrat după ea. Nu știa că vin în urma ei.

Se uită în ochii fiicei lui prin oglinda retrovizoare.

— Credeam că vă duceți la film. Ce dracu' s-a întâmplat cu filmul, Willow? urlă Julian.

— Nu înjura! strig.

Ochii lui furioși se întorc spre mine.

— O să vorbesc cu fiica mea oricum vreau, la dracu'! mârâie.

O, Doamne, niciodată nu l-am văzut atât de furios! Mergem în tăcere o vreme.

— Ce naiba făceați într-un bar de homosexuali?

Închid ochii. Doamne sfinte!

— O căutam pe Lola, îi spune Willow încet.

Julian se încruntă și ridică din nou ochii către fiica lui.

— Ce să caute Lola acolo?

Las capul în jos.

— Pentru că e lesbiană, răspunde Willow.

Mișc din buze.

Julian mă privește nedumerit, însă eu mă uit la mâinile mele adunate în poală.

— Tu știi?

Nu spun nimic.

— Brielle! urlă el. Știi?

— Da! recunosc.

— De ce stai cu o lesbiană de optsprezece ani, Willow?

Julian se concentrează când la drum, când la oglinda retrovizoare.

— Cred că sunt și eu lesbiană.

Închid ochii strâns.

Julian lovește volanul cu putere.

— Nu ești lesbiană! Ai șaisprezece ani, la dracu'! strigă.

Mi se umplu ochii de lacrimi, auzind durerea din glasul lui.

Se uită din nou la mine.

— Tu știi?

Mă uit la el printre lacrimi.

— Tu... știi? mârâie.

Dau din cap.

Julian lovește din nou cu pumnul în volan.

— Nu ești lesbiană, Will! Ești un copil. Ești doar confuză!

Își îndreaptă din nou atenția spre mine.

— Cum ai îndrăznit să nu-mi spui așa ceva!

Închid ochii, dorindu-mi să se termine odată.

— Nu da vina pe ea! E *singura* care mă susține! strigă

Willow.

— Sunt tatăl tău!

Lacrimile îmi curg pe față și le șterg cât de discret pot.

— Ajută-mă să înțeleg! Fiica mea îți mărturisește o revelație adolescentină ridicolă, iar tu decizi că cel mai bun lucru este să mă minți și să o duci într-un club de noapte pentru homosexuali.

Clatin repede din cap.

— Nu a fost așa!

— Exact așa e! urlă ca un descreierat.

— Nici măcar nu mergeam acolo, tată. Era aproape de mașină și am vrut să văd dacă Lola e acolo. Brielle a intrat s-o caute pentru mine. Eu trebuia să aștept în mașină, dar portarul a plecat și m-am furișat înăuntru, spune Willow în grabă.

Stresul începe s-o apese, și izbucnește în plâns.

Julian strânge volanul în mâini, uitându-se drept înainte cu lacrimi în ochi.

O, suferă!

— Julian! șoptesc.

El clatină din cap.

— Nu!

Willow începe să suspine pe bancheta din spate.

— Nu era secretul meu ca să ți-l spun, șoptesc.

— *Nu* e fiica ta!

Lovește din nou în volan.

— Bagă-ți odată chestia asta în cap! Nu va fi *nicio-*
dată fiica ta!

Îl privesc în timp ce conduce într-o tăcere deplină.
Tristețea mă lovește ca un tren.

— Ai dreptate! spun încet. Nu e!

Mă uit prin parbriz cu inima în gât. În mașină se aud suspinele lui Willow.

Ce caut eu aici?

Asta nu e familia mea și, oricât de mult i-aș iubi, voi fi întotdeauna o intrusă.

Julian avea dreptate. Suntem pe drumuri diferite.

Iubirea nu e de ajuns. Nu pot să schimb ce-mi doresc, iar el nu poate să schimbe ce nu-și dorește. Nu o să meargă niciodată.

Lacrimile îmi șiroiesc pe față când intrăm pe alee.

Willow coboară din mașină și trânteste portiera. Dispare în casă și urcă pe scări înainte să ne putem lua după ea.

— Willow! strigă Julian.

Ea se oprește și se întoarce pe treaptă, uitându-se de sus la el.

— Nu ești lesbiană! *Ești* confuză!

— Las-o să-și dea singură seama! Nu o judeca! îi spun încet.

— Poftim?

Se întoarce brusc spre mine.

— Ce-ai spus?

— Am spus să nu o *judeci!* strig, pierzându-mi și ultima fărâamă de răbdare. Nu e o decizie pe care să o poți lua pentru ea.

Clatin din cap, dezgustată de el.

— E o tânără care trece printr-o perioadă foarte ambiguă și are nevoie de sprijin, la naiba!

Julian îmi aruncă o privire feroce și emană dispreț prin toți porii.

— Când o să aibă optsprezece ani, o să discutăm, nicio clipă mai devreme.

Îmi cade fața.

— Are nevoie să vorbească acum cu tine despre chestia asta.

— Are nevoie de îndrumarea unui adult care știe ce dracu' face. E prea tânără să se gândească acum la asta. Nu e nevoie să-și pună singură etichete.

Ne privim în ochi și văd cum i se umflă pieptul, chinându-se să-și păstreze controlul.

— Ar trebui să fie dracului la școală, dar te-am lăsat să mă convingi să o las să plece, când știam că nu e bine.

Julian clatină din cap, aruncându-și cheile pe dulap.

— Habar n-ai, la naiba, ce faci când e vorba să fii părinte! Ceva se rupe în mine.

Știu ce am de făcut.

— Să nu vorbești așa cu ea! E un părinte mult mai bun decât tine. Te urăsc! strigă Willow mânioasă.

Julian se schimbă la față.

Mă uit la Will.

— Te rog, nu vorbi așa cu tatăl tău! Du-te la culcare! Ne vedem luni.

— Unde te duci? șoptește Will, panicată.

Julian își întoarce ochii spre mine.

— O să fiu în continuare bona ta, dar trebuie să mă mut imediat.

Julian își ridică bărbia sfidător.

— O să stabilesc un program ca să am grijă de copii, dar nu o să mai locuiesc aici.

Julian își încleștează fălcile de furie și arată cu degetul spre mine.

— Dacă mă părăsești acum, e gata, la dracu'! S-a terminat între noi!

Nodul din gâtul meu e dureros când încerc să-l înăbuș.

— S-a terminat cu mult înainte să începem, Julian! șoptesc printre lacrimi.

Julian mă privește în ochi.

Mă întorc și merg spre dormitorul meu.

— Brielle! urlă el, iar Willow aleargă pe scări, plângând. Brielle, treci imediat înapoi!

Odată intrată, încui și mă sprijin de ușă, lăsându-mă să cad pe podea. Aud un pahar spărgându-se când el își pierde cumpătul în bucătărie. Nu pot decât să plâng.

Trebuie să plec odată.

Trag încet fermoarul valizei și mă uit în jur la camera goală. Cinci luni de amintiri au ajuns la sfârșit. Îmi amintesc când am ajuns aici și ce bucuroasă eram să încep o nouă aventură! Parcă a trecut o viață de atunci. Îl văd pe Julian furișându-se în camera mea în fiecare noapte și momentele frumoase pe care le-am împărtășit, iubirea pe care m-a făcut s-o simt.

E dureros că așa se termină povestea.

Nu toate poveștile au finaluri fericite.

Am plâns toată noaptea, dar știu că așa trebuie să fac. Am știut de când am deschis scrisoarea aceea de la doctor.

Aud sunetul unui claxon de afară, spunându-mă că a venit Uberul. Am rezervat o cameră la hotel. Ca o întorsătură nemiloasă a sorții, săptămâna asta, Emerson a trebuit să plece pe neașteptate acasă.

Sunt singură. Dacă n-ar fi fost copiii, aș fi în primul avion către Australia, dar nu pot s-o părăsesc încă pe Willow. Cred că acum are mai multă nevoie de mine ca niciodată. Cel puțin, pentru o vreme. Trebuie doar să supraviețuiesc acestui weekend.

Trag valiza grea pe hol și-l găsesc pe Julian la masa din sufragerie.

Ochii lui abătuți mă fixează.

Nu te uita așa la mine!

Se ridică brusc.

— Nu mă părăsi! îmi spune încet.

Îi cuprind fața în palme.

— Trebuie!

Julian clatină din cap.

— Putem s-o rezolvăm!

— Nu, iubitele, nu putem!

Îl sărut încet pe buze.

— Vreau să fi fericit.

Mă prinde în brațe.

— Tu mă faci fericit!

— Ba nu! Te fac să te simți obligat. Confuz. Vinovat.

Asta nu e fericire.

Julian înghite în sec și știe că am dreptate.

— Ce-o să mă fac fără tine? îmi șoptește, mângâindu-mi fața cu vârful degetelor.

Îl privesc în ochi.

— Trăiește mai departe cu fantoma Alinei și întoarce-te la prostituatele tale! Ești în siguranță acolo!

Julian închide ochii, și profit de ocazie să-l sărut ușor pe buze.

— Te iubesc! îi șoptesc.

I se încrețește fața, lipită de a mea. În cele din urmă, mă desprind din brațele lui și trag valiza către ușă și apoi la mașină. Șoferul coboară și o urcă în portbagaj.

Urc în mașină și mă uit pe geam.

Julian nu iese să-și ia la revedere. Ridic ochii și o văd pe Willow la fereastră, care mă urmărește cum plec. Îi fac cu mâna și încerc din răspuțeri să mă stăpânesc.

Șoferul urcă în mașină.

— Încotro, domnișoară?

Direct în iad?

A, stai! Sunt deja acolo.

Trandafirii sunt roșii, violetele albastre.

Iubesc un om nefericit

Și nu pot să schimb nimic.

Se spune că totul se întâmplă dintr-un motiv, totul e o lecție de învățat.

N-am avut parte de destule lecții afurisite? N-am avut parte deja de suficienți bărbați cu probleme emoționale? Când o să fiu și eu o lecție pentru cineva? Când o să mă iubească cineva mai mult decât pe oamenii din trecut?

Și ce aş putea oare să învăț din atât de multă durere?

E o tâmpenie colosală!

Mă uit la peretele camerei de hotel din poziția mea inconfortabilă în pat. N-am ieșit de aici de ieri, de când am venit.

Au fost cele mai lungi 24 de ore din viața mea.

Sunt devastată – complet devastată. Nu pot să dorm. Aș vrea să nu mai simt nimic.

Acum o săptămână, aveam o casă, copii de care să am grijă și animăluțe obraznice care ronțăiau diverse lucruri. Aveam un bărbat care venera pământul pe care călcam, dar totul era doar un fel de iluzie optică. N-au fost niciodată ai mei.

Erau împrumutați...

De la Alina.

Încă îl controlează din mormânt, iar el încă trăiește în întunericul umbrei ei.

Așa va fi mereu.

Nu știu dacă am făcut ce trebuie rămânând acolo și mi-e groază să mă întorc mâine-dimineață în casa aceea. Știu doar că nu puteam să-i părăsesc pe Will și Sam acum – nu cu inima împăcată. Trebuie să-i pregătesc pentru absența mea finală. Trebuie să mă pregătesc și eu să trăiesc fără ei.

Nu sunt încă pregătită să-mi iau la revedere. Simt o durere în piept doar la gândul că nu-i voi mai vedea.

Niciodată.

Îmi curg alte lacrimi pe față. Nici măcar nu mai încerc să le șterg. Perna e îmbibată. Dacă las otrava să se scurgă suficient timp, poate infecția va începe să se vindece, iar durerea se va opri.

Nu mă voi mai simți atât de pustiită și rece.

Și singură.

Uberul oprește în fața casei la 6.45 dimineață. Îi plătesc șoferului și cobor. Lumina de pe verandă e aprinsă, deși soarele tocmai apare de după dealuri.

Aerul se răcește, iar un nor mic apare în fața mea când dau aerul afară din plămâni.

Îmi frâng mâinile, urc treptele și bat la ușă.

Julian o deschide grăbit.

— Bună! îmi spune mecanic.

Zâmbesc stângace.

— Bună!

Pășește în spate să-mi facă loc, intrând în bucătărie fără o vorbă, iar eu închid ochii.

Iar și-a ridicat scuturile.

Probabil e un lucru bun, sinceră să fiu. Și așa e destul de greu. Ar fi groaznic dacă ar da acum dovadă de vreo emoție autentică.

— Ia mașina toată săptămâna! îmi spune simplu. Nu am nevoie de ea. Vineri pot să te duc eu acasă pentru weekend. O să trimit o mașină să te ia luni dimineața.

Dau din cap și-mi încleștez pumnii pe lângă corp.

— Mulțumesc!

Poartă un costum bleumarin cu o cămașă albă. Și mai sunt și accesoriile lui obișnuite: o cravată gri, pantofii negri imaculați și ceasul scump. Părul brunet e perfect pieptănat, și atunci îmi dau seama că personalitatea lui controlată a revenit în forță. A făcut duș, iar parfumul lui miroase a tot ce-ți apare în vise. E același care m-a băgat în bucluc de la început.

La naiba, ar fi trebuit să sparg sticla aia în clipa în care m-a prins umblând în dulapul din baie! Poate m-ar fi scutit de o suferință.

Îl urmăresc, iar inima mea se pune în genunchi și imploră să se întoarcă în brațele lui.

Termină!

Se uită la degetul pe care-l trece de-a lungul blatului din bucătărie de parcă ar vrea să mai spună ceva.

În cele din urmă, își ridică ochii spre mine.

— Ne vedem mai târziu!

Dau din cap, neputând să vorbesc din cauza nodului din gât. Își ia servieta și iese pe ușă fără să privească în urmă sau să-mi dea de înțeles ce simte.

Mă cuprinde tristețea.

Sper că se simte la fel de rău ca mine.

Julian

Mă uit la televizorul de pe perete, cu mintea încețoșată.

— Hei, Masters?

Mă încrunt, trezit din visare.

— Ce e?

— Iisuse Hristoase, la naiba, te duc la veterinar! Trebuie să fii eutanasiat, ești al dracului de nefericit! mă țistuieste Spencer.

Suntem toți trei la bar, luăm prânzul. Mă gândesc la orice în afară de ei doi.

Mă silesc să zâmbesc.

— Sunt în regulă!

— Atunci, vrei?

— Ce să vreau?

Spencer se plesnește peste frunte și-și dă ochii peste cap, exasperat.

— Să stai în Sussex weekendul viitor pentru nunta lui Andrew.

Mă încrunt.

— O, nu fac chestia asta.

— Tocmai ai spus că vii cu noi.

— Da?

Respir adânc și iau o gură de bere.

— Nu-mi amintesc.

— De ce nu vrei să vii? Crezi că o să lei foc dacă intri în biserică sau ce? întrebă Seb.

— Probabil toți o să luăm foc, bombăne Spence sarcastic. Crezi că sunt prostituate în iad? Adică, o să fim toți dezbrăcați, făcându-ne poftele pe acolo sau cum?

— Da, niște travestiți o să ți-o tragă în cur, răspunde Seb și soarbe din bere.

Spencer se strâmbă, gândindu-se la ideea lui.

— Ar fi un coșmar.

Dă din cap.

— Cred că e logic.

Îmi dau ochii peste cap. Serios! Ce conversații avem!

— Voi doi îmi insultați inteligența.

Schimbă amândoi o privire.

— Normal că o să fim dezbrăcați și-o să ne-o tragem acolo, adaug, ridicând o mână.

Spencer bate cu palma în masă.

— Minunat, atunci sunt de acord cu iadul!

— Vii la nuntă sau nu? Întreabă Seb.

— Nu! îi răspund. Urăsc nunțile, știi asta. Aș prefera să merg la o înmormântare decât la o nuntă.

Ei își dau ochii peste cap.

— Trebuie să te duci la un psihiatru! zice Seb. Ai probleme serioase, la naiba!

— O, de parcă tu n-ai fi răspund.

— Nu!

Seb mă arată cu degetul.

— Eu nu mai sunt însurat, pentru că soția mea e o târfă nenorocită care și-a tras-o cu grădinarul!

— Ura, ural strigă Spencer, ridicând berea. Târfă nenorocită!

Pufnesc în răs. Spencer o urăște pe fosta soție a lui Seb cu pasiune.

— Dar tu, zice și elatină din cap în timp ce vorbește, umbli pe aici cu inima frântă ca un cățel îndrăgostit,

tânjind după o femeie pe care o lubești, pe care o iubesc și copiii tăi și, mai ales, care te lubește... numai pentru că ești prea laș să te însori cu ea.

— Nu sunt laș! mă răstesc. Doar că nu vreau să mă însor.

— În fine! mormăie el. Vii la nuntă sau nu?

— Nu!

Iau o gură de bere.

— Nu mă mai călca pe nervii!

— Când îmi dai telefonul înapoi? mă întreabă Willow.

Mă uit impasibil la ea.

— Când o să ai treizeci de ani.

Willow răsuflă greoi și soarbe din ciocolata caldă. Stăm la masa din bucătărie. E noaptea târziu, iar Samuel s-a dus deja la culcare. Willow mă pândește de când Brielle a plecat săptămâna trecută. Parcă știe că sunt pe punctul să cedez.

— Ai vorbit cu Brielle? mă întreabă.

— Nu!

Iau o gură de ciocolată caldă.

— Nu a fost vina ei, tată.

Dau din cap o dată. Nu vreau să discut cu ea despre situația asta.

— De ce nu mi-ai spus că ești îndrăgostit de ea?

Ridic din umeri și mă uit fix la masă.

— Trebuie să rezolvi problema. Sun-o și roag-o să se întoarcă!

— Will, nu-i atât de simplu! Aș vrea să fie așa.

— Pentru că nu ți-a spus că sunt lesbiană?

Mă încrunt.

— Nu ești lesbiană! Nu mai spune chestia asta!

Clatin din cap, exasperat.

— Will, dacă erai prinsă într-un club de noapte normal săptămâna trecută, cu un băiat de optsprezece ani, și mi-ai fi spus că ești interesată de el, aș fi avut aceeași reacție.

Willow mă urmărește.

— Dacă ai veni să-mi spui „Tată, acum sunt republicană”, ți-aș spune că ești prea tânără pentru decizia asta. Dacă ai veni acasă și mi-ai spune „Tată, sunt atee”, ți-aș spune că ești prea tânără să-ți pui etichete.

Se încruntă, nedumerită.

— Will! oftez. Nu o să-mi placă prima persoană cu care o să ieși la întâlniri.

I se pleoștesc umerii.

— Probabil nu o să-mi placă nici a doua, nici a treia. Poate nici a patra.

— Tată...

— Știi de ce? o întreb.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu va fi destul de bun până nu găsești pe cineva care să te iubească la fel de mult ca mine.

Will schițează un zâmbet.

— Ești una la un milion și ești specială – prea grozavă pentru oricine s-ar nimeri. Și într-o bună zi o să-l cunoști pe omul care te va iubi așa cum meriți. Abia atunci mă voi putea relaxa și vei avea binecuvântarea mea.

Mă ia de mână, iar eu i-o sărut.

— Nu-mi pasă dacă e bărbat sau femeie, Will!

Ei i se umplu ochii de lacrimi.

— Dar îmi pasă că ai șaisprezece ani, iar acestea sunt etichete de adulți de care încă nu ai nevoie. De ce nu vrei să vezi cum o să fie până la urmă? Nu mai încerca să analizezi totul!

Will zâmbește, iar ochii îi strălucesc în lumină din pricina lacrimilor.

— OK? îi șoptesc.

Încuviințează și o prind cu brațul să o îmbrățișez.

— Ar trebui să mergi la culcare! E târziu.

Mă sărută pe obraz și începe să se îndepărteze, întorcându-se brusc.

— Tată?

Ridic ochii la ea.

— Da?

— Brell te iubește la fel de mult ca mine, să știi!

Las capul în jos și respir adânc.

— E specială, tată! Nu o lăsa să-ți scape!

Arăt cu mâna la scări, iar ea zâmbește, întorcându-se repede și dispărând din vedere.

„Nu o lăsa să-ți scape!”

Prea târziu. Am lăsat-o deja.

Brielle

— A venit tata! strigă Sammy de la locul lui de la fereastră.

Zâmbesc fals și mă ridic să-mi iau geanta. Trebuie să plec de îndată ce intră în casă, ca să nu încep să bocesc ca un copil și să cad în genunchi.

Au trecut două săptămâni de când am plecat.

Două săptămâni fără el.

M-am mutat în fostul apartament al lui Emerson cu Hank și colegul lui. Am ieșit în oraș în weekend. M-am simțit oribil și am venit acasă devreme, dar... măcar am încercat.

Julian apare pe ușa din față. Ochii lui mă găsesc în încăpere și mă încrunt, ferindu-mi privirea. Nici măcar nu-l pot privi în ochi fără să-mi dea lacrimile.

Nu ne-am spus niciun cuvânt de când am plecat. Nici măcar unul care să nu fie legat de copii, în orice caz. Privind în urmă, trebuie să mă întreb dacă m-a iubit *vreodată cu adevărat*.

Nu pare deloc afectat. Eu mor aici de inimă rea și abia mai respir, iar el arată de parcă tocmai a venit de la o ședință foto pentru *Vogue*.

E neafectat și își controlează perfect reacțiile.

Mintea mea a început să-mi joace feste bolnave. S-a întors la bordel? La prostituatele de lux. La terapeuta lui – cea care i-o sugerează fără să pună întrebări?

Înnebunesc! Azi am numărat prezervativele din dulapul său din baie, doar ca să știu dacă și cât de des face sex.

De ce-mi fac singură așa ceva?

Trebuie să plec, dar nu pot. De îndată ce sunt mai puternică, voi pleca. Promit că voi pleca!

O îmbrățișez pe Willow și o sărut pe frunte. Pe urmă, îl sărut pe Sammy și mă întorc spre Julian.

— Ne vedem mâine.

El dă din cap și mișcă din buze. E ca și cum nici nu ne mai cunoaștem.

Poate nu ne-am cunoscut niciodată.

Julian

ALINA MASTERS

1984–2013

Soție și mamă preaiubită.

Ne punem credința în Dumnezeu.

Ploaia cade în jurul umbrelei în timp ce mă uit la monumentul ei funerar.

Prins în capcană.

Prins în capcana unei tristeți atât de profunde, încât nu știu cum să scap de ea.

În fiecare dimineață, vine la mine acasă.

În fiecare seară, mor câte puțin când pleacă.

Citesc din nou cuvintele gravate în fața mea.

ALINA MASTERS

1984-2013

Soție și mamă preaiubită.

Ne punem credința în Dumnezeu.

Mă aplec și șterg praful de pe numele ei. Rearanjez crinii roz pe care i-am pus în vază. Îi ating fața pe fotografia mică și ovală, văzând cum mă privește fără să clipească.

Fac un pas în spate și-mi bag mâinile în buzunarele pardesiului lung. Vin aici de două ori pe săptămână din respect pentru femeia care mi-a dăruit copiii.

Soția mea.

O femeie care era bună. O femeie care merita un bărbat mai bun decât cel cu care s-a măritat.

Mereu am dat vina pe Alina pentru tristețea mea, dar Brielle m-a învățat că problema mea nu e Alina. Problema mea sunt eu.

Nu știu cum să iubesc o femeie și să nu o rănesc. Văd asta în fiecare zi. Privirea lui Bree aproape mă sfășie.

Stând aici, simțind cum îmi curge sângele prin vene. Corpul meu funcționează, ținându-mă în viață, dar inima mi s-a oprit de tot. Răsufli adânc. Trebuie să-l pun capăt.

Nu pot să mai simt întruna că lumea e pe punctul să se termine.

Mă încrunt, dându-mi brusc seama de un lucru.

Trebuie să fac ce mă ajută pe mine să mă simt mai bine. Singurul lucru care știu că funcționează.

După o jumătate de oră, ajung la Madison, terapeuta mea.

Mereu plec relaxat de aici. Nu trebuie să vorbim. Nu e nevoie să gândesc. Nu trebuie să simt. Intru ca un robot pe ușile din față.

— Bună ziua, domnule Smith!

Hayley, recepționista, îmi zâmbește.

— Mă bucur să vă revăd, domnule! A trecut ceva timp.

— Așa e!

— Doriți camera dumneavoastră obișnuită, domnule?

Mă încrunt, increșindu-mi fruntea.

— Da!

— Urcați la apartamentul de lux, și cineva va veni imediat.

Iau liftul spre apartament și îmi torn un whisky. Mă uit pe fereastra fumurie care-mi oferă o panoramă superbă a Londrei.

Aud ușa deschizându-se în urma mea și închid ochii, regretând deja ce urmează să fac.

— Bună! se aude o voce de femeie în spatele meu.

Mă întorc, o văd pe Veronica și mi se strânge stomacul.

— Bună!

E blondă și poartă o rochiță neagră și sexy. Are un trup grozav - un trup care m-a mulțumit de multe ori până acum.

Sorb din pahar cu mâna tremurândă și cu ochii la ea.

Ea ingenunchează în fața mea și-mi desface cureaua.
Înghit nodul din gât.

Mă sărută pe coapsă.

— Ți place? Îmi șoptește.

Nu spun nimic.

Întinde mâna după penisul meu și-l mângâie de trei ori, iar eu încleștez fălcile.

Buzele ei îmi ating vârful. Penisul meu zvâcnește de plăcere, dar închid ochii, dezgustat.

Mi-o imaginez pe Bree. Pe frumoasa mea Bree.

Nu!

Fac un pas în spate.

— Oprește-te!

Se încruntă.

— Nici măcar n-am început încă.

Se târăște mai aproape și fac imediat un pas înapoi.

— Pleacă!

— Poftim? zice, încruntată.

— Am spus să pleci.

Mă întorc cu spatele la ea și-mi închei fermoarul la pantaloni.

Trebuie să plec de aici. Îmi iau portofelul și cheile și ies în fugă din cameră. Apăs pe butonul liftului de trei ori, încercând să-l fac să vină mai repede. Îmi bate inima cu putere și-mi pierd controlul.

Mă arunc în mașină și-mi las capul în mâini. Mi se umplu ochii de lacrimi și plâng în hohote.

Sunt într-un loc întunecat.

Ajută-mă!

Brielle

Stau în cafenea cu Frances. Luăm prânzul de două ori pe săptămână.

Încă o ador, deși sunt deja două luni de când eu și Julian ne-am despărțit.

Mi-e dor de el în fiecare zi.

Pentru lumea din afară, pare în regulă, dar văd în ochii lui că nu e așa.

Nu pot să-l ajut. Trebuie să rezolve singur problema, oricare ar fi *problema* asta.

Mama lui mi-a spus că se duce la psiholog de două ori pe săptămână, și nu genul care se așază în genunchi. Ci unul adevărat. Unul care sper că-l ajute cu adevărat. Vreau să fie fericit, merită să fie fericit.

Se aude semnalul e-mailului.

Julian Masters

Solicită compania lui

Bree Johnston

Ocazia: Conversație

Data: 31 septembrie

Când: 19.00.

Unde: Camera 612, Rosewood, Londra

Cod vestimentar: Urechi

Doamne sfinte, vrea să stăm de vorbă!

Capitolul 27

Brielle

RIDIC MÂNA SĂ BAT LA UȘĂ, EZITÂND ȘI ÎNCHIZÂND strâns ochii.

Am emoții atât de mari, încât mi se face rău. Nu știu ce va aduce ziua asta. Pentru că e aici, la hotelul nostru, sper să fie vorba despre noi la un nivel personal, dar sunt conștientă că poate vrea doar să mă concedieze fără să ne audă copiii.

Dar *este* joia noastră și e ora 19.00.

Am speranțe.

Îmi relaxez umerii, inspir și bat la ușă.

Cioc, cioc, cioc!

Ușa se deschide și apare în prag, îmbrăcat într-un costum bleumarin. E mult mai înalt decât mine, iar ochii lui căprui mă privesc atent.

— Bună! îmi spune încet. Mulțumesc că ai venit!

Mă invită să intru, așa că trec pe lângă el.

Inima îmi bate nebunește.

Faptul că sunt atât de aproape de el și mirosul parfului său îmi stârnește o mulțime de amintiri. Simt deja nodul din gât care începe să mă sufoc.

Nu plânge!

Nu implora!

Îmi frâng mâinile în timp ce mă privește în ochi.

— Ce mai faci? mă întreabă.

Dau din cap, neputând să vorbesc clar.

— Sunt OK, îi șoptesc cu o voce care abia se aude.

Își trece mâna prin păr, iar pauza asta sporește tensiunea.

— Mulțumesc că ai rămas pentru copiii!

Își coboară ochii la covor.

— Ți-ar fi fost mai ușor să pleci.

— Nu puteam să-i las.

Își ridică ochii la mine.

— Dar pe mine m-ai lăsat.

— Am fost nevoită.

— A fost... dificil, recunoaște el.

— Și pentru mine la fel.

Lăcrimez, pentru că nu pot să mă mai abțin.

— Mi-e dor de tine! îi șoptesc.

El strânge din buze și dă din cap, străduindu-se să vorbească, dar simt că are multe să-mi spună. Camera e apăsătoare și greoaie. Știu că va trebui să conduc eu conversația. E clar că el nu poate. Îi iau mâna și o ridic la buze.

El mă privește, iar ochii i se umezesc; durerea lui e palpabilă.

Îmi cade fața, văzându-l supărat.

— Iubitule! șoptesc și-l iau în brațe. Nu te uita așa la mine!

Îl strâng cu putere, iar el se agață de mine de parcă viața lui depinde de asta.

— Nu suport, la naiba, să stau fără tine! șoptește în părul meu.

Zâmbesc întristată și-l sărut pe buze. Își lipește fața de a mea.

— O, Julian! șoptesc și-mi ridic ochii spre el, prinzându-i obrazul în palmă.

Cât de mult suferă!

— Am analizat lucrurile și...

Vocea i se frânge.

— Încerc!

De ce ne fac eu chestia asta?

— Nu-mi pasă.

Clatin din cap.

— Nu-mi pasă dacă nu vrei să te căsătorești cu mine. Nu-mi pasă dacă nu am copii. Nu te vreau decât pe tine, șoptesc printre lacrimi. Nu pot să mai trăiesc nicio zi fără tine, îi spun încet. Te vreau doar pe tine. Nu-mi mai pasă de toate celelalte lucruri, spun încruntată. Îmi pare rău că ne-am făcut pe amândoi să suferim!

Julian mă privește, iar ochii i se încețoșează.

— Ai renunța la ce-ți dorești pentru mine?

Dau din cap.

— Da!

— Dar pe mine mă face fericit să te știu pe tine fericită.

Zâmbesc cu blândețe.

— O să fiu fericită câtă vreme sunt cu tine și cu copiii.

N-am nevoie de nimic altceva.

Mă privește în ochi, fără o vorbă, se așază într-un genunchi și, cu mâna tremurând, scoate o cutiuță neagră de catifea.

Buzele mele se întredeschid, iar lumea se oprește în loc.

Respiră întretăiat și se uită în sus la mine, plin de speranță.

— Brielle Johnston, vrei să te măriți cu mine?

Deschide cutia și dezvăluie un inel cu un diamant imens, oval.

Instantaneu, îmi acopăr gura cu mâna.

— Te rog? îmi șoptește.

Mă uit în ochii lui cu o secundă prea mult și mă las în genunchi în fața lui.

— C-ce ai spus?

Îmi lipește fața de a lui.

— Mărită-te cu mine, Bree!

Are o figură plină de speranță, și mi se topește inima văzându-l.

— Dar ai spus...

— Uită ce-am spus!

Îmi cuprinde obrazul în palmă și își lipește buzele de ale mele. Am obrații uzi de lacrimi.

— Habar n-aveam, la naiba, ce vorbeam atunci!

Julian scoate inelul și, cu mâna încă tremurând, mi-l strecoară pe deget.

— Răspunde-mi, iubito! îmi șoptește.

Mă încrunt, nedumerită, încă șocată, până când accept realitatea și zâmbesc larg.

— Da!

Se ridică în picioare, trăgându-mă după el, și împărtășim cel mai grozav sărut avut vreodată. Ridic mâna să mă uit la inel.

E imens – adică, absurd de mare –, și zâmbesc prosteste.

Chiar e adevărat?

— Îți place? mă întreabă, neobișnuit de nesigur.

Clatin din cap, uluită.

— Nu pare să fie genul de inel pe care l-ar purta o bonă.

El rânjește și-și scoate sacoul, aruncându-l pe jos.

— Asta pentru că nu mai ești bona mea.

Mă uit în ochii lui.

— Atunci, ce sunt?

— Vei fi soția mea, doamna Masters! Vei fi mama copiilor noștri.

Mă sărută încet.

— Singura femeie pe care am iubit-o vreodată.

Mi se face pielea de găină pe brațe și simt că mi s-a uscat gâtul.

Supraîncărcare emoțională.

Suspin de îndată ce buzele lui mă sărută.

— Pentru Dumnezeu, nu mai plânge, femeie, și trage-mi-o! Îmi șoptește lipit de gura mea.

Chicotesc în timp ce mă împinge spre pat, ridicându-mi rochia peste umeri și desfăcându-mi sutienul.

Mă opresc brusc.

— Julian, ai făcut sex de când ne-am despărțit?

— Nu! Îmi răspunde, încruntat. Dar pot să confirm că acum am sindrom de tunel carpian la încheietura dreaptă.

Ochii lui au o strălucire atât de tandră!

— Cum naiba puteam să fac sex cu altă femeie când sunt al tău?

Mi se scurge încă o lacrimă pe față, iar el o șterge cu degetul.

— Îți promit, iubito, că nu o să mai verși niciodată vreo lacrimă din pricina mea!

Încuviințez, copleșită. El dă păturile la o parte și mă întinde pe pat, trăgându-mi chiloții în jos. Degetele lui fac mișcări circulare prin sexul meu înainte de a începe să se dezbrace încet.

Nu ne luăm ochii unul de la altul.

Are pieptul lat, abdomenul tonifiat și ah, cât de dormi-a fost de el!

Se întinde lângă mine și trage păturile peste noi. Julian mă ia în brațe. Senzația trupului său cald lipit de mine e familiară. E cald, solid și absolut perfect, la naiba!

— Mi-a fost dor de tine! îmi șoptește.

Ne sărutăm iar și iar și simt cât de puternică e iubirea dintre noi. Îmi dă părul la o parte de pe frunte ca să-mi privească fața.

— Ultimele opt săptămâni au fost un coșmar.

Mă sărută încet.

— În fiecare zi când plecai, mai luai cu tine încă o parte din mine.

Îmi trec mâinile peste umerii lui lați și prin părul lui, fără să-mi iau ochii de la el.

— Ce plăcut e să fiu din nou în brațele tale! îi spun.

Sărutul devine disperat și-i simt erecția pe picioare în timp ce corpul lui se mișcă involuntar, încercând să-și găsească eliberarea.

— Acum! îi șoptesc, aproape disperată. Am nevoie de tine acum!

Mă sărută, iar degetele lui găsesc locul acela dintre picioarele mele. Își strecoară două degete înăuntru, făcându-mă să tresar.

— Ai grijă! îi șoptesc.

Mă privește în timp ce pompează cu degetele, pregătindu-mi corpul pentru el.

Un val de umezeală îl întâmpină și îmi zâmbește amenințător.

— Asta e fata mea!

Zâmbesc, iar el îmi dă picioarele la o parte, trăgându-mi-o încă puțin cu mâna. Pe urmă, se ridică deasupra mea și se pregătește, după care mă pătrunde puțin.

— Au! tresar.

— Relaxează-te!

Mă sărută și împinge din nou.

O, Doamne, arsura! Atât de plăcută! Sunt întinsă la maximum. Am uitat cât de mare e.

— Deschide-te, iubito! Am nevoie să te deschizi.

Îmi lipește picioarele de saltea și împinge cu forță, străpungându-mi corpul.

Îmi dau capul pe spate pe pernă, iar ochii lui întuneceți mă fixează.

— O, da, futu-îl!

Geme, iar ochii i se duc în fundul capului.

Alunecă afară și înăuntru din nou, și mă agăț de el, sărutându-l cu disperare.

— Te iubesc! scâncesc.

Respirația noastră devine întretăiată când mă călărește în forță.

— Să nu mă mai părăsești dracului niciodată! Îmi șoptește, împingând cu putere.

Clatin din cap. E prea plăcut. Încep să mă zvârcolesc sub el.

Nimeni nu poate să mi-o tragă ca Julian Masters.

E un zeu!

— Nu, îți promit! gâfâi.

Ochii lui negri mă privesc și, de parcă și-ar pierde controlul și vrea să mă pedepsească, pentru că l-am rănit atât de rău, îmi ridică picioarele în jurul cutiei lui toracice.

— Ai grijă! scâncesc.

Își depărtează picioarele și începe să se împingă adânc și încet în mine. Își îndreaptă brațele, iar ochii lui negri mă străpung.

Îi atârnă părul pe frunte, forțându-mă să zâmbesc.

— Mi-a fost dor să te simt înăuntrul meu! Credeam că o să mor fără tine!

Își pierde și ultima fărâamă de împotrivire, luând ce are nevoie de la corpul meu.

— Dă-ți drumul!

Mă împinge în forță și se uită cum dispare penisul lui în corpul meu.

— Dă-ți drumul acum! mârâie.

Și trupul meu, robit de el cum este, intră în convulsii ca la un semn. Julian se înfige adânc, strigând când îl străbate propriul orgasm.

Gâfâim și icnim, iar inima ne bate incontrolabil.

Buzele ni se unesc. Sărutul e blând, tandru și delicat. Bărbatul meu frumos s-a întors, în sfârșit, unde-i e locul.

— Te iubesc! îmi șoptește, prăbușindu-se peste mine.

Îl strâng în brațe și nu pot să nu zâmbesc.

— Și eu te iubesc, domnule Masters!

— S-a întors tata! strigă Sammy de la locul lui de la geam.

Mă cuprinde bucuria instantaneu. Julian a trebuit să meargă la birou azi, dar vrem să le spunem împreună copiilor despre logodnă. A trebuit chiar să-mi scot inelul.

Stau în bucătărie și simt emoțiile în stomac. De îndată ce intră în casă, ochii lui mă găsesc în încăpere, și mă topesc.

N-am mai văzut privirea aceea din partea lui de multă vreme și e atât de plăcută!

Parcă aș fi acasă.

Willow lucrează la un proiect în bucătărie când Sammy aleargă să-l întâmpine.

Julian intră și pune servieta jos. Pare neliniștit și el.

— Bună, Willow!

— Bună! murmură ea, neatentă.

— Mă gândeam că am putea ieși la cină în seara asta, îmi spune. Ca să sărbătorim, adaugă apoi.

Willow ridică ochii de la proiect.

— Ce să sărbătorim?

Julian îmi întinde mâna. Mă apropii de el și mă cuprinde cu brațul.

— Avem o veste!

Willow zâmbește imediat, dar Sammy doar se încruntă, uitându-se la toți trei.

— Eu și Brielle ne vom căsători.

Aștept reacția lor...

Și aștept.

Și aștept.

O, nu! Nu se bucură?

— Poftim? se încruntă Will.

Mă uit la Julian. Mă încrunt, neștiind ce să spun.

— Brielle va fi soția mea. Asta înseamnă că va fi mama voastră vitregă. O să se mute la noi, explică el.

Se uită amândoi unul la altul, apoi la noi, pe urmă schimbă iar o privire.

În cele din urmă, Willow țipă:

— Da!

Sare de pe scaun și aproape ne culcă la pământ, luându-ne în brațe pe amândoi.

— O, Doamne! Sunt atât de fericită! E grozav!

Râd de entuziasmul ei, apoi îmi îndrept atenția spre băiețelul frumos din cameră.

Sammy se schimbă la față.

— Ce s-a întâmplat, puiule? îl întreb.

— Nu vreau să te măriți cu tata.

Mă las pe vine în fața lui.

— De ce nu?

Își frânge mâinile.

— Pentru că, dacă devine morocănos, o să pleci.

Zâmbesc, iar Julian își dă ochii peste cap.

— Nu, nu plec, puiule! Îmi place de tatăl tău... chiar și atunci când e morocănos.

Julian rânjește.

— Așa e tata! îi spun zâmbind. Și îl iubesc, cu tot cu defectele lui. Nu plec nicăieri.

Sammy zâmbeste și se uită la noi doi cu o urmă de speranță în ochișori.

— Serious?

Dau din cap.

— Serious!

Băiețelul sare în sus să mă sărute, apoi îl îmbrățișează pe Julian.

— Unde e inelul? întreabă Julian.

Îl scot din buzunar și i-l dau. Mi-l pune pe deget sub privirile uimite ale copiilor.

Julian mă sărută blând.

— Acum chiar ai rămas cu noi trei pe cap.

Chicotesc și-i trag pe toți trei într-o îmbrățișare de grup.

— Unde mergem să sărbătorim? întreb.

— Nu știu, dar putem să bem șampanie? întreabă Willow, desprinzându-se din îmbrățișare. *Este o sărbătoare totuși.*

— Sigur că nu, mormăie Julian. Ai doar...

Willow îi taie vorba:

— Da, da, știu, tată! Am doar șaisprezece ani.

Copiii dorm în paturile lor. Eu și Julian suntem la parter, în living, ținându-ne în brațe pe canapea. Mi-am adus înapoi lucrurile esențiale pentru weekend și le-am pus în fosta mea cameră.

— Hai la culcare! spune Julian și mă sărută tandru pe buze.

— OK!

Zâbind, mă ridic și o iau spre camera mea.

— Unde te duci?

— În dormitorul meu!

Julian clatină din cap, iar ochii lui întunecați mă fixează.

— Dormitorul tău e sus.

Timpul se oprește în loc.

Mă ia de mână și o sărută încet, apoi mă conduce la etaj, mergând chinuitor de încet. În cele din urmă, ajungem la camera lui frumoasă și luxoasă.

Deschide ușa dressingului.

— Aici e spațiul pentru garderoba ta.

Arunc o privire și zâmbesc, pentru că e deja eliberat și gol.

Mă duce în baie și deschide dulapul din baie — cel în care m-a prins spionând la începutul acestei povești.

— Am eliberat partea ta.

Zâmbesc ghiduș.

— Acum am voie să mă uit acolo, domnule Masters? Îl tachinez.

Cine ar fi știut cu atâtea luni în urmă că povestea avea să se termine așa? Eu sigur, nu.

Julian zâmbește și stă în spatele meu, coborându-și buzele pe gâtul meu aproape cu venerație. Privesc imaginea noastră în oglindă. Julian e mai înalt decât mine și mă învăluie ca o pătură.

Mă adoră. Îi simt iubirea în fiecare atingere.

— Acum poți să faci orice vrei, iubito! E casa ta, iar noi suntem familia ta.

Zâmbesc și mă întorc spre el cu ochii în lacrimi.

— Atunci aș vrea să urc în pat și să fac dragoste cu logodnicul meu.

Mă sărută încet.

— Nu pentru mult timp.

Mă încrunt.

— Ai șase săptămâni să organizezi nunta.

Rămân încruntată în timp ce ni se ating buzele.

— Nu e destul timp!

— Nu mai aștept. Vreau să fii soția mea.

Capitolul 28

Julian

ALINA MASTERS

1984-2013

Soție și mamă preaiubită.

Ne punem credința în Dumnezeu.

MĂ UIT LA MORMÂNTUL SOȚIEI MELE PENTRU ULTIMA DATĂ.

Spencer și Sebastian sunt lângă mine. Suntem îmbrăcați în costume negre și elegante.

E ziua nunții mele.

Simt povara vinovăției. După ziua de azi, Alina nu va mai fi soția mea.

Brielle va fi aceea.

Mă aplec și șterg praful de pe numele trecut pe mormânt. Aranjez crinii roz pe care tocmai i-am pus în vază. Îi ating fața în fotografia mică și ovală în timp ce mă privește fără să clipească.

Fac un pas în spate și-mi bag mâinile în buzunare, uitându-mă lung la ea.

— Ești gata să mergem? mă întreabă Spence.

— Dal murmur, neatent. Mai lăsați-mă o secundă, bine?

Se întorc amândoi și pornesc spre mașină, lăsându-mă să înghit nodul din gât în timp ce mă uit la piatra de mormânt.

— Azi mă însor, Alina! șoptesc printre lacrimi. Îmi pare rău că nu ți-ai găsit dragostea adevărată!

Arunc o privire la mormintele din jur.

— Îmi pare rău că nu te-am putut iubi așa cum meritai! Închid ochii.

— M-am pedepsit ani la rând pentru asta. Meritai un om mult mai bun decât sunt eu.

Mă încrunt.

— Decât eram, mă corectez. Eram atât de supărat pe tine, pentru că te-ai sinucis! Pentru că ai părăsit copiii.

Zâmbesc.

— Sunt frumoși. Ar trebui să-i vezi cum înfloresc. Ai fi mândră de tinerii care au devenit.

Las bărbia în piept, încruntat.

— Merg la un psiholog care m-a ajutat să văd ce greșeli am făcut. Nu a fost niciodată vina ta.

Mă strâmb de parcă îmi provoacă o durere fizică să rostesc cuvintele astea.

— Nu pot să mai trăiesc în întuneric, Alina! șoptesc. Ea e lumina și dragostea mea, e sufletul meu pereche. Se numește Brielle și am știut din clipa în care am văzut-o că ea e aleasa. Ți-ar plăcea de ea, știu că așa ar fi. Îi iubește pe copii de parcă sunt ai ei.

Încleștez fălcile.

— Dar sunt copiii tăi, iar tu ești mama lor. Întotdeauna vei fi mama lor.

Îmi trag nasul, uitându-mă la fotografia ei. Ea mă privește inexpressivă, doar... așa cum mă privea mereu.

— Le e dor de tine.

Ochii mi se umplu de lacrimi din nou.

— O să-i aduc să te vadă în curând, doar că până acum n-am avut puterea s-o fac.

Împing cu vârful pantofului în pământ. Regret o mulțime de lucruri pe care nu le-am făcut în memoria ei.

— Îți mulțumesc că mi-ai dăruit copiii!

Mă strâmb de durere și înghit greol, cu o înțepătură chinuitoare în gât.

Mă întorc și-i văd pe Seb și Spence sprijinindu-se de mașină și așteptându-mă.

Și știu că trebuie s-o fac, trebuie să-mi iau rămas-bun de la soția mea pentru ultima dată. Măine, ea va fi mama copiilor, iar Brielle va fi soția mea.

Mă aplec și îi ating fotografia cu degetul, apoi sărut piatra rece și dură.

— Adio, Alina! Odihnește-te în pace, îngerule!

Brielle

Julian se leagănă pe vârfuri de nerăbdare și mă face să zâmbesc. Ne ținem de mână și stăm cu fața spre preotul care citește jurămintele de nuntă. Abia așteaptă să se termine ceremonia, iar ochii îi sticlesc năstrușnic.

Cine ar fi crezut că Julian Masters se va bucura atât de mult că se căsătorește?

Eu sigur nu credeam.

Îmi zâmbește sexy și alene, făcând promisiuni carnale, și mă înroșesc... Cunosc privirea aceea. Pentru Dumnezeu, Julian, nu te uita așa la mine în casa Domnului!

Willow și Emerson sunt lângă mine, iar Sebastian, Spencer și Samuel sunt lângă el; toți patru stăm ca prieteni și o familie unită, iar biserica e încărcată de iubire.

E o zi fericită pentru noi toți.

— Da!

Julian zâmbește și-mi strecoară verigheta de aur pe deget.

Se leagănă din nou pe vârfuri de parcă e foarte mulțumit de el însuși, iar eu pufnesc în râs.

— Prin puterea primită de la Dumnezeu, vă declar soț și soție! Poți sărută mireasa!

Preotul zâmbește.

Cu încetinitorul, Julian îmi ridică voalul și-l dă peste cap. Acesta e momentul, întreaga noastră poveste ajunge la acest apogeu frumos, chiar aici, chiar acum.

Mi se umplu ochii de lacrimi, simțind intimitatea momentului.

Privindu-mă cu ochii lui frumoși, mari și căprui, se apleacă încet, îmi ia fața în mâini și mă sărută cu tandrețe. E cel mai grozav sărut pe care mi l-a dăruit vreodată, și simt că mă ridic de la pământ.

— Te iubesc! îmi șoptește.

Chicotesc și-l sărut în timp ce mulțimea râde și ne aplaudă.

Mă întorc și o văd pe mama în primul rând. E atât de fericită și zâmbește cu mâna la inimă, iar eu îi zâmbesc printre lacrimi. Mi-a spus că dragostea vieții mele mă așteaptă undeva.

Și a avut dreptate.

Mă aștepta.

Epilog

Optsprezece luni mai târziu

Brielle

— PE AICI

Julian mă conduce prin mulțime afară pe terasă. Suntem la o nuntă împreună cu Sebastian și Spencer, iar eu sunt însărcinată în 36 de săptămâni cu primul nostru copil. Cina și discursurile s-au încheiat și a început dansul. Port o rochie gri de seară, fără bretele, cu sandale argintii cu tocuri cui și barete. Părul meu lung și brunet e liber, cu onduleuri ca la Hollywood. Ca întotdeauna, am un machiaj natural. Din fericire, am un soț căruia îi face plăcere sarcina asta. Niciodată nu m-am simțit mai sexy.

Nu se mai satură de mine.

E o nuntă în înalta societate. Toate personalitățile sunt aici. Mirele e un prieten din copilărie al lui Julian, de la școala aceea pretențioasă, dar și al băieților.

Viața e frumoasă – mai mult decât frumoasă. Willow și Sammy o duc foarte bine. Sunt entuziasmați de sosirea copilului. Julian îmi acordă toată atenția din lume.

— Vrei să bei ceva, iubito? mă întreabă, coborându-și mâna cu autoritate pe burta mea.

Mă privește în ochi.

— Ești OK?

Fac ochii mari.

— Sunt bine, Julian. Nu vrei să încetezi cu grijile?

Nu voia să vină în seara asta, pentru că a crezut că va fi prea mult pentru mine. Nu mai poate vorbi cu mine, la propriu, fără să-și pună mâna pe burta mea.

— Îmi aduci o limonadă, te rog? îl întreb.

— Sigur.

Arată spre cei doi prieteni când se îndepărtează.

— Să nu o lăsați singură nicio secundă! le ordonă.

— Da! Da!

Spence își dă ochii peste cap și își îndreaptă atenția spre mine în timp ce Julian pleacă.

— Doamne, Bree, cred că te-ai săturat de el până peste cap! E ca o iritație nenorocită.

Chicotesc.

— E destul de implicat.

Spence și Sebastian s-au dovedit a fi niște prieteni speciali. M-au primit cu brațele deschise și grupul lor de-o viață format din trei bărbați s-a transformat într-o gașcă de trei bărbați și o femeie. Rădem și glumim tot timpul și mă simt complet relaxată în preajma lor. Facem o mulțime de lucruri împreună și petrec mult timp la noi acasă. Cred că sunt și ei încântați că Julian e în sfârșit fericit, iar sarcina mea e specială acum pentru toți trei. Sau ar putea fi vorba de faptul că toți se apropie deja de patruzeci de ani și e primul copil care vine pe lume când ei sunt prieteni cu mama lui.

În orice caz, acum am trei bărbați care-mi poartă de grijă.

Julian reapare prin mulțime cu paharul meu de limonadă. Mi-l întinde.

— Poftim, iubito!

Îi trimit o beza și iau paharul.

Spencer se încruntă și se uită prin cameră.

— Dumnezeule mare, cine e femeia aceea? icnește.

Ne întoarcem capetele în direcția în care privește el. Vedem o blondă frumoasă care poartă o rochie roz pal. Își dă capul pe spate și râde. Părul ei blond natural cade în cascadă pe spate și are cele mai frumoase gropițe în obraji pe care le-am văzut vreodată. E absolut uluitoare!

— E lady Charlotte, îi spune Julian.

— Lady? întreb. Are titlu nobiliar?

— Tatăl ei e contele de Nottingham.

— Serios? șoptește Spencer fascinat.

— Nu-ți bate capul cu ea! Nu e absolut deloc de nasul tău, bătrâne.

Julian ia o gură de bere.

— Sângele ei e prea albastru chiar și pentru tine.

Spencer zâmbeste și ridică din sprâncene spre Seb, acceptând tacit provocarea.

Julian mă sărută pe buze și mă ia de talie.

— Hai să mergem, doamnă Masters!

Îi zâmbesc.

— OK.

— De ce vreți să plecați? ne întrerupe Spence. Stați aici cu noi!

— Pentru că ideea de-a o conduce acasă pe frumoasa mea soție și a face lucruri de nedescris cu trupul ei e mult mai atrăgătoare decât să stai aici cu voi doi, îi răspunde Julian sec.

Ochii lui sexy mă țintuiesc, și simt un val de emoție în inimă.

Îi mângâi obrazul și-l sărut scurt.

— Ticălos norocos! zice Spencer, cu ochii la lady Charlotte. Trebuie să văd și eu cum e sexul ăsta cu o femeie însărcinată, despre care tot vorbești tu, Masters.

— Hm...

Julian zâmbește în timp ce mă sărută.

— Ai nevoie de o femeie pentru asta, Spence.

Spencer strânge din buze și se uită după femeia frumoasă cu rochie roz.

— Îmi plac provocările. Poate că lady Charlotte arde de nerăbdare să rămână gravidă în seara asta.

Chicotesc, iar Julian își dă ochii peste cap.

— Sau arde de nerăbdare să scape de tine, murmură Seb, luând o gură de bere.

Spencer zâmbește năstrușnic.

— Pun pariu cu tine, Seb, pe două sute de lire, că o conving să ieșim la o întâlnire până săptămâna viitoare.

Julian râde și clatină din cap.

— Doublează suma! Patru sute. N-ai nicio șansă cu ea!

— Accept!

Seb zâmbește, dând mâna cu Spencer.

Lui Spencer i se citește bucuria în ochi.

— De acord!

Spencer mă sărută pe obraz și-și coboară mâinile pe burta mea.

— La revedere, scumpo! Să te bucuri de lucrurile alea de nedescris!

Cu ochii la Lady Charlotte, dispare prin încăpere, mergând întins spre ea.

Îl sărut pe Seb, care îmi mângâie burta.

— Pa, Breezer!

Zâmbesc. Am ajuns să-l îndrăgesc foarte mult!

— Ne mai vedem, Seb!

Julian dă mâna cu el, apoi mă conduce spre ușă.

— Trebuie să mergem!

Ieșim din centrul de evenimente și mergem spre Porsche-ul lui Julian. Unul nou. E bleumarin și, bineînțeles, e cel mai nou model.

Îmi deschide portiera și mă ajută să urc.

Întotdeauna e un gentleman.

Intră pe șosea și-și întoarce ochii la mine de parcă așteaptă ceva.

— Condu de parcă ai furat mașina asta! îi spun, zâmbind.

Fără să pară emoționat, schimbă viteza și în cinci secunde ajunge la viteza maximă. Râd în hohote în timp ce mă lipesc de scaun.

Îmi place fiorul de adrenalină pe care mi-l oferă.

Ori de câte ori face asta, îmi amintește de prima dată când l-am cunoscut pe Julian – bărbatul obraznic de care m-am îndrăgostit.

O oră mai târziu

Julian mă sărută încet.

— Așa, iubito! murmură, lipit de gâtul meu.

Stau pe o parte. Julian e în spatele meu și-mi ține piciorul pe antebraț. Membrul lui gros alunecă înăuntru și afară. Își ține o mână protectoare pe burta mea mare, iar buzele lui mă sărută de la obraz la gură.

Sexul cu el acum e blând și tandru, iar expresia lui când încearcă să se înfrâneze, să nu fie dur, e pur și simplu minunată.

Arată de parcă îl doare ceva, undeva între extaz și iad. Soldurile lui încep să crească ritmul, și mă ține

nemișcată în poziția aceea. Simt arsura penisului său și închid ochii, lăsându-mă învăluită de plăcere.

— O, da! geme lângă gâtul meu. Exact așa! găfâie.

Corpul meu începe să tremure și mă strânge mai tare.

— Nu-ți da drumul încă, iubito! mă roagă. Te rog!

Când am orgasm în timpul sarcinii, corpul meu se contractă atât de tare, încât Julian ejaculează instantaneu. Nu se poate controla. Deloc. Pentru prima dată, nu are niciun pic de control, iar asta îl întoarce pe dos.

Poate de aceea e atât de obsedat de sexul în timpul sarcinii.

Împinge mai adânc și mai repede, și închid ochii, încercând să mă abțin. Sâniul îmi saltă în timp ce mă strânge în brațe. E atât de plăcut!

Îmi las capul pe umărul lui și scot un strigăt în timp ce corpul meu se cutremură, contractându-se cu putere. Julian zvâcnește și-și dă drumul adânc în corpul meu.

Alunecă încet, șuierând, înăuntru și afară, continuând să se golească și căutându-mi buzele.

— Te iubesc! șoptește lipit de gura mea deschisă.

Îmi trec degetele prin țepii din barba lui.

— Și eu te iubesc!

TREI ANI MAI TÂRZIU

ALINA MASTERS

1984-2013

Soție și mamă preaiubită.

Ne punem credința în Dumnezeu.

Stau la capătul mormântului cu Henry sprijinit pe șold. Acum sunt însărcinată în șase luni cu al doilea copil.

Willow mă ține de braț, iar Sammy îl ajută pe tatăl lui. Mă uit cum se apleacă, șterge praful de pe numele ei și re-aranjează crinii roz pe care Sammy i-a așezat în vază. Îi atinge fața în fotografia mică și ovală, iar ea ne privește din imagine.

Face un pas în spate și-și vără mâinile în buzunare, uitându-se la ea.

Lucrurile s-au schimbat. Acum avem fotografii cu Alina în casă și-i încurajez pe copii să vorbească sincer și deschis despre ea. Willow a făcut terapie împreună cu Julian. Sammy nu pare să aibă nevoie de asta. Era prea mic ca să simtă pierderea sau legătura cu ea. Acum eu sunt mama lui, și uneori greșește și-mi spune mamă când suntem singuri.

Sammy mă ia de mână și-mi zâmbește.

El e lumina vieții mele!

Venim deseori la cimitir cu copiii și știu că Julian vine uneori singur. Nu a uitat-o niciodată pe Alina. Știu că spune că nu a iubit-o niciodată, dar într-un fel tot a iubit-o. I-a dat cele mai minunate două daruri și îi va fi mereu recunoscător pentru că a dus aceste două sarcini.

Henry se zbate să-mi scape din brațe, așa că-l pun jos și o ia la fugă prin cimitir.

— Henry! strigă Julian. Vino înapoi, te rog!

— Nu! strigă el și aleargă cât îl țin picioarele în direcția opusă.

Julian se uită în ochii mei, și chicotesc. Copilul ăsta o să-l omoare cu zile!

Henry e cât se poate de neascultător.

— Nu mă face să vin după tine, strigă Julian.

Henry aleargă mai departe, țipând de bucurie.

Eu și Willow râdem, iar Julian clatină din cap și fuge după el. Ne uităm cum Julian îl ia pe Henry în brațe din fugă, certându-l în timp ce se zbate să scape.

— N-am crezut că voi apuca ziua în care eu voi fi cea cuminte, rânjește Willow.

O sărut pe tâmplă și o cuprind cu brațul.

— Dovlecel, copilul acela l-ar face și pe diavol să pară cuminte!

Doi ani mai târziu

Julian e întins pe canapea, uitându-se la televizor cu un bebeluș de patru luni dormind pe pieptul lui. Acum avem cinci copii. Willow are 21 de ani și înflorește. Lucrează la Grupul Masters și studiază afacerile și comerțul la universitate. S-a întâlnit cu câteva fete, dar, bineînțeles, niciuna nu a fost destul de bună pentru Julian. A făcut câteva aluzii că s-ar putea muta de acasă... dar încă nu vreau s-o las. Vreau să o mai am aproape câțiva ani. Julian s-a lăsat în sfârșit convins de cicăleala mea și îi construim un apartament deasupra garajului. Pot s-o țin aproape pentru totdeauna.

Sammy are treisprezece ani și încă e lumina vieții mele, chiar dacă acum e înnebunit după fete. Julian o mai face pe Hulk din când în când, aruncându-i *PlayStationul* la gunoi pentru că s-a jucat prea mult, dar eu și Sammy îl scoatem când pleacă a doua zi la birou. Henry are cinci ani și, Dumnezeule, copilul acesta a venit pe lume să ne pună la încercare. E aiurit, ca mine, dar puternic ca Julian. E leit tatăl lui și se lasă cu Al Treilea Război Mondial chiar și când își pune încălțările. Lucrurile trebuie făcute cum

vrea și numai cum vrea el. El și Julian se ceartă de cel puțin două ori pe zi. Aaron, îngerașul nostru, are doi ani. Doarme la etaj și seamănă perfect cu Sammy. Și la fire, și la înfățișare. Are părul brunet, un zâmbet larg și întotdeauna vrea să fie toți fericiți.

Și mai e bebelușul Alexander. Încă un băiat. Pretențios, vrea să fie mereu ținut în brațe. Rar se întâmplă ca Julian să nu-l aibă în brațele lui.

Lumea din afară îl cunoaște pe Julian drept judecătorul serios și morocănos.

Dar eu și copiii îl cunoaștem cu adevărat. E tatăl și soțul frumos care ne adoră și ne îngrijește pe toți.

El e liantul care ne ține familia unită.

Și noi îl iubim.

Julian Masters

Solicită compania lui

Bree Johnston

Ocazia: Analiza situației

Data: Joi

Când: 19.00

Unde: Camera 612, Rosewood, Londra

Cod vestimentar: Bondage

Zâmbesc și bat la ușa camerei de hotel. Încă mai primesc invitații în fiecare săptămână pentru serile noastre de joi. Julian nu are de gând să renunțe la latura aceea a lui.

Când suntem aici, nu suntem mama și tatăl cu responsabilități.

El e domnul Masters, iar eu sunt escorta lui de lux, și-mi place la nebunie.

Mă face să mă simt plină de viață în camera asta.

Ușa se deschide imediat, iar el apare în fața mea. Costumul bleumarin obișnuit, freza de parcă abia a coborât din pat, cu un onduleu în vârf, și aerul dominant pe care-l emană prin toți porii.

Ochii lui întunecați îi găsesc pe ai mei, și își trece limba pe buza de jos de nerăbdare. Am fluturi în stomac de fiecare dată.

E atât de...

Perfect!

Port lenjerie de piele și o haină supradimensionată. Am cizme din piele neagră până la coapse și mi-am strâns părul într-o coadă înaltă. Rujul roșu și lucios completează imaginea. Îmi iau rolul în serios acum. Știu cât de mult înseamnă pentru amândoi.

— Intră!

Arată către cameră, iar eu intru trecând pe lângă el. Observ imediat biciul și uleiul de corp pe noptieră.

Un fior îmi străbate corpul.

— Unde dorești să stau, domnule? întreb și-mi scot haina, iar ochii ni se întâlnesc.

El își descheie fermoarul la pantaloni.

— În genunchi!

Mulțumiri

Nu există cuvinte suficient de profunde pentru a-i
mulțumi echipei mele minunate.

Nu îmi scriu singură cărțile, am o armată în spate.
Cea mai bună armată din lume!

Kellie, cea mai grozavă asistentă de pe pământ.
Ești uimitoare și îți mulțumesc
pentru tot ce faci pentru mine!

Pentru minunatele mele cititoare beta, mama, Vicki,
Am, Rachel, Nicole, Lisa K., Lisa D., Nadia și Charlotte.
Vă mulțumesc, suportați multe și nu vă plângeți
niciodată, chiar și atunci când vă fac să așteptați o
veșnicie pentru următorul capitol!

Habar nu am cum de sunt atât de norocoasă să faceți
parte din viața mea și că îmi sunteți prietene.

Vic, mă faci să fiu un om mai bun și îți prețuiesc
nespus prietenia.

Afurisiții mei motivați, vă iubesc la nebunie,
știți voi cine sunteți!

Echipei mele de PR de la Forward,
simt că pot face orice cu voi alături de mine.
Mulțumesc că mă faceți zilnic să râd!

Și pentru soțul meu frumos și cei trei copii ai mei,
voi sunteți motivul pentru care trăiesc!

Pentru cititorii mei

Fără sprijinul vostru, nu aş putea să-mi trăiesc visul.

Nu vă voi putea mulţumi vreodată de ajuns
pentru sprijinul vostru neabătut!

Totuşi, voi încerca, vă mulţumesc din adâncul inimii,
şi o spun cât se poate de serios!

Sper să vă placă *Domnul Masters* la fel de mult cât îmi
place mie.

Acest om are un loc special în inima mea şi mă simt
onorată

că am fost dăruită cu povestea lui.

Tee

Postfață

**Vă mulțumesc foarte mult că citiți
și că-mi oferiți sprijinul vostru mereu
Am cei mai frumoși cititori din lumea întreagă!**

Dacă doriți să vorbiți și cu alți oameni despre ce impresii v-a făcut această carte,
intrați pe grupul de discuții pe Facebook
<https://www.facebook.com/groups/1815525078753945/>

Intrați pe website-ul meu pentru noutăți și informații
despre noi lansări
www.tlswanauthor.com

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 31

Tiparul executat la:
Monitorul Oficial RA

T L SWAN

Psiholog într-o altă viață, T L Swan este în prezent cu adevărat dependentă de fiorul scrisului și nu mai concepe să trăiască fără a se dedica literaturii. Țelul ei este să aducă în fața cititorilor povești de dragoste pline de pasiune și de neprevăzut. Până acum, se pare că a reușit, deoarece cărțile ei au devenit bestsellere *The Wall Street Journal*, *USA Today* și *Amazon*, fiind vândute în milioane de exemplare și traduse în peste 20 de limbi. Adoră ciocolata, să bea cafea și să mănânce prăjituri. Locuiește la Sydney, împreună cu soțul ei, cei trei copii ai lor și o mulțime de animale de companie teribil de răsfățate.

Regina poveștilor fierbinți de dragoste revine cu un roman de sine stătător,
care, fără îndoială, va crea dependență!

Este puternic, mai în vârstă decât mine și îmi e șef, o combinație letală.
Să îți găsești satisfacția în muncă tocmai a căpătat un nou sens.

Când am mințit în CV în ceea ce privește calificările mele,
nu mă așteptam să aibă importanță. Adică, orice copil m-ar iubi.
M-am născut să fiu dădăcă.

Am solicitat un post de bonă în casa unei femei, sau cel puțin așa credeam.

Dar Julian Masters este cu siguranță bărbat... și încă genul acela
de pe a cărui piele visezi să lingi ciocolată.

Prima zi a fost proastă.

Copiii parcă erau posedati, iar eu am tras cu ochiul printr-o fereastră și l-am
prins pe șeful meu făcând ceva obscen... și fascinant în egală măsură.

A doua zi a fost și mai proastă, căci m-a surprins îmbrăcată în pijama mea
minusculă cotrobăindu-i în dulapul din baie, și atunci s-a dezlănțuit iadul.

În a treia zi, am dat peste el cu mașinuța de golf.

Până în a patra zi, m-am hotărât că vreau ciocolata aia... toată.
Topită... pe mine.

Dar judecătorii inteligenți și văduvi nu se îndrăgostesc de dădăce.
Sau...?

„O altă capodoperă strălucită de la artista cuvintelor TL Swan. Am devorat
această carte! Pur și simplu mi-a fost imposibil să o mai las din mână!”

She's A Lip Biter Blog